

Cô Ấy...là Của Tôi!

Contents

Cô Ấy...là Của Tôi!	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	12
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	24
6. Chương 6	26
7. Chương 7	29
8. Chương 8	33
9. Chương 9	38
10. Chương 10	40
11. Chương 11	44
12. Chương 12	51
13. Chương 13	54
14. Chương 14	58
15. Chương 15	60
16. Chương 16	63
17. Chương 17	66
18. Chương 18	70
19. Chương 19	73
20. Chương 20	75
21. Chương 21	79
22. Chương 22	81
23. Chương 23	84
24. Chương 24	88
25. Chương 25	90
26. Chương 26	93
27. Chương 27	97
28. Chương 28	100
29. Chương 29	103
30. Chương 30	106
31. Chương 31	109
32. Chương 32	111
33. Chương 33	116
34. Chương 34	118
35. Chương 35	120
36. Chương 36	123
37. Chương 37	126
38. Chương 38	129
39. Chương 39	131
40. Chương 40	134
41. Chương 41	135

42. Chương 42	137
43. Chương 43	141
44. Chương 44	143
45. Chương 45	148
46. Chương 46	150
47. Chương 47	153
48. Chương 48	158
49. Chương 49	161
50. Chương 50	165
51. Chương 51	167
52. Chương 52	169
53. Chương 53	174
54. Chương 54	176
55. Chương 55	179
56. Chương 56	183
57. Chương 57	186
58. Chương 58	190
59. Chương 59	195
60. Chương 60	200
61. Chương 61	205
62. Chương 62	209
63. Chương 63	212
64. Chương 64	216
65. Chương 65	220
66. Chương 66	224
67. Chương 67	226
68. Chương 68	229
69. Chương 69	232
70. Chương 70	237
71. Chương 71	239
72. Chương 72	244
73. Chương 73	248
74. Chương 74	255
75. Chương 75	260
76. Chương 76	263
77. Chương 77	269
78. Chương 78	276
79. Chương 79	280
80. Chương 80	284
81. Chương 81	289
82. Chương 82	290
83. Chương 83	292
84. Chương 84	294
85. Chương 85	295

Cô Ấy...là Của Tôi!



Giới thiệu

Trên đời này liệu có tồn tại một tình yêu vĩnh hằng? Câu chuyện tình lãng mạn như trong cổ tích chẳng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-ay-la-cua-toi>

1. Chương 1

- Vậy là con Hy nó vào trường mình thật hả? – Hoa hỏi, tay cầm con dao gọt trái táo chín mọng.
- Ừm... – Nhi iếng táo chạy tọt vào miệng, công sức Hoa ngồi gọt thì Nhi cũng chỉ có thể ngồi ăn thế này thôi, coi như là không phụ lòng người phục vụ.
- Vậy cũng tốt mà. – Linh “bắt chước”, miệng nhai nhồm nhoàm không ngừng nghỉ.
- Tốt cái con khỉ khô chấm mắm. Ngoài tao kêu nó vô trường này để giám sát tao thì có. Coi như nó là gián điệp của ngoại tao. Tự do của tao từ nay đi chơi rồi.
- Nhi than vãn suốt từ lúc sang nhà Hoa đến giờ, nó tiếp, đôi mắt tỏ ra vô tội mà chất chứa cả một đồng tội:
- Với lại tụi bay thấy từ lúc vào cấp ba tới giờ tao rất hiền mà, đúng không?
- Đúng là mày không gây chuyện gì to cả. Nhưng năm nay là năm cuối rồi, chắc ngoại lo nên mới kêu con Hy vào trường này. – Quỳnh bưng nước ra cho cả đám, sao chỉ có Linh với Nhi ăn không hưởng thụ mà Quỳnh với Hoa phải phục vụ thế này?
- Thì giờ mày ráng vào đại học đi, lúc đó muốn gì cũng được. – Linh nhướn mày, với tay lấy cốc nước.
- Nhi thở dài, đưa hai tay lên chống cằm, tỏ vẻ người lớn biết nhìn xa trông rộng:
- Nhưng mà giờ ngoại yếu đi nhiều lắm. Từ cái vụ cuối năm lớp 9 đó. Con Hy thì năm nay mới lớp 10, nếu ngoại có chuyện gì thì phải làm sao?
- Linh quàng vai Nhi:
- Yên tâm đi, ngoại mày mới có 74 thôi mà.
- Mày nghĩ ở tuổi đó khỏe à? – Nhi liếc Linh.
- Không biết! – Linh nhún vai.
- Ngồi nghe nó ca tụng thêm vài bài nữa, cả đám đâm chán, nằm vật ra ngủ.
- *
- Hoa bỗng mở ngăn kéo bàn ra, lấy ra một quyển sách màu xanh dương, dày cộp:
- Xem này, tao mới mua đó, phải nhịn ăn hai tuần mới đủ tiền lận.
- Nhịn ăn hai tuần? – Cả đám ngạc nhiên hỏi lại.
- Nhi căng to mắt ra:

- Mặc vậy hả? Bao nhiêu?

- 360 000. Nó dày vậy mà, với lại người ta chỉ sản xuất có 100 cuốn thôi. Tao mua nó là cuốn cuối cùng đó.

- Hoa tự hào khoe, cái mặt hớn ha hớn hở.

- Cuốn cuối cùng? Vậy là hết hàng rồi hả? – Quỳnh nheo mày.

- Thấy tao hên chưa?

Nhi chồm lên lấy cuốn sách lại xem:

- Nó nói về vấn đề gì? Nặng ghê á nha!

- Đây, đừng cầm như thế, nhăn giấy bây giờ. – thấy Nhi cầm cuốn sách của mình một cách thô lỗ, Hoa quát lên, vì nó vốn yêu sách. Nó rất biết cách chăm lo, giữ gìn sách nên cả đồng sách nó mua về đều mới tinh, không hề nhăn nhúm, được xếp gọn gàng trên kệ chứ chẳng phải là quăng bừa bãi. Nó luôn luôn tìm những cuốn sách nói về cuộc sống xã hội chứ không thèm đếm xỉa đến mấy cái thứ tiểu thuyết tình cảm suốt mướt, chẳng bổ ích gì cả.

Nhi xăm xoi cuốn sách một hồi rồi nói:

- Cho tao mượn nhé?

- Tao chưa đọc mà. – Hoa giật lại cuốn sách.

- Đi mà, cho tao đọc trước đi. – năn nỉ ỉ ôi.

- Nhưng... – Hoa thoáng còn nét lưỡng lự.

- Đọc xong tao sẽ trả mày liền, tao sẽ giữ cẩn thận mà. – cầm tay nhỏ bạn lắc qua lắc lại, ra chiều nũng nịu.

- Nhưng sao hôm nay mày quan tâm đến sách thế, thường ngày gặp sách là mày lẩn ra ngủ mà. – Quỳnh chen vào, không quên dùng một chút giọng xía xối chính hiệu.

Nhi lật qua lật lại cuốn sách rồi dừng lại ở một trang, chìa ra cho tụi bạn xem.

Linh đọc dòng chữ trên giấy:

-”Cách chăm sóc người già”? Mày xem làm gì?

- Tao muốn thử xem cái này có hiệu nghiệm với ngoại tao không đó mà. – Nhi cười tươi hơn cả hoa héo.

Quỳnh khoanh tay:

- Chứ thường ngày là mày hay con Hy lo cho ngoại hả?

- Con Hy! – Nhi xịu mặt rồi bỗng trở nên hùng hổ – Vì thế hôm nay tao phải chứng minh cho ngoại thấy là tao cũng biết chăm sóc ngoại.

- Được rồi, tao sẽ ày mượn nhưng đừng làm mất đấy. – động lòng thương cảm trước đứa cháu biết yêu thương ngoại đột xuất, hiếm khi mới thấy một lần như thế, phải tranh thủ cơ hội để đứa cháu ấy bày tỏ “tình cảm” với ngoại trước khi quá muộn, đúng hơn là trước khi Nhi thay đổi suy nghĩ, Hoa cười hiền.

Nhi lật lại trang đầu tiên, chỉ vào dòng chữ:

- Đây, chị viết cả tên, lớp rồi cả trường như vậy thì ai mà dám lấy của chị.

Sau một hồi đắn đo bỗng nhiên Quỳnh la lên làm cả đám giật mình:

- Khoan đã.

- Hả?

Quỳnh nói tiếp:

- Nhi này, ở trên trường mày không được thân thiết với con Hy, hay nói chung là đừng có nói tụi bay là chị em.

- Là sao? – Nhi thắc mắc hỏi lại, tự nhiên chuyển đề tài 360 độ.

- Này, tụi tao là bạn mày thì không sao, nhưng nếu như thằng đó biết con bé là em mày thì mày nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra? Mày không thấy trước giờ hần luôn tìm cách trả thù mày hả? Bây giờ mày không phải là Nhi của hồi đó nên không thể làm gì được hần. Tốt nhất là đừng để hần biết con bé là em mày, hiểu chứ?

Sau khi nghe Quỳnh diễn thuyết một hồi, cả đám mới sực nhớ ra cái vấn đề đó. Nhi ôm gối, tí cầm xuống chiếc gối êm ái:

- Nhưng lỡ con bé buồn thì sao?

- Giờ ơi, lo gì, chẳng phải con bé nghe lời mày răm rắp sao? – Linh thờ ơ phẩy phẩy cái tay.

Hoa vu vơ nhìn lên trần nhà:

- Đúng rồi. Chẳng có như ai kia cả. – rồi Hoa quay phắt sang Nhi – Này! Tao không biết tại sao con Hy nó lại là em mày được nha. Nó ngoan hiền bao nhiêu thì mày lại ngược lại bấy nhiêu...

Chưa nói hết lời Hoa đã bị Nhi phang cho 1 cái gối:

- Im ngay. Tao cũng ngoan hiền mà.

Linh giật lại cái gối, ôm lấy:

- Con Hy học giỏi bao nhiêu thì chị nó cũng tệ bấy nhiêu, à còn nó đẹp bao nhiêu thì chị nó lại...

- Tụi bay chê tao đủ chưa đấy? Thì con Hy có phải em ruột tao đâu mà giống hả?

Nhi lấy gối đập đầu từng đấm một một cách dã man rợ khiến chúng phải ôm đầu mà la oai oái.

Chúng nó gồm bốn đứa: Nhi, Hoa, Linh và Quỳnh chơi đã rất thân với nhau từ hồi cấp hai.

Nhi thì mồ côi cha mẹ từ nhỏ, sống với bà ngoại và Hy. Nó mạnh mẽ từ nhỏ, biết vượt qua nỗi đau không cha mẹ. Nó chẳng buồn phiền khi bạn bè kêu nó là mồ côi, cùng lắm thì cho vài đấm khi có thằng nào cứ lải nhải bên tai về vấn đề này, đây gọi là “chai mặt”, bị chọc nhiều rồi nên giờ cái mặt cũng dày lên thêm vài centimetres. Nó không thích để tóc dài, vừa nóng bức với lại một buổi sáng mà dành thời gian để cột cái đồng búi nhùi đó sao cho gọn gàng là cả một quá trình gian nan, nhưng từ cái vụ xảy ra cuối năm lớp 9 thì ngoại nó không cho cắt tóc nên bây giờ tóc nó đã qua lưng. Nó luôn mong muốn được kết thúc lời hứa với ngoại để có thể sống thật với tính cách của mình. Nó đã không khóc từ rất lâu. Có lẽ rất khó tin nhưng đã gần mười một năm kể từ lần khóc cuối cùng của nó.

Trái lại với sự cứng cỏi của Nhi thì Hy lại rất yếu đuối, dễ khóc. Thiên Hy không phải là em ruột của nó mà chỉ là em nuôi, bà nó đem Hy về từ cô nhi viện. Con bé luôn cố gắng học thật giỏi để ngoại không phải buồn phiền như con chị của mình. Hy nấu ăn rất ngon, khuôn mặt tựa thiên thần, phải nói con bé là mẫu người ngoan hiền được rất nhiều người thích.

Quỳnh và Linh có 1 điểm chung là về nhan sắc. Quỳnh đẹp và Linh thì dễ thương, ngoại hình của hai đứa cũng ưa nhìn. Nói chung thì Linh với Quỳnh cũng được nhiều trai để ý nhưng tụi nó không để tâm mà lại lôi chuyện này ra để chọc nhau cười tưng bưng. Hai đứa này từng được liệt vào hàng hotgirl của suốt bốn năm cấp hai chứ chẳng phải vừa.

Hoa thì học giỏi, tối ngày chỉ biết sách và sách nên bị gọi là một sách. Nó sống theo chế độ “trung lập”, chuyện ai thì người đó tự lo, không liên quan đến nó thì nó sẽ không chen vào...

*

* *

8 giờ tối hôm đó...

Nhi đang vừa đi vừa lật lật cuốn sách Hoa ượn trên con hẻm về nhà, miệng lạnh lạnh hát một nhịp điệu nào đó mà không ai biết.

Bỗng “RẦM”, âm thanh vui tai kèm theo một hình ảnh đẹp mắt.

Nhi đang nằm chèm bẹp dưới đất như một con ếch. Nó quay phắt người lại:

- Này! Anh kia ngồi kiểu gì thế hả?

Không thấy trả lời và anh ta cũng không hề nhúc nhích, Nhi ngồi dậy đi lại gần hẳn.

Anh chàng ngồi cái tướng rất là đáng ghét: dựa lưng vào tường giữa con hẻm vắng vẻ, 1 chân gập lại, đầu thì chống vào cái đầu gối của cái chân đó, còn một chân thì duỗi thẳng ra (lí do bé Nhi bị té là đây).

Nhi lại gần hẳn:

- Này! – khều khều.

Vẫn là một sự im lặng trả lời nó.

- Này! Anh gì ơi...

Nhi đá đá vào cái chân đang duỗi của hắn.

Im lặng lại bao trùm.

Nó bắt đầu nghĩ lung tung “Có khi nào hắn chết rồi không? Sao không thấy trả lời, nếu chết rồi thì phải làm sao đây?”

Nó lấy tay chọt chọt vào người anh chàng lạ hoắc:

- Này, anh ơi, anh có sao không đấy? Anh... không phải anh đã chết rồi chứ?

Nhi định hỏi thêm gì đó thì một thanh âm trầm vang lên bên tai nó:

- Cô im giùm đi được không?

Nhi giật mình, hắn không ngược đầu lên cứ thế mà nói. Nhi đứng phắt dậy:

- Thì ra anh chưa chết à? Vậy thì xin lỗi đi.

- Xin lỗi? chuyện gì?

Đến lúc này thì hắn mới ngược mặt lên. Có lẽ do trời tối quá nên Nhi không nhìn thấy mặt hắn, chỉ thấy những vết trầy trên tay. Nhi quát:

- Anh để chân như thế này tôi đi qua té thì phải xin lỗi chứ.

- Tôi sao? Chứ không phải cô đi đứng không đường hoàng nên mới vấp té à? – hắn nhếch môi cười khinh khinh.

- Gì chứ? Anh để chân như thế thì sao mà tôi không vấp?

- Ai biểu cô không nhìn đường?

- Anh...giờ anh có chịu xin lỗi không?

- Không là không?

- Một lời xin lỗi mà anh cũng keo kiệt như vậy hả?

- Ừ!

Câu trả lời kiên quyết của hắn khiến nó điên tiết lên, co chân lên rồi đạp mạnh vào cái chân đang duỗi của hắn rồi ba chân bốn cẳng chạy lẹ, chỉ có đứa nào kém thông minh mới đánh xong rồi ở đấy rửa tiếp thôi, kể sách hay, cho chừa cái tội không thêm xin lỗi bốn cô nương.

Anh chàng đau điếng vì bị Nhi đá trúng vết thương hồi nãy mới đánh nhau của hắn (là một chọi bảy).

Bỗng hắn nhìn thấy cái gì đó. Hắn bò lại gần, là một cuốn sách, hắn mở ra:

- Nguyễn Thị Vân Hoa, 12A1 trường Bạch Dương. Hừ còn là A1 nữa đấy, cô chết chắc rồi...người cô ta là sắt hay sao mà đau thế không biết.

Rồi hấn lôi chiếc điện thoại trong túi ra, bấm số, đợi và:

- Tài hả? tới chỗ tao về đi. Tao đang ở đường...

Nhi chạy 1 mạch về nhà, bỗng nghĩ lại:

- Hình như anh ta mới đánh nhau hay sao mà trầy trụa tùm lum, mà thôi cho đáng đời.

Nhi vô tư, lon ton chạy vào nhà mà chẳng hề để ý là cuốn sách nó té làm rơi, nó đã để quên...

Nhi chạy thẳng vào phòng Hy, làm ra vẻ nghiêm trọng:

- Hy này chị có chuyện muốn nói với mày!

- Lại là bài ca em vào trường chị à? – Hy gấp cuốn sách đang đọc dở lại, nhìn lên chị mình, hỏi, thái độ có chút bất mãn.

- Không. – nó vội vã xua tay.

- Thế là gì? – cô em căng to mắt ra nhìn chị mình, mấy bữa nay nó xộc vào phòng Hy toàn là than vãn này nọ về cái vụ này thôi mà, lí nào hôm nay lại thay đổi nhanh vậy.

- Mày...Ờ...Ờ trên trường mày đừng nói tụi mình là chị em nhé. – nó dè dặt, nhỏ giọng.

- Sao thế? – Hy ngạc nhiên tột độ, không lẽ con bé đã làm gì sai để chị mình không muốn ọi người biết hai người là chị em?

- Chị có chuyện không thể nói được. Nói chung chị với mày trên trường coi như không quen biết. – vẫn với cái volume cực nhỏ mà chỉ có hai người có thể nghe, nó không quên hành động ngó trước ngó sau như kẻ rình rập đội chủ nhà đi vắng rồi đột nhập vào mà ăn trộm, chẳng qua là nó đang canh chừng ngoại nó thôi, nó không muốn ngoại biết chuyện này.

- Chuyện gì chứ?

- Chỉ là chuyện...mà mày hỏi làm gì? Bây giờ không tiện nói, sau này nói cho nghe.

- Vậy là phải giả bộ không quen biết sao?

- Ừm...

- Có chuyện gì sau này nhớ kể em nghe đó.

- Ờ... mà này, đừng nói cho ngoại biết đấy. – không quên dặn dò kĩ lưỡng trước khi ra khỏi phòng, chuyện này không được để ngoại biết không nó lại bị kết vào tội danh “ăn hiếp đứa cháu yêu quý” của ngoại nữa.

8 giờ 45 phút...

- Ai biểu mày đi đánh nhau làm gì? Vụ hôm trước làm cả đám phải chuyển qua Bạch Dương rồi. Mày muốn bị đuổi thẳng hay sao hả cái thằng này?

Tài vừa cắn nhả vừa thấy hộp y té lại chỗ Minh. Minh bực bội:

- Tụi nó gây sự với tao trước mà. Lại gặp thêm nhỏ điên nữa. – hấn chụp lấy hộp y tế và mở ra.

- Này, qua trường này rồi đừng có mà phá nữa, tại mày mà tao với thằng Quân cũng phải chuyển trường theo. – Tài nhăn nhó khó chịu, nhìn mặt mà thấy thương.

- Biết rồi. – bực bội, đôi mắt cùng đôi tay không ngừng tìm kiếm mấy cái băng keo cá nhân chết tiệt.

- Trường đó...Nhi cũng học ở đó. – Tài ra vẻ dăm chiêu nghĩ ngợi.

- Nhi? Người anh Hải đơn phương? – Minh khựng lại ngược lên nhìn Tài, khe chau mày.

- Ừ!

- Con điên hồi nãy cũng học ở đó, 12A1. – nhắc đến đây, tự nhiên núi lửa trong hấn lại phun trào, nghiêng răng trèo trẹo.

- Trùng hợp nhỉ!

Minh bỗng nhăn mặt:

- Nhưng tao không thấy rõ mặt nó, chỉ biết nó tên Hoa thôi à.

- 12A1 chỉ có một Hoa thôi à. Tao coi danh sách các lớp rồi. – tỏ ra mình là một người am hiểu...danh sách học sinh các lớp, Tài kênh mặt lên.

- Được, tao sẽ cho con nhỏ đó biết chộc tao sẽ như thế nào!

- Mà ý định làm gì?

- Chưa nghĩ được. Nhưng sẽ nghĩ ra sớm thôi.

Tài bật cười vỗ đầu Minh như đang vỗ con đẻ:

- Thôi ngủ đi, mai khai giảng rồi, tao về đây.

Sáng hôm sau

Tại sân trường Bạch Dương, chưa đánh trống nên cả đám đang tụ tập. Hoa nói:

- Nhi! Đọc lẹ cuốn sách đi rồi trả tao.

Mặt Nhi nhăn tít lại, tính mở miệng hỏi lại con bạn xem nó đang nói về cuốn sách nào thì bỗng giật mình, hình như đã nhớ ra chuyện gì đấy, nó lắp bắp:

- Ch...chê...chết rồi...cuốn...cuốn sách hôm qua...tao làm rơi mất rồi...

- Cái gì? – Hoa đứng phắt dậy.

Quỳnh vốn đã quen với cái tính hậu đậu của nó, nhưng lần này hơi nghiêm trọng liền hỏi:

- Mà làm rơi ở đâu? Mà rơi sao mà lại không biết?

- Từ từ nghe tao nói đã...

Nhi hít một hơi không khí đầy vào lồng ngực, kể từ đầu tới đuôi câu chuyện gặp thằng cha đáng ghét đó. Nó còn dự đoán một điều rất ư là chính xác, rằng nếu như cuốn sách còn ở đó thì sáng nay đi học nó phải thấy, nhưng không, chắc anh ta lấy đi rồi (giờ mới biết sao? Ngây thơ quá).

Hoa rưng rưng:

- Sao mà lại quên được chứ? Cuốn sách đó tao còn chưa đọc mà.

- Xin lỗi. – Nhi nói.

Mặt Hoa bỗng trở nên nghiêm nghị:

- Mà...đi kiếm cuốn sách đó về đây đi.

- Biết ở đâu mà kiếm chứ? – Linh mở miệng nói giùm con bạn, dù gì cũng lỡ rồi mà.

Hoa gắt lên, nước mắt nó chảy xuống:

- Mà biết để có cuốn sách đó tao phải nhịn ăn như thế nào mà. Người ta chỉ xuất bản có 100 cuốn thôi, giờ hết hàng rồi thì phải làm sao hả? Mà phải đi kiếm lại cho tao.

Quỳnh bỗng xen vào, thay vì khóc lóc chung với bạn mình...à mà nghĩ lại thì Quỳnh có gì đâu mà phải khóc, vì thế nó cười cợt tươi:

- Yên tâm đi, kiểu gì hần cũng sẽ đem sách trả ày thôi.

- Sao mà biết? – Hoa quệt đi dòng nước mắt, ngạc nhiên hỏi.

- Nếu hần là người tốt thì hần sẽ đem cuốn sách trả lại ày. Nhưng nghe con Nhi kể thì hần không phải là người tốt đâu, người còn trầy trụa tùm lum chắc là mới đi đánh nhau về, mà đánh nhau thì chắc hần cũng dữ lắm, chắc cũng phải có máu mặt lắm...

- Vô thẳng vấn đề đi. – Nhi bắt đầu nổi điên khi Quỳnh cứ nói dài dòng vòng vo, ứ thấy cái vấn đề chính đâu hết.

- Ủ thì...nếu hần là người như vậy thì hần sẽ lần theo dấu vết của tên, lớp, trường trong cuốn sách để trả thù. Chẳng phải lúc đó cuốn sách sẽ về tay mày sao?

Nhi cốc cho Quỳnh một cái:

- Mày nghĩ hần đi trả thù mà lại đem sách đi trả à? Rõ ngốc!

- Thì lúc đó tìm cách mà lấy lại. – Quỳnh ôm đầu khổ sở, con Nhi này đưng tí là động tay động chân, phải tránh xa mới được.

- Nhưng mà... – Hoa nhăn mặt – hần định trả thù tao hay con Nhi?

Quỳnh cười tinh nghịch trước nỗi đau của bạn bè:

- Đương nhiên là mày rồi, trong cuốn sách đó ghi tên mày chứ có phải con Nhi đâu.

- Cái gì? – Hoa giận dữ, máu lên tới não, đứng phắt dậy.

Quỳnh vội nói tiếp, không nên để cơn giận dữ tăng độ, nếu không hậu quả sẽ rất khó lường:

- Bình tĩnh, hôm đó vì trời tối nên thằng cha đó không nhìn thấy rõ mặt con Nhi, mà trong cuốn sách lại ghi tên mày nên hần trả thù mày là đúng rồi.

- Vậy người bị trả thù bây giờ là tao chứ không phải con mấm kia hả? – Hoa chỉ tay vào Nhi, con mắt ngây thơ thấy sợ.

Linh im lặng lắng nghe nãy giờ, bỗng nảy ra một “kế sách” rất hay bèn “cống hiến”:

- Lúc đó mày chỉ cần khai tên con Nhi ra được rồi.

- Sao tụi bay lại ác vậy hả? – Nhi thấy cô độc khi tất cả quay lưng lại với nó.

- Ác cái gì? Mày là người gây ra chuyện này mà...

Trống đánh vào học...à không...bắt đầu lễ khai giảng...

Tụi nó tạm gác chuyện này lại, vào vị trí lớp của mình.

Hoa 12A1, nó được vào lớp chọn vì học giỏi.

Linh 12A3.

Quỳnh và Nhi 12A9.

Sau 1 hồi nghe những lời phát biểu hay theo lời Nhi là “đọc kinh thánh” (híc, tội lỗi tội lỗi...a di đà phật, con không cố ý đụng chạm tới các thầy cô đâu ạ) của những ông thầy bà cô thì tụi nó cũng được vào lớp.

Nhi quăng cặp một cái phịch xuống dưới ghế. Nó không thích ngồi ở những hàng đầu vì ở trên đó dễ “được” tiếp xúc với giáo viên, không được thoải mái, thỉnh thoảng còn bị lên bảng làm bài mẫu nữa chứ, cơ mà làm không được thì sẽ có một trái trứng về chiên ăn với cơm chứ chẳng chơi, đó là kinh nghiệm suốt mười một năm qua ngồi ghế nhà trường...và năm nay sẽ là năm thứ mười hai. Vì thế đã lôi Quỳnh xuống tận bàn chót. Cái bàn đó có ba chỗ ngồi, Nhi ngồi ghế trong góc tường, Quỳnh ngồi ghế giữa, còn lại một cái ghế ngoài cùng bỏ trống. Mấy thằng con trai bàn trên cứ quay xuống nói chuyện với Quỳnh khiến cho Nhi buồn ngủ, định áp mặt xuống bàn cho 1 giấc thì bà cô đi vào.

Ấn tượng đầu tiên của Nhi với bà cô này là dù hơi nhí nhố với bộ áo dài màu hồng “nhìn phát ngứa mắt” (nó cực ghét màu hồng) cộng với mấy bông hoa tua tủa thì phải công nhận là bà này đẹp thật.

Mới vào lớp bà ta (kêu là bà nhưng thật ra mới 25 tuổi thôi) đã đá lông nheo với lớp:

- Chào các bạn, tôi là Huỳnh Như Quỳnh, dạy môn văn, sẽ chủ nhiệm lớp các bạn năm nay.

Mấy đứa con gái có vẻ chán nản khi nghe giọng nói “đeo đến phát tởm” của bà cô. Mấy đứa con trai thì lại reo hò thích thú vì được cô giáo trẻ đẹp chủ nhiệm.

Nhi cười gian manh, giật tay Quỳnh đang nhìn bà như muốn ăn tươi nuốt sống, nói:

- Tao không ngờ là bà lại dọa đến thế – nó bật cười ha hả – Huỳnh Như Quỳnh, tên chẳng khác gì mày.
- Đợi đó, bà già, bà mà làm gì để ai rửa cái tên đó coi, tui xé xác bà luôn. – Quỳnh thực sự đang rất bức xúc, không ngờ lại bị trùng tên với cô giáo chủ nhiệm, nguy cơ bị rửa là rất cao.

Bỗng có một anh chàng vừa cao cao vừa đẹp trai bước vào, đương nhiên hắn đã xin phép “bà già” đó rồi. Hắn bước tới trong tiếng xì xầm của lớp:

- Ê! Là Tài phải hông? – nữ sinh một trăm trồ.
- Ủ, đẹp trai quá à! (mê trai bà cổ) – nữ sinh hai nước miếng dòng dòng nhìn Tài lướt qua bàn mình.
- Nếu Tài ở đây thì Minh và Quân đâu?
- Minh 12A1, Quân 12A3.
- Sao mày biết?
- Tao coi danh sách các lớp rồi.
- Woa! Vậy là ba hotboy Đông Hòa chuyển qua đây rồi.
- Tin đồn họ chuyển qua trường mình là thật rồi. Thích quá!
- bla bla bla....

Nhi thấy thế liền khêu Quỳnh:

- Này, bộ hắn nổi tiếng lắm hay sao mà tụi nó bàn tán lắm thế?
- Ủ. Là một trong ba hotboy Đông Hòa đó.
- Nghe nói Đông Hòa dạy giỏi lắm mà, sao chuyển qua đây làm gì?
- Nghe nói là dính vào một vụ đánh nhau gì đấy, có ba tên mà đánh mười ba thằng cùng trường nhập viện nên bị đuổi, phải chuyển qua trường này thôi.
- Mà...sao mày rành vậy?
- Nghe kể thôi.
- ...

Lúc Nhi quay sang thì thấy tên Tài đó đã ngồi kế Quỳnh từ lúc nào. Suy nghĩ đầu tiên của Nhi về hắn là “tên háo sắc”.

Vừa lúc ấy, bà già trên bảng điểm danh đến nó:

- Lê Thanh Nhi?
- Có! – Nó giật mình la lên.
- Phạm Thanh Nhi?
- Có!

Nhi quay sang nhìn Quỳnh:

- Lớp mình có một Thanh Nhi nữa sao? Woa, nhỏ đó cũng đẹp đó chứ?

Quỳnh nhìn Thanh Nhi “Phạm” rồi quay sang Nhi:

- Đẹp, nhưng không bằng tao đúng không?
- Biết rồi, ai chả biết mày đẹp nên không cần tự tin thế đâu. – nó bĩu môi với cái tính tự tin của Quỳnh.

Nãy giờ chẳng có ai để ý là Tài quan sát rất kĩ hai Thanh Nhi “Phạm” và Thanh Nhi “Lê”. Liệu có phải Tài vào lớp này chỉ vì có hai Thanh Nhi? Có liên quan gì tới Nhi mà Hải đơn phương?

Bên A1, một anh chàng cũng cao cao cũng đẹp trai, bên tai trái của hắn có đeo hai chiếc khuyên tai màu bạc, tóc mái của hắn hơi xéo qua lông mày một chút, đôi mắt lạnh lùng toát lên một màu đen quynh rử. Hắn bước vào mà chẳng thèm xin lỗi thầy đang điểm danh trên bảng lấy một tiếng.

Hắn bước vào ngồi đại một chỗ nhưng không ngờ lại ngay kế bên Hoa. Anh chàng này bước vào còn nghe xôn xao hơn cả Tài hồi nãy, vì hắn là Minh – tên quậy phá, bạo lực nhưng cực kì đẹp trai. Hắn cũng học giỏi nên mới vào được A1. Nhưng sao ông thầy không nói gì trước thái độ đó của hắn mặc dù nhìn ông thầy có vẻ khó chịu, ông điểm danh tiếp:

- Nguyễn Thị Vân Hoa?

- Có!

Minh đưa mắt nhìn người bạn ngay kế bên mình, Hoa quay sang bắt gặp ánh mắt đó nhưng vội quay đi. Có thể nói hắn đang cười thầm trong bụng “Không ngờ mình cũng biết lựa chỗ ngồi đấy nhỉ! Bây giờ chuẩn bị cho kế hoạch trả thù nào”. Hắn nằm xuống bàn ngủ 1 hơi dài.

Khoan đã...

Hồi nãy hắn nói trả thù? Trả thù vụ gì?

Không lẽ người tối hôm qua là hắn sao? Nếu vậy thì hắn lộn người rồi, hôm qua là Nhi chứ không phải Hoa, nhầm trầm trọng luôn rồi.

Nhưng có lẽ do trời tối và hơi choáng vì mới đánh nhau xong nên hắn không nhìn thấy rõ mặt Nhi. Và bây giờ Hoa đang và trong tương lai rất gần sẽ phải chịu sự trả thù của Minh thay cho Nhi.

Ở bên A3 thì Quân làm quen rất nhanh với Linh, Linh lúc đầu hơi e dè vì người lạ với lại cái khuôn mặt điển trai của Quân cũng đủ làm cho nó sững sờ rồi, nhưng dần dà thì cuộc nói chuyện trở nên vui vẻ và sôi nổi hơn.

Nếu có Nhi ở đây thì chắc Quân cũng sẽ ” được đánh giá” là 1 tên háo sắc.

*

Ở tiệm chè đối diện trường, bốn cô nương đang ngồi ở đó.

Hoa khơi lại chuyện hồi nãy và quay sang Quỳnh:

- Lỡ may hắn bỏ qua luôn chuyện này rồi không thèm trả cuốn sách thì sao?

Quỳnh giật mình, nói thật thì nó chưa hề nghĩ đến tình huống này:

- Ờ...thì...đời ai biết được cái chi chi đâu nhỉ?

- Sao mà nói chuyện huề vốn vậy hả? – Nhi thổi ngược lên cái mái, bực mình gất.

Bỗng Hoa nhìn thấy đám của Minh, tâm trạng đã bực nay lại càng bực hơn:

- Nhìn thấy cai thằng đi ở giữa không? Đồ mất nết, hồi nãy xông thẳng vào lớp mà chẳng thèm xin phép gì cả. Đã vậy còn ngồi kế bên tao nữa, nhìn mặt là hết ăn cơm nổi mà.

Cả đám quay sang nhìn.

- Là đám của Minh mà, Quân ngồi kế bên tao nè, thấy sao? – Linh bắt đầu kênh cái mặt lên, điều này giúp nó cao thêm được...mấy cm.

- Tài ngồi kế bên tao nè, còn thằng bị Hoa **** là Minh, có tiếng lảm đó, đừng đụng vào hắn. – Quỳnh thấy Linh khoe cũng chịu không được, bèn đắp lại.

Nhi ngây ngô:

- Vậy chớ mà nói ba hotboy Đông Hòa là ba thằng đó hả?

Có vẻ như Nhi chẳng nhận ra người tối qua là Minh, cả hai không nhận ra nhau mà Minh chỉ biết tên Hoa thì Hoa chịu hết rắc rối là đúng rồi.

- Ừm! Chẳng phải quá trùng hợp sao? Tụi mình được ngồi kế ba hotboy, nhưng mà con Hoa sướng thật, được ngồi kế người đẹp nhất. – Linh nói nhưng chẳng có vẻ gì gọi là ghen tị.

Hoa bực bội:

-Hắn mà đẹp cái gì? Nhìn cái mặt là muốn đục cho 1 cái rồi.

Quân và 2 thằng bạn cũng ghé vào tiệm chè đó, vừa ngồi xuống hắn đã thấy Linh liền đưa tay lên vẫy vẫy tạo sự chú ý:

- Hey Linh!

- Cũng ăn chè sao? – Linh đã thấy cả ba anh chàng từ ở ngoài nên cũng không mấy ngạc nhiên, chỉ chào lại như một phép lịch sự tối thiểu.

Quân kéo Tài và Minh qua bên bàn của Linh một cách tự nhiên như ruồi, Hoa hơi khó chịu nhưng cũng không nói gì, Quỳnh nhìn có vẻ để ý đến Minh, Nhi thì...ôi khỏi nói, thấy đồ ăn là như sắp chết đói.

2. Chương 2

- Qua trường này rồi có định phá phách gì nữa không đấy? – Linh khơi màn cuộc trò chuyện.

Quân chống cằm:

- Điền sao? Qua Bạch Dương rồi còn phá phách được gì?

- Bạch Dương cũng không khó lắm đâu – Quỳnh cười nhẹ rồi chợt quay sang Minh, hơi nhú mồm lo lắng – Minh này, cậu mới đánh nhau hay sao mà người trầy nhiều thế?

- Hồi làm cái gì? Mà... sao biết tên tôi? – Minh chỉ lạnh lùng.

Quỳnh lúng túng:

- Ờ thì...chẳng phải các cậu nổi tiếng lắm hay sao...

- Vậy sao? – hắn cười, một nụ cười đúng chất mĩa mai.

- Thôi nào, chúng ta đang làm quen nhau mà sao căng thẳng thế? – Quân vội vã giải tỏa bầu không khí căng như giấy đàn.

Dường như suốt buổi chỉ có Quân và Linh nói chuyện với nhau hợp thời chứ tình hình thế này là không ổn...

Nãy giờ Tài im, bỗng cất tiếng:

- Nhi, cậu là Lê Thanh Nhi hay Phạm Thanh Nhi nhỉ?

Nhi đang cầm củi ăn chè, nghe hỏi đến tên mình thì ngược đầu lên nhìn Tài:

- Hồi làm cái gì? Mà...sao biết tên tôi?

Cả đám cười vì câu nói này giống như lặp lại của ai đó, Minh nhìn Nhi khó chịu, ngay ngày đầu đã chẳng có thiện cảm tẹo nào.

Tài cười:

- Chẳng phải chúng ta học chung lớp sao? Bạn bè có quyền được biết tên nhau mà...

- Nó là Lê Thanh Nhi, tên xấu òm.- Quỳnh bĩu môi trả lời giùm con bạn.

- Đỡ hơn Huỳnh Như Quỳnh. – Nhi cáu.

- Tên sao giống cô chủ nhiệm vậy? – Tài lại cười, thoáng nét ngạc nhiên.

- Bà ta dọa kinh khủng luôn đúng không? Huỳnh Như Quỳnh dọa đến phát ốm...- Nhi cứ lặp đi lặp lại như một đoạn điệp khúc như thế.

- Tao như vậy hồi nào chứ? – Quỳnh gắt lại, làm sao để yên được khi Nhi cứ cố tình gây chuyện, mặc dù có ba chàng đẹp giai ở đây nhưng mà nóng quá không kiềm chế được, đành phải làm mất hình tượng một tí vậy.

- Tao đâu có chữa mày đâu, tao đang nói tới bà cô lớp mình mà, Huỳnh Như Quỳnh dạo đến phát tởm...(sorry những bạn nào có tên giống vậy nha, tác giả không cố ý đâu đừng chạm đâu ạ T.T)

-Nín ngay.

Cả đám được tràng cười trước cuộc đối thoại giữa Quỳnh và Nhi...

Bỗng điện thoại của Tài reo lên, là Minh gửi tin nhắn qua, không biết ghi gì trong đó mà đọc xong Tài bỗng ngược lên nhìn Hoa. Rồi lại thấy nhạc báo hiệu tin nhắn của Quân, hành động của Quân sau đó cũng y chang như Tài...

*

- Anh Hải này, Nhi...ý em là Nhi của anh đó, họ Lê hay Phạm. – cơn tò mò khiến Tài không thể kìm nén được bèn hỏi Hải.

- Hỏi làm cái gì? Mà sao có nhiều họ không hỏi lại hỏi có hai họ đó? – Hải trả lời, đồng thời cái mặt nhăn tít lại tỏ vẻ không hiểu.

- Nguyên khối 12 có hai người tên Thanh Nhi thôi ông anh ạ.

- Sao mày biết Nhi lớp 12? – lại càng khó hiểu hơn nữa, tên Tài này có ý đồ đen tối gì không nhỉ? Sao mà nghi quá?

- Chẳng phải anh nói Nhi nhỏ hơn anh một tuổi sao? – lí lẽ cặn kẽ.

- Biết đâu Nhi đi học trễ một năm. – tìm lí do phản bác.

- Anh đấy giỡn à?

- Thôi được rồi, đúng là Nhi lớp 12. Nhưng anh không thích nói họ của cô ấy mày làm gì anh? – Hải lên mặt bướng bỉnh.

- Sợ em biết em giặt của anh à? – biết ngay suy nghĩ của tên anh kết nghĩa, Tài nói mỉa.

- Ủ! Ai thì sao chứ mày thì anh nghi lắm! – Hải ra vẻ đề phòng cao, nhìn Tài gian gian.

Tài bật cười:

- Anh thích người tên Nhi đó quá nhỉ?

-Ừ, rất thích. – anh khẳng định chắc nịch.

- Haiz, không ngờ Hải nhà ta làm bao nhiêu cô điều đứng cũng có lúc si tình như thế.

*

Nhi lại tiếp tục nằm dài trên bàn, mới ngày đầu đi học chính thức mà đã phải gặp bà già dạy môn buồn ngủ đó rồi. Chán phèo!

Nếu như Quỳnh không dùng cái tay không cần thể hiện cũng biết là chẳng có ghế đó chọt chọt vào eo nó thì có lẽ nó đã đánh một giấc tới giờ ra chơi luôn rồi.

Thanh Nhi “Phạm” đang đi ra ngoài cửa lớp, Tài vội chạy đến níu tay lại, chị ta tìm đập thành thịch khi thấy Tài cầm tay mình.

Tài không vòng vo tam quốc làm gì, vào thẳng vấn đề chính:

- Cậu...có quen ai tên Hải học năm I Đại học Luật không?

-K...không...cậu hỏi làm gì thế? – chị “Phạm” đỏ mặt thẹn thùng.

-À không có gì, cậu đi đi. – Tài bỏ cánh tay xuống, hơi thất vọng, suy đoán của hắn sai rồi.

Tài nhìn về phía Thanh Nhi “Lê” đang đấu khẩu với Quỳnh vì chuyện không cho nó ngủ.

Bên 12A1

Cả đám phải nán lại cho lớp trưởng đi thu sơ yếu lý lịch, giáo viên có “chuyện gấp” phải vào nhà vệ sinh nên đã ra khỏi lớp từ lâu.

Hoa là lớp trưởng, nó đi thu từng bàn, tới Minh thì nó thô lỗ giật tờ giấy đi, đơn giản vì nó không ưa gì hần hết, nó có nói là nhìn mặt hần rất khó ưa mà.

Rồi “RẦM”. Âm thanh quen thuộc tựa ngày nào...

Hoa ngã sõng soài dưới đất, cổ gượng dậy, mắt kiếng văng ra xa, mu bàn tay của nó rút lên khi va chạm xuống mặt đất.

Nó quay lên nhìn thủ phạm là Minh, hét lên làm tất cả học sinh còn hiện diện trong lớp giật bản mình:

- Tên đáng ghét, cậu làm gì vậy hả?

Hần nhếch lên nụ cười nửa môi:

- Chẳng làm gì cả!

- Đây! – tiếp tục luyện thanh – cậu gạt chân tôi rồi lại nói không có gì là sao?

3. Chương 3

Chiến tranh thật sự đã bùng nổ...

Mấy ngày sau, nhiều lần như thế, Hao cứ đi thu bài tập về nhà thì chẳng ai chịu nộp, Minh ngồi cười đắc ý (hần ta đã “mua chuộc” tụi trong lớp rồi) nhưng cô nàng không nói gì mà mím môi chịu đựng. Nó điểm danh thì không ai thèm nghe, lớp lộn xộn y như một cái chợ, chẳng ai thèm nghe nó nói. Kỷ luật của lớp nó bị nhiều giáo viên chê trách rồi ông chủ nhiệm lại đề đầu nó ra mà la, nó tức lắm nhưng có chịu nói đâu. Còn rất nhiều trò của Minh khiến nó phải bực tức hơn nữa...nó đã thôi không làm lớp trưởng.

Hoa đem kể chuyện cho tụi bạn nghe.

Sáng hôm sau, Nhi chạy xộc vào lớp A1, Minh, Quân & Tài cùng ở đấy.

Nó đứng trước mặt Minh:

-Dừng có đụng đến bạn tôi.

Xung quanh ồn ào, lao xao & đang bàn tán.

-Gì chứ?- Minh nhìn thẳng vào mắt Nhi.

-Tôi nói là đừng có đụng đến bạn tôi, điếc sao?

-Tại sao?

-Nó chẳng làm gì sai với cậu cả.

-Vậy sao?

-Xin lỗi mau!

-Không thích.

-Cái gì?

-Tôi nói là không thích & sẽ không bao giờ xin lỗi.

Câu nói thẳng thắn & hết sức lạnh lùng của Minh.

Sấm sét đang nổ ầm ầm trong mắt 2 người. Nhi chợt nhận ra hần rất giống ai đó:

-1 lời xin lỗi mà cậu cũng keo kiệt như vậy hả?

-Ừ đấy.

Minh nói mà trong đầu đang tìm lại xem ai nói câu này mà quen vậy.

Nhi vung tay, định cho hấn 1 cái tát nhưng Hoa bỗng giữ tay Nhi lại, lắc đầu.

Nhi hạ tay xuống rồi bỏ thẳng ra ngoài, trước khi đi nó ném cho Minh 1 cái nhìn sắc lẹm. Hoa chạy theo.

Tài cười:

-Chưa ai dám làm thế với mày nhỉ?

-Shock thật, còn định đánh nữa.- Quân thêm.

Minh bỗng nói:

-Tao có cảm giác như nhỏ Hoa không phải con nhỏ chọc diên tao hôm bữa.

-Cái gì?- 2 tên kia ngạc nhiên.

-Cái con nhỏ hôm bữa tính tình rất nóng, khác với con này biết chịu đựng. Tao thấy con nhỏ Nhi này rất giống, lúc nó quát lên giọng nó cũng giống.

-Có khi nào là Nhi chứ không phải Hoa không?

-Không biết.

Minh bỗng có điện thoại:

-Em nghe nè anh Hải.

+Hôm nay hẹn ở chỗ cũ nhé, anh định cho tụi bay biết mặt Nhi đó mà. Ra về tới luôn nha.

-Woa, thật sao?

+Nhưng tụi bay đến đừng ọi người ở đó biết là anh thích Nhi nhé.

-”mọi người”? Bộ đông lắm hả?

+Không, Nhi chỉ có 3 đứa bạn thôi, nhớ nhé, đừng nói cho ai biết đó.....

-Ai biểu cậu đi, không nhìn thấy chân tôi để đấy.

Hấn phán 1 câu làm cho Hoa tức diên người nhưng nó không nói gì mà nuốt cục tức vào bụng (sao hèn wó zàk).

Hấn đứng lên vừa đi ra khỏi lớp vừa nói như mĩa mai:

-Tôi tưởng cậu đứng lên rồi đá vào chân tôi nữa chứ.

Hoa không hiểu câu nói của Minh là như thế nào.

Vừa lúc Minh đi ra khỏi lớp thì chạm mặt 3 cô nàng đang đi đến, chúng nó đi ngang qua nhau.

Thấy lớp có vẻ xôn xao, 3 đứa đi vào thì thấy Hoa đang ngồi dưới đất cố gượng dậy.

Quỳnh chạy lại đỡ Hoa dậy, Linh lượm mắt kiếng lên, Nhi hỏi:

-Mày có sao hông?

Hoa bỗng khóc òa lên như thể 3 đứa bạn đang ăn hiếp nó.

Nhi giật mình:

-Đây mày bị gì thế?

-Hức...hức...hấn là cái gì chứ?- Hoa khóc nức lên.

-Ai?- Quỳnh hỏi.

-Thằng chó chết đó chứ còn ai?

3 cô nàng hết sức ngạc nhiên trước câu nói của Hoa vì trước giờ nó luôn là học sinh gương mẫu không bao giờ buông ra những câu nói thô thiển ấy.

Linh nhìn Hoa, chưa hết ngạc nhiên:

-Mày bị lây bệnh cộc cằn của con Nhi rồi hả?

-Tao làm sao?- Nhi quay sang gắt.

Quỳnh khoanh tay:

-Mày nói Minh?

-Hừ còn ai?-hoa chùi nước mắt.

Nhi thắc mắc:

-Nhưng tại sao?

-LÀM sao tao biết được chứ...đồ điên mà.

-Rồi hần có xin lỗi mày không?

-Không, đã vậy còn biểu tao đi.

Máu trong người Nhi đang sôi lên sùng sục:

-Tên đó...hần dám...

-Bình tĩnh, đừng phát hỏa.- Quỳnh ngăn kịp thời.

Nhi quay sang Linh:

-Mày không được nói chuyện với thằng Quân, con Quỳnh không được nói chuyện với thằng Tài, nghe chưa.

Mắt Nhi tóe lửa, ra lệnh.

Tụi bạn nó sợ nhất những lúc nó như thế này nhưng Linh đã can đảm hỏi:

-Tại sao?

-TẠI vì chúng nó là bạn của tên đó.

Nhi trả lời với đôi mắt dứ khoát, lạnh lùng.

Sờ dĩ Nhi điên lên như thế vì chuyện này làm cho nó nhớ đến buổi tối hôm nọ.

Nó chúa ghét những ai có lỗi mà không chịu xin lỗi...

Tài đến hỏi Nhi về chuyện của Hải nhưng Nhi không ttra3 lời đúng vấn đề mà nguyên văn là:

-quen ai thì đó là chuyện của tôi, liên quan gì đến cậu chứ? Bộ cậu là cha mẹ tôi hay sao mà tôi phải trả lời hả? Mấy người tưởng nổi tiếng rồi thích làm gì thì làm sao? Không dám đâu, coi lại mình đi, nhìn là không ưa nổi rồi.

Tài trợn tròn mắt ngạc nhiên không biết chuyện gì đang xảy ra chợt hần nhớ đến hành động của Minh hồi nãy với Hoa...

Cùng với bọn con gái đang nhìn Nhi với ánh mắt như muốn hỏi:sao mày dám ***** Tài của tụi tao?

...

-Thằng MINH chết bầm- Quân bực bội.

-Gì chứ?-Minh cáu.

-Đúng là chết bầm thật mà.- Tài cũng bực.

Minh ngây thơ (vô số tội):

-Tụi bay sao thế?

-Trăng sao gì?- Quân quau- mày làm vậy với nhỏ Hoa chi cho Linh lờ tao, 2 tiết đầu còn nói chuyện vui vẻ lắm, ra chơi vô 1 cái là im bất.

-Tao chẳng thua gì mày đâu- Tài nói – im lặng như con Linh còn đỡ, Nhi **** tao nguyên lèo.

Minh hiểu rồi, nhưng hần không biết lỗi mà còn như thế này:

-Không nói chuyện càng tốt, không được dây dưa với đám con Hoa đó nữa.

Rồi hần phong xe thẳng ra ngoài, chẳng thèm đội nón bảo hiểm (lỡ té làm trầy khuôn mặt đào hoa của anh thì phải làm sao đây, hay nặng lắm là chấn thương sợ khi chết luôn haha...)

Quân hỏi Tài:

-Con Nhi **** cái gì?

-Là tưởng nổi tiếng thì thích làm gì thì làm sao, là đồ khó ưa...

Rồi anh ta cũng phi thẳng ra luôn (có đội nón bảo hiểm)

Để lại Quân nói 1 mình:

Minh đâu có đâu, thẳng Minh mà...

Chiến tranh thật sự đã bùng nổ...

-Lâu quá, rốt cuộc thì bao giờ mới đến.

Quân nôn nóng hỏi, Hải nhìn đồng hồ rồi nói:

-Chắc sắp rồi.

Minh & Quân thì sát ruột không biết mặt mũi con nhỏ nào lại được Hải thích.

Tài thì bình thản ngồi uống nước nghe rột rột.

-Tối rồi.- Hải nói rồi đưa tay lên- Nhi, ở đây này.

Vẫn còn mặc đồng phục, cả 4 đứa chạy đến. Ngoài 3 đứa bạn của Nhi đang ngạc nhiên vì sự có mặt của 3 tên ” dễ thương” & ngược lại thì nó chẳng để ý đến gì cả.

Nó chạy tới vui vẻ đâm vào ngực Hải:

-Lâu quá hông gặp, anh xấu đi nhiều đó, đúng hông tụi bay...

Nhi quay sang 3 đứa bạn thì bắt gặp ánh mắt đang ngạc nhiên của tụi nó, Nhi nhìn theo hướng mắt của chúng, nó cũng ngạc nhiên không kém:

-Ơ...ơ...Ma...mấy thằng này sao lại ở đây?

Hải mở tròn mắt hỏi:

-2 bên quen nhau trước rồi sao, vậy càng tốt, đỡ tốn công giới thiệu.

Hoa quay sang Hải hỏi:

-VẬY chứ anh nói giới thiệu cho tụi em là mấy tên bông cải này đó hả?

(chú thích: bông cải là tên con chó nhà Hoa vì nó rất thích ăn bông cải)

Minh đứng phắt dậy:

-Nói ai là bông cải hả?(người ta đẹp trai như thế mà...)

Hải trở mắt nhìn qua nhìn lại 2 bên:

-Tụi bay có xích mích gì hả?

Nhi diên tiết:

-Tụi nó là mấy thằng khiến cho con Hoa khổ sở phải từ chức lớp trưởng đó, nó có làm gì sai đâu chứ? Bộ có máu mặt ở trường thì được phép hành hạ người ta sao hả? Vừa phải thôi chứ, có gì thì nói thẳng ra đi, có cần phải đối xử với nó như thế không?

Nó sợ cho 1 hơi khiến cả đám phải chóng mặt nhưng Minh vẫn còn đủ tỉnh táo để cãi lại:

-Vậy sao cậu không hỏi xem con bạn cậu đã làm gì với tôi?

2 cặp mắt chm5 nhau như muốn tóe lửa, mùi sát khí nồng nặc.

Hải bỗng nhận ra chuyện gì đó:

-Khoan đã...Minh...mày nói cuốn sách đó có ghi Nguyễn Thị Vân Hoa lớp 12A1 trường Bạch Dương, đây cũng...không lẽ...

-Là nó chứ còn ai.-Quân chen vào.

Hoa tròn mắt hỏi:

-Cuốn sách có ghi Nguyễn Thị Vân Hoa lớp 12A1 trường Bạch Dương?

minh khoanh tay dựa lưng vào ghế:

-Nhớ rồi sao? " không gởi hạn" màu xanh dương, dày cộp. Cậu còn nhớ tối hôm đó chứ?

-Tối hôm đó?- Hoa quay sang nhìn Nhi- không lẽ...!?!

Chưa kịp để Hoa dứt, Nhi đã lên cơn diên:

-Thằng kia! VẬY ra mi là cái thằng bất lịch sự hôm bữa đó hả? Mi là cái thằng làm cho ta đau điếng rồi không thèm xin lỗi64 đó hử? Hèn gì thấy giống giống, tả lại sách cho bạn ta mau.

Tất cả đều ngạc nhiên:

-Vậy là Nhi chứ không phải Hoa sao?

-LÀ tui đó, thì sao?- Nhi bực bội.

-Vậy là thằng Minh tả thù lộn người rồi...haizzzz.-Quân than.

Minh tức diên:

-Vậy cậu chính là củ khoai lang hôm bữa hả? Mất mũi để đi đâu mà giờ còn ***** tôi? Bộ cậu tưởng mình ngoan hiền lắm hay sao? CẬU không đánh trả tôi chắc?

-Tại cậu không chịu xin lỗi tôi thôi, với lại ai là củ khoai lang hả? Đồ bông cải.-Nhi gắt lại.

HẢI can:

-Thôi được rồi. nể mặt anh tụi bay đừng chiến tranh nữa, thằng Minh trả lại cuốn sách cho HOA rồi huề nhe?

-Không bao giờ.-Minh gắt lên-ai làm cho cuốn sách này rơi vào tay tôi thì tự tìm cách mà lấy lại, tôi không trả đâu.

Minh đeo ba lô lên vai rồi đi thẳng ra cửa.

-SAO lại có kiểu người đáng ghét như vậy chứ-Nhi cau có- Nhưng mà giờ biết được ai giữ cuốn sách của mày rồi, cố đòi nhé Hoa.

Hao khoanh tay:

-TẠI sao tao phải đòi trong khi người làm cho cuốn sách rơi vào tay hấn là mày? TAO cho hạn mày là 1 tuần, lo mà lấy cuốn sách về cho tao, không thì không bạn bè gì hết.

Tất cả giật mình trước lời nói lạnh lùng của Hoa.

Nhi càng thêm bực bội:

-Có cần phải làm quá lên như vậy không, chỉ là 1 cuốn sách thôi mà. Mà xem trọng cuốn sách còn hơn cả bạn bè sao? được thôi tao sẽ đòi...

Nhi quay đi, Hải cạh5 theo nhưng cũng nói với lại:

-Anh sẽ đưa Nhi về.

Linh vỗ vai Hoa:

-Hơi quá rồi đó, Nhi bực rồi...về đây.

-Tôi đưa cậu về nhé.-Quân nói với Linh.

-Ok!

Tài chẳng nói chẳng rằng cũng bỏ về luôn.

Quỳnh đẩy vai Hoa đi về.

Hình như Hoa không bực mình lắm về chuyện cuốn sách mà là vì 1 chuyện khác.

Chuyện gì nhẽ?????????

-Này, cậu gây ra chuyện sao lại kêu người khác giải quyết giùm hả? Muốn đòi lại sách thì gặp trực tiếp tôi đây này.

Minh chống 2 tay xuống bàn của Nhi.

Hôm qua, trên đường Hải chở Nhi về nhà thì nó có nhờ anh nói chuyện với Minh, chắc là nói rồi & kết quả là như thế này đây (là chưa trả ók mừk).

Nhi ngước mặt lên:

-VẬY giờ trả đây đi.

Minh nhếch mép cười:

-Đơn giản vậy sao? không nghe tôi nói hôm qua à? tôi sẽ không trả nên hãy tìm cách mà lấy lại.

-Gi? Cậu muốn tôi làm cách nào chứ?

-Tùy cậu.

Rồi hấn quay đi.

Nhi ném cho hấn 1 cuốn tập ngay lưng:

-Qua đây để nói như thế thôi hả?

Minh khựng lại, cúi xuống, nhặt cuốn tập lên, chọi thẳng ra ngoài cửa sổ(chắc rớt xuống sân rồi, mà đây là lầu 3):

-Không phải là nói mà là nhắc lại.

Rồi Minh bỏ về lớp để lại cho Nhi với 1 cái mặt bực bội & sự bàn tán của lớp:

-Nhỏ đó với tụi của Minh có quan hệ gì nhĩ?

-Hôm qua tao còn thấy nhỏ đó, nhỏ Quỳnh với 2 nhỏ kia ở trong quán cà phê với đám của Minh, có 1 tên nữa cũng đẹp trai lắm.

-Ôi sao mà tao tò mò quá.

-...

Nhi quay sang nhìn Quỳnh tức tối:

-Chẳng phải chúng ta đang làm nghiêm trọng hóa vấn đề lên sao? Cj3 là 1 cuốn sách à? Với lại con Hoa học chung lớp với hần, dễ đòi hơn chứ.

-Con HOa là thế mà, ai làm thì người đó chịu, nó không can thiệp đâu.-Quỳnh trả lời.

-Nhưng đó là sách cuốn sách của nó mà, nó đã từng khóc vì chuyện này còn gì?

-Ai biết đâu.

-Điên thật!

Nhi nói tiếp:

-Hần có để cuốn sách trong cặp hông ta?

-Lục cặp hần là biết liền chứ gì?

Chỉ là câu nói vu vơ nhưng của Quỳnh nhưng nó chợt đoán ra điều gì đó, nó quay sang nhìn Nhi đang chăm chăm nhìn lại nó:

-Nhi à, không lẽ mày định...?

Nhi vẫn im lặng nhìn Quỳnh bằng 1 ánh mắt mà chỉ có Quỳnh mới đọc được.

-Đừng lôi tao vào vụ này.

-...

-Thôi mà, đừng nhìn nữa...

-...

-Tao không muốn dính vào chuyện này đâu.

-...

-Thật đó.

-...

-Đã nói là...thôi được rồi.

-Cám ơn bạn hiền.

Nhi vui sướng nhảy lên ôm chầm lấy Quỳnh, nhưng Quỳnh bỗng phá tan cái không khí đó:

-Mà hồi nãy hần chơi cuốn tập gì của mày xuống thế?

Nhi đứng bật dậy:

-Chết rồi, giờ là tiết sinh! Ông nói hôm nay tới lượt tao trả bài...

Rồi Nhi 3 chân 4 cẳng chạy vọt xuống sân.

4. Chương 4

Giờ ra chơi...

Nhi, Quỳnh & Linh chạy sang lớp A1, Hoa đã đi đâu mất tăm.

Tên Minh đáng ghét vẫn chưa ra khỏi lớp. Tụi nó quyết định núp ngoài cửa đợi hần ra.

Khoảng 5 phút sau, Minh đi ra, trong lớp chỉ còn 2 người đang ngủ.

Lúc hần ra khỏi lớp, 3 đứa thập thò chạy đi trốn sau đó lén vào trong nhưng tụi nó bỗng đứng sững lại.

-Cặp hần để ở đâu? Hồi nãy hần ngồi trên bàn giáo viên nên tao không biết ở đâu cả.-Nhi vội nói.

Linh chạy lên bàn giáo viên:

-Chẳng có cái cặp nào ở đây cả.

-Lúc cần thì con Hoa nó lại đi đâu rồi không biết.- Quỳnh bực mình.

-Rất cuộc là hần để cặp ở đâu chứ?- Nhi gãi đầu.

-Bàn số 4, bên trái, dãy giữa.- 1 giọng nói vang lên.

Nhi không hề nhìn xem người nói câu đó là ai mà lại nhìn sang chỗ ngồi đó, nghi ngờ:

-Chắc không?

-Chắc 100%.

ngoài Nhi đang tỉnh bơ chạy lại lợi thì Quỳnh & Linh đang á khẩu khi nhìn thấy 3 anh chàng hotboy và tất nhiên người trả lời cho Nhi là Minh.

Sau khi tìm kiếm 1 hồi, Nhi nói:

-Chẳng có cuốn sách nào cả, hần để ở đâu chứ?

-Ở nhà.-Minh lại trả lời.

-Sao biết?

Đến giờ này thì nó mới quay mặt lên thì bắt gặp những ánh mắt đang nhìn nó, nó ngạc nhiên, rồi cười & lấp bắp nói:

-À...tôi...tôi chỉ...

-Tôi biết ngay là cậu sẽ giở trò này mà.

-Này, biết vậy sao không trả cho lẹ đi. Chỉ là 1 cuốn sách, trả 1 cái là xong, có cần phải như thế không?

-Cần.

Nhi bực bội + chán nản= nó bỏ ra ngoài.

Linh và Quỳnh chạy theo vừa lúc đánh trống vào tiết 3.

Nhi gục xuống bàn ngủ thì bị Quỳnh lay dậy:

-Tiết bà chủ nhiệm đó.

-Kệ bả, dạy thì buồn ngủ muốn chết, trước sau gì cũng ngủ, ngủ trước đi cho lờ.

Quỳnh lắc đầu quay sang Tài:

-Cậu thân với Minh có thể đòi giúp Nhi không?

-Không được đâu, hồi bữa anh Hải cũng nói với nó nhưng không được.

-...

Cuộc trò chuyện giữa Linh và quân cũng chỉ có 2 câu ngắn ngủi tương tự.

-Chị Nhi, 2 ngày nữa là 1 tuần rồi, chị đòi được cuốn sách chưa? -Hy nhìn Nhi chăm chăm hỏi.

Nhi ôm chặt chiếc gối, gián mắt vào TV đang chiếu Smackdown:

-Vẫn chưa.

-Anh Hải quen với tụi đó thật hả chị?

-Ừm.

-Sao không kêu anh ấy đòi giùm?

-Rồi, cả mấy thằng bạn hần luôn rồi, nhưng không được.

-Vậy phải làm sao?

-Sao chị mày biết được chứ, hỏi nhiều quá.

-Cả trường đang không biết mối quan hệ giữa chị với đám của anh Minh là sao kia kìa, chắc họ không biết là kẻ thù của nhau nhỉ?

-Mày không im lặng được hả?

-hì hì, hay là chị thử hỏi xem anh ấy muốn gì ở chị, chị chỉ cần thực hiện rồi anh ta trả lại cuốn sách là xong.

-Mày nói dễ nghe quá nhỉ?

-Thì chị cứ thử đi.

-Nhưng lỡ may hắn đòi hỏi quá đáng thì sao?

-Thì lúc đó chị tự tính đi.

Thiên Hy bỏ ngay chiếc gối xuống & chạy vào trong bếp:

-Em phải nấu cơm đây, ngoại về **** chết.

(ý của nó cũng là vọt lẹ đó mà)

Nhi hậm hực:

-Cái con này, chỉ vậy cũng chỉ nữa, nhưng mà...mình có nên thử hông ta?...Cố lên, vì tình bạn với con Hoa.

Rồi nó giữ nguyên tư thế đang ngồi xếp bằng & ôm chặt cái gối mà ngã xuống ghế.

Bỗng nhiên nó nhảy dựng lên, la toáng khiến cho Hy trong bếp giật mình xem làm rơi con dao:

-Thằng kia, dám đánh John Cena của ta hả?

Nó chọi ngay chiếc gối vào màn hình ti vi khi John Cena bị đánh ngã.(Các bạn cứ tưởng tượng đây là Smackdown trận John Cena đánh với Brock Lesnar nhaz)

-Quỳnh à, đi đi mà.-Nhi lắc qua lắc lại tay Quỳnh.

-Không mà, tao tưởng mày biểu tao giúp cái vụ lục cặp thôi chứ, giờ mày biểu tao giúp tới chót thì tao phải làm sao?-Quỳnh mếu.

Nhi bỏ tay Quỳnh ra:

-Con điên, nếu là chuyện lục cặp thì tao đi 1 mình cũng được, mày có giúp gì đâu, vì vậy mày phải giúp tao lần này, nhé.

-Tao khổ mày quá à.

...

Linh, Nhi & Hoa đang núp ngoài cửa lớp A1.

Quỳnh đang đứng trước mặt Minh:

-Tôi là quỳnh, bạn của Nhi...

Chưa kịp để nó nói xong thì Minh đã ngắt lời:

-Biết rồi, có gì thì nói đi.

-Cuốn sách đó, bao giờ cậu trả cho Hoa?

Đôi mắt lạnh lùng của hắn chuyển ngược lên Quỳnh khiến nó giật mình:

-Chuyện đó thì liên quan đến cậu à?

-À, là bạn nên tôi mới hỏi giùm.

-Tôi không thích trả lời cho người hỏi giùm.

Nói rồi Minh đứng lên đi ra khỏi lớp, ra đến cửa bỗng gặp 3 đứa đang lúng túng.

Minh cười nửa môi:

-Sao lúc nào cũng nhờ người khác thế?

-Ừm...tôi...

Nhi ấp úng nhưng sau khi hấn quay lưng đi thì Nhi gọi lại & nói có chút cười gượng:

-Cậu không thể nể mặt anh Hải mà trả lại được sao?

-Cậu đừng có mà dựa vào anh Hải.

Nhi thay đổi sắc mặt:

-Vậy bây giờ cậu muốn gì?

-Muốn biết sao? 3 giờ chiều nay ở công viên gần trường.

Rồi hấn bỏ đi, Nhi chạy tới chặn đường hấn:

-Có gì thì nói ở đây luôn đi.

Hấn gạt Nhi sang 1 bên để lấy lối đi:

-Muốn biết thì chiều nay tới đi, ở đây không tiện.

Nhi điên tiết lên, bây giờ nó chỉ muốn chạy tới xé xác Minh ra.

HOa chạy đến:

-Sao rồi, vậy là mai tao sẽ lấy lại được cuốn sách đúng không?

-Mày xem trọng cuốn sách quá nhỉ?

Nhi bực bội đi ngang qua Hoa và về thẳng lớp.

Trong tiết học, hôm nay Nhi không ngủ, nó đang tưởng tượng xem chiều nay Minh sẽ làm gì với nó, hàng ngàn suy nghĩ trong đầu:” hấn có đem người tới hội đồng mình không? hấn có giết mình rồi ném xác xuống sông Sài gòn không? Hấn có ném mình vào chuồng sư tử không? hấn có treo cổ mình lên không?...v.v...”

Tài nhìn thấy vẻ mặt đang lo sợ của Nhi liền cười:

-không ngờ Nhi cũng biết sợ đấy nhỉ...

Lớp 12A3...

Linh khều Quân:

-Này, liệu Minh có ăn thịt con Nhi không đấy?

-Thằng này trước giờ nham hiểm lắm, ai biết nó sẽ làm gì chứ.

-Chiều nay mình có nên đi rình không?

-Thằng Minh mà biết là ăn cá cả đám đấy, ở nhà đi để được ăn cơm.

-Haizz...rồi cuộc đời con Nhi sẽ đi về đâu...

5. Chương 5

3 giờ chiều...

Nhi đang ngồi ở ghế đá công viên, những lo sợ vẫn tiếp tục suy diễn trong đầu nó.

3h30 ...Nhi hơi bực bội.

4h00...Nhi cực bực bội.

4h30 ...Nhi chịu hết nổi.

=> Nó bỏ về.

Minh, Quân, Tài, Hải đang ở nhà Minh.

Thấy Hải sốt ruột vì người mình thích (Nhi ók mừk) đang phải dài cổ đợi thằng em chết bầm (Minh ók mừk) mà nó lại mãi mê ngồi chơi game ở nhà, Tài lên tiếng hỏi giùm:

- 4 rưỡi rồi, không tới hả?

-HẢ? 4 rưỡi rồi hả? -Minh nhìn lên đồng hồ hỏi lại.

...(hết nói nổi).

-Giờ tao tới, cũng phải để cho con nhỏ đó đợi thì mới biết tao có giá chứ.

-Khỏi tới đi.- Hải bấm nút chuyển TV sang kênh khác.

-SAo thế?-CẢ đám ngạc nhiên.

Hải ngồi thẳng người lên:

-Anh nói cho tụi bay biết, 3 thứ mà Nhi ghét nhất.

-Gi?

-Thứ nhất là phải chờ đợi, thứ 2 là màu hồng & thứ 3 là bị bắt mặc váy.

-VẬy bây giờ...?-Tài nói.

Hải ngắt lời:

-Nhi đã bỏ về từ đời nào rồi.

Minh trố mắt:

-Không lẽ cậu ta không cần cuốn sách sao?

-Anh thấy mày làm hơi quá rồi đó, chuyện nhỏ mà, có gì đâu chứ.

Minh bỗng rút điện thoại ra:

-Cho em số của cậu ta đi.

-Gi chứ?

-Em không giật mắt người anh yêu đâu nên đừng có lo.(ai nói là không giật)

-Không.

-Đây chỉ là thỏa thuận qua lại thôi mà.

-Không.

-Không đúng không?

-không là không.

Minh cười nham hiểm vì hắn thấy điện thoại của Hải vừa lấy ra đọc tin nhắn đang để ở trên bàn.

Nhanh chớp nhoáng Minh giật ngay điện thoại của Hải rồi vọt lẹ vào nhà vệ sinh, khóa chặt cửa lại mặc cho Hải đang đập cửa ầm ầm & tiếng cười của Tài & Quân.

Sau khi lưu số Nhi xong, hắn mở cửa ra & trả điện thoại cho Hải.

-Đừng làm gì quá đáng đấy.-Hải nói.

-Biết rồi.

Mấy tiếng sau..

Hải bỗng hỏi:

-Anh định chiều chủ nhật tuần này hẹn Nhi đi chơi rồi tỏ tình với cô ấy luôn, được không?

Hải bỗng nói:

-Anh định chiều chủ nhật tuần này hẹn Nhi đi chơi rồi tỏ tình với cô ấy luôn, được không?

-Anh làm lẹ lẹ đi, không sau này có đứa giật mất lại hối hận.

Tài khuyến khích Hải nên làm thế (và sau này chàng ta sẽ hối hận vì đã ủng hộ Hải).

Minh chỗ mồm vào:

-Em không hiểu 1 đứa con gái như cậu ta mà anh lại thích được nữa, tính tình thì thô lỗ cọc cằn, không có chút gì gọi là nữ tính cả. Bề ngoài thì cũng không xinh đẹp dễ thương gì hết.

(Bên kia Nhi đang thấy ngứa lỗ tai).

Minh bây giờ thật lòng nói vậy nhưng sau này hắn ta cũng...

-TAo thấy Nhi cũng dễ thương mà.- Tài nói.

Mặt Hải bỗng trầm tư:

-Nhưng anh sợ Nhi từ chối, lúc đó thì phải làm sao?

Thấy vẻ mặt Hải bỗng buồn đến lạ, có vẻ hắn rất thích Nhi, Tài an ủi:

-Yên tâm đi, người như anh ai mà chả thích chứ.

-Thật không?

-Thật.

-Đứa con gái đó mà anh cũng...- Minh định lặp lại câu ở trên.

Hải bỗng phá lên cười:

-Nhi không những cọc cằn thô lỗ đâu mà còn...

Hải bỗng dừng lại làm cho 6 con mắt nhìn hắn thêm tò mò.

-Thôi để tụi bay tò mò chơi.

Hải phán nguyên câu & hậu quả là bị xúm vào hội đồng.

Tối hôm đó, sau 1 hồi cạnh tranh gay gắt giữa Thanh Nhi & Thiên Hy về máy tính thì bị ngoại ra la cho 1 trận. Đương nhiên là ngoại cho Hy xài vì nó dùng để học, còn Nhi đòi chơi game.

Nhi bực bội đi tới ghế, ngồi phịch xuống, mở TV lên, kênh CN đang chiếu Oggy and the cockroaches.

Bỗng điện thoại nó reo lên, thấy số lạ nhưng nó cũng bắt máy.

1 giọng nói thô lỗ từ đầu dây bên kia vọng tới:

+Này, cậu không có lòng kiên nhẫn hả? Mới đợi có 1 chút mà đã bỏ về là sao?

-Ai vậy?-Nhi cọc cằn hỏi lại.

+Không nhận ra giọng tôi sao? Hẹn với tôi mà lại bỏ về, bộ không cần cuốn sách nữa hả?

-Đồ bông cái chết bầm.

Nhi nghiêng răng ngất điện thoại & quăng xuống ghế.

Minh trố mắt:

-A lô? a lô? dám cúp trước tôi hả? tôi còn chưa nói xong mà.

Minh lại tiếp tục gọi. Nhi lại bắt máy, lần này nó gắt cho 1 hơi:

-Này, cậu hẹn với tôi là bao nhiêu? 3 h đúng không? Vậy tại sao cậu không tới? Rồi lúc tôi bỏ về cậu lại gọi điện chứ.i tôi? Tôi chưa chứ.i cậu là may lắm rồi đấy. CẬU có thôi cái điệp khúc lúc nào cũng làm phiền người khác như vậy hả? Chỉ là 1 cuốn sách mà cậu bắt tôi phải đợi tới như thế, có gì thì nói thẳng ra đi. CẬU MUỐN GÌ?

Nó nhấn mạnh 3 chữ cuối khiến cho người nghe cũng phải rùng mình.

Tuy hơi choáng nhưng Minh cũng đủ kiên nhẫn để nghe hết, hấn nói:

-Cậu...sau này nếu anh Hải có nói là thích cậu thì cậu hãy...

6. Chương 6

-Này, khoan đã, cậu nói gì thế? Ai nói thích ai?- Nhi ngất lời.

+...Anh Hải thích cậu.

-...-Nhi im lặng, khuôn mặt không còn miếng máu, nó quá ngạc nhiên.

+Này, sao im thế?

-Anh Hải...thích...tôi...?

+Ừm.

-Sa...sao cậu biết?

+Anh ấy nói.

Nhi lại im lặng, bỗng mặt nó nhăn tít lại:

-Cậu giỡn tôi đúng không?

+Này, cậu nghĩ tôi giỡn sao?(giọng rất nghiêm túc nhá)

-Vây...

+Không tin thì thôi, anh ấy định rủ cậu chiều chủ nhật tuần này đi chơi rồi bày tỏ với cậu. Lúc đó...cậu...đừng từ chối mà hãy làm bạn gái của anh ấy nhé?

Minh nói rành mạch từng chữ (hấn ta cũng giống như Tài, sẽ 100,1000 lần hối hận vì đã khuyên Nhi quen Hải).

Nhi sững người:

-Sao...?Tại sao?

+Vì nếu cậu từ chối anh ấy sẽ rất buồn, anh ấy rất thích cậu, cậu biết không hả?

Chẳng hiểu sao khi nói những lời đó hấn lại cảm thấy khó khăn vô cùng. Tại sao?(hấn tự hỏi mình).

Nhi im lặng, nó hết sức bàng hoàng, chưa bao giờ nó nghĩ là anh Hải thích nó.

+Sao thế?-Minh hỏi.

-Sao cậu lại gọi cho tôi và nói như vậy?

+Vì...tôi không muốn nhìn thấy anh ấy thất vọng...đơn phương cậu lâu rồi, nếu bây giờ anh ấy biết cậu không thích anh ấy thì sao?

Bống Minh nghe thấy tiếng tút tút đều đều trong điện thoại, Nhi đã cúp máy.

Minh nhìn vào màn hình điện thoại:

-Con nhỏ này, sao hay cúp trước tôi vậy hả?

Hắn gọi lại, Nhi thờ thẩn bắt máy chẳng buồn nhìn xem người gọi là ai, hẳn nó đã đi chơi ở một nơi xa lắm.

+Con nhỏ kia, tôi chưa nói xong mà dám cúp hả?-Minh nói như hét vào điện thoại.

-...-đang thờ thẩn.

+NÀY.- Lần này Minh hét thật khiến tai Nhi như bùng nổ.

Hồn Nhi đã đi du lịch về(15s):

-Ồ...ha...hả? Gì?

+Đó là chuyện của anh Hải, giờ tới chuyện tôi và cậu.

-Tôi và cậu có chuyện gì để nói sao?- nó lại ngơ ngẩn.

+Chuyện cuốn sách đó, con nhỏ này.(Minh nhà ta sắp điên rồi).

-À...

+À cái gì mà à?

-Vậy bây giờ cậu muốn gì?

Nhi vẫn còn shock vì chuyện Minh nói hồi nãy, nó nói mà không ồn ào vì bây giờ nó chẳng có tâm trạng mà la hét.

+Cậu...làm osin cho tôi đi rồi tôi trả lại cuốn sách.-Minh nói tỉnh bơ.

-CÁI GÌ?

Nhi ồn ào đã trở lại (mới nói xong, tưởng tâm trạng cũng đi chơi theo hồn rồi chứ).

Nó la toáng lên khiến cho Hy và ngoại trong nhà phải giật mình:

-Cái gì ngoài đó thế?

-Không có gì đâu ngoại.

Nhi trả lời ngoại rồi tiếp tục nói vào điện thoại:

-Cậu...nhắc lại coi...cậu muốn tôi làm gì chứ?

+Osin.-Minh vừa nói vừa ngoáy tai vì bị Nhi làm cho suýt lúng mảng nhĩ.

-Cậu nghĩ tôi sẽ làm à?

+VẬY tôi khỏi trả lại cuốn sách nhé?

-Giữ mà ăn rồi zọng luôn đi.

Nhi lại cúp máy, hắn lại gọi. Nhi định không nghe nhưng hắn cứ gọi hoài, ngoại ở trong nghe thấy tiếng nhạc chuông ồn ào nên bảo nó nghe cho đỡ phiền(sao không tắt nguồn luôn nhỉ?), bởi thế nó nghe máy:

-Tôi nói là cậu giữ luôn đi rồi mà.

Không biết Minh có nghe Nhi nói gì không mà hắn cứ nói tỉnh như con ruồi:

+Công việc nhẹ nhàng lắm, chỉ cần sáng sớm và lúc ra về cậu cầm cặp cho tôi, ra chơi thì mua đồ ăn cho tôi, những việc lật vật thì tính sau, còn ở ngoài trường cũng tính sau đi nhưng khi tôi cần cậu phải có mặt ngay đó, thế nhé?

Rồi hắn cúp máy.

Nhi hét vào điện thoại:

-Tôi nói đồng ý hồi nào hả? a lô...a lô?

Nhi ngồi ngẫm nghĩ 1 hồi, kết luận cuối cùng của nó là để Minh trả lại sách rồi không thêm làm osin cho hắn.

Mặt nó bỗng trầm ngâm:

-Nhưng chuyện của anh Hải...

-OSIN.

Tiếng gọi to khiến cho cả trường quay lại nhìn.

Là Minh gọi Nhi.

2 đứa đang ở ngoài cổng trường.

Minh thì cười hớn hở, còn Nhi mới sáng sớm đã gặp Minh giống như là gặp sao chổi, sẽ xui nguyên ngày.

-Cầm cặp cho tôi.- Minh đưa cặp cho Nhi và ra lệnh.

-Tại sao?- Nhi hỏi.

-Vì cậu là osin của tôi.

-Tôi chưa nói đồng ý mà.

-Nhưng tôi quyết định rồi.

Hắn thấy cặp cho Nhi rồi tay không đi vào.

Nhi khó chịu định ném cái cặp lại phía Minh nhưng nó bỗng khựng lại và nhìn vào cái cặp.

Nó chạy lại cái ghế đá gần đấy, mở toang cặp ra tìm cuốn sách nhưng không có, nó nghĩ hôm nay hắn phải đem sách để trả nhưng sao không thấy.

-Kiếm cái này hả?

Minh đang đứng trước mặt Nhi với cái tay đang cầm cuốn sách(ở đâu chui ra vậy trời).

Hắn làm Nhi giật mình, nó xò tay ra:

-Trả đây.

-Tôi sẽ trả nhưng trước hết cậu kí vào đây cái đã.

Hắn rút từ trong túi ra 1 tờ giấy gì đấy.

Nhi đọc tờ giấy xong, nó nhăn mặt:

-Làm thì làm có cần phải thế không?

-Không biết, kí đi.

-Trả sách đây rồi tôi kí.

-Kí đi rồi tôi trả lại sách.

7. Chương 7

Nhi nghe theo lời hấn kí vào tờ giấy gọi là Hợp đồng osin(sao mù hấn bày zẽ wá zy trùì), hấn làm thế để tránh những lúc Nhi không nghe theo lời hấn.

Nhưng mà sao Nhi nhà ta lại ngoan ngoãn kí vào thế nhờ?(có ý đồ gì đây).

Minh trả lại cuốn sách rồi giật lại tờ giấy:

-Tờ giấy này tôi sẽ giữ.

Nhi cười gian xảo cầm cuốn sách chạy vào trong.

-Trả ày đây.- Nhi đứng trước mặt Hoa, chìa cuốn sách trên tay.

-Làm sao mày lấy được vậy?- Hoa thắc mắc.

-Hôm qua hấn gọi điện- Nhi đứng sững lại---gọi điện? Nếu gọi điện thì phải có sổ chứ, sao hấn có sổ của tao? Hoa lắc đầu vì nó chả hiểu gì cả, nó lấy cuốn sách lên hôn vào bìa rồi cất vào cặp.

Bỗng chợt Minh đi vào, phía sau là Tài.

-Anh Hải cho đây.-Minh trả lời Nhi.

-Không phải à là giật.-Tài chỉnh sửa.

Nhi quay sang Hoa:

-Tao có nên đổi sổ không?

Trong khi Hoa đang tròn mắt thì Minh lên tiếng:

-Tôi không cho phép cậu đổi sổ.

-Tại sao?

-Vì tôi là chủ của cậu, cậu là osin của tôi, osin phải nghe lời chủ chứ.

-OSIN?-Tài và Hoa cùng ngạc nhiên hỏi.

Nhi xua tay:

-Không phải, không phải đâu.

Minh rút tờ giấy ra:

-Không phải cái gì chứ, chứng cứ rành rành như thế này rồi, chữ kí này không phải của cậu thì của ai. Đã vậy hồi nãy chạy vào không thèm xách cặp vào cho tôi.

Nhi chỉ vào tờ giấy:

-Chữ kí này không phải của tôi.

-Cái gì? Cậu định trở mặt đó hả? Hồi nãy ngoài kia mới kí xong.

-Hồi nào chứ? Ai làm chứng?

Minh đứng người, đúng là chẳng có ai làm chứng ngoài mấy cái cây ra cả. Đáng lẽ Minh phải nghi ngờ từ lúc Nhi ngoan ngoãn kí vào tờ giấy chứ.

Hoa nhìn vào tờ giấy và nói:

-Đúng rồi, chữ kí này đâu phải của con Nhi.

Nhi cười đắc ý:

-Sao? Tôi chưa hề kí vào tờ giấy này, nhé!

Nó đi thẳng về lớp mà miệng không ngừng cười.

Minh điên người nhưng miệng thì không mở được.

” Trần Huy Minh này mà bị con nhỏ đó lừa ư? ”

Tài đập đập vai Minh:

-Lần sau lấy dấu vân tay cho chắc, trong chuyện này thì Minh ngốc thật.

Tài cũng phóng thẳng về lớp.

Minh nhìn Hoa:

-Cậu ta đưa cuốn sách cho cậu à?

-Cậu nghĩ tôi sẽ đưa sách lại cho cậu sao? Ngu gì.- Hoa nói.

-YAAAAAA!!!!!!!!!!!!

Minh quăng cặp xuống ghế kèm theo là tiếng la chói tai của sao chổi kiêu bông cải.

Minh thì bị lừa 1 cú đau, Nhi thì cười suốt buổi, Quỳnh gặng hỏi nhưng nó cứ bật cười ha hả nên không trả lời được, đành quay sang hỏi Tài.

Bỗng Nhi có tin nhắn, nó ngưng cười:

-Con Linh, nó nói ra chơi đợi nó ở căng-tin cần tuyên bố chuyện gì đó.

-Thằng Quân cũng nhắn với tôi như thế.- Tài nói.

-Có khi nào...- Nhi và Quỳnh nhìn nhau nghi ngờ.

-Chắc tụi nó định tuyên bố 2 đứa nó quen nhau.- Tài đoán.

-Tôi cũng nghĩ như thế.- Quỳnh nói.

-Chắc là thế rồi.- Nhi gật đầu.

Đúng là thế thật. Quân và Linh- chúng nó quen nhau thật.

Ngoài Minh và Hoa đang há hốc mồm ngạc nhiên thì Tài, Nhi và Quỳnh lại rất bình thản.

Quân thấy thế liền hỏi:

-Sao phản ứng của 3 người lại thế?

-Biết trước là thế mà, có gì đâu mà phải ngạc nhiên.

3 người đồng thanh trả lời.

-Đừng có mà ăn hiếp con Linh đấy.- Nhi nói(đúng hơn là ra lệnh)- Mà 2 người không định bao chúng tôi ăn gì sao?

-Đúng đó.

Cả đám cùng nhìn Quân và Linh với con mắt hiện lên 2 chữ” bao đi”.

-Được rồi.

Con nai Quân cười trước bầy sói.

Minh bỗng mĩa mai:

-Nhưng đừng bao người nào giả dối.

-Vẫn còn tức sao?-Tài hỏi.

-Nhắc tới làm cho tao mắc cười quá, hahahaha...

Nhi lại cười cho 1 tràn. Tài, Quỳnh và Hoa cười theo chỉ trừ Linh và Quân đang ngơ ngác không biết gì.

Minh khó chịu đứng dậy, định ra khỏi căng-tin bỗng có 2 con bé đi đến.

Cả đám ngưng cười dõi theo.

Nhìn 2 con bé khá là xinh xắn đang đứng đối diện Minh.

-Chào anh, em là Vân lớp 11A2.-Con bé thứ nhất nói.

-Còn em là An.-Con bé thứ 2 thẹn thùng (đứng trước zai đẹp phải thẹn thùng thế thôi).

-Có gì không?-Minh thô lỗ hỏi lại (tại đang tức).

-Em có cái này muốn...đưa cho anh.

Con bé dúi vào tay Minh 1 tấm thiệp màu hồng rồi đỏ mặt quay đi.

Quân nhanh chóng giật tấm thiệp rồi mở ra.

Minh ngồi lại xuống ghế tỏ vẻ không quan tâm.

Quân đọc lại tấm thiệp:

-Chào anh, em là An lớp 11A2, có lẽ anh không biết em nhưng em lại biết anh và em...-Quân bỗng ngừng lại.

Cả đám thêm tò mò:

-Em gì...?...Sao? ẹ đi.

-Em...-Quân kéo dài.

-Nhanh coi.-Quỳnh quát.

-Em...rất thích anh.

Quân dút lời, cả đám phá ra cười ngặt nghẽo, giờ này mà còn cái vụ viết thư tỏ tình.

-Không ngờ có đứa thích đồ bông cải như cậu.-Nhi vừa cười vừa nói.

-Ghen sao?-Minh nhếch mép cười.

-Ai thèm, cái thứ bông cải.

Bỗng Hoa nhìn vào mặt Nhi chăm chú, đôi lông mày nó nhíu lại.

Nhi thấy thế liền hỏi:

-Sao thế? Mặt tao dính gì à?

-Không, nhưng sao mắt mày hăm đen thế kia?

-Hả?

Nhi đưa tay lên mắt, hôm qua nó không ngủ được vì phải suy nghĩ chuyện Minh nói về Hải.

Nhi cười trừ:

-À, tại mắt ngủ.

Ngay lập tức, Quỳnh, Hoa và Linh té cái rầm xuống sàn:

-Mà...mày...mắt...mắt ngủ?

-Ừ.-Nhi mở to mắt trả lời.

Quỳnh đứng phắt dậy, rút điện thoại ra gọi cho ai đó:

-Ba ơi, hôm nay không phải ba nấu cơm đó chứ?

-...

Không biết ba Quỳnh nói gì mà thấy nó thở phào nhẹ nhõm.

Nhi hỏi:

-Sao tự nhiên mày hỏi ba mày nấu cơm là sao?

-Mày nói mày mất ngủ, chẳng khác nào hôm nay ba tao nấu cơm cả.-Quỳnh nói.

-Đúng thế.-Hoa bèn.

-Mà mỗi lần ba nó mà nấu cơm là eo ơi...-Linh lè lưỡi ra.

-Vậy tao thử liên quan gì tới ba mày?-Nhi ngây thơ hỏi.

-Mày không thấy chuyện ba nó nấu cơm là chuyện lạ sao?

-Ý tụi bay, tao mất ngủ là chuyện lạ.

-Thông minh đấy.

Nhi đứng dậy, chạy lại phía 3 nhỏ bạn:

-Tụi bay nói tao là heo tối ngày chỉ biết ngủ mà hôm nay lại mất ngủ chứ gì.

Nhi hành hạ tụi bạn ngay trước mặt 3 đứa con trai.

Quân chạy lại kéo tay Nhi ra khỏi đầu Linh(Nhi vò cái đầu Linh giờ y như cái tổ quạ):

-Đừng đụng vào bạn gái tôi chứ.-Gắt Nhi rồi quay sang Linh-không sao chứ?

-Oe, tình cảm vừa thôi chứ.

Nhi đưa mắt nhìn quanh bắt gặp ánh mắt của Minh đang nhìn nó lạnh hơn đá khiến nó ngưng cười, chuyện của Hải...

Hải đã chuẩn bị tâm lí rất kĩ cho chiều chủ nhật.

Hắn hẹn Nhi đi xem phim.

Nhi-nó đã suy nghĩ xong chuyện Minh nói.

Xem phim xong(thực ra là xem Nhi ngủ) chúng nó đi ăn, Nhi cứ ăn mà không cần để ý đến túi tiền của Hải.

Cuối cùng, chúng nó đi dạo.

Nhi biết ở thời điểm này sẽ có chuyện gì xảy ra nhưng nó cứ vô tư như không biết gì.

Hải bỗng dừng lại, tim đánh trống.

Nhi dừng lại theo, mặc dù đã biết Hải sẽ nói gì nhưng lồng ngực Nhi không ngừng nghe thấy tiếng thỉnh thỉnh.

-Nhi này...em nghĩ anh là người như thế nào.

-Ừm... hoàn hảo.

-Hoàn hảo?...Ở điểm nào?

-Tất cả.

-Thật không?

-Thật.

-Vậy...-Hải ngập ngừng, tim không ngừng đập loạn xạ – sự hoàn hảo đó...có được nằm trong tim em không?

Nhi đã chuẩn bị tinh thần sao cho ổn định nhất nhưng lúc này đây, đầu óc nó hoàn toàn trống rỗng.

-Em...

-Anh muốn làm....bạn trai của em...được không?

Hải nói, trong lòng thủ sẵn sự thất vọng rồi, nhưng...

Vừa về đến nhà, Hải cười như muốn toét miệng, chạy vọt lên phòng bấm số gọi cho 3 thằng em.

Quân thì vui vẻ chúc mừng vì tình đơn phương của Hải nay đã được đền đáp.

Tài và Minh cũng chúc mừng nhưng không được vui vẻ như Quân.

Sau khi cúp máy, Tài bắt giắc nỏ 1 nụ cười¹ vui cũng không phải vui, buồn cũng không hẳn là buồn.

Minh gác máy, nụ cười trên môi khi chúc mừng Hải vụt tắt. Khuôn mặt hắn bỗng trở nên sắc lạnh. Hắn cảm thấy khó chịu từ trong lòng. Tại sao? Chẳng phải chính hắn đã nói Nhi nên quen Hải sao?

8. Chương 8

-Vậy là mày quen với anh Hải?-Hoa hỏi.

Tại căng-tin, 7 gương mặt quen thuộc(thực ra tụi nó cũng chẳng ngồi chung nếu không có Quân và Linh lôi kéo).

-Ừm- Nhi khẽ trả lời.

Cảm giác khó chịu tối hôm qua bỗng quay lại trong người Minh. Hắn cứ nghĩ là anh Hải quan với 1 đứa cộc cằn như Nhi thôi chứ chẳng phải là gì khác. Sao hắn không nghĩ là vì 1 lí do khác nhỉ?

-Đừng làm anh ấy đau lòng.-Quân dặn dò.

-Anh Hải thích cậu lâu rồi đấy.

Nhi chẳng biết phải nói gì, chỉ biết cười nhưng nụ cười cũng vụt tắt khi Minh cất tiếng:

-Cái thứ khoai lang như cậu, anh ấy thích ở điểm nào chứ?

-Thôi gọi tôi là khoai lang đi, đồ bông cải.

...Roẹt...Roẹt...tia chớp điện lại hạ trong khoảng không giữa 2 cặp mắt như muốn giết nhau.

-Này, cậu không thấy là bông cải ngon hơn khoai lang à? Mà cậu cũng chẳng phải là khoai lang gì ngon ngọt mà là khoai lang thối bị người ta quăng đi.-Minh châm chọc.

-Nếu tôi là khoai lang thối thì cậu cũng không hơn gì tôi đâu. Bông cải của người ta màu xanh còn cậu là bông cải đen thui thùi lùi như cục ****.-Nhi châm chích.

-Thôi nào. 2 người này.-Tài can.

Tức khắc, Nhi và Minh cùng quay lại đồng thanh:

-Im ngay.

-Đồ bông cải **** sao cậu dám bắt chước tôi?-Nhi gắt qua.

-Cậu mới là người bắt chước đó đồ khoai lang thối.-Minh gắt lại.

Hoa bật dậy:

-2 người thôi đi.

Rồi nó đi về phía cầu thang, Quỳnh chạy theo.

-2 đứa nó sao thế?-Nhi hỏi.

-Chắc tại 2 người làm cho tụi nó bực.

Nhi quay sang Minh:

-Tại cậu đấy.

-Sao tại tôi mà không phải là cậu.

-Đồ bông cải đen thui thúi lù như cục ****.

-Đồ khoai lang thối bị người ta quăng đi.

Một lần nữa Tài chen vào:

-Minh này, tao thấy khoai lang thối bị người ta quăng đi là đúng mà.

Nhi thêm:

-Không lẽ để lại dằm mắt.

-Im đi.-Minh quạu.

-Không im làm gì tôi.-Nhi kênh mặt.

-Con nhỏ này.

Minh chồm tới phía Nhi nhưng nó bỗng có điện thoại nên quay người sang nghekhien61 Minh không tóm trúng Nhi mà lại té ầm xuống đất.

Người gọi cho Nhi là Hải, hẳn ta hẹn Nhi chiều mai đi chơi. Nhi vui vẻ nhận lời mặc cho tụi bạn đang khó nhọc nâng Minh lên.

Nghe điện thoại xong, Linh hỏi Nhi liền:

-Anh Hải gọi hả?

-Ừ.

-Anh gọi có gì hông?

-Hẹn chiều mai đi công viên trò chơi.

Quân liền reo lên thích thú:

-Way, hay mai chúng ta hẹn hò đôi đi, tôi với Linh, cậu với anh Hải còn thằng Tài với thằng Minh còn cô đơn thì đẹp đi.

-Được đó.-Linh hớn hở.

Minh nhú mày nhìn sang chỗ khác. Tự nhiên hắn thấy khó chịu khi người khác cứ nói đến Nhi với Hải.

Vừa lúc đánh trống vào học.

Minh đi tới cửa lớp bỗng gặp 1 bạn gái cực dễ thương.

Bạn gái đó giới thiệu:

-Tôi là Huyền, lớp bên cạnh cậu.

Minh nhìn Huyền chăm chăm nhưng không nói gì.

Huyền nở 1 nụ cười nhẹ nhàng khiến không ít zai phải đổ:

-Không phiền nếu như mai tôi đi chơi với cậu chứ?

Bỗng chợt Minh thấy Hoa và Quỳnh cũng đang đi vào cửa lớp.

Minh kéo tay Quỳnh lại, khoác tay mình lên vai Quỳnh nhìn Huyền:

-Xin lỗi nhưng tôi có bạn gái là Quỳnh rồi, ngày mai tôi sẽ đi chơi cùng cô ấy.

Quỳnh tròn mắt ngạc nhiên nhìn Minh đang thản nhiên như không.

Huyền đỏ mặt quay đi.

Hành lang xung quanh ồn ào vì lời tuyên bố của Minh. Không ít những đứa con gái xuyết xoa than vãn vì Minh có bạn gái.

Hoa càng ngạc nhiên hơn:

-Này, cậu nói cái gì thế?

Quỳnh cũng không nói gì nhìn Minh chờ câu trả lời.

Minh phán câu tỉnh bơ:

-Từ giờ, Quỳnh là bạn gái của tôi.

-HẢ?-2 đứa tưởng như mình nghe nhầm.

-Ngày mai, chúng ta sẽ hẹn hò cùng với 2 cặp kia ở công viên trò chơi.

-Hẹn hò với 2 cặp kia?

-Thì Linh với Quân, anh Hải với Nhi, tôi với cậu. Nếu được thì ngày mai Hoa với Tài 1 cặp cũng được.

Hoa nhăn mặt:

-Tôi không rảnh, tôi còn phải học bài.

-Hừm...được thôi.

-Này, cậu đang giỡn đúng không?-Quỳnh nghi ngờ.

-Không, hoàn toàn nghiêm túc.

Quỳnh đi về lớp với bộ mặt thần thờ khó tả.

Nhi thấy thế liền hỏi nhưng Quỳnh không trả lời.

Nhi và Tài nhìn nhau khó hiểu.

Vài phút sau, mấy đứa con gái không kể lớp này và lớp khác ồ ạt kéo đến bu quanh Quỳnh:

-Quỳnh, cậu quen với Minh thật hả?

-2 người quen nhau hồi nào?

-Có thật là đang quen không đó?

-Cậu làm sao چرا được Minh vậy?

-HuHu sao cậu dám cướp Minh của chúng tôi?

...v...v...

Khi lũ con gái đã giải tán, Nhi chạy lại:

-Mày...mày quen với Minh, thật không?

Quỳnh gật đầu.

-Sao mày lại quen với hắn?

Quỳnh lắc đầu.

Nhi và Tài lại nhìn nhau khó hiểu.

Giờ ra chơi ngày hôm sau...

-Vậy là giờ có thêm 1 cặp nữa rồi.-Quân reo.

-Chiều nay hẹn hò 3, vui quá đi.-Linh ôm mặt.

-Còn Hoa và Tài?-Quân nhìn 2 người.

-Tôi còn phải học bài.-Hoa và Tài cùng đồng thanh.

-2 người hợp đó.-Minh nheo mày.

Nhi không nói gì và nó cũng chẳng hề để ý là Minh này giờ đang nhìn nó.

Quỳnh đang rất vui, hơn hờ hơn cả Linh, có lẽ nó đã thích Minh từ trước.

Ra chơi vào...

-Này, có vẻ như mày thân thiết với tụi thằng Minh quá nhỉ?

Hùng đứng trước mặt Nhi.

Hắn là 1 trong những tên đầu gấu trong trường, hồi học cấp 2 học chung với Nhi.

2 chúng nó đã từng có thù hằn với nhau nên bây giờ hắn cứ tìm Nhi và gây chuyện.

Đó cũng là lí do khiến cho Nhi không cho Hy tỏ ra quen biết với mình khi ở trường.

Và “thằng đó” mà Quỳnh nhắc hồi đó là Hùng...

-Thì sao?-Nhi lạnh lùng.

Hùng cười đều:

-TAO không biết vì sao từ năm lớp 10 tới giờ mày tu thế, thường thì mày quậy phá lắm mà.

-Liên quan gì đến mày không nhỉ?

-Có đấy, tao phải trả cho cái mối thù cuối năm lớp 9 chứ.

Ánh mắt 2 bên như rực lửa, toát ra sự lạnh lẽo của âm phủ.

Cuối năm lớp 9 có chuyện gì xảy ra với chúng nó?

Hồi đó NHI cũng nhắc về cái vấn đề này và chuyện này cũng ảnh hưởng đến sức khỏe của ngoại Nhi.

Hình như nghiêm trọng lắm.

Nhi vẫn nhìn hắn với ánh mắt đáng sợ:

-Giờ mày muốn gì?

-1 trận để phục thù nhé?

-Tao không thích thì sao?

-Hừ...mày nhát gan như vậy từ hồi nào thế?

-Không phải nhát gan mà là tao không muốn ngoại tao xảy ra chuyện.

-Mày cũng biết lo cho ngoại quá nhỉ?

-Không bắt hiểu như mày đâu.

-Mày...

Bỗng 1 giọng nói cất lên:

-Này, um sùm gì đó?

Minh đang đứng trước cửa lớp, hắn cũng không biết tại sao lại xen vào chuyện này.

-Chẳng phải mình đây sao?-Hùng quay thẳng người lại.

-Xem ra tôi cũng nổi tiếng nhỉ, ai cũng biết đến.-Minh khoanh tay.

-Sao không biết được. Đại ca Đông Hòa 2 năm trước đây(Minh) đã từng thua “thủ lĩnh bí ẩn” Bạch Dương này mà.

Minh nhún mày”

-Hình như mày cũng ở trong đám đó?

-Tất nhiên.

2 người này sát khí còn nồng nặc hơn.

Trống đánh vào tiết, Hùng bỏ về lớp nhưng không quên quăng cho Nhi 1 cái nhìn rùng rợn.

Tài lôi trong cặp ra 1 cuốn Conan đưa cho Minh(Minh qua đây là để lấy truyện, Conan là cách giết thời gian trong giờ toán của hắn).

-Không ngờ cậu gây thù chuốc oán với nhiều người quá nhỉ?

-Chẳng liên quan đến cậu.

-Được thôi, không liên quan đến tôi.

Minh bỏ về lớp, Nhi nằm dài xuống bàn, Quỳnh quay sang nhìn Tài đang nhìn Nhi chăm chăm.

1h chiều...

Nhi, Quỳnh và Linh đang đứng đợi 3 chàng tới.

Quỳnh ngày thường đã đẹp, hôm nay càng đẹp hơn với cái váy màu vàng nhạt.

Linh cũng thế, dễ thương hơn với cái váy xanh dương.

Riêng Nhi với cái áo sơ mi caro xanh lá cây đen, quần jean rách với giày bata.

Quỳnh phàn nàn:

-Này, hẹn hò mà mày ăn mặc kiểu gì thế?

-Gì?

-Sao không nói tao ày mượn cái váy xanh lá.

-Mày biết con nhi ghét mặc váy mà.-Linh trả lời giùm.

KÍT...

1 chiếc xe taxi dừng lại ngay bên lề đường chỗ 3 cô nương đang đứng.

Hải thò đầu ra bảo tụi nó vào trong.

Linh hỏi:

-Sao không đi xe máy?

-Mắc công gửi xe, bất tiện.

Tới nơi, cả 6 đứa bước xuống xe, nắng chói chang.

Nhi nói:

-Lên đu quay đứng di, nắng quá.

-Mua thêm cái gì đó lên ăn đi.

Quân nắm tay Linh đưa lên:

-Mỗi cặp 1 hộp nhé?

-Ừ.

Minh ngăn:

-Không, đi chung đi.

-SAo thế? 1 hộp chỉ đủ 4 người thôi.

-VẬy thì mày với Linh 1 hộp, tao, anh Hải, Quỳnh với Nhi 1 hộp, được không?

Quỳnh khẽ gật đầu, thoáng nét buồn(đúng gòy, mún có không zan riêng tư mà cũng hok dc), Hải và Nhi cũng miễn cưỡng đồng ý.

Chính Minh đã góp phần giúp Nhi và HẢI thành 1 cặp, giờ lại muốn phá đám.

HẢI cũng khogn6 biết tại sao lại như thế, chỉ là mỗi lần hấn nghĩ Nhi và Hải ở riêng là hấn chịu không được.

9. Chương 9

-Anh Hải, xem kìa, đẹp quá à!

Khi đu quay đứng đưa chúng nó lên cao, Nhi áp mặt vào cửa kính nhìn ra ngoài và reo lên. Hải chống 2 tay vào cửa kính chờ cho cái đầu Nhi ở giữa, ghé sát vào má nó, nhìn ra ngoài:

-Ừ.

Quỳnh và Minh đang ngồi đối diện với 2 người tưởng không gian riêng kia.

-Này, ở đây không phải chỉ có 2 người đâu đó.

-Thì sao chứ?

Hải kéo đầu Nhi nép sát vào ngực mình, Nhi bối rối đưa mắt lên nhìn hấn. Hải đặt 1 nụ hôn lên má nó rồi cười ranh ma.

-2 người này, ghê quá đi, Minh nhỉ?

Quỳnh khoát tay Minh, ngược lên nhìn hấn nhưng hấn lại nhìn ra ngoài, khuôn mặt lộ rõ vẻ bức bối.

-Cậu không vui à?-Quỳnh hỏi.

Minh đưa mắt nhìn tay Hải đang khoát trên vai Nhi rồi quay sang Quỳnh, cười:

-Không. Chỉ là cảnh ở dưới đẹp lắm, nhìn đi.

Tới lượt Minh kéo người Quỳnh sang phía cửa kính, ôm quàng qua cổ nó.

Hải đá mạnh vào chân Minh:

-Này, mày biết thưởng thức cảnh đẹp từ hồi nào thế?

-Vậy trước giờ anh nghĩ em không biết cảnh đẹp là gì sao?-Minh nhăn mặt.

-Không phải 1 mình tao mà ai cũng nghĩ như thế cả.

-Không phải em đang sở hữu 1 phong cảnh rất đẹp là Quỳnh sao?

Minh nói rồi cúi xuống hôn lên môi Quỳnh, hấn có cảm giác như làm vậy để cho 1 ai đó ghen.

-Quỳnh không phải là cảnh, đồ bông cải.-Nhi khoanh tay.

-Bông cải sao? Minh à?-HẢI hỏi.

-Này, đồ khoai lang, sao cậu cứ gọi tôi là như thế hả?

-Không được gọi Nhi là khoai lang.

-Vậy thì anh bảo Nhi đừng gọi Minh là bông cải chứ.

-Nhưng Nhi của anh không phải là khoai lang.

-Minh của em cũng khogn6 phải là bông cải.

-”Minh của em” sao? Quỳnh ơi, sao mày lại ra thế này hả?

Nhi lắc đầu, Hải và Quỳnh lại chí chóc cái gì đó.

Nhi nhìn Minh, khuôn mặt hân hạnh lạnh tanh.

cụm từ "Nhi của anh" mà Hải nói đã tác động không nhẹ đến Minh. (ghen)

Thực tình mà nói, Minh không ngờ rằng Nhi và Hải quen nhau hân hạnh lại cảm thấy bức bối và khó chịu đến thế. Hân hạnh quen Quỳnh cũng chỉ vì sự khó chịu đó mà ra.

Hân hạnh chưa tìm được lí do tại sao hân hạnh lại luôn như thế???? (ngu wa')

Ồi đẹp bỏ 2 cái cặp đôi ồn ào này đi nào.

Quân và Linh đã trao nhau nụ hôn đầu (với Linh thôi, còn Quân thì để coi...chắc là cái thứ...)

Nụ hôn đó ngọt ngào tưởng chừng như thời gian đang ngưng đọng lại, cánh hoa hồng rơi lả chả (Linh tưởng tượng).

Lúc đầu, Quân cũng chỉ là thấy Linh dễ thương nên muốn quen thử giống như mấy đứa con gái trước đây, nhưng càng ở bên Linh, hân hạnh càng thấy tình cảm của mình đối với Linh là không thể thay đổi.

6 đứa, khi hạ cánh an toàn,, đang ngồi trên đám cỏ dưới 1 tán cây rộng mát mẻ.

Quân và Linh tình tứ đút cho nhau ăn kem mặc kệ cho 8 con mắt đang nhìn chúng nó như muốn rót tròng đen.

-Em với anh có như thế được không?-Hải nhìn Nhi.

Không phân vân, nhi ụp ngay cây kem đang ăn vào mũi Hải:

-Anh mơ đi.

HẢI lấy khăn giấy lau vệt kem trên mặt:

-Em dám làm vậy hả?

Nhi đứng dậy, chạy thẳng, Hải rượt theo, cả 2 rôm rả tiếng cười cho đến khi Hải tóm được Nhi và quàng tay ôm chặt lấy nó từ đằng sau.

-Nhìn họ vui vẻ quá.

Quỳnh nói và ngược lên nhìn Minh, ánh mắt hân hạnh vô cảm nhìn theo Nhi và Hải. Quỳnh tắt dần nụ cười.

Khi cả đám đã xử đẹp xong đồng đồ ăn thì Quân la lên:

-Lâu đài kinh dị thẳng tiến.

-Thôi, tôi sợ ma lắm.-Linh sợ sệt.

-Có tôi ở bên cậu mà đừng sợ.

8 cặp mắt lại nhìn chúng chán nản.

Đúng là 1 cặp đôi nổi da gà.

Trước cửa đi vào lâu đài, Nhi nắm chặt tay Hải, nó sợ ma nhưng lúc nào cũng thích khám phá (hay theo người ta nói là sợ ma mà lúc nào cũng thích xem phim ma).

Quỳnh nép người hân hạnh vào Minh.

Ồi còn cái cặp kia thì... tình cảm hết chỗ nói...

Khi đi vào được 1 đoạn, tiếng âm u rên rỉ của mấy con ma tự tạo không ngừng phát.

Có mấy bộ xương người từ đằng sau chạy đến khiến những người ở trong không khỏi la toáng lên vì sợ.

Bỗng 1 đoàn người từ dưới chạy lên chen vào trong 6 người chúng nó.

Do quá tối và sợ, Nhi không biết là mình đã buông tay Hải từ lúc nào và nó đang nắm 1 bàn tay khác...là Minh.

Nhi nép sát vào người Minh mà nó cứ tưởng là Hải nên nó gọi tên Hải với giọng đầy run sợ.

Minh vô cùng ngạc nhiên vì hắn nhận ra người mà hắn đang nắm tay và đi bên cạnh là Nhi chứ không phải Quỳnh. Còn Quỳnh và Hải đâu??????

[Tác giả xin trả lời là Quỳnh đang đi bên cạnh Hải]

Hải và Quỳnh biết điều đó nhưng làm sao đây, tụi nó đã đi ra khỏi lâu đài rồi.

Hải vô cùng lo lắng cho Nhi không biết giờ nó có làm sao không nhưng Quỳnh vội nói:

-Chắc Minh đang đi cạnh Nhi nên không sao đâu.

---bớt lo lắng hơn.

Cặp đôi nổi da gà lúc ấy cũng vừa ra khỏi, dính chặt nhau như thế nên không có bị tách đó mà...

Quay lại với Nhi và Minh...

Trong bóng tối nhưng Minh khẽ nở 1 nụ cười, Nhi đang run bên cạnh hắn.

Hắn quàng tay qua vai Nhi, siết chặt, tự nhiên tim hắn đập mạnh.

Minh cũng hơi ngỡ ngàng vì điều đó.

Chưa có đứa con gái nào mà khiến cho tim hắn đập loạn xạ lên như thế (ngay cả con bò gấn nhất mới bị hắn đá cách đây không lâu).

Hắn chợt nhận ra 1 điều...hắn thích Nhi...

Nhi vẫn đi bên cạnh hắn mà cứ ngỡ là Hải cho đến khi chúng ra khỏi cửa lâu đài.

Nhi bỗng ngoảnh nhìn lên, không phải Hải mà là Minh.

Minh khẽ buông tay mình ra người Nhi.

Hải chạy đến, hỏi Nhi rồi rút.

Quỳnh nhìn Minh, buồn, có vẻ nó đã đoán ra cái gì đó...

Minh cũng không biết là Nhi đã nghe tiếng tim Minh đập nhanh khi nó quá sợ ghé sát người mình vào ngực hắn, nó đã nghe...

Hải hỏi nó, nó chỉ khẽ lắc đầu không sao rồi liếc mắt qua nhìn Minh. Nó không ngốc tới nỗi tưởng là Minh cũng sợ ma nên tim mới đập mạnh như thế...

10. Chương 10

Sau khi kết thúc 1 ngày hẹn hò thì ai về nhà nấy...

Giờ ra chơi hôm sau...

-Ê, tụi bay còn nhớ cái thằng ” thủ lĩnh bí ẩn” gì hông?-Minh tự nhiên hỏi.

-”Thủ lĩnh bí ẩn”?-Tài hỏi lại.

-Thì cái thằng thủ lĩnh bên Bạch Dương hồi năm lớp 10 đánh với mình đó.

-À, sao?

-Tao muốn biết thằng đó là ai quá.

-Chi?

-Chẳng phải mình đang học ở Bạch Dương sao? Phải biết mặt đại ca của trường chứ.

Quân bỗng nổi sùng:

-Này, cấm mày đụng đến mấy thằng đám đá, đại ca thủ lĩnh gì ở đây nhá. Muốn bị đuổi học hả?

-Chỉ là muốn biết mặt thôi mà, làm gì ghê vậy?

-Mà thằng đó ghê hệt ák, đến thằng Quân mà phải nhập viện 1 tuần, thằng Tài thì bị rạn xương tay còn gì.

Quỳnh bỗng nhăn mặt:

-”Thủ lĩnh bí ẩn”? Nghe quen quen...A! Hình như hôm qua thằng Hùng có nhắc đến.

-Hùng? Thằng đó là Hùng à?

-Ừ.

-Bọn cậu có quan hệ gì với hắn, nhất là Nhi.-Tài nheo mày.

-À thì hồi cấp 2...

Quỳnh chưa nói xong thì lãnh trọn 1 miếng bánh mì vào miệng. Hoa và Linh nhìn Quỳnh với ánh mắt như muốn nói:” Cấm, không được nói chuyện đó”.

-Sao?-3 đứa con trai thêm tò mò.

-À, không có gì.-Quỳnh nín họng trước sát khí của 3 đứa bạn mà nhìn cứ như mỏng manh dễ vỡ.

Quay thời thời gian 2 năm trước đây tí nhá (khi Minh, Quân, Tài lớp 10, Hải lớp 11).

Trên sân thượng trường THPT Đông Hòa, đã đánh trống vào tiết mà 1,2,3....23 tên con trai vẫn đang tụ tập (từ lớp 10 -> 12).

Lúc ấy, Minh là đại ca trường Đông Hòa (lớp 10 mà ghê chưa...)

Tài, quân & Hải nôi kế bên Minh. (cái thứ cúp cua).

Minh cất tiếng:

-Lần này không đơn giản đâu. Bên Đông Hòa mình & bên Bạch Dương là 2 trường còn sống sót sẽ tranh nhau xem ai sẽ là thủ lĩnh của khu đất này (có nghĩa là đứng đầu trong các thủ lĩnh của 13 trường THPT đó mừk). Vì vậy các anh em chiều nay phải cố gắng lên nhé.

1 tên trong đám học sinh ” chăm ngoan ” nói:

-Bạch Dương nổi tiếng nghiêm khắc mà không ngờ cũng ghê vậy.

Hải nói:

-thì thế hắn mới bí ẩn như thế, được mệnh danh là “thủ lĩnh bí ẩn” mà.

Tài thêm:

-Hình như trước giờ trường đó chưa thua ai.

-Bây giờ sẽ thua Đông Hòa mình thôi.-Minh tự đắc.

-Chưa chắc.-Quân nói.

Minh tạt tay qua đầu Quân:

-Sống phải có niềm tin chứ mày...

4h chiều....

Ở 1 nhà kho đổ nát của khu đất trống....

Chia làm 2 phe đứng 2 bên...

1 bên là Đông Hòa với Minh cầm đầu.

1 bên là Bạch Dương với " Thủ lĩnh bí ẩn " cầm đầu.

(Ghê rợn wa', mý cý đứạ pạo lực nự)

Thủ lĩnh Bạch Dương (" Thủ lĩnh bí ẩn ") với bộ dạng từ trên xuống dưới đen thui thui lùì.

Áo khoác đen có nón che hết nửa mặt, vì thế chẳng biết mặt mũi cậu ta như thế nào, ngay cả các anh em cùng hội thủ lĩnh ở trong trường cũng không hề biết. Thủ lĩnh không bao giờ nói chuyện, sợ bị lộ hay đại khái là nói ra sẽ biết mình là ai chẳng hạn, mấy đứạ trong hội cũng không dám tò mò (dám 1 cái là). Quần của hắñ cũng đen, ống quần rộng, giày đen luôn...

Haizzzz...Đúng là quạ đen mà, không hổ danh là thủ lĩnh bí ẩn.

(Chắc cậu ta cũng cool với bộ dạng lạnh lùng đó nhỉ)

Minh lên tiếng phá ta bầu không khí nặng nề + căng thẳng + khói đen của ám khí:

-Trận quyết định đây, tôi nghĩ bên đó nên thua đi cho đỡ nhục.

Hs 1 bên Bạch Dương nói:

-Không biết ai thua đâu nên đừng có tự mãn.

Cả 2 bên hằm hằm y như đi đánh nhau (hix... đánh nhau thiệt chứ y như cái khỉ j')

Đông Hòa 23 tên ai nấy đều cầm trên tay những khúc gậy gỗ.

Bạch Dương 22 tên (ít hơn 1 tên nhể????) cũng chỉ gậy & gậy, thủ lĩnh cũng 1 cây gậy bóng chày bằng gỗ trên vai (lạc loài).

Hs 2 bên Bạch Dương nói:

-Bên đó ăn gian, sao có tới 23 tên lận?

Sau khi dò xét lại thì đúng là thế thật, Minh la lên:

-Bỏ ra 1 tên là huề chứ gì.

Hải bỗng quăng cây gậy xuống sàn:

-Tôi ra nhé?

Quân nín lại:

-Không được, để đứạ khác ra (vì Hải là 1 tên không vừa).

-Giờ tao thích coi hơn là trực tiếp đánh.

Hải đi lại dựa lưng vào tường, khoanh tay trước ngực.

-Bắt đầu đi.

Khi tất cả xông lên thì thủ lĩnh bí ẩn bỗng lùi lại phía sau, chờ.

Minh thấy thế, hắñ cảm thấy như bên Bạch Dương khinh thường mình nên không đánh.

-Tên kia, sao không đánh.- quát về bên thủ lĩnh Bạch Dương.

Im lặng.

-Minh, cẩn thận.-Hải hét hoảng la lên.

1 tên bên Bạch Dương định đánh Minh từ sau nhưng Minh vội quay lại bởi tiếng la của Hải, hắñ thụi cho tên BD 1 phát ngay bụng.

Minh cảm thấy không thể lơ là, hắñ đánh rất dã man, đánh tên nào tên đó gục ngay tại chỗ khỏi cần í ới.

Để có thể trở thành thủ lĩnh no.1 Đông Hòa & Bạch Dương đã phải hạ gục hết tất cả trường khác trong vùng để đấu với nhau...

30 sau, khi tất cả đã chìm trong mệt lử + những vết bầm + máu, có nhiều tên lăn quỵ ra sàn.

Sàn đấu bây giờ chỉ còn lại 5 tên Đông Hòa: Minh, Tài, Quân và 2 tên đang thở hổn hển. 3 tên Bạch Dương bao gồm cả thủ lĩnh (bên đây yếu hơn nhĩ?), 2 tên trên sàn đấu đang ra sức thở lấy thở để (trong đó có 1 tên là Hùng).

Đến lúc này, thủ lĩnh BD mới bước lên (thì ra này giờ chàng ta đang quan sát tình hình đó mừk, đã vậy còn giữ được sức).

8 tên (cả 2 bên) cùng xông lên đợt 2.

Nhanh như chớp, thủ lĩnh lạnh lùng phan cho 2 tên Đông Hòa ngã lăn, 1 tên bị đập vào vai, 1 tên bị đập vào chân, cả 2 khi bị đánh trúng nghe tiếng crack rất to.

Thủ lĩnh nhìn đi nhìn lại thì thấy BD chỉ còn lại 1 mình mình. Bên kia còn tới những 3 tên.

Có vẻ như tên thủ lĩnh này không hề sợ Minh, Quân & Tài vì nhìn chúng bây giờ đã thấm mệt & hơi đuối.

Minh thở dốc:

-Còn 1 mình...hộc...hộc...trụ nổi không?

Thủ lĩnh gờ cây gậy lên như muốn nói sẽ đánh tiếp.

quân xung lăm, xông lên đầu tiên, vụt cây gậy từ trên cao xuống, thủ lĩnh né kịp, hấn xoay người đá cho quân 1 phát ngay mặt, chảy máu miệng (còn đâu khuôn mặt đẹp trai). Quân ngã lăn ra sàn, gậy văng ra xa.

Minh & Tài thấy thế cùng xông lên.

Tài quơ ngay cây gậy thì bị thủ lĩnh chụp lại. Minh định đánh từ trên xuống nhưng không ngờ thủ lĩnh lại đá văng cây gậy của hấn ra xa (các bạn tưởng tượng đi, 1 tay giữ chặt gậy của Tài, chân thì đá cây gậy của Minh)

Minh sững người.

Quân bò dậy, cầm cây gậy của mình lao tới thì bị thủ lĩnh giết nhanh cây gậy đang giữ của Tài đập ngay eo Quân rồi nhanh chớp nhoáng thủ lĩnh chạy tới khi Quân đang khom người bò dậy với tư thế chống 2 tay, 2 đầu gối xuống dưới đất chìa ra cái lưng bằng phẳng thì “BỐP”. Thủ lĩnh đã gờ chân lên cao rồi lạnh lùng lấy hết sức mạnh cho cái chân rơi xuống lưng Quân.

Quân lăn ra đất, đau kinh khủng & không gượng dậy được (1 em)

Với những con mắt đang nhìn thủ lĩnh thì thủ lĩnh lại lạnh lùng tới mức có thể dập tắt được lửa bằng hơi lạnh đó (hơi wa’).

Hải, Tài & Minh hết sức bàng hoàng.

Không gậy, Tài tiến thẳng lên ngay tức khắc thủ lĩnh quay người lại với cây gậy mới cướp được từ Tài (đương nhiên tay kia vẫn cầm cây gậy bóng chày) ban thẳng xuống, Tài lấy tay đỡ, cây gậy gãy làm 2 đủ hiểu hấn dùng sức mạnh cỡ nào, cùng tiếng kêu crack. Tay Tài bị làm sao thì các bạn biết gờ ha... (2 em).

Minh đang hết sức ngỡ & bàng hoàng.

Trong khi Minh đang không nói được lời nào vì quá ngạc nhiên (không ngờ thủ lĩnh mạnh như vậy đó mà) thì thủ lĩnh bay lên, giáng cho Minh 1 cú ngay mặt bằng chân khiến hấn té xuống đất, rồi dùng cây gậy bóng chày đập mạnh vào lưng Minh, hấn đau dữ dội. (3 em)

GAME OVER.

Hải này giờ đứng xem không hết ngạc nhiên vì những gì thủ lĩnh vừa gây ra.

Khi tất cả đã lăn rồi còn mình thủ lĩnh đứng giữ những con giun đang quần quai, Hải có thể tự cảm nhận rằng thủ lĩnh đang nhìn mình coi ánh mắt rùng rợn.

Thủ lĩnh bước đến gần vách tường, nhặt lên cục than đen rồi viết lên tường bằng dòng chữ in hoa: TỪ NAY THỦ LĨNH CỦA 13 TRƯỜNG THPT LÀ TÔI-THỦ LĨNH BÍ ẨN NÀY.

Rồi hắn bước qua từng đứa 1, ra khỏi cửa rồi khuất hẳn.

Đó là 1 nỗi nhục lớn đối với Đông Hòa nói chung và với Minh nói riêng.

Cũng may cái vụ này không tới tai hiệu trưởng trường Đông Hòa nếu không tại này đã bị đuổi học từ bây giờ rồi chứ không phải cái vụ năm lớp 11.

Kể từ đó, không ai dám đụng đến BD, ngay cả ĐH.

13 đại ca của 13 trường cấp 3 đều phải nghe theo lời của thủ lĩnh bí ẩn.

Tất cả đều phải sợ hãi trước cái tên " Thủ lĩnh bí ẩn".

Nhưng 2 năm nay thì thủ lĩnh hơi im lặng nhưng cũng sắp ra mặt rồi.

(Các bạn đón xem hẳn là ai nhé)

Trở lại với hiện thực nào...

Minh nghiêng rằng:

-Chỉ là lúc đó tao sơ sẩy nên mới bị hắn đánh bất ngờ thôi, thử cho tao với hắn solo coi ai thắng biết liền.

[t/g đồng tình với câu nói này của Minh]

-Ồ, tự nhiên lúc đó hồn mày đi đâu để cho hắn đánh mà không né.

-tại tao ngạc nhiên thôi, không ngờ hắn 1 lúc có thể chơi được 3 đứa mình.

-Với lại cũng tại anh Hải nữa, lúc đó để đứa khác ra là mình đã không thua.

-Grừ...cái ông Hải đó...

(tự nhiên trong lớp học Hải bỗng thấy lạnh sống lưng)

Mấy đứa con gái này giờ nghe mà chả hiểu gì cả.

Nhi cười nửa môi:

-Ha, yếu thì nói là yếu đi, bày đặt sơ sẩy.

-Này, nói gì đó? -Minh quạu hất mặt qua Nhi.

-Nói gì đâu.

Minh liếc Nhi, Nhi gườm lại.

11. Chương 11

Đánh trống, cả đám chán nản lết xác lên lớp...

Đi được khoảng 10 bậc cầu thang thì bỗng có mấy thằng con trai chạy từ trên xuống, va vào Nhi khiến nó trượt chân té xuống.

6 người hốt hoảng chạy xuống dưới.

Đám con trai kia chỉ xin lỗi rồi rút rồi chạy tiếp.

Nhi cảm thấy tay trái & mắt cá chân của nó đau, còn bị trầy trên đầu gối. Nó đứng lên không được.

Tài vội chạy đến nhưng bị Minh gạt ra:

-Tránh ra!

Minh bế xốc Nhi lên mặc kệ cho nó đang giãy nảy:

-Buông ra, bỏ tôi xuống.

-Im lặng.

Nhi nín thính, Tài hỏi:

-Mày đưa Nhi đi đâu đó?

-Phòng y tế, vậy cũng hỏi.

Nhi bị Minh bế, nó ngược mắt lên định chữ. Sao lại tùy tiện đụng vào người nó thì nó chợt thấy khuôn mặt đang rất lo lắng của hắn. Lòng nó trùng xuống.

Cả đám đi theo vào phòng y tế.

Quỳnh cũng đi theo với khuôn mặt sắc lạnh không thể tả.

-Nhi có sao không cô?

Tài hỏi cô y tế, bà ta nhìn Tài, Minh, Quân với ánh mắt hình trái tim đỏ chót và ước sao mình nhỏ lại 20 tuổi. (già mà còn ham trai).

-À, chỉ bị trật khớp thôi.

Bà ta nắn nắn tay & chân Nhi. Nó thấy đau nhưng không la.

-Còn cái đầu gối?-Minh lên tiếng.

-Không sao đâu. tôi đã sát trùng rồi.-Bà ta nhìn Minh mà chảy nước miếng- Các em có thể lên lớp được rồi.

Minh đỡ Nhi:

-Để tôi đưa cậu lên.

-Không cần đâu.-Nhi khê đẩy Minh ra.

-Vậy để tôi, mọi người về lớp đi.-Tài chạy lại phía Nhi.

Minh nhìn Tài dìu Nhi mà máu trong người không ngừng sôi sùng sục, mặt thì tối sầm lại.

Quỳnh nhìn Minh, 2 tay nó siết chặt.

6h sáng thứ 7...

8 bản mặt quen thuộc: Hải, Nhi, Minh, Quỳnh, Quân, Linh, Tài & Hoa đang đứng đợi xe khách tới để chuẩn bị hành trình về quê Tài chơi trong 2 ngày thứ 7 & chủ nhật mới được Tài thông báo ngày hôm qua.

Ở trên xe, Nhi tựa đầu vào vai Hải ngủ ngon lành mà không biết là dãy ghế đối diện đang có 1 cặp mắt đang nhìn mình " tình thương mến thương biết bao" và 1 cặp mắt lạnh xì nước từ trong tai. Vâng, đó chính là Minh & Quỳnh...

Minh, hắn đang hối hận. Biết thế lúc đó hắn không gọi điện cho Nhi & bảo hãy làm bạn gái của anh Hải đi. Để bây giờ hắn luôn phải khó chịu, đôi lúc là ghen tuông khi cứ nhìn Hải và Nhi gần nhau.

Quỳnh khê đưa tay lên che mắt Minh đang nhìn về phía Nhi, Minh quay lại, mặt Quỳnh lạnh như đá mới lấy ra từ trong tủ lạnh:

-Tôi mới là bạn gái của cậu, đừng nhìn ai ngoài tôi...

Minh ngạc nhiên:

-Cậu đang nói gì vậy?

Quỳnh nhìn thẳng vào mắt Minh, nói đủ để cho 2 đứa nghe mà không có lỗi tai thứ 5 chen vào (Minh & Quỳnh đã có 4 lỗi tai gòy):

-Cậu thích Nhi...đúng không?

Minh sững người trong 2s rồi dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại:

-Đừng ở đó mà nói nhảm nữa, ngủ đi.

Quỳnh nhìn Minh 1 hồi cũng dựa đầu vào cửa sổ, nhìn ra ngoài có những ngôi nhà, cây cối, xe cộ đang chuyển động, lòng nó như thất lại...

-Woa! Tới rồi sao? Quê Tài đúng đẹp thật đó.

Nhi thốt lên sau khi rời khỏi chuyến xe từ TP.HCM đến Đồng Nai.

Một con đường đất đỏ khô có những bụi cỏ 2 ven đường xanh tươi. Bên dưới là những cánh đồng lúa xanh mơn mơn chờ ngày thu hoạch. Phía xa là 1 gốc đa lớn có tiếng người dân đang rôm rả cười đùa (huhu chưa tới Đồng Nai bao giờ nên không biết cảnh ra sao nên tả đại, thông cảm!). Gió khẽ lướt qua kẽ tóc dài mới gọi hồi sáng vừa khô chưa kịp cột lên của Nhi khiến tóc nó bay lên đủ khiến cho tim 3 chàng trai đập không điểm dừng (đoán coi 3 tên nào nhá).

-Bây giờ mình về nhà ông ngoại Tài hả?

-Ừm, còn chỗ nào đâu.

-Nhưng mình đông người thế này tự nhiên vào nhà ông cậu có ổn không?

-Càng nhiều người tới ông càng thích vì trước giờ ông chỉ ở 1 mình thôi mà.

-VẬY thì đi lẹ thôi, đói bụng quá.

-Con Nhi này, tối ngày chỉ biết ăn.

Hải xách ba lô cho Nhi, nó thì thông dong đi trước vô tư nhìn đáng yêu biết bao.

Tới chỗ cây đa, 8 đứa cùng chào các cô bác ở đó, lướt qua họ khen những cô gái chàng trai thành phố xuống chơi đẹp trai đẹp gái biết bao, còn Tài thì chẳng xa lạ gì với họ cả.

-Ông ngoại.

Tài cất tiếng gọi khi bước vào cổng của 1 ngôi nhà nhỏ xinh xinh có dây leo bám trên tường. Nhà nhỏ nhưng đất rất rộng, còn có cả 1 vườn rau phía sau nhà.

-Tài mới về đó hả? Những người này là bạn con à?

Ông ngoại bước ra không thể che giấu hết niềm vui sướng khi đứa cháu về thăm, vui hơn nữa khi có những người bạn.

-Chúng con chào ông.- Cả đám đồng thanh.

-Thôi được rồi, ra giếng rửa chân tay đi rồi còn vào nhà.

“RẦM”

Nhi đi được mấy bước bỗng trượt chân té, tại sân đang ướt.

Nhưng...sao không thấy đau. Nó khẽ mở mắt ra, một vật gì đó rất ư là mềm ở phía dưới người nó. Giật mình, nó bật dậy, là Minh. Khi thấy Nhi trượt chân, hắn định kéo Nhi lại nhưng không ngờ cũng bị trượt té luôn.

-Cậu không sao chứ?

Nhi hỏi, Minh ngồi dậy:

-Không sao.

Hải nhìn Minh đầy ẩn ý, Quỳnh vẫn là khuôn mặt sắt thép mới từ lò nung ra còn ửng hồng, rất nóng.

Tài thì bước lại đẩy Nhi về phía cái giếng.

3 đứa còn lại nhìn nhau không nói gì.

Khi ăn cơm trưa xong, chúng nó kiếm trò gì đó chơi mà không ngủ.

-Way, đi bắt ốc ăn tự mình nấu ăn đi.-Quân bùng phát ra ý kiến.

-Huh?

-Sao? Không được à?

-Được chứ, ra cái ao kia là 1 mớ ốc đấy.

-Nhưng Nhi không ăn được ốc.-Hải, Linh & Hoa đồng thanh.

-Oây, không biết ăn ốc á?- Minh giễu.

Nhi liếc Minh rồi nói:

-Không sao đâu, nhìn mặt mấy người là biết hiện lên 2 chữ thèm ốc rồi, đi thôi.

-Nhưng còn em?

-Ừ thì...

Tài bỗng đứng dậy:

-Chúng ta kiếm cái gì cho Nhi ăn trong khi mình ăn ốc là được.

-Cái gì?

-Thì đi...hái trộm xoài của ông Sáu bên kia mương.

-Huh?

Tài lại ngồi xuống:

-Thôi, bây giờ như thế này, chúng ta phân công nhau làm việc đi. Có 8 người đứng hông, 4 người sẽ đi bắt ốc, 2 người đi kiếm củi về nấu ốc, 2 người sẽ đi hái trộm xoài, nhiệm vụ này không được để ai biết, ông 6 khó lắm, biết 1 cái là ăn cám cả đám, ai xung phong đi hông?

Bầu không khí im lặng với 7 cặp mắt đang nhìn Tài cùng tiếng chim kêu.

-Không ai sao?

Lại nhìn, lại chim kêu.

-Grừ...Tôi không đi đâu.

-Chỉ có mình cậu biết nhà ông ấy thôi, quê cậu mà cậu đi đi.

-Không.

-SAo thế?

-Ừ thì hồi nhỏ tôi có thiện cảm không tốt lắm với ông ấy.

-Nhưng chúng tôi đâu biết nhà?

-Tôi chỉ cho.

Nhìn nữa, chim kêu nữa.

Tài phát điên:

-Được rồi, tôi sẽ đem giấy ra, ghi xem ai bóc trúng nhiệm vụ nào nhé, cái này là công bằng, hà hà...

Tài cười gian xảo, chạy vọt vào nhà.

Một lúc sau Tài chạy ra với 8 mẫu giấy nhỏ trên tay:

-Trộn đi, không lại kêu tôi ăn gian.

Lần lượt từng đứa từng đứa bóc không ngừng chuẩn bị tinh thần cho việc đứng tim sắp xảy ra.

-Cái gì?

Minh và Nhi đồng thanh tập 1.

-Sao thế?- Cả đám quay sang hỏi.

-SAo tôi phải đi hái xoài chứ?- Đồng thanh tập 2.

-2 người đi hái xoài sao?

Minh nhìn Nhi, Nhi nhìn Minh, đồng thanh tập 3:

-Tôi không đi.

Hải chen vào:

-Anh đi cùng Nhi cho.

Ngay lập tức, Quân, Hoa & Linh quay sang nhìn Hải với ánh mắt lựu đạn ” trùu mền ” hơn bao giờ hết, khogn6 hện mà cùng noi:

-Ai bốc trúng cái gì thì làm đi, không bàn cãi.

Nhi và Minh khó chịu, 1 hồi sau thì lững thững bước theo Tài đến nhà ông 6 và nói tỉnh bơ:

-2 người tự tìm cách vào nhà rồi hái xoài trên cái cây kia nhaz – chỉ lên cái cây xoài cao vút phía sau bờ tường trắng -tôi đi bắt ốc với Linh, Hoa & Quân đây, bye bye.

Tài bỏ đi để 2 đứa lại với cái nhìn căm thù đến tận xương tủy...grừ...

Minh quan sát bức tường:

-Không còn cách nào khác là phải trèo thôi.

-Hả?-Nhi thốt lên-nhưng tường cao như vậy thì làm sao tôi trèo được.

Minh nhìn từ đầu xuống chân Nhi:

-Đồ lùn, đứng ngoài đi, tôi vào cho.

Nhi xì mắt, nó ghét nhất ai bảo nó là lùn.

Mặc dù đúng là so với chiều cao 1m83 của Minh thì Nhi chỉ có 1m57.

” Tên khốn, mi tưởng mi cao hơn ta thì mi chảnh vậy huh? ”

-Không tôi cũng sẽ vào.

Nhi dứt khoát, Minh cười khẩy:

-Được thôi, đồ lùn như cậu thử xem có trèo qua khỏi bức tường không? Chỉ sợ cậu không trèo qua được làm náo loạn khiến cho chủ nhà thức giấc ra bắt 2 đứa thôi.

Mĩa mai xong Minh nhảy lên, bám vúi lấy thành tường rồi ngồi chồm chệ trên tường từ hồi nào chỉ cần nhảy xuống 1 cái là vào được nhà. Hấn nhìn xuống:

-Thấy cao có lợi chưa...? Huh?

Minh hết sức bất ngờ há hốc mồm khi thấy Nhi đang vào 1 cách dễ dàng hơn bằng...lỗ chó.

Nhi vào được rồi đứng dậy phẩy tay nhìn Minh vừa nhảy xuống cười:

-Tôi lùn thì tôi đi bằng cách này đó, thấy lùn có lợi chưa?

-Im lặng đi, ông 6 ông 7 gì đó ra là chết đó.

2 đứa quan sát tình hình xung quanh, thấy không có ai.

Minh phi vọt trên cây ngồi từ lúc nào.

Trên đó mà hấn cũng ra sức chọc Nhi:

-Đồ lùn chắc không leo nổi cái cây này đâu nhỉ?

Một lần nữa Minh kích vào lòng tự ái của Nhi.

Nó nhảy lên đu vào 1 cái cành thấp nhất rồi theo thân cây trèo vọt lên trước sự ngỡ ngàng của Minh.

-Đừng khinh thường người lùn nhé.

Minh và Nhi bây giờ đang ở trên 2 cái cành xoài có thể trụ được sức nặng của chúng, cách mặt đất không xa, chỉ khoảng 2m rưỡi.

Nhi sáng rực mắt khi thấy kế bên mình có 1 em xoài cực to nhìn rất ngon. Nó đưa aty ra hái lấy vô tình làm rung cây.

Bỗng có 1 người đàn ông khoảng 60 đi từ trong nhà ra.

Minh và Nhi hốt hoảng nhìn nhau rồi nhanh chóng bứt lẹ 2 cái lá cầm 2 tay che mặt, có nghĩa là 2 mặt 4 lá. Thực tình mà nói thì che cũng như không, chúng nó che mặt mà để lộ 2 thân người đang ngồi trên cành như thế thì...

Phù...may là người đàn ông đó không nhìn lên cây mà lại đi vào nhà lại (rãnh nhè????)

Mặt Nhi ali5 bừng sáng, vỗ vai Minh:

-Đằng sau cậu có 2 trái kia ngon kìa, hái đi.

Tụi nó tụt xuống cây với sản phẩm thu được là 7 trái xoài đang được nằm trên áo của Minh

Nhi chui ra khỏi lỗ chó trước. Minh lặn từng trái xoài ra rồi cũng chui ra theo, không dại gì mà trèo tường.

2 đứa nó mỗi đứa cầm 3 trái cười đắc thắng vì nhiệm vụ đã được hoàn thành mà không ai phát hiện.

Một giọng nói phía sau bức tường:

-Rõ ràng mình thấy có ai vào nhà mình mà.

Vâng, đó là chủ nhà vừa đi ra cũng là lúc chúng nó vừa chui ra.

2 đứa khề cười xảo trá rồi quay lưng đi về.

5 sau...

-Này, đường này đúng hông mà sao tui thấy nó hổng quen tí nào hết .

Nhi nói.

Minh nhìn qua nhìn lại.

-HAY là cái đường ngược với đường hồi bầy mình đi, quay lại đi.

Nhi lững thững theo Minh quay lại.

10 sau...

-Tôi đã nói không phải đường này mà. -Nhi quát.

-Cậu nói hồi nào chứ?

-Hồi nãy đó thôi, vậy mà cậu kêu là tin cậu đi, giờ sao về đây.

-Thì vòng lại đường hồi nãy.

15 sau...

-Không phải đường này...

30 sau...

Nhi bỗng ngồi bệt xuống đất:

-Không đi nữa mỗi chân quá, đường nào cũng lạ, lạc rồi, cậu gọi cho Tài đi.

Thiệt tình từ nhà ông ngoại Tài đến chỗ này cũng chỉ vài trăm mét mà rụi này cũng lạc được, Tài dẫn đường 1 lần nhưng Minh thì không để ý đến đường mà cứ nhìn Nhi, Nhi thì đầu óc hay chính xác hơn là trí nhớ không được tốt cho lắm nên không nhớ được.

Minh lôi điện thoại ra:

-Chết tiệt, hết pin rồi.

Minh bực bội, Nhi la lên:

-Cái gì?

-Gì cái gì, lôi điện thoại cậu ra.

Nhi gật đầu lục lục trong túi nhưng:

-Làm sao đây,tôi...không đem...

-Ashiiiiiii con nhỏ ngốc này, có cái điện thoại mà cũng không đem nữa.

Nhi xì mắt xuống, tại nó quên chứ bộ.

Minh nhìn lên trời:

-Sắp mưa rồi...

-HẢ?

Nhi nhìn lên trời, tối thật, chắc sắp mưa lớn. Nhi nhăn mặt:

-LÀM sao đây, chúng ta lạc rồi, không có điện thoại sao gọi cho Tài.

Nhìn đi nhìn lại, 2 đứa nó đang ở trên 1 cánh đồng hoang không 1 ngôi nhà thì kiếm đâu ra người mà giúp. Kể ra tụi này đi tới đây cũng hay thật.

Bỗng.....rào.....

Cơn mưa ập đến, Minh kéo Nhi vào 1 góc cây gần đó nhưng không tránh được những giọt nước tuôn qua từng kẽ lá. Minh nhìn xung quanh:

-Tới đó đi...

Minh chỉ vào 1 cái nhà hoang ở phía bên kia cách cái cây chúng đang đứng chỉ vài bước chân. Chậc, sao bây giờ mới thấy?

[T/g xin trả lời là đứng ở cái cây này mới thấy được vì đứng bên kia có mấy cái cây khác che rồi]

Nói rồi Minh trùm cái áo sơ mi đang khoác trên người lên đầu Nhi và 2 đứa cùng chạy về phía ngôi nhà.

Tới nơi, do trời mưa to quá nên áo Minh ướt hết, Nhi thì không sao vì đã có Minh che chở, những lúc này sao mà Nhi thấy biết ơn Minh thật.

Minh bỗng cởi 1 cái áo sơ mi đang khoác và 1 cái áo thun mặc ở trong ra trước mặt Nhi.

-Áaaaaaaaa.....sao cậu lại cởi áo ra ha?

Nhi đỏ mặt quay sang chỗ khác. Minh vắt áo lên thành cửa sổ:

-Áo tôi ướt rồi thì cởi ra cho nó khô, không lẽ cậumuon61 tôi mặc đồ ướt để bị cảm sao?

Nhi từ từ quay lại, tim đập thình thịch.

” Thân hình của hắn nhìn cũng rắn chắc đó chứ, quyến rũ quá , ax...mình bị gì vậy? ”

Nhi nghĩ rồi lại quay sang chỗ khác, mặt nóng ran hỏi:

-Bây...bây giờ chúng ta làm sao? trời sắp tối rồi.
-Thì chúng nó đợi thấy mình không về thì sẽ đi kiếm thôi.
Nhi ngồi xuống, 1 ngôi nhà hoang rộng bốn bề chỉ có những đồng cỏ nát.....

12. Chương 12

Về phía 6 người còn lại khi chờ lâu không thấy Nhi & mInh về mà trời lại đang mưa to, cả 6 đâm ra lo lắng, nhất là Hải.

-Hay là tụi nó thấy trời mưa nên tìm chỗ nào trú tạm rồi.-Linh nói.

-Có lẽ thế.

Hải cứ đi qua đi lại, chốc chốc lại ngó ra ngoài cửa.

Hoa sốt ruột:

-anh cứ đi đi lại lại như thế chóng mặt quá, có Minh đi chung với Nhi rồi thì anh còn lo lắng cái gì nữa.

Nói thế nhưng trong lòng nó cũng đang lo không kém.

Quân nói:

-Gọi điện cho 2 đứa nó đi.

Hải vội rút điện thoại ra bấm số Nhi, nhạc chờ vang lên bài Sau mỗi giấc mơ. Cả đám nóng lòng nhìn Hải chờ Nhi bắt máy nhưng 1 lần, 2 lần, lần thứ 3 thì Hoa nghe thấy tiếng nhạc chuông bài Stronger mà Nhi thích ở đâu đó rồi tắt ngấm.

-Anh Hải, gọi lại lần nữa đi.

Hoa ra lệnh, Hải nghe theo gọi lại, Hoa chạy vào trong buồng nơi chúng nó cất đồ thì thấy 1 chiếc điện thoại đang rung sáng lóa cùng với giọng hát của Kelly Clarkson.

Hoa đi ra cầm theo chiếc điện thoại:

-Gọi cho Minh đi, điện thoại Nhi ở đây thì lấy ma nào nghe máy chứ.

Hải lại nhanh chóng gọi cho Minh nhưng làm sao đây 2 lần gọi đều cá hấp trên vùng ngoài vùng phủ sóng.

Tài khẽ nhăn mặt:

-Không gọi được sao?

Hải chán nản lắc đầu ngồi phịch xuống ghế.

-Đáng lẽ không nên để 2 người đó đi mới đúng.

-Có khi nào 2 người đó xảy ra chuyện gì không? Như là bị lạc chẳng hạn (chuẩn).

câu nói của Quỳnh khiến ọi người quay sang nhìn.

-Đúng rồi, đường đi tới nhà ông Sáu không xa nhưng phải quẹo tùm lum tùm la mà hình như hồi nãy 2 người đó không chú ý đường em chỉ thì phải.

Hải quay phắt sang nhìn Tài, khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng rồi vội vã chạy thẳng ra ngoài, trời đang mưa rất to.

-Anh Hải, anh đi đâu vậy? Trời đang mưa...

Mặc cho Hoa la sau lưng nhưng Hải vẫn chạy đi tìm Nhi. Bây gười trong đầu hắn đang rất hỗn loạn, nếu như Nhi mà xảy ra chuyện gì thì sao?

-Tôi sẽ đi với anh ấy.

Tài cũng vội vã chạy ra ngoài.

-Đi đâu?-Quân hỏi.

-Tìm Nhi với Minh.

-Biết ở đâu mà tìm?

-Không lẽ ở cái vùng bé tẹo này mà không tìm ra 2 người đó sao?

Tài chạy vụt ra ngoài, theo sau lưng Hải.

Chẳng hiểu sao Tài lại cảm thấy tim đập liên hồi không dứt, cứ như Hải. Đầu óc của 2 người đang tập trung dồn mọi sự lo lắng về 1 người, chứ không phải 2.

4 người còn lại ở trong nhà cũn bồn chồn không yên.

Quỳnh đã rất lo khi Minh đi với Nhi nhưng nay càng lo hơn. Nó biết chắc chắn rằng Minh thích Nhi nhưng nó vẫn quen Minh vì nó đã thích hấn thật lòng. Tự nhiên nó thấy ghen tị và ghét Nhi vô cùng.

Trời đã tối hẳn, ngoài trời cũng bắt mưa.

Đã 2 tiếng kể từ khi Tài và Hải ra khỏi nhà nhưng chúng vẫn chưa tìm ra ngôi nhà hoang nơi Nhi & Minh đang ở trong mà chỉ đang men dần từng con đường, ngõ hẻm ở quanh đó. Vừa đi chúng vừa gọi tên 2 đứa với chất giọng lo lắng chính hiệu. Cả 2 đều ướt như chuột lột, lạnh nhưng vẫn không ngừng tìm kiếm.

Minh mặc chiếc áo thun phơi này giờ đã khô (nhanh dữ) vào người và cầm chiếc áo sơ mi lại phía Nhi đang ngồi co ro ở 1 xó vì đói và lạnh. 2 tiếng vừa rồi, Minh thì nhìn ra ngoài trời mưa, cứ khoảng mấy phút lại nhìn Nhi đang vẽ vẽ cái gì dưới nền nhà.

Cả 2 im lặng đến tận bây giờ.

Minh khẽ ngồi xuống bên cạnh Nhi, khoác cái áo lên người nó. Nhi ngược mặt lên, nhìn khuôn mặt không còn sức sống.

Minh khẽ ngồi xuống bên cạnh Nhi, khoác cái áo lên người nó. Nhi ngược mặt lên, khuôn mặt không còn sức sống. Minh nhìn Nhi đầy lo lắng, Nhi không nói gì. Những lúc như thế này hấn chỉ muốn ôm nó thật chặt & che chở cho nó. Và rồi hấn đã làm như thế. Hấn siết chặt Nhi trong vòng tay của hấn mặc cho Nhi đang ngỡ ngàng không biết chuyện gì đang xảy ra:

-Cậu...cậu đang làm gì vậy?

Minh không nói gì vẫn ôm chặt nó không buông như gà trống ấp trứng.

-Nà...này...

Nhi gọi 1 lần nữa, hấn chỉ khẽ trả lời:

-Chẳng phải cậu lạnh sao? Tôi chỉ đang truyền hơi ấm qua cho cậu thôi.

Tim Nhi đập thình thịch, nó bị sao vậy? Tự nhiên ở bên cạnh Minh nó thấy thật ấm áp.

Nó tựa đầu vào vai Minh, bàn tay Minh vẫn không rời khỏi bờ vai bé nhỏ của nó.

Nó khẽ hỏi:

-Cậu...có lạnh không?

Dứt lời sao nó thấy nó hỏi thừa kinh khủng, chính nó đang khoác cái áo của hấn, được hấn ôm như thế này mà còn lạnh thì sao mà lại hỏi hấn có lạnh hay không trong khi hấn chỉ phong phanh 1 cái áo thun đen đầy nam tính.

Hấn không nói gì, Nhi hỏi tiếp:

-Nếu bây giờ cho cậu 1 điều ước thì cậu sẽ ước gì?

Siết chặt lấy Nhi, Minh nghe nó hỏi trong lòng thầm trả lời:” Tôi sẽ ước chúng ta mãi bên nhau như này, ước sao cho tôi chưa quen Quỳnh và cậu cũng chưa quen anh Hải, có như thế thì tôi đã đến với cậu từ lâu rồi “.(cho có 1 điều ước mà ước tới 3 cái) Bên trong thì như thế còn bên ngoài thì:

-Tất nhiên tôi sẽ ước chúng ta sẽ thoát khỏi nơi quái quỷ này & trở về với cái giường thân yêu rồi.

Nghe Minh trả lời, Nhi chỉ khẽ gật đầu.

-Còn cậu?-hắn hỏi lại.

-Nếu cho tôi 1 điều ước ngay lúc này thì tôi sẽ ước gì có anh Hải ở đây.

Có vẻ như Minh đang ghen vì Nhi nhắc tới Hải, hắn đẩy vai Nhi ra và tấn công vào thị lực của nó:

-Chẳng phải có tôi ở đây sao? sao cậu còn ước có anh Hải làm gì chứ?

Nhi hơi ngạc nhiên vì mMinh hỏi câu đó, nó không biết trả lời làm sao:

-Thì cậu đâu có giống anh ấy đâu.

-Không giống ở điểm nào chứ? Tôi sẽ làm cho nó giống.-Minh quát nhẹ.

-Cậu...sao thế?

Nhi nhìn Minh với cái đầu đất của nó không hiểu gì cả. Hắn chợt bỏ tay ra khỏi người Nhi, dựa lưng vào bức tường. Đúng, hắn có là gì của Nhi đâu chứ, bạn trai của Nhi là Hải chứ đâu phải hắn.

Nhi cũng dựa lưng vào tường, sát vào Minh cho ấm.

Hồi sau, vẫn giữ nguyên tư thế đó, Minh hỏi:

-Nếu như tôi...tôi nói...thích cậu thì cậu sẽ thế nào?

Nhi quay phắt sang nhìn Minh, Minh quay qua nhìn lại Nhi, sắc thái khuôn mặt vẫn không đổi.

Nhìn mặt Minh vô cùng nghiêm túc nhưng nó cũng ráng mà cười cho được:

-Cậu giỡn đấy à? Làm gì có chuyện đó.

-Nếu là thật?

Minh vẫn nhìn thẳng vào mắt Nhi, nó bối rối quay mặt sang chỗ khác để tránh cái khuôn mặt điển trai của hắn:

-Thôi, tôi không có thời gian giỡn với cậu đâu.

Minh lấy tay xoay mặt Nhi lại phía đối diện hắn, mắt Nhi nhìn lên Minh khoảng 1 giây rồi nhìn sang chỗ khác.

Mặt đối mặt.

Nhi không nhìn mình.

Minh nhìn Nhi:

-Tôi không có giỡn đâu.

Tim Nhi tự dưng rung lên loạn nhịp, nó đánh trống lảng:

-Ủa sao mọi người chưa đi tìm mình nhỉ?

-Trả lời tôi đi.

Minh quát lên khiến cho Nhi giật mình, nó ngược lên nhìn hắn:

-Tôi...-Nhi ấp úng.

Minh cúi dần khuôn mặt của hắn xuống cận kề mặt Nhi & chỉ cần 2 cm nữa thì chúng nó sẽ chạm môi nhau.

Nhi mở căng mắt, nó chợt nhận ra Minh thật đẹp trai (hô hô, đẹp đó giờ), lông mi của hắn còn dài hơn cả con gái khiến tim nó như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực.

” Hắn định làm gì? Không lẽ... hôn sao?”

Trong đầu Nhi bây giờ bỗng hiện lên hình ảnh trong phim Hàn Quốc mà nó hay co ké của Hy: chàng trai đưa mặt lại gần cô gái, cô gái tưởng chàng trai hôn mình nên nhắm mắt lại, chu cái mồm ra nhưng rồi anh chàng đó lại không hôn mà cười chế giễu trước hành động đó của cô gái.

Tất nhiên Nhi khôn hơn, nó tự đánh giá là trí nhớ của nó tốt nên mới nhớ được mấy cảnh đó trong phim để giờ không bị mắc lừa bởi sức quyến rũ của Minh.

Nhưng chợt 1 cái gì đó rất mềm mại và ướt át đang đè lên môi nó.

Nó ráng hết sức mở mắt ra đến cỡ to nhất.

” Hắn...hắn hôn mình thật”

Nhi hoảng loạn nghĩ. Tim không quên nhảy múa.

Đúng, Minh đang hôn nó. Làm sao Minh có thể kiềm chế được khi Nhi cứ như thế chứ?

Sau 5s để đầu óc tỉnh táo, nhi lấy 2 tay đẩy Minh ra nhưng hắn đã nhanh hơn, hắn cầm chặt 2 tay nó khiến nó đau nhưng không thể nói.

Tay bị cầm chặt, mắt thì căng to nhìn đôi mắt hắn nhắm nghiền đắm đuối nuốt gọn môi nó.

Nhi bất động, không thể đẩy hắn ra, không làm được gì, Nhi cứ thế ngồi im cho hắn dần tham lam cuốn lấy môi nó càng lúc càng nồng nhiệt, 2 cái lưỡi cứ chạm vào nhau....

13. Chương 13

Thấy Nhi không phản ứng gì, Minh khẽ nới lỏng tay nó ra rồi vòng 1 tay qua đầu, kéo nó lại gần hắn.

Tim Nhi vẫn cứ đập liên hồi.

Làm như vậy chẳng khác nào lừa dối anh Hải, lừa dối cả Quỳnh.

Người đầu tiên nó quen là Hải nhưng Minh lại là người cướp đi nụ hôn đầu đời mà nó ráng gìn giữ suốt gần 18 năm qua (nó chưa đủ 18 tuổi).

Nhưng làm sao đây, lúc này, nó không muốn đẩy con người này ra...

Tài & Hải chạy tới cánh đồng hoang nhưng vì mấy cái cây \$\$\$%#\$ che mắt nên không nhìn thấy ngôi nhà. May thay Tài thấy mấy quả xoài rơi xuống *** ở chỗ gốc cây mà hồi nãy Nhi & Minh chạy vội nên làm rơi. Đến chỗ cái cây, 2 tên cùng chạy về phía ngôi nhà mà không chần chừ, chạy mà không ngớt gọi tên:

-Nhi? Minh?

Nhi giật mình khi nghe giọng Hải, nó dám chắc là Minh cũng nghe thấy nếu không thì chặt đầu nó ra mà đá banh cũng được. Nhưng tại sao Minh vẫn không chịu rời bỏ môi nó, có khi nào hắn cố tình làm thế để cho anh Hải thấy? Nhi càng hốt hoảng khi tiếng Hải ngày càng gần mà nó lại không tài nào đẩy Minh ra được. Liều mạng nó cắn vào môi Minh, lập tức hắn bỏ nó ra liền. Nó bối rối nhìn Minh, mặt đỏ như trái cà chua rồi đứng phắt dậy, chạy ra ngoài cửa, gọi to:

-Anh Hải, em ở đây.

Nó vui mừng khi thấy Tài & Hải đang chạy đến mặc cho Minh với cái mặt handsome lạnh tề người ở sau.

” Tại sao...tại sao lúc nào cậu cũng chỉ có anh Hải thôi chứ???? ”

Hải chạy tới ôm chầm lấy Nhi:

-Có biết mọi người lo lắng không hả?

Nhi đẩy Hải ra:

-Em xin lỗi nhưng mà...Sao người anh ướt thế?

-Thì anh với Tài dầm mưa đi kiếm 2 đứa.

Nhi quay sang tài:

-VẬY mau về thôi, coi chừng bị cảm.

Rồi Hải khoác tay lên vai Nhi đi ra, trước đó nó không quên lên nhìn Minh, mặt nó bắt giắc đỏ ửng lên, tim thì không nghe lời chủ, môi nó còn có cảm giắc âm ỉm...

Tài nhìn Minh không nói gì rồi cũng chạy tới khoác tay lên bờ vai bên kia của Nhi, nở 1 nụ cười chết đuối (vì py giờ chỉ có mý con muỗi pay wa pay lại thui chứ hok có người để mà chết):

-Xin lỗi nhé, lần sau tôi sẽ không để cho cậu đi đâu.

-Không có lần sau đâu.- Nhi nhìn Tài oán rủa.

Hải nhăn mặt hất tay Tài ra khỏi Nhi:

-Ai ày đụng vào Nhi hả?

-Nhi là của anh sao?- Tài lại lấy tay để lên vai Nhi.

-Anh mày là bạn trai của Nhi mà.-Hất tay tài xuống.

-Thì em cũng là bạn trai của Nhi mà.-Để tay lên.

-Cái gì chứ?-hất tay xuống + nổi sùng.

-Ừ thì là bạn nhưng em là con trai nên được gọi là bạn trai.-Đặt tay lên.

-Nhưng anh mày chưa cho phép.-Hất xuống.

-Nhưng em thì cho.-đặt lên.

-Ai cho hả?-hất xuống.

-ĐIẾC TAI QUÁ.-Nhi nổi đóa khi 2 thằng con trai cứ bốp qua chất lại bên tai nó.

Tài & Hải kênh mặt nhìn nhau, cả 2 cùng khoác tay lên vai Nhi, vừa đi vừa liếc mắt trao dao găm.

Nhi lấy tay đập lên trán mình 1 cái, thở dài chán nản:

-Ôi trời.

Cứ như thế, 1 bức tranh tối thui trong đó có 2 chàng trai cao hơn 1m80 khoác tay đi 2 bên 1 cô nàng cao chưa tới 1m60. Nhìn cứ như là 2 người cha dắt con đi dạo. Và bức tranh đó không quên 1 người đang lặng lẽ đi sau với chiều cao không kém 2 chàng kia -anh chàng mặt lạnh & có chút khó chịu đút 2 tay vào túi quần.

Về tới nhà tự nhiên ở đâu ra bu quanh nguyên 1 núi hổi thăm tùm lum tùm la y như bị bắt cóc an toàn trở về hông bằng. Minh thì bỏ ngoài tai những lời đó, hắt lạnh lòng đi thẳng vào trong, Quỳnh chạy theo, chột Tài nhìn Nhi chăm chú:

-Này, môi cậu sao bị chảy máu vậy?

-Huh?

Nhi đưa tay lên sờ môi, đúng là máu nhưng không phải của nó.

-Này, anh với Tài vào tắm rửa đi, coi chừng ngấm nước mưa cảm bây giờ.

Nhi nhìn Hải nói rồi cũng chạy vào trong, ngồi bệt lên giường, suy ngẫm lại những gì Minh nói, thật sự bây giờ nó không biết phải làm sao. Ở bên Minh nó chợt có một cảm giắc rất lạ, hy vọng là không phải nó thích Minh....

Quỳnh theo Minh ra tới vườn rau.

Minh múc nước ở cái lu gần đó rửa chân:

-Có chuyện gì mà theo tôi?

-Cậu có chuyện gì hả?

Quỳnh khẽ hỏi, đáp lại nó là 1 sự lạnh hơn đá:

-Không liên quan đến cậu.

-Tôi là bạn gái cậu mà cậu nói không liên quan là sao?

Minh khựng lại 1 giây rồi nói tiếp:

-Vào ngủ đi.

-Không.

-Vậy ở đây chịu lạnh đi.

Minh toan đi thì bị Quỳnh níu lại:

-Sao cậu lại như thế với tôi chứ?

-Muốn biết à?

Quỳnh gật đầu.

Minh gạt tay Quỳnh đang nắm tay mình:

-Cậu từng hỏi tôi là tôi thích Nhi đúng không? Vậy thì giờ tôi trả lời nhé...

Quỳnh im lặng, nó biết Minh sẽ nói gì mà.

-...đúng, tôi thích Nhi đấy, rất thích...

Sự thẳng thắn của Minh làm tim nó đau gấp bội:

-Ý cậu là bây giờ mình...chia tay?

Minh không nói gì, vẫn lạnh như cục nước đá.

-Cậu tự ý quen tôi rồi bây giờ lại tự quyết định chia tay sao?

-....

-Cậu...tưởng tôi dễ dàng chia tay như vậy sao? Không có chuyện đó đâu.

Dưới ánh trăng vàng, trên khóe mắt Quỳnh có cái gì đó long lanh, nó bước thẳng vào trong nhà, vừa đi vừa quệt nước mắt đang lăn trên má...

Minh đứng yên, hẳn có thể nói ra những lời phũ phàng đó sao? Hẳn đã làm tổn thương người bạn thân của Nhi mà Nhi chẳng phải đang quen với người anh kết nghĩa của hẳn ư? Hẳn cảm thấy mệt mỏi...nhưng hẳn vẫn tự nhủ sẽ giành lại Nhi từ anh Hải, mặc dù làm như thế là không được.

Quỳnh ngồi bên ngoài hiên nhà, ở nông thôn nên không khí cũng dịu mát và yên tĩnh hơn thành phố, chỉ có điều là nhiều muỗi. Nó ngược nhìn lên bầu trời, ngăn không cho nước mắt mình chảy tiếp.

Hải từ sau đi tới, thấy thế liền hỏi:

-Em sao vậy?

Quỳnh lau vội dòng nước mắt:

-Sao anh lại ra đây?

-Hóng mát thôi, mà...sao lại khóc?

-Không có gì, anh...còn nhớ chuyện em nói hồi chiều chứ?

-...

-Không ngờ anh em mình phải đi kiếm củi mới ghê chứ.-Quỳnh lau mồ hôi nhễ nhại trên trán.

-...

-Anh Hải.

-Kiếm lẹ đi, ở đó mà lải nhải.-Hải vẫn lì lợm bên đồng cây khô.

-Anh buồn vì không được đi với Nhi hả?

-...

-Này, với Nhi thì anh ngọt ngào bao nhiêu, sao với em anh lại lạnh như vậy hả?

-Vậy em có buồn khi không được đi với Minh không?

Quỳnh khựng lại, nó chợt nhìn sang Hải, nó đang suy nghĩ không biết có nên nói chuyện Minh thích Nhi cho Hải biết không.

-Sao nhìn ghê vậy? Anh bết anh đẹp trai rồi nhưng cứ nhìn như thế Minh ghen đấy.

Quỳnh nở 1 nụ cười nhạt nhưng không thể che lấp đi vẻ đẹp mỏng manh của nó:

-Minh...sẽ không ghen đâu.

-Huh?

-....

-Em nói vậy là sao?- Sự tò mò lên tới não khiến Hải không chịu được.

-Minh...không thích em.

-Hả? Giỡn sao?

-Minh thích người khác rồi...

-Ừa, đừng giỡn thế chứ.

-Thật đấy, người Minh thích anh cũng biết đó.

-Vậy là thật hả? Ai thế?

-Nhi!

Hải làm rơi hết đồng củi trên tay.

Không tự dưng gì mà Quỳnh lại nói cho Hải, đơn giản chỉ là nó cũng muốn Hải tham gia vào chuyện này tách Nhi và Minh ra.

-Em nói sao?

Hải hỏi lại, Quỳnh đáp:

-Minh thích Nhi, vì thế anh hãy giữ Nhi chặt vào nhé...

-....

-Ý em nói là chuyện Minh thích Nhi?-Hải hỏi, khuôn mặt buồn thấy rõ.

-Minh muốn chia tay...nhưng em không chịu, em không để mất cậu ấy dễ dàng như vậy được. Anh cũng đừng bao giờ từ bỏ Nhi nhé.

-Anh không biết mình có giữ nổi Nhi không. Anh biết ngay từ đầu Nhi không thích anh...

-Vậy...tại sao...?-Quỳnh bàng hoàng hỏi, nếu như Nhi cũng không thích anh Hải thì Nhi & Minh sẽ sớm có tình cảm với nhau mất, điều này làm Quỳnh lo hơn gấp trăm ngàn lần.

-Anh cũng không biết tại sao Nhi lại quen anh nữa, lúc đó anh cũng không ngờ luôn mà, nhưng anh luôn tự nói rằng sẽ làm cho cô ấy thích anh...

-Vậy thì anh hãy cố làm mọi cách để Nhi thích anh đi, nếu không em sợ...

Hải đứng phắt dậy, xoa đầu Quỳnh & đi vào nhà:

-Điều em sợ cũng là điều anh sợ đấy. Đối mặt với sự thật mất Nhi, cứ nghĩ đến điều đó là anh không chịu được.

Nhi thấy Minh đi vào nhà, nó không biết đối mặt làm sao với hắn, nó cúi xuống vờ như đang làm 1 điều gì đó. Minh thấy thế cũng không nhìn Nhi làm gì, có lẽ hắn đang giận vì chuyện hồi nãy, chuyện Nhi không để ý đến cảm giác của hắn. Hắn định đi ra thì Nhi lên tiếng:

-Xin lỗi...

Minh quay lại nhìn Nhi nhưng nó vẫn cúi đầu xuống mà không ngước lên.

-Chuyện gì?-Minh hỏi.

-Vì đã cắn cậu...chảy máu...

Giờ này Minh mới sờ lên môi, thấy rất thật, hắn khẽ nở 1 nụ cười vì thấy Nhi quan tâm đến hắn....

14. Chương 14

-Này – Nhi ngước mặt lên – chuyện hồi nãy...tôi sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra...

Minh mỉm cười:

-Không có chuyện gì là sao?

-Ừm thì...có nghĩa là...chưa có chuyện gì xảy ra...coi như cậu chưa nói gì &...chúng ta vẫn là bạn như trước.

-Bạn?

Minh dường như không thể che giấu đi sự tức giận của mình.

” Bạn sao? Chỉ là bạn thôi ư? Chết tiệt.”

Giọng tụi bạn thì cứ ới ới bên ngoài:

-Minh! Ra chơi bài đi.

-Nhi nữa.

-Ra đi, nhanh lên...

Nhi quay sang Minh hỏi vội:

-Nhé?

-Không.

Minh thẳng thừng, Nhi bặm môi:

-Tại sao?

-Tôi không thể làm bạn với người tôi thích được.

-Minh à...

Không để cho Nhi nói, Minh đi ra ngoài sân trước chơi với tụi bạn. Nhi lững thững theo sau. Suốt buổi chơi bài, đứa nào thua thì phải uống nước, Nhi uống tới nỗi sắp ới ra ngoài sân.

Tất cả bề ngoài đều rất vui vẻ nhưng bên trong mỗi người lại là 1 tâm trạng...

Nhi thì lo lắng sẽ rung động trước Minh, sẽ làm tổn thương đến người anh mà nó luôn tôn trọng & 1 người bạn rất thân từ thời cấp 2.

Hải thì lo lắng, còn điều gì đáng sợ hơn với hắn là không còn được ở bên cạnh Nhi chứ.

Quỳnh thì không thể nào mà chịu mất Minh 1 cách dễ dàng như thế được.

Minh thì đang cố gắng để có được trái tim của Nhi.

Khi cả đám mệt mỏi & sắp lăn ra ngủ, lúc ấy là 12 giờ đêm rồi nhá bà con, thì....

-Áááááááááááá.....

Tiếng kêu thất thanh từ Nhi.

Cả đám choàng bừng tỉnh thì thấy Nhi đang ôm chặt cứng lấy Tài.

Tài khẽ vuốt tóc Nhi, hỏi:

-Sao thế?

-M...ma...maaaaaaaa.....

-Gì cơ? Ma?

Minh kéo Nhi ra khỏi người Tài:

-Có gì thì bỏ nhau ra rồi nói.

Hải giật Nhi lại từ Minh:

-Ma nào chứ? Ma gì ở đây?

-Á.....á..nó kìa.....

Nhi chỉ tay về đằng sau Hải....

-Aaaaaaaa.....

Ngay lập tức cả đám quay sang nhìn rồi cùng hét lên, mặt đứa nào đứa nấy tái xanh như tàu lá chuối khi thấy 1 cái bóng trắng đang thù lù trước mặt. Chúng dồn về 1 góc.

-Maaaaaaaaaaaaaaaa.....

-Ma gì? Ta đây.

-Ma biết nói.

-Mấy đứa này, ông ngoại nè.

-huh?

-Ng...ngoại..

Tài thở phào như trút được gánh nặng 10000 tấn:

-Ngoại đi đâu từ chiều tới giờ vậy? Đã vậy còn mặc đồ trắng đi buổi tối.

-À, áo ta bị lấm bùn rồi nên mượn áo ông Hai mặc tạm.

-Ngoại có biết là tụi con sắp chết vì đứng tim không?

-Nhưng sao nguyên đám lại ở đây? Không vào ngủ hả?

-Định ngủ thì bị ngoại hù đó.

-Tụi con ngủ ở đâu?

8 đứa vào, không hẹn mà cùng nói khi thấy trong nhà chỉ vồn vện 1 chiếc giường gỗ.

Ông ngoại tỉnh hơn ruồi nằm dài lên giường như giành chỗ trước mấy tên sắp trở thành ” giường tặc “:

-Thì ta nằm trên giường, mấy đứa nằm dưới đất.

-Hả?

Tất cả nhăn mặt như khi ăn ớt:

-Sao vậy được.

-Lạnh lắm ngoại ơi.

-Sàn nhà còn hông biết có sạch hông?

-Gru...sàn mới lau hồi chiều đó. Mở tủ lôi chăn mền ra trải mà ngủ.

-Hix...

-Khò.... khò.....

-Sao ngoại dễ ngủ vậy?

Sau khi trải 3 cái mền xuống sàn thì có lẽ đã đủ chỗ cho 8 đứa.

-Trai gái ngủ chung luôn hả?- Nhi thắc mắc.

-Ừ!

-Hả?-4 đứa con gái trợn mắt hỏi.

-Nằm chung cho nó ấm.

-Với lại chỉ còn 2 cái chăn thôi, 4 đứa 1 cái.

-Nhưng mà...

-Chỗ này chật lắm, ráng đi....

Hải cúi xuống hôn lên má Nhi:

-Hay chúng ta ngủ theo cặp nha?

15. Chương 15

-OK! Được đó. – Quân hưởng ứng.

-Không bao giờ. – Mấy đứa con gái hét lên, mặt đức nào đứa nấy đỏ ngừ vừa ăn phải ớt.

-Sao thế? – 4 tên con trai ngây thơ lộ rõ vẻ mặt cáo già.

-Trắng sao gì? Nghĩ sao trai gái ngủ chung?

-Quen nhau rồi thì còn gì phải sợ chứ?

-Sao không sợ cho được.

-Nhưng mà anh đừng nói là anh với Nhi nhé? – Minh và Tài nhìn khuôn mặt lộ rõ vẻ cáo già của Hải, đồng thanh tập 1.

-Chứ sao? – Hải tỉnh bơ.

-Đừng có mà nằm mơ. – đồng thanh tập 2.

-????????

-Trai gái ngủ chung là có vấn đề đó biết hông? – đồng thanh tập 3, hồi này 2 chàng ta còn hòa theo, giờ thì phản đối gay gắt như thế đấy.

-Vấn đề gì?

-ASHIIIIIIIIII, TỰ BÂY CÓ CHO TAO NGỦ KHÔNG HẢ?

Ngoại tỉnh giấc là ó làm cho 8 đứa giật mình. Ngoại ơi, cũng may đây là nông thôn nhà cửa thưa thớt chứ lên thành phố mà vào cái giờ thiêng liêng nhiều ma nhiều quỷ đi qua đi lại như thế này mà ngoại là như thế thì có nước chui vào góc tủ mà trốn hàng xóm đem dụng cụ bếp đến biểu tình.

-Giờ vậy đi – ngoại nói tiếp – 4 đứa con gái ngủ 1 bên, 4 đứa con trai 1 bên.

ngoại thấy cái gối ôm xuống:

-Lấy cái này mà phân ra, ổn rồi đúng hông...ta đi ngủ.

-Vậy đi, nhé?- Hải lại hôn Nhi.

-Anh không thôi hôn cô ấy được hả?

Minh lên tiếng nói thay cho Tài cũng đang định nói câu đó, mặt 2 đứa khó chịu không thể không nhìn thấy được.

-Nhi là bạn gái anh mà. – lại hôn.

-Anh thôi đi được hông? – Nhi đẩy mặt Hải ra, không cho hắn hôn thêm cái nữa.

-Hix...sao em lại thế?

-Nổi da gà.

Tắt đèn, căn nhà tối thui, vì đây là ở nông thôn nên không có đèn ngoài đường chiếu vào, cả đám phải lần mò đến chỗ ngủ.

Khi tất cả đã nằm xuống an tọa với cái chỗ ấm êm, Nhi chợt nhận ra nó đang nằm kế cái gối ôm – nằm kế cái dải phân cách giữa trai và gái. Nó không tài nào ngủ được, với 1 người như nó, ăn ngủ chơi bởi luôn được đặt lên hàng đầu như thế mà suốt đêm trăn trở như thế thì đúng là chuyện lạ. Ước chừng khoảng 40 sau, khi tất cả đã ngủ khò rồi nhưng nó vẫn không ngủ được, những lời Minh nói cứ ám ảnh nó hoài.

Chợt nó vô tình vung tay qua phía bên kia cái gối ôm.

-Áiiiiiii. – 1 giọng cất lên, nhỏ đủ cho đối phương nghe.

-Hix xin lỗi, ai thế???

-Nhi hả?

-Minh?

-Cậu chưa ngủ sao? – Minh khẽ hỏi.

-Chưa, còn cậu?

-Ngủ rồi thì sao nói chuyện với cậu được.

-À...-Nhi hổ nặng, biết thế hồi này nó xí trước câu này rồi.

Lòng bàn tay Nhi hơi âm ẩm tưởng như có ai đang cầm tay nó. Rồi nó chợt nhận ra hắn là Minh, nó ra sức rút tay về nhưng tay hắn lại càng nắm chặt hơn.

-Chỉ 1 lát thôi. – hắn thủ thủ.

Tay nó lúc này đang nóng dần lên, tim thì cứ muốn nhảy ra ngoài lồng ngực.

” Ừ, không sao. Chỉ 1 lát thôi mà .”

Nó khẽ mỉm cười, nhắm mắt lại....

Tiếng chim réo rít ngoài sân.

Nắng len lỏi vào trong nhà.

Nhi & Minh – chúng nó chỉ cách nhau 1 cái gối ôm ở giữa, tay vẫn trong tay.

Nhi nheo mắt rồi mở ra, Minh đã dậy từ lúc nào đang ở trước mặt nó, khẽ cười khi thấy nó tỉnh dậy.

Nó vội thu tay về, bật dậy, bối rối:

-Cậu dậy từ bao giờ thế?

-Đủ để ngắm cậu ngủ.

Nó nhìn xung quanh, vẫn chưa ai dậy, hên thật, tưởng tượng nếu như mọi người thấy chúng nó cầm tay nhau suốt đêm mà ngủ như thế thì làm sao nhỉ???

Nó định nường thêm 1 tí nữa nhưng Minh cứ như thế nên không thể ngủ tiếp được. Nó đứng dậy thì bị Minh kéo tay xuống.

-Gì thế? – nó nhăn nhó hỏi?

-Thử không?

Hắn lôi 2 cây bút dạ không biết nguồn gốc ở đâu ra, đưa cho nó 1 cây màu đỏ, hắn màu đen. Nhi nhìn hắn khó hiểu, hắn hất đầu về phải đám bạn, mặt Nhi sáng rực lên, gật đầu lia lịa.

-Ôi!!!!!!!

Hoa vươn vai dậy đầu tiên, Nhi với Minh vẫn đang giả bộ ngủ. Hoa dụi mắt rồi:

-Hahahahahahahahahahaha.....

Cả đám vội bật dậy, mới sáng sớm đã bị giọng cười của phù thủy đánh thức:

-Gì thế Hoa?

-Ồn ào quá...

-Mới sáng sớm mà...

-Hahahahahahahahaha- vẫn cười không dứt.

Minh & Nhi nhìn nhau cười tủm tỉm.

-Hoa ơi, mặt mày bị sao thế.

-Huh? – nó ngưng cười.

Tới lượt những người còn lại cười lăn lộn.

-Sao mặt mọi người lại tèm nhem thế kia?

-?????????????-chạy đi lại phía gương xem thử.

-Gruuuuuuuuuuuuuuu...Ai làm mặt ta ra thế này hử???

Cả đám lần tới phía Nhi & Minh đang không nhận được cười, mặt ai cũng hằm hằm, bẻ ray kêu crắc:

-Tác phẩm của 2 người dùng hông?

- Sao chỉ có mặt 2 người là không bị vẽ.

-Bình tĩnh đi mấy bạn ơi.-Nhi xuống nước, mặt đỏ mề hôi lã chã.

-Là cậu ta. – Minh chỉ Nhi, Nhi chỉ Minh, cả 2 đồng thanh.

-Là cậu mà. – Nhi.

-Cậu đúng hơn. – Minh.

-Cậu xúi tôi....

Chưa dứt, Nhi bắt mình đã vô tình nhân tội, nó quay qua phía tụi bạn.

-Nhận rồi nhé, cả 2 người.

Nhi đang hí hục chà mặt cho Hải, Tài nhìn mà ghen tị:

-Xíu nữa xong rồi cậu chà cho tôi nhé?

Ngay lập tức Nhi & Minh quay sang nhìn Tài với ánh mắt hình viên đạn. Nhi thì bực bội vì chà 1 mình Hải đã mệt rồi còn... Minh thì không mệt nhưng Nhi phải chà cho Tài nữa thì...

Minh đang chà cho Quỳnh. Quân & Linh tình thương mến thương ngồi chà mặt cho nhau. Hoa thì không cần ai lau phụ.

Minh kéo tay Nhi ra:

-Cậu qua chà cho Quỳnh đi, tôi chà 2 tên này cho.

-Hix...

-Thằng Minh chết bầm, đau quá....

-Rất quá, tên Minh kia, dừng lại...

Khi tất cả đang chuẩn bị đồ đạc về thành phố thì Quỳnh lại phía Nhi, cái buồng chỉ còn 2 đứa, mấy tên kia đang chuẩn bị cơm phụ ngoại, Quỳnh nói:

-Xíu nữa mày đi với tao xíu nhé?

-Đi đâu? Minh sắp về rồi mà.

-Đi chút xíu thôi, 1 h mình mới lên xe mà....

16. Chương 16

-Này, mình đang đi đâu vậy?

Nhi hỏi Quỳnh khi 2 đứa đã đi được 1 đoạn xa căn nhà của ông ngoại.

Quỳnh khựng lại:

-Mày...có thích Minh không?

Giọng lạnh hơn những gì lạnh nhất, Nhi sững người trước câu hỏi của Quỳnh:

-Sao...mày lại hỏi thế?

-Tại sao à? – nhếch mép.

-???

-Mày không thích anh Hải thì sao lại quen hả?

Nhi đứng hình, Quỳnh nói nó không thích anh Hải, làm sao Quỳnh biết được chứ:

-Mày nói vậy là sao?

-Hừ, tao biết hết rồi, mày không thích anh Hải, còn thân thiết với Minh của tao, 2 người tối qua bày đặt nắm tay nhau ngủ nữa cơ đấy.

Nhi vô cùng ngạc nhiên, mắt mở to ra tới cỡ không còn banh ra thêm được 1mm nào nữa.

” Chết rồi, Quỳnh thấy rồi sao? ”

-Sao không nói gì đi chứ?

-...-Im lặng.

-Có đúng là mày thích Minh?

Nhi giật mình, nó thích Minh sao??? Không thể nào như thế được:

-Mày đang nói lảm nhảm cái gì thế? Về thôi.

Nhi định đi thì...

CHÁT

Quỳnh vừa cho Nhi 1 bạt tai, Nhi ngược lên nhìn Quỳnh khó hiểu, Quỳnh nói tiếp bằng giọng chanh chua nhất có thể:

-Uổng công tao coi mày là bạn, vậy mà mày lại đối xử với tao như thế đấy.

-Cái gì chứ? – chưa hết ngạc nhiên.

-Mày biết Minh là bạn trai tao mà, sao mày còn như thế hả?

-Như thế?

-Mày giỏi lắm, hết anh Hải rồi bây giờ còn dụ dỗ Minh nữa sao? Mày cũng phải biết là con Hoa cũng thích anh Hải đấy.

- Gì cơ...Hoa thích anh Hải?

-Có mình mày không biết thôi nhĩ? Hay là đang giả vờ đấy? Mày có biết là mày làm khổ bạn bè nhiều lắm không?

Nhi dường như không còn thấy cảm giác đau trên má nữa.

-Tao cấm mày không được đụng đến Minh nữa. Minh là của tao.

Lời khẳng định chắc nịch, Nhi nở một nụ cười, khuôn mặt nó biến sắc...

CHÁT

Nhi tát lại Quỳnh:

-Mày nghĩ tao thích cái tên Minh đấy à? Mày lôi tao ra đây nói mấy lời này là vì hấn đó hả? Vậy thì làm sao đây mày hiểu sai vấn đề rồi, TAO KHÔNG HỀ THÍCH HẤN.

Nhi quay đầu bỏ đi để lại cho Quỳnh là một khuôn mặt không còn giọt máu, cái tát quá đau.

Nhi đi mang theo nó là 1 sự bức tức đến nghẹt thở ” Nói mình thích hấn sao? Đánh mình vì hấn sao? Khốn kiếp, con Hoa thích anh Hải làm sao mà mình biết được chứ.”

Nhi đứng sững lại:

-Chết tiệt, đây là đâu cơ chứ?

Nó hiểu ra vấn đề là nó đã đi lạc rồi, lần thứ 2 nhĩ, này giờ vì quá bức nên nó đi mà không nhìn đường, kết quả là như thế đấy, mình đang đứng ở đâu mà còn không biết thì sao mà về được.

Nó lần mò khắp người, tìm điện thoại:

-Sh!t, lại quên rồi....điên thật mà.

Thế là nó bắt đầu langng thang tìm lối về, mặt không thể nào không nhăn nhó cho được, nó khẽ thở dài, có lẽ nó đã mất đi 1 người bạn rồi.

Quỳnh lững thững về tới sân, Hoa chạy ra hỏi:

-Này, có biết 10 nữa là xe chạy rồi không? Đi đâu vậy hả?

Minh ngó nghiêng:

-Nhi đâu? Không phải Nhi đi với cậu sao?

-Nhi về thành phố trước rồi.

Sao nó lại có thể trơ trên như thế nhỉ? Nói Nhi về thành phố sao?

Hải xông tới:

-Em nói Nhi về thành phố trước rồi là sao?

-Ừ thì...Hồi nãy con bé Hy nó gọi lên nói là nhà nó có chuyện nên nó ra bắt xe về trước rồi.

-Sao không nói cho ai biết chứ?- Minh.

-Thì nó nhắn em nói lại ọi người nè.

-Xe mình 1 giờ chạy, sao nó không đợi 1 tí rồi cùng về luôn.- Linh.

-Chắc nó nóng ruột quá đấy mà.

-Mà nhà nó có chuyện gì?

-Không biết.

Hoa chìa điện thoại Nhi trên tay:

-Điện thoại của nó đây mà, con Hy gọi vào đâu.

-Mày ngốc thế, con Hy nó gọi xong con Nhi nó mới đi, chắc vội quá nên quên đấy mà.

-Con Nhi đi không mang theo đồ luôn này.

-Thì mang theo cho nó đi.

Quỳnh diễn cũng hay thật nhỉ? Nói cứ như là mọi việc là sự thật không bằng.

Khi tất cả đã lên xe, xe chạy được khoảng 15 rồi, Minh chợt nheo mày:

“Gọi từ lúc ở nhà mà, có gì thì nói 1 tiếng có bị gì đâu.”

Hắn quay qua nhìn Quỳnh đang ngủ trên vai hắn, rồi quay xuống cái ghế đằng sau chỗ Hoa ngồi:

-Hy là ai thế?

-Em Nhi. – Hoa.

-Em sao? Sao tôi không bắt cậu ta có em nhỉ?

-Có nói đâu mà biết.

-Cậu...đưa tôi điện thoại của Nhi đi.

-Làm gì?

-Đưa đi.

Minh cầm điện thoại của Nhi trên tay, hỏi Hoa tiếp:

-Cậu ta lưu tên con bé là gì?

-Là Hy chứ là gì? Vậy cũng hỏi.

Minh mở nhật ký cuộc gọi trong máy của Nhi ra, hắn căng hết mắt ra nhìn:

-Chẳng có cuộc gọi nào của Hy cả.

-Cái gì?

Hoa hét lên, Quỳnh tỉnh dậy:

-Cái gì thế?

Hoa giật điện thoại của Nhi trên tay Minh:

-Đúng là chẳng có số nào của con Hy cả, người gọi cuối cùng là anh Hải vào hôm qua, vậy là chẳng có ai gọi cho nó cả.

Mọi người quay sang nhìn Quỳnh, nó giật mình:

-Biết đâu được nó xóa rồi thì sao?

Minh cười nhạt:

-Xóa? Trong lúc vội không thể thông báo cho ai biết như thế mà có thể thảnh thơi ngồi xóa sao?

Hoa & Linh lo lắng:

-Vậy là Nhi vẫn còn ở đó sao?

-LÀM sao đây, xe chạy xa mất rồi.

Minh đứng phắt dậy, hét lớn:

-DỪNG XE...

17. Chương 17

Hắn chạy 1 mạch về tới nhà ông ngoại, với vận tốc hắn chạy như thế thì đi thi chạy điền kinh chắc cũng giật được giải nhất chứ không chơi. Nhớ hồi nãy hắn la bác tài xé dừng xe làm ông giật mình xem chút nữa là những hành khách trên xe đã lao xuống ruộng gặm cỏ với đàn trâu rồi.

Hắn chạy xộc vào trong nhà, thở dốc:

-Hộc...hộc...Mệt...mệt quá....

Ông ngoại đang ngồi trên bàn uống nước chè, thấy thế liền ngạc nhiên hỏi:

-Ồ, không phải xe chạy rồi hả????

-Ngoại...thấy Nhi đâu không?

-Nhi? À, cái con bé tóc dài ấy hả?

Minh gạt đầu lia lịa, mồ hôi nhễ nhãi đổ trên trán.

-Chứ không phải mấy đứa đi chung sao?

-Ax...vậy là Nhi không về đây?

-Từ lúc tụi bây đi đến giờ đâu thấy con bé nào về đây đâu chứ.

-Chết tiệt!

Minh chạy thẳng ra ngoài mặc kệ cho cơn mệt đang dày vò mình, hắn tiếp tục chặng đường tìm kiếm Nhi, đầu óc của hắn bây giờ chỉ nghĩ được như thế này ” Khốn kiếp, đã không biết đường còn bày đặt lang thang ở đâu rồi, để tôi kiếm được cậu đi, tôi sẽ giết chết cậu. ”

Nhi đang vòng quanh ở 1 xứ nào đó không phải là cái xóm ngoại của Tài mà nó đang ở xóm bên cạnh, lang thang 1 hồi tưởng về gần hơn ai dè lại đi xa hơn thế này đây.

Chợt nó thấy 1 bà cô đi tới, nó chạy lại hỏi:

-Cô ơi, cô có biết nhà ông ngoại của Tài ở trên thành phố không?

-Là ai thế?

-Cô không biết?

Người đàn bà gạt đầu rồi bỏ đi, nó ngồi thụp xuống:

-Chết rồi, làm sao đây? Nhi ơi là Nhi...

-LÊ THANH NHI!

1 giọng nói à không giọng hét cất tới, Nhi vẫn ngồi đấy nghe cái giọng rất đỗi quen thuộc:

-Cha mẹ ơi, ngồi 1 lúc xong giờ bị ảo giác luôn này...

-NHI...

-Ôi, sao mà nó giống thật thế nhỉ?

Nó đứng đấy, thấy hình bóng ai từ xa đang chạy tới, nó dụi mắt, nó đang nghĩ ở đây là sa mạc hay sao mà ảo giác lắm thế...

-Này, khoai lang...

Nó giật mình, không phải ảo giác, là thật...

Người con trai đó mang theo cả sự mệt nhọc, mồ hôi vẫn lấm tấm không ngừng chạy tới ôm chầm lấy nó:

-Cậu...đi đâu...vậy...hả?

Từng chữ ngắt quãng đủ hiểu hần một như thế nào. Nhi vui mừng định ôm lại hần nhưng rồi lại tức giận đẩy hần ra 1 cách thô lỗ:

-Tại ai mà tôi ra như thế này chứ?

-Không lẽ tại tôi?

-Còn phải hỏi.

-Quỳnh...nói gì sao?

Nó không nói gì, mắt nhìn sang chỗ khác, đổi chủ đề:

-Mọi người đâu?

-Về rồi.

-CÁI GÌ?

Nó trở mắt nhìn Minh:

-Về rồi là sao?

-Quỳnh nói...là cậu về thành phố trước rồi nên tụi tôi cũng đi luôn.

-Quỳnh á? Nó dám...Nhưng sao cậu còn ở đây, chẳng phải xe chạy rồi sao?

-Đúng là xe chạy được 1 đoạn xa rồi nhưng tôi biết Quỳnh nói dối nên quay lại...

-Cậu...lo cho tôi?

Nhi vẫn nhìn Minh không rời khiến hần bối rối quay sang chỗ khác. Chuyện lạ thật, trước giờ Minh chưa từng đổ vì cô nào mà giờ lại như thế đấy nhỉ?

-Không lo tôi quay lại làm gì?

Nhi vẫn nhìn Minh chằm chằm, nhìn mặt hần lúc này mới dễ thương làm sao...cho đến khi hần quay đầu lại chiếu tướng nó:

-Nhìn cái gì?

Nó không nói gì, tới lượt nó băng quơ nhìn xung quanh.

-Sao cậu tìm được tôi?

2 đứa chúng nó đang đi ra phía đường lớn bắt chuyến xe khác về thành phố, thấy bầu không khí im lặng nên Nhi lên tiếng.

-Không biết.- Đáp lại nó là 1 câu trả lời cụt lủn.

-Không biết là sao?

-Thì tôi cứ chạy lung tung thôi.

-Sao...không phải là anh Hải mà lại là cậu?

Minh dừng lại làm cho nó dừng theo, khoảng 5s sau thì bước tiếp (rãnh):

-Không biết.

Bước chân hần dài mà chân của Nhi thì ngắn, bởi thế hần thì đi thong dong còn Nhi thì phải chạy bên cạnh hần “Cậu cứ như thế thì tôi phải làm sao đây”.

-Cậu đi chậm lại 1 chút không được hả?

Hần không nói gì vẫn bước tiếp, Nhi tức mình không thèm chạy nữa, nó chậm rãi lết từng bước.

Minh đã bỏ nó 1 đoạn xa mà hần đâu biết.

Hần giật mình quay lại, nó vẫn ì ạch như 1 con rùa.

Hần khẽ mỉm cười, chạy lại phía nó:

-Cậu đúng là có họ hàng với rùa mà.

Nhi ngồi bệt xuống:

-Cậu không thấy này giờ mình đi lâu lắm rồi hả? mệt muốn chết.

Hần ngồi xuống, đưa cái lưng bằng phẳng lại phía nó:

-Lên đi.

-Cái gì thế?

-Chẳng phải cậu không đi được sao? Tôi sẽ công.

Nhi Nghe thế liền đẩy hần qua 1 bên:

-Không cần, tôi tự đi được.

Nó đứng dậy định đi thì Minh kéo tay nó lại ngã lên lưng hần:

-Đừng có mà bướng.

Rồi hần xốc nó lên lưng, mặt nó hơi ửng đỏ quàng tay qua cổ hần.

Hần khẽ mỉm cười.

Ở trên xe, 2 đứa ngồi cạnh nhau, từ lúc Minh công Nhi đến giờ, 2 đứa không nói chuyện lấy nửa câu.

Nhi lại là người mở miệng trước:

-Cậu...

-Gi?

Hần nhắm mắt dựa lưng vào ghế, không buồn nhìn Nhi 1 cái.

-Quỳnhh...ghét tôi vì cậu đấy.

Hần không nói gì, vẫn nhắm mắt.

-Nó nói tôi thích cậu...nên mới làm thế với tôi.

-Cậu trả lời làm sao?

-Đương nhiên tôi nói là không thích cậu rồi.

Nó thản nhiên nói, quên mất đối phương là người đang thích mình.

Hắn mở mắt ra, nhìn Nhi 1 lát khiến nó giật mình, rồi hắn lại nhắm mắt.

Nó cốc đầu nó, đáng lẽ không nên nói mới phải.

Hắn nói, giọng lạnh lùng kinh khủng:

-Thì sao?

Tuy biết mình có lỗi nhưng nó vẫn muốn buông nốt câu chốt:

-Tôi...không muốn vì cậu mà tôi mất đi người bạn như nó nhưng mà thật sự tôi đã không còn xem nó là bạn nữa rồi.

-Ý của cậu là gì?

-Vì còn anh Hải nên dù cậu có chia tay Quỳnh đi nữa thì tôi cũng không thể...

-Được rồi, cậu đừng nói nữa.

Nhi ngáp 1 cái thật dài, hôm qua đi chuyến xe cuối cùng nên đêm mới về đến nhà, sáng còn chuẩn bị đi học sớm, nó uể oải lết xác xuống khỏi chiếc giường. Hôm qua Minh không hề nói gì với nó trên suốt chặng đường về nhà từ cái lúc chấm dứt cuộc trò chuyện đầu tiên, nó nghĩ chắc là hắn giận rồi.

Tối trường, nó cứ ngáp ngắn ngáp dài, hôm nay có tiết bà chủ nhiệm, mấy ngày ngủ trong lớp bị bả bắt nên bây giờ nó định xuống phòng y tế ngủ bù.

Hoa thấy nó liền chạy lại:

-Này, mày không sao chứ?

-Sao là sao?

-Mùng quá, tao tưởng không được gặp mày nữa rồi.

Linh chạy tới, nước mắt ngấn dài.

-Tại con Quỳnh hôm qua nó...

-Tao biết rồi.

-Minh nói à?

-Ừ.

-Giờ mày tính sao?

-KHông sao cả.

-Không sao cả là sao? Nó là như thế với mày mà, xem chút nữa là mày bị ở đó rồi, nếu không có Minh thì...

-Dù gì nó cũng đã từng là bạn của mình mấy năm rồi, tao sẽ tha cho nó lần này nhưng sẽ không bao giờ có lần sau...

Nó bước vào lớp, mọi người nhìn nó y như là sinh vật lạ, Quỳnh đổi chỗ sang kế bên lớp trưởng ngồi, Nhi nhìn nó 1s rồi tiến thẳng xuống cuối lớp.

-Xin lỗi vì hôm qua đã bỏ cậu ở lại.

Tài chạy qua cái ghế kế bên Nhi mà hồi đó là chỗ của Quỳnh ngồi, khẽ nói.

-Có phải lỗi của mấy người đầu mà xin với cả lỗi...nhưng lớp mình hôm nay sao thế?

-Không biết...tôi mới vào như cậu thôi.

Với những cặp mắt trong lớp cứ chút xiu lại quay xuống nhìn nó thì nó không thắc mắc mới lạ.

-Nghe nói Minh hôm nay không đi học. – Tài.

-Sao thế?

Nhi hơi lo lắng, không lẽ vì nó mà hấn nhĩ sao.

-Hình như là mệt.

-Thế à?

-Giật bạn trai của bạn mình mà còn nói chuyện với người khác như thế được...

-Đúng là trơ trên mà...

-Tội nghiệp Quỳnh quá...

-Có đứa bạn như nó thì...

-...

Nhi thấy tụi nó cứ nhìn mình mà bàn tán khiến nó chịu không được:

-Mấy người nói gì đó?

-Ôi, coi nó kìa còn lớn giọng.- Con nhỏ tên Kim Ly nói.

-Nghe đồn mày có bạn trai ĐH rồi mà, còn cưa cẩm Minh nữa cơ đấy...trong khi người ta lại là bạn trai của bạn mình nữa mới ghê chứ...-Con nhỏ ngồi kế bên Kim Ly nói.

Tài đứng phắt dậy:

-Này, không biết gì thì đừng có đoán mò.

-Đến cả cậu mà cũng bị con nhỏ đó bỏ bùa mê nữa hả Tài.

-Quỳnh nói rõ ràng rồi đấy...

Nhi lạnh lùng kéo Tài ngồi xuống.

” Huỳnh Như Quỳnh, tao đã bỏ qua 1 lần ày rồi đấy”

18. Chương 18

Lúc ấy, bà cô chợt bước vào, tạm gác chuyện này nhưng trong giờ học vẫn còn nghe tụi nó lao xao nói chuyện riêng về vấn đề này...

Tùng...tùng...tùng...

Thời khắc mà Nhi ngồi chờ dài cổ ngán ngẩm với mấy bài văn của bà cô tới tận cổ kết thúc cũng đã đến.

Quỳnh đang đi ra khỏi cửa lớp cùng với tụi của Kim Ly thì...

-Huỳnh Như Quỳnh! Đứng lại...

Nhi đang ngồi khoanh tay trên bàn ra dáng đại ca thực thụ.

Quỳnh cùng đám con gái quay lại, mấy đứa con gái đi ngang qua lớp thấy xôn xao cũng dừng lại nghe ngóng.

Có vẻ tin đồn Nhi giật Minh từ tay Quỳnh đang là vấn đề hot trong ngày nhĩ? Mới tung ra hồi sáng mà giờ nguyên trường đã biết rồi. Nếu là chuyện của thằng nào con nào khác thì không biết có được quan tâm như thế không chứ liên quan đến Minh thì dù là 1 ngõ ngách nhỏ nhất tụi này cũng nhất định phải được biết.

Người Việt Nam không có nhiều người có thói quen gọi đầy đủ cả họ và tên, Nhi cũng thế nhưng mỗi lần mà nó gọi lên như thế thì thế nào cũng có chuyện xảy ra. Đương nhiên, Quỳnh đã chơi với nó bao nhiêu năm cũng hiểu rõ tính cách của nó như thế nào, bề ngoài của Quỳnh bây giờ có vẻ cứng rắn, trơ lì nhưng bên trong thì đang bị Tôn Ngộ Không đại náo.

-Mày kêu tao đấy à?

-Ngoài mày ra còn con nhỏ nào trơ trên như thế nữa à?

-Có gì thì mày nói đi.

Nhỏ Kim Ly chõ mõm vào:

-Ôi! Cướp bạn trai của người ta giờ định làm gì nữa đây?

-Đúng là không biết xấu hổ mà...-Con nhỏ ngồi kế Ly tên Diệu thêm.

Nhi nhếch mép khinh bỉ:

-Tao không đụng tới tụi bây thì làm ơn bớt sủa đi.

-Mày nói ai sủa hả?

-Thì mấy con chó cứ gâu gâu nãy giờ đó.

-Đi thôi Quỳnh- nhục mặt không thể nói thêm được gì, Kim Ly kéo tay Quỳnh đi.

Nhi nhảy xuống khỏi bàn:

-Nghe đồn có người nói tôi giết bạn trai của ai đó nhỉ?

Quỳnh khựng lại, Nhi tiến thẳng ra ngoài cửa:

-Bạn trai mình mà không biết giữ thì còn đổ lỗi cho ai?

Quỳnh nín thình, Nhi vẫn đi thẳng:

-Hay là sợ bị đá nhục nhã quá nên viện ra cái lý do này đây.

Thoáng chốc Nhi đã đứng sau lưng Quỳnh:

-Sao? Sắp bị đá rồi nên không chịu được hả? Mày nói tao thích hấn á? Tao giết hấn của mày á? Chơi với mày bao lâu giờ tao mới biết mày có máu vụ khổng cho người khác đấy, còn cái chuyện hôm qua tao đã cho qua rồi mà bây giờ mày khiến tao chịu không được đấy.

Quỳnh quay phắt người lại, tính cho Nhi 1 cái tát nữa thì...

CHAT

Không phải Quỳnh tát Nhi mà là ngược lại, Quỳnh té xuống đất, mấy tên con trai háo sắc xuýt xoa cho người đẹp bị ngã, chạy lại đỡ.

Cái tát thứ 2 Nhi dành cho Quỳnh.

Kim Ly Lớn giọng:

-Này, mày nghĩ tụi tao tin mày không thích Minh sao? Vậy thì cái gì đây nhỉ?

Trước mặt Nhi là 1 tấm ảnh Nhi & Minh đang cầm tay nhau ngủ vào tối hôm kia, Quỳnh đã chụp hình lại. Nó biết kiểu gì cũng sẽ bị Minh bỏ nên cũng phải làm cái gì đó cho con bạn của nó là Nhi ê mặt 1 tí.

Nhi đứng hình, cái đó đâu phải nó muốn đâu, tại hấn...

-Sao? Không nói được gì nữa à?

Nhi định mở miệng nói cái gì đấy thì.

-Nhi! Cái đó là thật à?

Hoa đứng sau lưng nó từ bao giờ, có cả Linh, Quân & Tài.

-Không phải như thế đâu...

-Mày phản bội anh Hải đấy hả?

-Này...nghe tao nói đi chứ...đúng là tao & hấn có nắm tay như thế thật nhưng tao không thích hấn thật mà...

-Không thích mà để cho hấn nắm tay như thế à? Anh Hải đã biết chưa nhỉ?

Hoa tặng cho Nhi 1 cái cười thất vọng rồi bỏ đi.

-Khoan đã! Hoa...

Nhỏ Kim Ly được nước lên mặt:

-Bây giờ đến cả bạn bè cũng không tin thì lấy ai tin ày đây nhỉ?

-Sao không lớn giọng nữa đi...

Linh chạy tới kéo tay Nhi đi khỏi đám đông đang bàn tán sôi nổi, bây giờ thì Nhi chẳng thể làm gì được nữa rồi, làm sao mọi người có thể tin nó khi chứng cứ đã rành rành như thế.

Ra tới sân sau...

-Mày...thích hấn thật đấy à?

Linh nghiêm nghị hỏi, Nhi thở dài:

-Không!

-Vậy tại sao?

-Chuyện tấm ảnh à?

Linh gật đầu.

Nhi lấy 1 hơi chuẩn bị kể đầu đuôi cho Linh nghe:

-Thật ra hấn thích tao, tao nói điều này thật điên rồ nhưng mà thật đấy, cái hôm mà tao với hấn đi lạc đó, hấn nói như thế. Còn cái vụ nắm tay, tao có cố sức thu tay về nhưng không được nên tao mới để im như thế...mày sẽ tin tao chứ.

Linh nhìn Nhi cứ như là không tin, Nhi chán nản:

-Được rồi, tao không mong mày tin tao đâu.

-Tao sẽ tin mày.

-Huh?- Nhi vui sướng nhìn lên con bạn.

-Còn chuyện này, mày tính sao đây?

-Tao không biết, chuyện như vậy rồi còn ai tin tao chứ, ngay cả con Hoa...

-Này, mày thử đi tìm tên đó đi, bảo hấn giải thích thay ày, mày nói thì tụi nó không nghe nhưng Minh nói thì tụi nó sẽ tin đấy.

-Ồ ha! Sao tao không nghĩ ra nhỉ?-nó nhảy tới ôm lấy cổ Linh-cám ơn mày nha.

-Nhưng nghe đồn hôm nay hấn nghỉ.

Linh thật biết cách làm cụt hứng người khác, Nhi xịu mặt:

-Chắc phải để ngày mai.

-Lỡ may mai hấn nghỉ luôn mày định tới mốt luôn hả?

-Chứ giờ mày nói tao phải làm sao?

-Tới nhà hấn đi.

-Cái gì? Mày điên chắc.

-Điên cái gì mà điên, tao sẽ nói Quân cho địa chỉ nhà hấn, chiều nay tới luôn đi.

-Mày đi với tao nhé.

-Không.

-A...hay là gọi điện thoại đi, nói chuyện qua điện thoại cũng được mà.

-Không tiện đâu.

-Nhưng tao không muốn tới nhà hắn.

-Vậy mày có muốn giải tỏa oan ức không hả?

Nhi ngậm đắng nuốt cay nghe theo lời Quỳnh tới cái địa chỉ nhà ghi trong giấy bị Nhi tức đến nổi vò nhàu xém nát, may mà chưa nát không thì lại phải đi xin lại.

Trước mặt nó bây giờ là 1 khu cao ốc cao ngút ngàn, nhìn thật là đẹp, lại còn nằm giữa trung tâm thành phố.

“Woa tên đó sống ở đây thật sao?”

Nó bước vào trong thang máy, bấm tầng số 9.

Khi nó đến trước 1 căn nhà mang số 903, nó ít 1 hơi dài, bấm chuông.

Nó bắt đầu thấy bực bội khi mà cứ bấm hoài không thấy ai ra mở cửa, đập vào cánh cửa 1 cái cho bõ tức thì chủ nhà vừa lúc mở cửa, lãnh trọn 1 cú đập.

-Chết tiệt, ai vậy hả?

Minh ngã lăn ở dưới đất, đưa tay lên sờ máu ở mũi đang ròng ròng, Nhi hốt hoảng chạy lại đỡ:

-Xin lỗi tôi không cố ý.

Minh bàng hoàng:

-Cậu...sao lại ở đây...

19. Chương 19

Minh bàng hoàng:

-Cậu...Sao cậu lại ở đây...?

-À...đứng lên đi, nhà cậu có bông băng không đấy, nhanh đi, máu chảy nhiều quá.-Nhi lo lắng gác câu hỏi của Minh lại sang vấn đề khác.

Hắn từ từ đứng dậy:

-Cậu đúng không phải là con gái mà.

-Tôi không phải con gái thì là con trai chắc.

-Con gái mà đánh tôi tới xị máu mũi thế này á?

-Tôi đâu cố ý đâu, ai bảo cậu lè mề làm chi.

Minh & Nhi đang ngồi trên ghế sofa,nó thận trọng nhét từng cục bông gòn vào mũi hắn.

-Không sao rồi.

-Giờ nói đi...sao cậu lại biết nhà tôi...?

-Quân cho.

-Nó cho làm gì?

Nhi chưa muốn vào vấn đề vội, nó lảng:

-Ba mẹ cậu đâu?

-Ba mẹ nào? Tôi sống riêng.

-Mới tí tuổi đầu mà sống riêng á?

Nó trợn mắt ngạc nhiên, Minh sống 1 mình á???

Hắn cau có:

-Tôi 18 rồi đấy.

-18 mà làm như lớn lắm ý.-nó nói nhỏ đủ cho nó nghe.

-Lắm nhảm gì đó.

-Lắm nhảm cái gì chứ.

Nó chột giật mình:

-Hix...vậy...bây..bây giờ trong nhà chỉ có tôi với cậu thôi á?

Hắn nhìn nó chăm chăm:

-Đừng có nói là đầu óc cậu đang chứa cái gì đen tối nhá?

-Ai...ai chứ?-Nó đỏ mặt.

-Vậy thì vào vấn đề đi.

Nó hít 1 hơi thật dài:

-Trên trường có tin đồn là tôi...thích cậu...

-Phụt...-phun ngay miếng nước vừa được cho vào miệng, shock quá, hắn vừa nghe nó nói cái gì ý nhỉ?????????
- cậu nói lại coi...

Nó nhăn mặt:

-Chúng nó nói là tôi thích cậu, tôi giật cậu từ Quỳnh khiến cho Quỳnh phải khổ sở, tôi có nói là không phải nhưng tụi nó không tin.

-Sao lại không tin?

-Cái tối hôm kia đó...cái bữa cậu nắm...tay tôi...bị Quỳnh chụp hình đưa cho tụi nó coi...nên tôi có nói gì cũng đầu được...ngay cả con Hoa cũng không tin tôi thì lấy ai tin chứ.

Để nói ra từng chữ sao mà khó khăn thế không biết, nó nói tiếp:

-Tin đồn lan ra khắp trường rồi.

-Vậy cậu muốn tôi làm gì?

-Vì ...tôi nói chúng không nghe nên lời nói của cậu có hiệu nghiệm hơn...

-Muốn tôi nói gì?

-Thì nói sự thật, là cậu ép tôi nắm tay cậu chứ đâu phải tại tôi muốn...

Hắn nhìn nó chăm chăm, với 1 con người như hắn mà ép 1 con mấm như nó nắm tay á? Có ai tin hông chứ????????????????

Có vẻ như nó cũng đoán được như thế nên nó nói lại:

-Không thì cậu nói...đó là sự cố cũng được, không ai muốn cả.

-Sự cố?

-Thì ví dụ như là lúc tôi với cậu đang ngủ thì vô tình tay chạm vào nhau chẳng hạn.

-Mấy người đó tin không?

-Thì thử mới biết được chứ?

-Nếu...tôi nói tôi không muốn giúp cậu thì sao.

-Cái gì?

Tổn nước miếng trình bày sự việc này giờ mà hấn không chịu giúp sao? Vì hấn mà nó mới bị hiểu lầm nặng nề như thế mà, với lại chuyện này anh Hải mà biết thì lúc đó không biết phải làm sao.

-Sao lại không giúp chứ?

-Thì không thích.-đáp trả lại nó là 1 câu trả lời vô duyên hết sức.

-Này...không phải vì cậu thì tôi đâu có bị như thế chứ, vậy mà cậu nói tại vì không thích nên không giúp á? Cậu có biết cái không thích của cậu sẽ khiến tôi bị như thế nào không hả?

-Không.

Ruột gan phèo phổi nó như muốn lộn ngược lên. Thản nhiên đáp không trong khi nó đang bắn loạn hết sức như thế thì...

-Tại sao không?

20. Chương 20

Trong khi đó Hoa đang ngồi ở nhà, trên cái bàn học iu dẫu của nó, nó bâng quơ nhìn ra ngoài cửa sổ nắng chói chang (Đang buổi chiều mà lị). Dù bây giờ sách có đang mở trước mặt nó thì nó cũng đâu có chú ý được. Nó tưởng Nhi lừa dối Hải thật – lừa dối người mà nó đơn phương nhưng 1 phần nào đó trong nó nghĩ Nhi đâu phải là người như thế.

Chợt nó giật mình.

You know the bed feels warmer

Sleeping here alone

You know I dream in colour

And do the things I want

You think you got the best of me

Think...

” Cái này sao nghe wen wen ” Nó ngâm thơ nghĩ, rồi nghe sao như nó đang ở trong cặp mình, nó bung cái cặp ra:

-Thì ra là của con Nhi, mình quên chưa trả.

Nó nhìn vào người gọi trên màn hình điện thoại...anh Hải.

-A lô.-nó nhắc máy.

+Nhi,em đang ở nhà hả?

-Em không phải Nhi. Em là Hoa đây.

+Sao em lại giữ điện thoại Nhi?

-Hôm wa giữ máy của nó em quên chưa đưa lại.

+Thế à? Nhi sáng nay có đi học không?

-Có.

+ Nó không sao chứ?

-Không.

+VẬY...thôi nhé...

-Khoan đã, anh hải...em có chuyện muốn nói với anh.

+Chuyện gì?

-Mình gặp nhau nhé?

+Nói wa điện thoại không được hả?

-Không tiện lắm.

+Được rồi .Ở đâu?

-Ở quán x.x.x....

-Em có chuyện muốn nói à?

Hoa và Hải đang ngồi đối diện nhau.

-Chuyện liên quan tới nhi.

Ở nhà Hoa đã suy nghĩ có nên nói chuyện này cho Hải nghe không, nó không thích can thiệp chuyện người khác nhưng có liên quan tới Hải thì nó phải quan tâm.

-Nhi? Có chuyện gì à?

-Anh biết Nhi thích Minh chứ?

(Ừ rùi ui, cái pà Hoa nỳ, chưa pk sự thịch mần rắng mừk lại có kết luận là Nhi thik' Minh huh?)

Hải suýt làm rơi ly cà phê trên tay:

-Cái gì cơ?

-Trên trường em, tụi nó nói Nhi thích Minh.

-Sao lại có tin đồn ấy.

-Quỳnh...thật ra Quỳnh có chụp ảnh Nhi & Minh nắm tay nhau vào cái bữa trên Đồng Nai đó, nhìn 2 người tình tứ lắm. (tình tứ hùi nào)

Mặt Hải thoáng buồn:

-Anh không biết Nhi có thích Minh không nhưng Minh...thích Nhi.

-Dạ?

-...

-Anh thích Nhi chứ?

- Ừ .Rất thích.

Lòng Hoa nhói lên, nhưng nó vẫn gượng cười:

-Vậy anh đừng để mất nó.

-Anh không chắc lắm.

-Sao thế?

-Nhi..." không thích anh " -Hải định nói ra 3 từ ấy nhưng chúng vẫn chỉ nằm trong suy nghĩ của anh mà thôi.
- không có gì.

-...-nhìn khó hiểu.

-À...em đưa điện thoại của Nhi đây, anh sẽ đem trả...

Quay lại vs Nhi & Minh...

-Tại sao không?

Nó tức giận ném cho Minh 1 cái gối, hấn né làm cho cái gối cứ thế phi thẳng rồi ôm hôn luôn cái bức tường cách đây không xa, hạ cánh an toàn dưới chân tường.

-Tôi...thích để cho người khác hiểu lầm là cậu thích tôi đấy, thì sao?

-Gì chứ? Sao lại như vậy hả?

-Trăng sao gì? Thì tôi thích thế.

-Thích thích cái con khỉ khô chấm mắm, không giòn đâu, làm ơn giúp tôi đi.

Lúc đầu thì giọng còn hùng hồn lắm, lúc sau thì lại mềm xèo, hấn mà không giúp có nước bỏ học.

-Này, nó chỉ là tin đồn thôi mà.

-Thì là tin đồn thôi nhưng không ai tin tôi cả, vì thế tôi mới nhờ đến cậu.

-Vậy...biến tin đồn thành sự thật đi.

Nó quay phắt sang nhìn Minh. Minh quay mặt sang chỗ khác:

-Được rồi, giòn thôi.

Nói thế chứ giọng hấn nghe có cái gì ấy buồn buồn.

-Vậy...cậu chịu giúp tôi hả?- nhi vừa mừng vừa nghi ngờ hỏi.

-Không giúp để tối ngày cậu tới cậu làm phiền tôi sao?

-Yeeshhhhhhhhhh, cảm ơn cậu.

Nhi nhảy cẫng lên ÔM CHÀM LẤY HẤN.

Minh mở to mắt hết cỡ:

-Cậu...làm...làm gì thế?

Nhi buông Minh ra, miệng vẫn cười toe toét:

-Làm gì là làm gì? ôi! Coi mặt cậu đỏ lên kìa, dễ thương quá.

-Mặt ai đỏ chứ.- Như trái cà chua luôn mà Minh vẫn còn chói được.

-Thôi, tôi về đây.

Minh kéo tay Nhi lại khi nó đang định đi ra phía cửa:

-về dễ dàng vậy hả?

-

-tôi giúp cậu thì cậu phải làm cái gì đó cho tôi chứ?

-

-Nấu cơm cho tôi ăn đi.

-Cái gì? Cơm ák?

-ừ

-Cậu ăn cơm trưa rồi mà, kêu tôi nấu để tối ăn chắc.

-Tôi chưa ăn trưa mà.

-Ai kêu không ăn.

-Giờ cậu có nấu không?

Nó bặm môi, xụ mặt xuống, lí nhí:

-Tôi...không biết nấu cơm.

-Gì cơ? Con gái con nứa mà không biết nấu cơm?

-Cậu biết nấu thì tự đi mà nấu.-nó la toáng lên.

-Cậu không biết nấu thì làm sao tôi biết. -hắn gân cổ lên cãi.

-Cậu ở 1 mình mà không biết nấu ha? chứ thường ngày cậu ăn gì?

-Ăn đồ ở ngoài mua về.

Nó trở mặt:

-Bộ ăn đồ ở ngoài hoài hả?

-Thì lâu lâu thằng Tài đem đồ ăn qua.

-....-Bỏ tay.cơm.canh.cá.cà.cua....-Vậy thì nấu mì gói ăn đi.

-Không thích ăn mì gói.

-Vậy nhịn đi, muốn ăn mà còn đòi hỏi.

Nó đá vào chân Minh 1 cái rồi đi về:

-Thứ khó ưa.

Khi Nhi lết về tới can hẻm đi tới chung cư nhà nó.

Chợt có tiếng bước chân đằng sau.

” Cướp? Hay bọn chần lệt? Hay biến thái?...”

Nó ngưng lại 1 giây & nghĩ rồi quay phắt người lại:

-Aaaaaaaaaaaaaaa.

Nó hét lên.

-Cái gì thế?

Người đi sau nó không ai khác chính là Minh, hắn đi theo Nhi nãy giờ.

-Sa...sao cậu lại ở..ở đây.

-Tôi đi theo cậu. – Thành thật luôn được hưởng sự khoan hồng, hắn áp dụng điều đó.

-Sao lại đi theo? -Chưa hết bàng hoàng.

-Thì tôi muốn biết nhà cậu.

-Biết để làm gì?

-Thì biết mai mốt rảnh qua chơi.

-Ai cho hả?

-Tôi cho.

” Khốn kiếp, tên điên...lúc nào cũng thích làm theo ý mình”

-Tùy cậu.

Nói rồi nó quay lưng bỏ đi.

Bỗng

Rầm

Thằng nào con nào để cục đá ở đây cho bé Nhi bị vấp thế nhỉ?

-Đúng là hậu đậu mà. Lúc nào cũng bị té.

Hắn chạy lại đỡ Nhi lên, nó đau, đứng dậy phủi tay.

-Chết tiệt thật.

-Bớt ăn nói thô lỗ đi.

Nó liếc Minh rồi bước tiếp, từng bước cứ khập khễnh như người què.

hắn cười nhìn nó, rồi chạy lên phía trước, ngồi xuống trước mặt nó:

-Lên đi.

-KHông cần.

-Lại bước, đừng để tôi dùng bạo lực với cậu đấy.

Nó nghĩ thôi mặc kệ, dù gì cũng đang đau, nhà nó trên lầu 2, phải đi bằng cầu thang, vì chung cư có 5 tầng nên không có thang máy, nó lên lưng hắn cho hắn cõng, dù gì nó cũng đau mất gì.

Khi lên đến lầu 2 rồi, Nhi chỉ đường cho hắn đến nhà nó.

2 đưa nó cứ vừa đi vừa chí chöhe, điếc hết cả tai.

Chợt chúng khựng lại.

-Anh Hải...

21. Chương 21

Nhi tụt xuống khỏi lưng Minh, nó ngạc nhiên khi thấy Hải đang đứng trước cửa nhà nó:

-Anh tới chơi hả? Sao hông vào nhà đứng đây làm gì thế?

Đáp lại Nhi là 1 sự lạnh lùng vốn chưa hề có ở Hải:

-2 người đi chung à?

Nhi lúng túng, khập khiễng bước lại gần Hải:

-À...thật ra là chân em đang bị đau nên cậu ta cõng thôi.

-Chân em bị sao thế?

-Bị té thôi.

-Không sao chứ?

Nó khẽ gật đầu:

-Mà anh tới có gì không?

Hải lôi điện thoại của Nhi ra:

-Này!

-Của em mà...sao...?

-Hôm qua Hoa giữ quên đưa lại cho em.

-À!

Rồi nó quay sang Minh:

-Cậu về được rồi đấy.

-Không cần phải đuổi đâu.

Rồi nó lại quay sang Hải:

-Anh có vào không?

-Không, anh về luôn.

Nhìn vẻ mặt cứ là lạ của Hải khiến nó không thể nào không nghi ngờ được:

-Anh...giận hả?

-Không.

Hải đi thẳng về phía cầu thang, Minh cũng đang đi tới đấy, trước Hải mấy bước.

Nhi nhìn theo, đoán chắc là anh giận rồi, nó đóng cửa đi vào nhà mang theo sự mệt mỏi.

Khi 2 anh chàng nhà ta xuống tới lầu trệt.

-Minh!

Hải gọi Minh sau 1 hồi 2 anh em im lặng.

Hắn quay người lại, mặt đối mặt.

Anh lạnh lùng hỏi:

-Mày thích Nhi thật đấy à?

Minh không nói gì, quay mặt sang hướng khác.

-Thật không? – Hải hỏi tiếp.

Hắn quay người lại nhìn anh:

-Em xin lỗi.

-Vậy là thật à?

Hắn khẽ gật đầu.

Ngay sau cái gật đầu của hắn là 1 cú đấm siêu chuẩn của Hải giáng lên khuôn mặt cực đẹp của Minh.

Hắn quệt máu trên miệng:

-Đau đấy.

Hải không nói gì.

Và

Bốp

Minh trả lại cho Hải cũng là 1 cú đấm cực mạnh:

-Em...từ hôm nay em bắt đầu tuyên chiến với anh.

Hải lấy ngón tay cái chùi máu miệng:

-Tuyên chiến?

-Em...sẽ giành lại Nhi từ anh.

Cả 2 nhìn nhau sầm chớp cứ thế nổ đùng đùng trong khi ngoài trời đang rất đẹp & thơ mộng (nắng thấy pà cổ mà thơ mộng nổi j').

Để xem Minh có được Nhi không nhé????????????????????

Trời chập choạng tối.

-Ngoại ơi, sao con Hy chưa về?

Nhi nhảy xuống bếp ăn chấm mấy miếng sườn ngoại mới chiên còn nóng hổi.

Ngoại thấy thế đánh vào tay nó:

-Con gái con nứa mà thế hả?...Ồ, mà giờ này đáng lẽ nó phải về rồi chứ, hôm nay nó đâu có đi học thêm đâu.

-Có khi nào nó la cà ở đâu rồi không?

-Nó không có như mày đâu.

-Con sao chứ?

Nó lon ton chạy tới phía ti vi:

-Tới phim rồi.

Ngồi trước màn hình ti vi mà nó không thôi nghĩ tại sao con em nó lại chưa về, trễ quá rồi còn gì?

Tronger lại tiếp tục phát, điện thoại nó không ngừng rung.

Nó cầm lên, số lạ hoắc lạ hươ.

-A lô?

+Chào Lê Thanh Nhi.

Nó nhăn mặt, thô lỗ hỏi:

-Ai?

+Quên nhanh thế?

“Nguyễn Thế Hùng??” nó nghĩ chỉ có thể là hấn mới có cái giọng đê tiện như thế.

-Hùng?

+Chuẩn.

-Có gì không?

+Mày có thắc mắc tại sao con em mày chưa về không nhỉ?

Nó nhú mày:

-Em?

+Mày tính giấu nguyên trường này con bé Lê Thiên Hy lớp 10A1 là em mày à?

Nó giật mình ” làm sao hấn biết con bé?????”

22. Chương 22

Nhi giật mình ” làm sao hấn biết con bé?????????”

-Ha, mày đang giỡn đấy à?

+Định giấu tới cùng sao?

-Xin lỗi nhé nhưng tao chả có đứa em nào cả.

Nó toan cúp thì:

+Khoan đã, vậy là mày với con nhỏ Hy này không có quan hệ gì đúng không?

-Đúng!

Vì muốn Hy an toàn, Nhi phải phủ nhận nhưng nó đâu biết là con bé đang ở trong tay hắn.

+Vậy sao? Vậy mình bắt con nhỏ này về rồi đâu thể thả dễ dàng được, tụi bay kiếm trò gì chơi với nó đi.

Trong điện thoại Hùng nói với đàn em nhưng hắn lại cố tình nói lớn cho Nhi nghe.

-Này, mày đang nói cái gì thế?

+Lo sao?

-Chết tiệt, tao hỏi mày đang nói cái gì thế?

+Không phải chị em mà sao mày lại lo thế hả?

-Mày...- nó dụ xuống – mày tưởng tao tin con bé đang ở chỗ mày à? Biết đâu mày lại đang gạt tao.

+Không tin sao? Chờ nhé.

Nhi chờ điện thoại xem hắn định làm gì. Nó nghĩ chắc hắn chẳng biết gì ngoài tên & lớp của con bé nhưng làm sao hắn biết được chứ??? Câu hỏi đó đang là 1 nghi vấn khó hiểu trong đầu nó. Hắn biết rồi thì trước sau gì con bé cũng gặp chuyện.

Mãi suy nghĩ vẩn vơ, nó chợt gạt mình, đôi môi nó mấp máy, mắt thì căng ra hết cỡ khi nghe 1 giọng nói cực quen thuộc ở đầu dây bên kia:

+Chị Nhi, cứu em...

-Hy?

+Cứu em với chị ơi, em sợ lắm.

-Em đang ở đâu?

+.....

-Hy? Hy?

+Sao? Nghe giọng con bé rồi chứ? Nó đang khóc lóc thảm thiết ở đây này.

-Chỗ đó...là ở đâu?

Nó xuống nước, hơn ai hết nó hiểu Hy-em nó đang rất sợ vì Hy yếu đuối từ nhỏ mà. Hắn bắt Hy chắc chắn là để trả thù nó.

+Ở nhà kho gần bãi đất trống, tao ày 15 để tới. Tao không biết sẽ làm gì với con bé dễ thương này nếu mày tới trễ đâu. Nhớ đấy, mày phải tới 1 mình.

Nhi bật dậy khỏi ghế, chạy vụt ra ngoài mặc cho ngoại đang tận dụng hết sức lực của tuổi già để hét lên xem nó đi đâu.

10 , cánh cửa nhà kho bật tung ra khỏi bản lề vì bị nó đá phẳng 1 cách thô lỗ (Vì cái bản lề yếu sẵn nên...)

Nó thở dốc nhìn vào căn nhà tồi tàn & bám đầy bụi bẩn có hơn chục thằng con trai, con bé Hy đang ngồi trên ghế, chân tay bị trói chặt, thấy chị tới, con bé nước mắt không ngừng tèm nhem trên má:

-Chị, chị ơi!

-Tới nhanh hơn tao tưởng đấy.

Tên Hùng cầm cây gậy gỗ đưa lên đưa xuống trên lòng bàn tay.

Nó tiến vào căn nhà:

-Khốn kiếp, tụi bây làm gì con bé thế hả?

-Khoan đã làm gì mà nóng thế?

Mấy đứa con trai tiến lên phía nó.

-Sao? toàn những gương mặt quen thuộc chứ?

Hùng nhếch mép cười mỉa mai.

Nhi nhìn tới nhìn lui ” Tụi này...? Năm lớp 9 ”

-Tiếc thật – cái giọng dê tiện của Hùng lại tiếp tục – hôm nay chỉ có 12 tên tới được thôi, đáng lẽ phải là 14 tên mới đúng. Nhưng 1 tên sau vụ đẩy thần kinh không được tốt cho lắm, nhắc tới mày nó như thằng điên ấy, nó sợ mày lắm rồi. Còn 1 thằng thì chuyển đi nơi khác rồi, sợ chạm mặt mày đó mà. Haizzz, hiếm khi có cơ hội trả thù mà...

Nhi biết chúng sẽ làm gì nó mà:

-Muốn phục thù bằng cách này à?

-Tất nhiên!

-Hèn nhỉ?

-Tao mặc kệ hèn hay không, nhưng tao dám chắc bây giờ mày sẽ không dám làm gì tụi tao đâu, tao biết giữa mày & bà già mày giao ước với nhau cái gì mà.

Nó giật mình:

-Sao? Làm sao?

Hắn cười nửa miệng:

-Có người nói cho tao, cả chuyện con bé này là em mày nó cũng nói cho tao đấy.

Nó khoanh tay:

-Huỳnh Như Quỳnh?

-Chính xác! Nhờ vụ với thằng Minh của tụi bay mà tao biết được chuyện thú vị này đấy.

Nó nhìn sang hướng khác, mặt không thể nào không thấy được vẻ bức tức ” Huỳnh Như Quỳnh, mày từng khuyên tao không được có chuyện này cho ai biết mà mày như thế đấy. ”

-Tức vì con bạn phản bội à? – Lại là cái giọng ấy.

-Nó không phải bạn tao.- dứt khoát & lạnh lùng.

-Để xem, TUI BAY!

Hùng & mấy tên còn lại cùng xông lên, chẳng mấy chốc Nhi đã nằm trong vòng vây của chúng mặc cho chúng đá, chúng đánh, chúng đâm, đau nhưng nó không phản kháng gì mà cứ im lặng chịu đựng, người nó bây giờ đã bầm dập vì những vết bầm nhưng chúng vẫn không ngừng lại.

-Đừng đánh chị tôi mà, dừng lại!

Hy thì cứ mặc sức la hét, Nhi thì mặc sức chịu đựng, tụi con trai vẫn mặc sức mà đánh. Bây giờ chúng đang hả hê, cai nhục nhả cuối năm lớp 9 chúng cứ đổ dồn vào thân thể của Nhi.

Trong lúc đó.

-Linh hả?

+Ừ!

Hoa gọi điện thoại cho Linh trong lúc rảnh rồi không có chuyện gì làm.

+Có gì không?

-Chuyện của con Nhi ý? Mày tính sao?

+Tao tin nó.

-...

+Nó nói là nó không thích hấn, chỉ có hấn thích nó thôi,nếu như thế thì tao đoán con Quỳnh ghen nên mới làm như thế với nó.

-Mày cũng biết Minh thích Nhi à?

+Ừ, mà cũng là sao? Mày cũng biết à?

-Anh Hải nói.

+Anh Hải cũng biết á?

-Ừ!

+Chắc anh ý buồn nhiều lắm nhỉ?

-Ừ.

+Mà mày giận con Nhi thật hả?

-Không chắc lắm.

+Không chắc lắm là sao?

-Tao nghĩ nên thử tin nó 1 lần.

+Ừ, phải thế chứ.

Quay lại với Nhi...

Sức chịu đựng của con người có giới hạn mà, Nhi cũng thế, khi sự đau đớn dày vò đã hết sức chịu đựng với nó. Khi nó nắm chặt 2 tay thành 2 quả đấm thì...

Bốp

Bình

Bốp

5 sau, nó khê mở mắt ra, tụi thằng Hùng đang nằm ngổn ngang như bãi chiến trường.

3 tên con trai đang đứng hiên ngang sau khi đã hạ gục đối thủ.

23. Chương 23

Nhi loạng choạng đứng dậy, nén đau đi lại gỡ trói cho Hy.

-Chị...không sao chứ?

-Không!

-Em xin lỗi.

-Lỗi gì mà phải xin?

-Thì tại em mà...

-Không phải tại em.

-Em...

-Đã nói là không sao mà. Nói nhiều quá.

Nhìn bộ dạng thê thảm của chị mình mà Hy không ngừng thấy có lỗi.

-Bị đánh như thế mà chưa chết thì đúng không phải là người bình thường.

1 trong 3 tên nghĩa hiệp cứu Nhi hồi nãy lên tiếng khi thấy Nhi vẫn gượng dậy được.

Nhi chẳng buồn nhìn đến 3 tên đấy khiến cho chúng bực bội.

-Này! Bọn tôi là ân nhân của cô đấy.

Vẫn loay hoay với cái nút trói, nó thờ ơ hỏi lại:

-Thì sao?

-Sao cái gì? Giúp như thế mà không có lấy 1 lời cảm ơn á?

-Cảm ơn!

Chẳng có gì gọi là biểu hiện biết ơn trên khuôn mặt nó, nó vẫn hì hục với cái dây thừng.

-Khốn kiếp! Trói gì mà chặt khiếp.

-Tránh ra.

1 tên đi tới đẩy Nhi ra và cởi trói cho Hy.

-Có cái trói cởi cũng không xong.

-Kệ tôi.

Hy đứng dậy khi đã được cởi trói, chân tay nó ê ẩm, nó cúi đầu lễ phép:

-Cám ơn 3 anh đã giúp ạ!

-Không có gì đâu, bọn anh là người thấy nguy hiểm mà không cứu thì không được.

Nhi nhìn chúng 1s rồi quay sang chỗ khác, cười nửa miệng ” ra vẻ nghĩa hiệp à? ”

-Này! Cô em, thái độ đó là gì đấy?

Tên hồi nãy cởi trói cho Hy thấy khó chịu với hành động của Nhi.

-Tôi làm sao? – cộc cằn hỏi lại.

1 trong 2 tên còn lại chĩa vào:

-Đã cứu còn không biết ơn mà lại như thế đấy.

-Ai nhờ mấy người cứu – nó phủi phủi mấy vết dơ trên áo, đáp lại bằng sự lạnh lùng.

-Chị! – Hy đẩy tay Nhi, nó muốn nói chị nó như thế với người cứu mình là không được.

-Ê! Coi nó kia, biết vậy hồi nãy khỏi cứu cho rồi.

Mặc cho chúng nói gì, Nhi uể oải cầm tay Hy đi ra:

-Về thôi!

3 tên nhìn theo há hốc mồm.

Hy bị Nhi lôi đi nhưng vẫn ngoảnh đầu lại cảm ơn thêm mấy lời.

-Con...con nhỏ đó...

3 tên chạy ra ngoài chặn đường 2 chị em để lại là 12 tên tụi thằng Hùng vẫn đang quần quai vì đau.

-Này, cô em kia!

-Buông!

Cái tay đang nhức nhối mà tên này (là cái tên cởi trói vừa nãy) còn đung vào khiến cho Nhi vội vùng ra.

-Cô em mà như thế là không được đâu đấy.

-Ai là cô em chứ? – nó xoa xoa cái tay, nhăn mặt quát.

-Nhìn 2 em mới lớp 10 chứ nhiều?

-Lớp 10? Nhìn tôi giống lớp 10 lắm à?

-Chứ không phải sao?

-...-nó không nói gì, nó chẳng muốn dài dòng với tụi này, nó kéo tay Hy đi được mấy bước...

-Này, tụi anh 11 rồi đấy, tôn trọng tí đi.

Nhi khựng lại, xoay người lại phía bọn hắn:

-11?

Mấy tên này cười gian xảo, nghĩ là 2 chị em nó (chúng không biết tụi nó là 2 chị em mà tưởng là bạn) lớp 10 thật.

Nhi bước lại gần hắn, sau 1s im lặng, nó túm lấy cổ áo hắn:

-Khốn kiếp! Anh anh em em gì ở đây? Tôi 12 rồi đấy, lớp 10 là nhỏ này nè (chỉ tay vào Hy).

Rồi Nhi đẩy cho hắn 1 cái ngã xuống đất.

-Về – nó lại lôi cổ Hy đi 1 mạch.

Để lại 3 thằng mắt chữ A miệng chữ O.

-Lùn thế mà lớp 12 ák? (1m57 mà lùn cái gì)

-Đúng là bà chằn.

Cái tên bị đẩy ngã hơi sock 1 tí rồi chợt bật cười haha. 2 tên bạn nhìn hắn khó hiểu:

-Mày bị gì thế Bảo?

-Dễ thương quá! – tên Bảo là cái tên bị đẩy cười thích thú.

-Tất nhiên rồi, cái con nhỏ mà hồi nãy chỉ là lớp 10 mới dễ thương làm sao!

-Không! con nhỏ...à không cái bà chị 12 ấy.

-Hả? – muốn rớt tròng đen.

-Muốn gặp lại bà chị đó quá. – hắn đứng dậy phủi quần áo.

Về tới nhà, Nhi ậm ừ không vào.

-Sao thế? – Hy hỏi.

-Mày vào xem có ngoại không?

-Chi?

-Mày nghĩ sao để ngoại thấy bộ dạng này hả?

-Đúng là te tua thật...mà hồi nãy 3 anh kia không tới thì chắc chị không chịu đựng nữa đúng không, chẳng phải chị định...

-Vào giùm tao cái.

Sau 1 hồi dò xét tình hình thấy ngoại không có trong phòng khách, Hy ra hiệu cho Nhi đi vào, vừa bước tới cửa phòng thì...

-2 đứa đi đâu giờ mới về?

Ngoại thù lù trước mặt khiến 2 chị em hết hồn.

Ngoại giật mình chạy lại Nhi:

-Mặt mày bị sao thế? Không lẽ mày lại....

-Không phải đâu ngoại.

Trước khi Nhi bị ngoại mắng cho té tát thì Hy đã nhanh miệng nói giùm.

-Chị Nhi vì cứu con nên mới thế.

-Cứu? – ngoại nhìn Hy rồi sang Nhi, Nhi quay mặt đi chỗ khác, nó không muốn ngoại biết chuyện này nhưng muộn rồi cũng ời.

Hy ngồi Hy kể 1 mạch. Chuyện là lúc nó đi học về đi được 1 đoạn thì tự nhiên có đám con trai chặn đường trước mặt, mà đường lại vắng không có người qua lại, thế là bọn hấn bịt miệng lời cổ con bé đi. Lúc bị trói nó nghe bọn hấn nói cái gì mà thù năm lớp 9 gì gì đấy, nó đoán ngay ra là bọn con trai trong cái vụ cuối năm lớp 9 của Nhi mặc dù nó không biết mặt bọn chúng.

-Đem hộp y tế ra đây. – ngoại khẽ nói với Hy.

Nhi ngạc nhiên:

-Ngoại không la sao?

-Nếu mày muốn tao sẽ la bây giờ đấy.

Thế là nó nín thinh. Mặt của Nhi toàn những vết trầy xước, chân tay thì chỗ bầm chỗ tím.

-Mấy ngày là hết thôi.-ngoại vừa bôi thuốc vừa nói, nó cũng biết điều này mà, trước đây cảnh tượng như thế này gặp hoài.

Sáng hôm sau, viện cố do đau nên không đi học được để được nghỉ nhưng bị ngoại cho 1 trận, và rồi bé Nhi nhà ta đành xách cặp lên trường (thật ra nó bắt Hy xách cặp giùm)

Nó lết xác vào lớp trước những con mắt nhìn như thú lạ:

-Nó bị sao vậy mày?

-Ôi! Quan tâm nó làm gì?

-Cái thứ giật bồ của người khác bị đánh như thế còn nhẹ.

-Nghe đồn là tụi thằng Hùng đấy.

-....

-....

Nhi chẳng cần để ý đến chúng làm gì vì xịu nữa thôi mọi hiểu lầm sẽ được giải quyết êm đẹp, nó đi ngang qua chỗ Quỳnh, nói vu vơ:

-Khá lắm.

Nó về chỗ, Tài lo lắng quay mặt Nhi sang trái, sang phải hỏi:

-Sao thế?

-Không sao.

-Này, tôi lên y tế ngủ đây, có gì thầy hỏi nói giùm nhé!

Nó dặn Tài, hấn gật đầu kèm theo 1 nụ cười làm mấy cô nàng trong lớp ngất ngây.

Nhi làm 1 giấc tới giờ ra chơi, đói bụng nó đi đến canteen chỗ lũ bạn đang ngồi, không có Minh.

-Nhi, mặt mày sao thế? – Linh thấy cái bản mặt trầy xước rất ư là cá tính của Nhi liền hỏi.

-Sao là sao?

-Nếu trước đây thì tao không lạ nhưng...

-Nghe đồn là tác phẩm của tụi thằng Hùng hả? – Hoa nói nhưng cái mặt nó nhìn sang nơi khác.

Bên cạnh đó còn nghe thấy tiếng xì xào:

-Minh với nó quen nhau thật sao?
 -Tin được không nhỉ?
 -Thì chính miệng Minh nói còn gì.
 -Minh nói là Nhi với cậu ấy quen nhau trước rồi mới quen với Quỳnh.
 -Nói thế thì Quỳnh giật Minh từ Nhi chứ đâu phải Nhi giật Minh của Quỳnh.
 -Nhưng sao Nhi quen với Minh hồi nào mình không biết nhỉ?
 -Không biết.
 -Vậy mà Quỳnh còn lớn giọng nói Nhi này nọ.
 -....
 -....
 Nhi nhăn mặt khó hiểu:
 -Tụi nó nói gì thế?
 -Minh...ừm...hồi nãy Minh nói hồi đó mày với Minh quen nhau, Quỳnh xen vào, bây giờ mày với hấn quen lại.-Linh.
 -Gì?-mắt muốn banh ra luôn.
 -Yên tâm đi, hấn nói như thế để giúp mày thoát khỏi cái chức danh giật bồ thôi.
 -Nhưng có bao nhiêu lí do sao hấn lại lấy cái đó.
 -Lí do này cũng được mà, còn trả thù được con quỷ Quỳnh nữa.
 Nhi vụt dậy:
 -Hấn ở đâu?
 -Ai? Minh hả? Trong lớp...
 Cửa lớp 12A1 bật tung.
 -TRẦN HUY MINH!

24. Chương 24

Nó chạy xộc tới chỗ bàn của Minh, tai hấn đeo earphone nghe nhạc nhắm nghiền mắt hát nhắm theo lời bài hát.

-Này!

Nhi giật phăng sợi dây trên tai hấn.

Vẫn không ngước lên nhìn nó, hấn lấy lại sợi dây gắn lên tai:

-Có gì không?

-Có gì không? Cậu còn hỏi tôi à? – Nhi trợn mắt hỏi hấn vẫn đang vô tư lắc lắc cái đầu theo điệu nhạc.

-Chuyện gì? Cậu không nói sao tôi biết. – vẫn cái tư thế đấy.

-Sao...Sao cậu lại nói tụi mình đang quen nhau chứ?

-Nói thế cho đỡ rắc rối.

-Cậu không tìm nguyên nhân khác được à?

-Không...tôi – chợt hấn ngược mặt lên nhìn thấy bộ dạng trầy trụa của Nhi, hấn đứng phắt dậy – mặt cậu sao thế?

-Không cần cậu quan tâm – nó hất phăng cái tay Minh đang định sờ lên vết thương.

-Sao không quan tâm được? Cậu...bôi thuốc chưa?

-Rồi!

-Đưa nào làm cậu ra thế này?

-Đã nói cậu đừng quan tâm mà.

-....-ngồi lại xuống ghế.

-Giờ làm sao đây? Tụi nó tưởng mình quen thật. – nó thở dài nảo nề kéo ghế ngồi đối diện hấn.

-Thì cứ để cho tụi nó tưởng vậy đi. – thờ ơ nhắm mắt tiếp tục với dòng nhạc.

-Điên hả? Cậu đi nói lại đi.

-Nói gì?

-Thì...nói gì cũng được, miễn là dính chính lại cái vụ tôi với cậu đang quen nhau là được.

-Không thích. – lấy sợi dây ra khỏi tai.

-Sao lại không?

-Tôi thích thế.

-Điên!

Nó quát rồi đứng phắt dậy đi ra khỏi căn phòng A1 có cái tên chết bầm gây ra nhiều hiểu lầm ấy.

“Hix..bây giờ phải làm sao đây, mọi thứ lộn tung phèo lên hết...”

Nó thở dài ngao ngán chợt lũ con gái từ đâu xông tới bu quanh lấy nó, nó ngỡ ngác nhìn qua nhìn lại ” không phải định khùng bố chứ? ”

Nghĩ sao nói tụi con gái khùng bố trong khi tụi nó đang toét miệng cười như muốn banh mổ trước mặt nó:

-Nhi! Cậu quen Minh từ trước à?

-Sao không nói sớm.

-Để bọn tôi hiểu lầm cậu.

-Thật tình là tại Quỳnh nói...

-...

-...

-ĐỦ RỒI!

Inh tai nhức óc với lũ con gái bà tám này, nó hét lên, xung quanh im bật.

Nó nuốt nước miếng cái ực rồi đồng dục:

-Tôi nói mọi người nghe TÔI VÀ TÊN MINH ĐÂY KHÔNG PHẢI BẠN TRAI BẠN GÁI GÌ HẾT...Tôi...

Định nói tiếp thì 1 bàn tay từ đâu tới chặn ngay miệng nó khiến nó không thể nói thêm lời nào, hấn cười 1 nụ cười khiến các cô gái hiện diện ở đây đang tò mò không biết Nhi định nói gì phải ngất lịm.

-Cậu ấy giận tôi nên mới nói thế thôi.

Hấn kéo Nhi đi 1 đường mặc cho nó đang trợn ngược 2 mắt lên tá hỏa:

-...ă...ôi...a...(thả tôi ra)

Hắn lôi nó tới vườn hoa sân sau đầy những bông hoa mới rộ tuyệt đẹp có đủ sắc màu.

Hắn từ từ bỏ Nhi ra:

-Tên khốn kiếp! Cậu làm gì thế...đồ...

Chụt....

Như ngăn không cho Nhi chữa i từ gì hắn hôn cho nó 1 cái ngay miệng, nó há hốc mồm không thể nói câu nào.

-Từ nay cậu mà còn ăn nói thô lỗ như thế thì tôi sẽ hôn đấy.

Vâng tên khốn kiếp ấy là Minh đấy các bạn ạ.

-Cậu...cậu...-nó chưa hết hoảng hồn chỉ tay vào mặt hắn.

Hắn cầm lấy cái tay đó hạ xuống:

-Nghe rõ đây! Tôi không muốn giải thích gì cho tụi nó về chuyện này cả, mọi người nghĩ chúng ta là 1 cặp....-ghé sát vào tai nó-tôi rất vui đấy.

Hắn tặng thêm cho nó 1 nụ cười dã man rợn nứa rồi đi về lớp.

Nhi bất động ” tên này đúng là tâm thần...anh Hải mà biết thì xong phim...không được...”

-Trần Huy Minh!

Hắn chưa ra khỏi sân sau thì nó gọi lại.

-Tôi biết tên tôi đẹp không cần phải lôi ra hoài như thế đâu.

Nó nhăn mặt, tên đẹp á? Ờ!!!! Giờ này mà còn giỡn như thế.

-Cậu...

Chưa để cho nó nói đến từ thứ 2 thì hắn đã đu lên rằng nó:

-Cậu sợ anh HẢi biết chứ gì?

-...-không nói gì, hắn biết rồi thì cần hỏi làm gì.

-Vậy thì tôi trả lời luôn nhé, nếu anh HẢi biết thì tôi còn vui hơn nữa đấy.

-Nói vậy là sao?

Hắn khê nhún vai rồi quay lưng bước tiếp ” tôi đã nói sẽ giành cậu từ anh Hải mà ”

25. Chương 25

Nhi nhìn theo hắn với ánh mắt khó chịu nhất có thể. Những lúc này nó ước gì nó có thể cho hắn 1 cú RKO (độc chiu of Randy Orton) rồi hạ màn bằng cái cùi trỏ của John Cena thì hay biết mấy.

Nó ngán ngẩm tính đi thì:

-Trường chết rồi chứ, không ngờ vẫn còn đi học được cơ đấy!

Cái giọng đề tiện đấy không ai khác chính là Hùng.

-Mày nghĩ tao dễ chết thế à? -đáp lại hắn bằng 1 cái cười khẩy, Nhi khoanh tay trước mặt bọn chúng.

-Mày hãy cảm ơn vì hôm qua có 3 thằng đỡ hơi ăn cám lợn đấy tới cứu đi, không thì chắc tụi tao phải tới thăm mày trong bệnh viện quá,hahahaha...

Nói rồi hắn và lũ bạn cười như mấy đứa tâm thần mới trốn trại.

Nó cũng đâu vừa:

-Không phải tao cần cảm ơn mà chính là tụi bay đấy, nếu như 3 tên thần kinh đấy mà không tới thì tụi bay không có được thả dễ dàng như thế đâu và...cũng chẳng có bị thương nhẹ như thế này mà lịch sử sẽ lặp lại lần 2 đấy...

Tặng thêm cho tụi nó 1 cái cười khinh bỉ rồi nó quay lưng đi.

Chúng nhìn theo nó tức ói máu, tên Hùng bẻ gãy cành cây gần đó:

-Để xem lịch sử lặp lại với bọn taoi hay với mày!

Nhi uể oải nằm dài lên cái bàn.

Tài thấy thế liền nói:

-Con gái gì mà tới ngày vào học chỉ ngủ với ngủ, cậu thử dậy học thì chết ai.

-Xi...mà tiết này tiết gì thế?

-Sử.

-Vậy tôi ngủ đây, cậu đừng cần nhằn nữa, xiu nữa có gì cho tôi mượn tập chép bài.

-....-không nói nên lời.

Bà cô sử bước vào lớp, cái bà già này khó tính nhất lớp, vào 1 cái là lớp im re.

Sau khi để cho đồ đạc của bà an vị trên bàn, bà ta bắt đầu lôi 1 cuốn sổ ra và:

-Lê Thanh Nhi! Lên trả bài...

Chưa kịp vào giấc ngủ nó đã giật mình bật dậy ” Cái gì? Trả bài? Chết rồi... ”

Tiếng của 2 đứa bàn trên:

-Cũng may không phải tao...

-Bà này trả bài không được 1 cái là tèn ten ten ten...

Nhi loay hoay tìm tập trong cặp ” chết cha! mình đâu có đem ”

-Sao thế? – Tài nhìn thấy bộ dạng của Nhi liền hỏi.

-Tôi không đem tập với lại tôi...

-Chưa học bài chứ gì?

Giọng bà cô cứ oang oang:

-Lê Thanh Nhi đâu?

Nó định đứng lên nói cái câu muôn thuở: Em chưa học bài.

Nhưng chưa kịp nói thì Tài giơ tay lên bên cạnh nó:

-Cô ơi! Em muốn trả bài hôm nay ạ! Em có vài chuyện thắc mắc về bài sử hôm trước nên tiện thể em hỏi luôn được không?

Bà cô ngẫm nghĩ 1 hồi:

-Em tên gì?

-Hoàng Mạnh Tài!

-Được rồi em lên đi, Lê Thanh Nhi, hôm sau cô sẽ trả em.

Mắt nó long lanh như muốn nói: Vâng ạ! Lần sau em nhất định sẽ học bài.

Nó nhìn theo Tài đầy sự biết ơn, cũng may có hấn nếu không thì bà ta sẽ gọi điện thoại về cho ngoại, mà nếu như thế thì nó sẽ bị lên đĩa mất

Sau 1 lúc vận lộn với đồng câu hỏi của bà cô, Tài được an toàn trở về.

Nhi nói:

-Cảm ơn cậu nhiều lắm.

-Lần sau cậu không học bài là điên luôn đấy.

-Hi hi biết rồi.

-Xem như cậu nợ tôi 1 lần.

-Cậu muốn tôi làm gì?

-Sau này nghĩ ra tôi sẽ nói cho cậu, lúc đó...đừng hòng mà chạy đấy! – Tài đưa con mắt gian manh nhìn Nhi.

-Yên tâm, miễn là cậu đừng đòi hỏi quá đáng là được. – nó lên giọng.

Chiều.....

1 tên thủ lĩnh của Bạch Dương lên Yahoo để nói chuyện với 1 người có cái tên “thulinhbian”, xung quanh còn có mấy tên trong hội thủ lĩnh của trường nữa. Vâng, người mà chúng sắp nói chuyện chính là thủ lĩnh của Bạch Dương: thủ lĩnh bí ẩn.

Mỗi lần có sự kiện đặc biệt thì chúng thông báo cho thủ lĩnh bí ẩn bằng cách này.

thulinhbian: Có chuyện gì?

Thulinh1 (vì có nhiều thủ lĩnh nên được đánh số từ 1 đến hết sắp xếp theo trình độ có năng lực đánh mạnh nhất): Quận TTT (lấy bừa ý mà) đòi đấu với quận chúng ta.

thulinhbian: Tại sao?

thulinh1: chúng muốn xem năng lực của đại ca và muốn thôn tóm hết 13 trường cấp 3 của quận chúng ta (thủ lĩnh bí ẩn là người đứng đầu trong các thủ lĩnh của 13 trường, chap trước có nói)

thulinhbian: Bao giờ?

thulinh1: chiều thứ 5 tuần này.

thulinhbian: chỉ còn 2 ngày cho chúng ta chuẩn bị.

thulinh1: đại ca của các trường bên quận đó không vừa đâu.

thulinhbian: tao biết và tao cần thay đổi 1 tí.

thulinh1: ?

thulinhbian: chúng ta có tất cả bao nhiêu thủ lĩnh?

thulinh1: 23

thulinhbian:bên đó?

thulinh1: hình như đông hơn chúng ta.

thulinhbian: chúng ta nên nhận thêm thủ lĩnh đi.

thulinh1: ?

thulinhbian: 3 tên Đông Hòa mới chuyển qua trường mình đó, nhập vào.

thulinh1: ok nhưng sợ chúng không vào.

thulinhbian: chúng sẽ vào, còn nữa nói với thằng Hùng nếu còn đụng đến con bé Lê Thiên Hy lớp 10A1 thì coi chừng đó...

Tóm tắt lại có nghĩa là 2 quận có 2 trường đứng đầu trong hội thủ lĩnh thì đấu với nhau, ai thắng sẽ được chiếm luôn và sẽ tiếp tục đứng đầu hội thủ lĩnh của cả 2 quận.

26. Chương 26

Tại canteen...

3 tên con trai và 3 đứa con gái (chắc mọi người pk gòy) đang ngồi cùng 1 bàn.

Nhi cắn 1 miếng vào ổ bánh mì mà cứ nhìn Minh chăm chăm bằng 1 cặp mắt gọi là " âu yếm " hay là " triu mến " hơn những gì đáng yêu nhất.

Hắn ngây ngô nhìn nó hỏi lại:

-Sao thế? Tôi biết tôi đẹp trai nhưng cứ nhìn như thế mặt tôi sẽ bị rỗ mất.

Nó im lặng với cái ánh mắt đấy.

Cái thứ con gái sao mà lăm chuyện thế không biết, nói hoài 1 cái vấn đề là nó với hắn đang quen nhau mà không biết ngán.

Chợt từ xa, có cái đám gì ấy nhỉ? À thì ra là tụi thằng Hùng. Canteen đông nghẹt người nhưng tụi nó đi đến đâu là người người đẹp ra 2 bên đường cho chúng đi.

Tới bàn của chúng nó thì bọn hắn dừng lại.

Hùng-hắn chống 2 tay xuống bàn:

-Trần Huy Minh, Hoàng Mạnh Tài, Võ Minh Quân nghe cho rõ đây, thủ lĩnh bí ẩn muốn tụi bay vào hội thủ lĩnh...

Minh bình thần uống hớp nước:

-Tên chúng tao không phải để ày lòi ra như thế.

-Tao thích đấy! – hắn trăn trăn cái mặt tỏ vẻ thách thức.

-Thích à? Mà có biết là tên của tụi tao sẽ ô uế lắm nếu bị cái miệng dơ bẩn của mày gọi không? – vẫn bình thản như không.

-Mày...-cứng họng.

Quân nhìn 2 thằng bạn:

-Thủ lĩnh bí ẩn à?

-Kêu chúng ta vào hội thủ lĩnh à? – Tài cũng nhìn.

Minh ngược lên:

-tại sao?

Tên Hùng này có vẻ không ưa 3 tên này nhưng đây là mệnh lệnh cần phải lòi kéo tụi này vào:

-Quận TTT muốn thách đấu với trường chúng ta...

-Thì sao?

-Bên đó rất đông...

-Sao nữa?

-Vì thế...

-Vì thế nên kêu chúng tôi vào à? – không để Hùng nói cho dứt câu, Tài đã nhảy vào miệng hắn cắn trại.

-Đúng!

-Không có chuyện đó đâu nhé. – Quân xen vào, hắn vẫn còn bức xúc cái chuyện năm lớp 11 bị tên Minh dụ dỗ đi xử đẹp mấy tên dám khiêu khích chúng khiến chúng phải bye bye Đông Hòa mà hello Bạch Dương.

-Được thôi!

Giọng tên Minh cất lên sau 1 hồi suy nghĩ:

-Chúng tôi sẽ vào hội thủ lĩnh, chừng nào bắt đầu?

-Chiều thứ 5 tuần này. Ở khu đất trống cách đây 2 năm đấy. Để xem mấy người làm được gì.

Tên Hùng cười nham hiểm có chút mỉa mai khinh thường quay đi được mấy bước bỗng quay lại nhìn Nhi:

-Con nhỏ em mày xinh đấy!

Hắn dứt lời thì có 1 tên chìa vào:

-Mày không được đụng tới con bé đó nữa, thủ lĩnh nói rồi.

Đáp lại tên đấy là 1 cái cười đê tiện 100%:

-Thì sao? Bộ hắn là bồ của con nhỏ đó à? Có giỏi thì thử ra mặt đi.

-Mày dám nói thế sao?

-Mày định nói lại với cái tên thủ lĩnh ấy à? Tự nhiên nhé, tao đang tò mò không biết hắn ra sao đây.

-...

Những tiếng nói khua dần, Nhi vẫn nhìn theo chúng lạnh lùng như cục nước đá ” thử đụng đến con bé lần nữa đi ”

Tài bỗng quay qua Minh:

-Mày điên hả? Sao nhận lời?

-Nó không điên mà chỉ bị tâm thần thôi. – Quân.

-Tụi bay sợ bị phát hiện à?

-Ông già mày không tha ày đâu Minh.

-Thì sao? Tụi bay thấy trước giờ có trận nào của cái tên bí ẩn đấy mà bị phát hiện không? Yên tâm đi.

Tụi bạn ngao ngán lắc đầu nhưng cũng có 1 phần háo hức vì lâu rồi chúng chưa được khởi động tay chân nên cũng đang ngứa.

Linh quay sang Nhi:

-Hắn biết con bé Hy sao?

Nhi lấy tay chỉ lên mặt:

-Hắn bắt con bé rồi kêu tao tới, hậu quả đây.

-Gi? sao hắn biết con bé?

-Còn ai vào đây.

-Ý mày là Quỳnh?

Nhi gật đầu. Hoa bỗng chen vào:

-Nhưng sao bọn hắn cũng te tua thế? MÀY đừng nói là mày...

Nhi nhăn mặt:

-Không phải tao, lúc đó tao định phản kháng thì có 3 tên dờ hơi từ đâu tới đánh giùm nên tao chẳng cần phải ra tay.

-Vậy mà tao cứ tưởng mày...

Mấy tên con trai nhìn 3 đứa con gái:

-Mấy người nói gì thế?

-Đàn ông con trai mà nhiều chuyện chứ con gái. – 3 đứa đồng thanh.

Tan học Nhi rủ 2 đứa bạn đi ăn kem, Hoa thì phải về học bài nên chỉ có Linh đi được.

Đong ngồi trong quán hưởng cái hơi mát lạnh tê người của máy lạnh chờ kem ra thì Linh bỗng có điện thoại, nó mở ra nghe, dạ 1 tiếng rồi cúp, nhìn Nhi với ánh mắt long lanh.

-Sao thế? – Nhi hỏi.

-Ba mẹ tao kêu về gấp, không biết có chuyện gì không nữa.

-Vậy thì về đi.

-MÀY không giận tao chứ?

-Sao phải giận?

-Đừng buồn tao nha, lần sau tao sẽ bao mày.

Nhi gạt đầu hơi buồn phẩy tay ý bảo Linh đi đi.

Lỡ kêu 2 ly kem thế là 1 mình Nhi định nuốt hết.

Nó cúi mặt xuống ăn được 1 nửa ly đầu tiên thì tự nhiên thấy có ai đó đang nhìn mình.

Nó ngược đầu lên xem phun miếng kem vào hân.

Trước mặt nó là 1 anh chàng khá là điển trai, kế bên hân là 1 cô nàng hết sức nóng bỏng. Nhi thấy cái bản mặt này sao mà quen quen, hân vẫn đứng trước mặt nó cười cười như tên bệnh.

-Nhìn gì? – nó thô lỗ hỏi cái tên bất lịch sự cứ nhìn nó chằm chằm.

Hân tự tiện ngồi vào cái ghế đối diện:

-1 mình mà sao ăn nhiều thế?

-Kệ tôi! Mà cậu là ai thế?

Hân hơi ngạc nhiên:

-Trí nhớ của bà chị kém thế, quên luôn cả ân nhân luôn à?

-Ân nhân?

Mất 10s cho nó hồi phục trí nhớ, à thì ra là 1 trong 3 tên thần kinh hôm bữa đây mà.

-Nhớ ra rồi đúng không?-hân nhìn Nhi chằm chằm.

Chợt cô bồ của hân chạy lại chỗ hân nũng nịu nhìn phát ngứa cả con mắt (Nhi đó không phải tg nói thế đâu):

-Anh Bảo, đi thôi!

Hân nhìn lên con nhỏ đó:

-Em về trước đi.

-Nhưng anh nói hôm nay đi chơi với em mà.

-Anh bạn.

-với con nhỏ này à?

-SAo em cứ thích xen vào chuyện của người khác thế hả?

Hân quát lên làm con nhỏ huhu chạy ra khỏi cửa quán.

Nhi thì vẫn bình yên với ly kem của mình, bắt đầu tới ly thứ 2.

-Không sợ thành heo sao? – hân vẫn nhìn Nhi chằm chằm.

-Bạn gái cậu về rồi sao không về luôn đi.

Hắn đứng dậy đi đâu đó, Nhi tưởng hắn về thật nên tiếp tục ngấu nghiến ly kem.

1 lúc sau hắn chạy ra, trên tay là 1 đĩa bánh nhìn rất ngon và đẹp mắt.

-Ăn đi! Tôi mua cho bà chị đấy, với lại tiền kem tôi trả luôn rồi.

Nhi trợn mắt lên nhìn hắn:

-Thật không?

Hắn gật đầu.

-Tốt bụng thế?

-Tất nhiên! Tôi mà.

-Có lừa tôi không đấy, biết đâu xiu nữa tôi thông dong đi ra ngoài bị mấy tên bảo vệ tóm cổ thì sao?

-Không tin thì tôi gọi nhân viên tới cho bà chị hỏi thử nhé.

Nhi nhìn hắn 1 lúc rồi nói:

-Được thôi, tôi tin.

Nó xăm xoi vào cái bánh:

-Cái này có độc không?

-Không ăn tôi ăn nhé.

Hắn toan lấy cái bánh thì bị Nhi giật lại:

-Ai nói tôi không ăn.

Thế là nó cầm cái muỗng lên, 1 miếng, 2 miếng và hết 1 đĩa, nó ngước mặt lên (này giờ toàn cúi xuống ăn không à), nhìn mắt nó long lanh:

-Ngon quá đi mất.

Hắn chợt phì cười rồi kéo tay nó ra khỏi quán.

-Đi đâu vậy? Bỏ ra.

Nó vùng tay ra khỏi hắn.

-Tôi mua đồ ăn cho bà chị rồi thì bây giờ bà chị đi chơi với tôi đi.

-Hả ?

Nhi trố mắt nhìn hắn, mua đồ ăn cho nó rồi bắt nó đi chơi hả? Tất nhiên nó đâu có điên.

Nhưng nó không thể mạnh bạo với hắn được vì nhờ hắn mà nó được ăn ngon không mất tiền mà, nó cười cười:

-À! Trưa rồi tôi phải về nữa, hẹn cậu khi khác nhé cậu em.

Nó toan đi thì bị hắn kéo lại:

-Vậy cho tôi số điện thoại đi.

1 lần nữa nó ngây ngô nhìn hắn, hắn ngây thơ nhìn lại nó, nó lại cười trừ:

-Tôi...không có điện thoại!

Dứt câu thì

You know the bed feels warmer

Sleeping here alone

You know I dream in colour

And do the things I want

You think...

-Cái gì thế?

Hắn cắt ngang dòng hoảng hốt của Nhi khi cái bài Stronger phá đám này sao vang lên đúng lúc thế.

-À...à...

Nó áp ứng.

-Vậy mà bà chị nói không có điện thoại hả Lê Thanh Nhi – hắn nhìn vào phù hiệu trên đồng phục của nó.

-Đừng có gọi thẳng tên tôi.

-Không nghe điện thoại à?

Hắn nói Nhi mới giật mình lôi điện thoại ra:

-Anh Hải à?

+Chiều nay mình đi xem phim nhé? Anh sẽ tới đón em.

-Mấy giờ ạ?

+3 h.

-Oh.

Rồi nó cúp máy, tên kia tự nhiên xòe tay ra:

-Đưa điện thoại đây.

-Chi?

-Tôi gọi qua số tôi để lấy số của bà chị, ngốc.

Cái gì? Hắn muốn có số của nó thật kìa.

Nhi chẳng muốn dây dưa với tên này tí nào.

-Ồ kia có gì kìa!

Nó hét lên chỉ tay về phía sau hắn, hắn quay đầu lại nhìn, thừa cơ Nhi bỏ chạy thật nhanh.

Hắn quay đầu lại:

-Có gì đâu..ơ...

Hắn tá hỏa nhìn theo Nhi:

-BÀ chị kia...Tôi thề Trần Huy Bảo này nhất định không tha cho bà chị.

Nó cầm đầu cầm cổ chạy lên chuyến xe buýt vừa tới, định thần lại ” Trần Huy Bảo hả? Tên nghe sao giống giống ai ấy nhỉ? Thôi kệ quan tâm làm gì “thế là nó lôi earphone ra gắn vào điện thoại chìm vào dòng nhạc.

27. Chương 27

Trước rạp chiếu phim, Hải bảo Nhi đợi để anh đi mua vé, nó kéo anh lại:

-Anh định xem phim gì?

-Không biết.

-Vậy thì xem cái kia nhé? – nó chỉ tay lên cái tấm bảng, anh nhìn theo hướng tay nó rồi quay xuống nhìn nó.

-Em sợ ma mà.

-Sợ ma nhưng đâu có nghĩa là không được xem.

-Anh không cho.

Căng mắt ra nhìn anh rồi nó lại nhìn anh với ánh mắt long lanh như muốn nói: đi mà anh! Xem đi.

Hải lấy tay đẩy khuôn mặt nó ra xa, anh đã bị nó lừa nhiều với cái bản mặt này rồi.

-Thường ngày đi xem thì em chọn, bữa nay anh muốn tự chọn, đừng làm cái mặt đó với anh.

Thế là anh ta đi tới chỗ quầy bán vé, 1 lúc sau quay lại trên tay còn cầm theo cả 2 ly coca và bắp nữa.

-Đi thôi!

Anh quàng tay lên vai nó, nó ngược mặt lên nhìn anh:

-Mình xem cái gì thế anh?

-Vào đi rồi biết.

Vào vị trí chỗ ngồi trong rạp, nó khẽ ngồi xuống, mắt thì nhìn anh không nói được chữ nào, anh thấy thế liền hỏi:

-Sao nhìn hoài thế? Xem phim đi.

Nó vẫn nhìn anh rồi quay qua nhìn xung quanh, ôi sao mấy bé trong rạp mới dễ thương làm sao!

Quay 1 vòng, dừng lại tiếp tục nhìn anh:

-Anh ơi! Anh 19 còn em sắp 18 rồi đấy! Không phải con nít.

Anh nhìn nó rồi iếng bắp vào miệng, uống nước nghe rột rột.

Nó phụng phịu:

-Em tưởng anh cho em coi hành động hay đại loại là thế chứ...ai dè...

-Thì sao?

-Sao trắng gì? Anh nghĩ sao mình đi coi phim hoạt hình hả? Anh nhìn xung quanh đi có ai lớn như mình rồi còn vào đây xem mấy thứ này không?

-Có đấy! Ba mẹ của mấy đứa bé kia! – anh lại tiếp tục với công việc ăn bắp uống coca của mình.

Nó thở dài dựa người hẳn vào ghế, khoanh tay lại tỏ vẻ giận dỗi.

NAh thấy thế liền cười hiền:

-Đừng nói là giận rồi nhá?

-Ừ đấy! – mặt nhăn như khi ăn ớt.

-Chẳng phải lúc nào đi với anh cũng chỉ toàn hành động thôi sao, coi riết mấy cái đó không chán à?

-....

-Em coi kìa, siêu nhân xuất hiện rồi, cũng có cảnh đánh nhau giống hành động đấy thôi.

Anh chỉ tay lên màn hình, nó nhìn anh trăn trối:

-Anh đúng là đồ khùng, đồ con nít, đồ lớn xác mà còn xem phim của trẻ 3 tuổi, đồ...

Chụt...

Lần thứ 2 nó bị hôn bất ngờ, lần này là Hải, chỉ là 1 cái phớt nhẹ lên làn da trên môi nó thôi nhưng cũng đủ cho nó đứng hình trong vài giây, anh hôn nó để ngăn không cho nó chửi tiếp (giống nhĩ???) làm ảnh hưởng tới mấy bé xung quanh, hên là chả bé nào nhìn thấy nếu không thì những bé ngây thơ như tờ giấy trắng ấy sẽ bị viết mấy dòng gì lên nhĩ???

Nó hơi đỏ mặt quay lên phía màn hình, anh nhìn nó cười thật tươi rồi cầm tay nó đan chặt vào tay anh. Nó thấy tay anh thật ấm áp nhưng mà có chút gì đấy rất lạ, nó nhớ lại lúc trên Đồng Nai nó và Minh cũng có nắm tay nhưng cảm giác lúc đó rất khác bây giờ. Nó cũng siết chặt mấy ngón tay của mình vào tay anh thầm nói trong đầu không được nghĩ đến cái tên ôn thần đấy nữa.

Đi ra khỏi rạp giống như thoát khỏi 10 năm bị táo bón, trong rạp nó hơi bị đau đầu bởi mấy cái cảnh siêu nhân xuất hiện khiến ấy tên nhóc loi choi cứ la hét om sòm.

Bây giờ anh & nó đang trong 1 quán cóc mà nó và anh thường hay ghé, tụi nó gọi nào là khoai tây chiên, há cảo chiên, tôm chiên, cá viên chiên, bò chiên...nói chung là 1 mớ đồ chiên vá cũng không quên 2 ly trà đá.

Anh và nó nhìn nhau trờ trờ đầy sát khí. Chả là chúng nó sợ đối phương ăn hết đấy mà. Và thế là chúng nó thi nhau nghiền nát từng miếng từng miếng, 5 sau đồ ăn trên bàn đã được dọn sạch.

2 người bây giờ thì lại đang đi dạo trên đường về nhà Nhi, chúng nắm tay nhau thật chặt dạo bước trên đường.

Ánh đèn đêm lung linh soi đường cho chúng đi.

Thỉnh thoảng có ngọn gió lướt qua phả vào mặt nó và anh đầy bụi.

Đến cửa nhà nó.

-Em vào nhé, anh về cẩn thận.

Nó định mở cửa bước vào trong thì bị anh gọi lại.

Anh nắm lấy tay nó, không gian như chết đứng, thời gian như dừng lại và...anh cúi xuống...dặt lên môi nó 1 nụ hôn ngọt ngào, chậm rãi.

Nó lạng người, nụ hôn thứ 2 trong cuộc đời nó (mấy cái hôn phớt không tính) dành cho 2 người khác nhau.

Sau 3 phút chìm trong chiếc hôn, anh thả nó ra, mặt hơi đỏ quay mặt sang chỗ khác:

-Em vào đi.

Nó nhìn anh thêm 3s rồi ậm ừ đi vào, mặt nóng ran.

Nó vào nhà, khép cánh cửa lại, bắt giắc sờ lê môi, tim đập liên hồi.

-Chị làm gì thế? Không vào vào hả?

Giọng của Hy vang lên gọi hồn Nhi trở lại.

-Ha...hả? Vào chứ!

Nó đi qua Hy khoảng 2 bước thì khựng lại, quay đầu lại phía nó:

-Mặt của mày...

Hy nghe nói thế thì giật mình, luống cuống đi vào phòng bị Nhi kéo lại:

-Đứa nào đánh mày?

Trên má Hy có vết đỏ của 1 cái tát, nhugn7 nó vẫn cười:

-À cái này...

-Nói. – Nhi gất lên.

-Thật ra....

Hy ngồi kể lại mọi việc.

Là như thế này, nó đang đi trên đường về nhà bỗng có 1 đám con trai đi tới, là tụi thằng Hùng ý mà. Bọn hắn có 1 số đứa nói đừng đụng đến nó nhưng thằng Hùng đâu có nghe.

Hắn bước tới, Hy lùi ra sau mấy bước. Hắn khễ nâng cầm con bé lên:

-Cô em xinh thật đấy, chả bù cho con chị nhỉ?

Không biết hôm nay con Hy nhất gan đi đâu rồi mà thay vào đó là 1 bé Hy dửng dưng, nó dấm hất cái tay đang để trên cầm nó của hắn và cắn cho hắn 1 miang61 đau điếng, theo phản xạ, tên này đẩy Hy ra và chất ngay má nó.

Nhi nghe xong 2 tay nắm lại thành quả đấm ” chẳng phải tao đã nói là đừng đụng tới con bé à? lần này tao sẽ không tha ày”

28. Chương 28

-Chết rồi! Cái con Hy sao nó hông kêu mình dậy đi học chứ ngủ như con heo ý....huhu chết ta gòy...

Nhi chạy xộc xuống khỏi giường, đồng hồ điểm 7h kém 5 , nó tới trường bằng xe buýt mà 7h là vào tiết sợ không kịp (ko kịp chắc lun chứ).

Khi chuẩn bị xong hết định chạy 1 mạch chợt thấy đôi giày của Hy vẫn nằm ở ngoài cửa ” Con bé chưa đi học sao? Ngủ quên à? ”

Nó đá bay cửa phòng Hy 1 cái rầm:

-Con nhỏ kia, không đi học hả?

Nó la toáng lên nhưng đáp lại nó là 1 sự im lặng.

-Này! Hy?

Nó thấy con bé nằm trên giường trùm chăn kín mít, nó đi lại gần:

-Sao thế?

-Em... mệt quá...chắc hôm nay... em... nghỉ....

Nhi lấy tay sờ lên trán em mình:

-Ax nóng quá, ngoại ơi con Hy bị sốt....

Nó la toáng lên, ngoại chạy sang phòng Hy:

-Sốt hả? Nó có sao không?

-Không biết, trán nó nóng lắm.

-Thôi đi học đi, có ngoại rồi.

1 lần nữa nó nhìn lên đồng hồ, 7h10

Nó chạy bán sống bán chết ra trạm xe buýt, hên thay chuyển xe tiếp theo vừa tới, nó liền leo tọt lên ” tại con Hy mà mình trễ học, điện mất thôi, kiểu gì xịu nữa cũng được mời lên phòng giám thị ăn bánh uống trà cho coi.”

Nhi đang đứng trước cái cổng trường màu xanh đóng kín mít, 7h45 rồi chứ ít gì.

Nó nhìn xung quanh ” leo tường thôi ”

Nghĩ là làm, nó chạy 1 vòng rồi dừng lại trước bức tường ở sân sau, nhìn tới nhìn lui rồi thấy cái cặp vào trong 1 cái bộp. Nó nhảy lên bám chắc vào thành tường rồi mon men lên và nó chạy vào 1 cái ạch, nó đã vào trường an toàn và cái vấn đề còn lại là làm sao để đi lên lớp mà không bị ông thầy giám thị phát hiện.

Nó toan đi được mấy bước thì khựng lại, quay ra đằng sau:

-Cái cặp mình đâu????

Nó cứ đi tới đi lui, gãi gãi cái đầu:

-Rõ ràng mình quăng vào đây mà, đâu rồi???

-Kiếm cái này hả?

Nó há hốc mồm nhìn người trước mặt đang giơ lên cái cặp iu dẫu của nó:

-Trần...Huy Minh, sao cậu không đi học đi ở đây làm gì?

-Giống cậu thôi. – hấn thấy cặp lại cho Nhi thờ ơ đáp.

-Giống tôi là sao?

-Đi trẽ, leo tường, được chưa?

Nhi nhìn hấn 1s rồi quay lưng đi:

-Cậu cứ ở đấy đi, tôi vào trước!

Chợt...

-2 em kia, không vào học mà đứng đấy làm gì hả? Tính trốn học hả?

Ông thầy giám thị mặt khỉ từ xa quát tới, Nhi hoảng hốt.

Tự nhiên nó thấy giống như đang được đi máy bay, gió cứ thổi vèo vèo.

Thì ra Minh đang kéo nó chạy.

Nhìn thấy ông giám thị xa dần, cái giọng quát tháo kêu chúng đứng lại cũng xa dần vì Minh chạy nhanh quá, ông thầy đuổi theo không kịp, hấn chạy mà cứ lôi Nhi xoành xoạch.

Được 1 lúc, chúng dừng lại.

-Là chỗ cũ mà.- Nhi nhìn thấy sao cảnh vật nó lại quen thế.

-Ai nói chỗ mới đâu.

-Mà...sao mình phải chạy?

-Tôi không muốn xuống phòng giám thị vì tội đi trẽ đâu.

-...-Bó tay – vậy thôi tôi vào đây, cậu cứ ở đấy mà canh ông thầy đi, tôi không sợ.

Nhi định đi thì hấn kéo tay lại:

-Dù gì cũng trẽ rồi, cúp đi?

-...-Tròn xoe mắt nhìn hấn.

-Đi không?

-Đi đâu?

-Đâu cũng được.

Nó suy nghĩ, hôm nay không có tiết của bà chủ nhiệm mà có tiết của bà già khó tính, nó chợt nhớ bà nói tiết sau trả bài nó mà hình như nó chưa học bài thì phải.

Thế là:

-OK! Nhưng làm sao để ra? – nó hỏi.

-Vào sao thì ra thế.

-Ờ cậu là leo tiếp.

Hắn gật đầu, công nhận 2 đứa này rảnh rỗi, trèo tường vào trường rồi bị ông thầy rượt chạy 1 vòng giờ lại trèo ra, đúng là điên nặng!!!!!!!!!!

-Rồi! Giờ đi đâu đây?

Nhi nhảy ra ngoài trường, phủi cái tay.

Hắn suy nghĩ 1 hồi rồi:

-Chơi game không?

-Game?

Hắn gật đầu:

-Bây giờ mình đi tới khu giải trí.

-xa không?

-Không xa lắm.

-Đi bằng xe buýt hả?

-Không!

-Chứ bằng gì?

-Xe máy.

-Đâu ra?

-Tôi gửi xe ở ngoài, được chưa?

2 đứa phi vọt lên 1 cái xe tay ga (nhãn hiệu là gì thì tụi nó không biết)

Tên Minh thì chạy như điên ý, cho hắn lái xe chở nó có khi nó chết sớm hồi nào không hay, nhưng nó không hề sợ, nó thấy thích cảm giác này (cảm giác mạnh ý mà).

Tới chỗ ngã tư, chợt đèn đỏ, hắn thắng gấp 1 cái kít.

Và rồi Nhi mất đà ôm chầm lấy eo hắn, nó lập tức buông ra, mặt bỗng ửng hồng lên.

Minh thì lúc đầu hơi giật mình nhưng lúc sau thì khẽ bật cười.

-Cậu chết đi! Tên Minh đáng ghét.

-Cậu sắp chết thì đúng hơn còn ở đó mà la hét.

2 cô cậu nhà ta đang chơi bắn súng ý mà, sau 2 phút:

-Cậu thua rồi! Dở quá đi. – tên Minh chế giễu.

-Cậu ăn gian chứ bộ.

-Ăn gian hồi nào.

-Cậu nói bên kia có gì hay làm tôi quay sang thừa cơ tôi không bắn cậu bắn tôi tới tấp.

-Ai kêu dễ dụ.

-Gi chứ?

Bỗng Nhi khựng lại.

-Cái gì thế?

Minh thấy nó lạ, bèn hỏi. Nó chỉ tay về phía trước:

-Kia...có phải anh Hải không?

Minh chợt nhìn theo tay nó.

LÀ Hải đi cùng 1 cô gái nào đó rất đẹp, Minh lên tiếng:

-Là chị Tú.

-Chị Tú?

-Chị ấy thích anh Hải.- hần nhìn tới chỗ Hải và bà chị tên Tú kia.

Nhi quay phắt sang nhìn hần, hần vẫn đang nhìn 2 người kia.

Hải lúc này mặt lạnh thấy rõ.

Cả 4 chạm mắt nhau.

29. Chương 29

Tất cả đứng sững lại.

Cái người tên Tú hình như không biết chuyện gì đang xảy ra, chị ta hôn ha hôn hờ kéo Hải chạy sang chỗ Minh & Nhi.

-Hey Minh! Lâu rồi không gặp nhỉ?

-Chào chị. – Minh cười chào lại như 1 phép lịch sự.

Nhi nhìn Hải như muốn hỏi cái quái gì đang xảy ra thế? Hải chỉ lạnh lùng nhìn Nhi ” Sao em lại đi cùng Minh?”

-2 người...sao lại đi chung? – Minh lên tiếng như muốn hỏi giùm thắc mắc trong đầu Nhi đồng thời phá tan cái bầu không khí ngột ngạt đang bao trùm.

Chị ta tươi cười khoác tay Hải:

-Chị với anh Hải đang quen nhau mà! Hối lạ ghê.

Nhi & Minh bất ngờ, mắt căng to, đồng thanh:

-Quen nhau?

-Ừ! – chị ta cười tươi hơn hoa (héo)

-Thật không anh Hải? – Minh nhìn Hải nghi ngờ.

Hải không nói gì, lạnh lùng đút 2 tay vào túi quần nhìn sang hướng khác.

-Vậy là thật?

-Chứ sao? Bộ tưởng chị lừa chú em à? – chị ta bĩu môi nói.

Chợt chị ta nhìn qua Nhi:

-Còn đây là...? Bạn gái em hả Minh?

Minh định mở miệng nói thì Nhi cắt ngang:

-Đúng! Tôi là bạn gái của cậu ấy.

Lời nói của Nhi khiến Minh & Hải lập tức quay sang nhìn nó.

Nhi tiếp:

-2 người ở lại chơi vui vẻ nhé! Chúng tôi về trước.

Nói rồi nó cầm tay Minh kéo đi.

Bà chị Tú gọi lại:

-Tới đây rồi đi chơi chung cho vui.

-Xin lỗi nhưng chúng tôi không rảnh.

Nó ngoái đầu lại nói, không quên nhìn Hải bằng 1 ánh mắt sắt đá.

Hải & bà chị tên Tú ở lại nhìn bóng 2 người khuất dần.

Chị ta nói:

-Không ngờ bạn gái Minh lại tầm thường thế nhỉ?

Hải lạnh lùng:

-Nhi không tầm thường.

-Không tầm thường cái gì? Dáng không đẹp, mặt không xinh.

-Cô thì có mấy cái đó chắc.

-Ờ....

-Còn nữa....cái này bao giờ thì kết thúc.

-Chẳng phải cậu đã để chúng ta quen nhau trong 1 ngày để tôi có thể quên cậu sao?

Hải nhìn bà chị vẫn với đôi mắt lạnh lùng, cười nhạt:

-Sao tôi mong bây giờ hết ngày rồi ghê.

Rồi anh hất tay chị ta ra khỏi người anh, đi trước.

Chị ta đã đề nghị Hải là nếu như làm bạn trai chị ta trong 1 ngày thì từ nay về sau sẽ không bao giờ làm phiền anh nữa, đương nhiên chuyện này không được để ai biết. Và chị ta cũng chẳng biết là Nhi đang là bạn gái của anh.

Nhi lôi Minh ra khỏi khu giải trí, dừng lại ở 1 cái hồ nước gần đấy.

No ngồi xuống bên thành hồ, Minh ngồi theo:

-Buồn à?

-Không buồn lắm. – nó khê cười.

-Không buồn lắm là sao?

Vì nó không biết nó có thích anh Hải hay không và cảm giác lúc này cứ giống như nó đang bị phản bội.

-Anh Hải quen với chị ta sao?

-Thì hồi nãy chị ta cũng nói thế mà.

-Sao anh Hải không nói gì nhỉ?

-Là thật thì nói có nghĩa gì đâu.

1 lúc sau...

-Nhi này...-Minh lên tiếng.

-Gì?

-Chắc anh Hải cũng giận lắm nhỉ?

-Sao lại giận? – nó ngây thơ đến mức đấy bà con ạ.

-Thì việc cậu đi chung với tôi thôi cũng đủ để anh ấy giận rồi mà cậu còn nói tụi mình đang quen nhau nữa...

-Thì sao? Chẳng phải anh ấy với chị ta cũng đang quen nhau sao?

-Cậu...nói thế để anh Hải tức?

-...-không nói gì, ý nó đúng là như thế.

-Về thôi!

Minh bỗng đứng phắt dậy, đi ra phía gửi xe, nói nhưng thoáng nét buồn

9h tối....

-Nhi đi ra mua giùm ngoại chai nước rửa chén đi.

-Oh.

Nhi uể oải đáp rồi chiếc ghế thân yêu cùng bộ phim đang tới hồi gay cấn.

Nó bước xuống cầu thang ở lầu dưới thì bỗng khựng lại.

Hải đang đứng trước mặt nó.

-Chuyện hồi sáng...không phải như em nghĩ đâu.

Anh khẽ lên tiếng.

-Em nghĩ gì? – nó dựa người vào thành lan can.

-Thật ra anh với cô ta chỉ quen nhau trong ngày hôm nay thôi.

-Tại sao?

-Cô ta nói cô ta thích anh và cần 1 thời gian để quên anh.

-Quên mà quen nhậu à?

-Không phải thế, cô ta nói nếu như cho cô ta 1 ngày ở bên anh thì cô ta sẽ không làm phiền anh từ nay về sau.

-Anh được nhiều người yêu thích quá nhỉ?

Nói rồi nó quay lưng đi, Hải nắm tay nó kéo lại, ôm chặt lấy người nó:

-Nếu em giận thì đừng giận nữa.

Nó không nói gì.

-Em có biết khi em nói em là bạn gái của Minh anh điên như thế nào không hả?

Nó vẫn không nói gì.

-Sẽ không có lần sau đâu, vì thế em đừng giận nữa.

Nó khẽ đẩy anh ra:

-Em phải đi mua đồ cho ngoại, anh về đi.

-Anh đi cùng em nhé!

-Không cần đâu.

Nó bước xuống được thêm mấy bậc thang nữa thì có 1 bàn tay kéo nó lại. Hải 1 lần nữa ôm chặt lấy nó, 1 tay ở trên lưng nó còn 1 tay đặt trên đầu nó, nhắm nghiền mắt và...đang hôn nó.

Nó ngạc nhiên căng to đôi mắt đen của mình, lưỡi chạm lưỡi và dần dần nó nhắm mắt lại chìm vào chiếc hôn của anh nhưng nó chợt nhận ra...nó....chẳng có cảm giác gì cả.

Từ xa, 1 bóng đen đã nhìn thấy tất cả và khẽ quay lưng bước đi...

30. Chương 30

Sáng hôm sau....

Say khi đánh zzzz tới giờ ra chơi, vì cái bụng nó biểu tình nên Nhi phải tỉnh dậy để tới hành trình đi ăn.

Nó đi được tới cửa thì gặp Quỳnh.

Nhi định đi ngang qua Quỳnh thì Quỳnh lên tiếng:

-Tao nói chuyện với mày 1 chút được không?

-Tao không rảnh. – nó lạnh lùng đáp rồi lướt ngang qua Quỳnh.

Bỗng Quỳnh nói lớn lên:

-Tao sẽ chuyển trường.

Nhi khựng lại, Quỳnh tiến lại gần nó:

-Tao sẽ theo ba mẹ ra Hà Nội học.

-Thì sao?

-Trước khi đi tao...muốn xin lỗi mày vì những chuyện đã gây ra ày.

Nó không nói gì.

-Tao muốn mày tha thứ cho tao, được chứ?

-Nếu tao nói không? – vẫn cái giọng lạnh lùng ấy.

quỳnh cúi gầm mặt xuống đất, khẽ cười nhạt nhưng 1 giọt nước mắt lại vô tình rơi xuống;

-Cũng không sao, dù sao tao cũng chỉ muốn xin lỗi mày thôi & tao muốn nói...khi ra Hà Nội rồi...tao sẽ nhớ đến tụi bay.

Rồi Quỳnh quay người đi về phía trước, Nhi nhìn theo.

Tại canteen.

Nhi cứ nhìn chăm chăm vào ổ bánh mì mà không ăn, Linh thấy thế liền huơ huơ tay trước mặt nó:

-Mày sao thế?

-Sao là sao? – vẫn ngồi im không nhúc nhích.

-Sao không ăn đi mà thần thờ gì thế?

Nhi ngước mắt lên nhìn Linh rồi nhìn Hoa (không nhìn 3 tên kia nhá bà con mặc dù ngồi chung bàn):

-Con Quỳnh vừa nói chuyện với tao.

-Nó nói gì? – Hoa.

-NB01 xin lỗi tao vì những chuyện đã làm với tao và...nó nói sẽ chuyển ra Hà Nội.

-Gi? – 2 đứa bạn của nó đồng thanh.

-Tao không biết phải làm sao nữa.

-Có lẽ cậu nên tha thứ cho cậu ta đi. – Tài bỗng lên tiếng.

Nhi nhìn sang Tài:

-Nên không?

Tài gật đầu, Nhi nhìn sang 2 đứa bạn nó cũng khẽ gật đầu và nó cũng khẽ cười, dù sao đi nữa thì những gì Quỳnh làm với nó cũng chẳng có gì nghiêm trọng cả.

Bống nó có điện thoại.

-Anh Hải à?

+...

Không biết Hải nói gì mà Nhi chợt bật cười.

Minh bỗng đứng phắt dậy, lạnh lùng:

-Tao lên lớp trước đây.

Hắn đi ngang qua Nhi mà không nhìn nó lấy 1 cái, Nhi nhẩn mặt nhìn theo chẳng hiểu gì cả rồi nó chợt nhìn xuống Hoa, hình như con bạn nó đang có chút buồn...

Ra về....

Xe của thư kí nhà Quỳnh đang đợi nó trước cổng.

Tài xế mở cửa xe cho nó.

Quỳnh chưa lên xe vội, nó quay đầu lại nhìn trường lần cuối, khẽ lăn 1 hàng nước mắt.

Nó bước lên xe, chợt...

-Quỳnh!

Quỳnh vội chạy ra khỏi xe, trước mặt nó là 3 đứa bạn thân.

-Đi vui về nhé! – Nhi cất tiếng.

-Mày tha thứ cho tao chứ?

Nhi gật đầu, Quỳnh ôm lấy nó, lại khóc, thấy thế HOa và Linh cũng đi tới ôm lấy 2 đứa bạn, cũng khóc.

Tất cả đều khóc, riêng Nhi nó chẳng thể nào khóc nổi.

-Giữ liên lạc nhé.

Quỳnh buông tay bạn ra, nước mắt tèm nhem. Nó bước vào xe, đầu vẫn nhìn tay bạn không ngớt mặc dù xe đã chạy được 1 đoạn xa.

Nhi, Hoa & Linh nhìn theo, lòng buồn vì không được nhìn thấy con bạn mỗi ngày nữa.

-Buồn quá.

-Ừ!

Hôm nay như thường lệ, nó bắt xe buýt về nhà, lòng vẫn buồn khó tả.

Nó định lôi điện thoại ra nghe nhạc thì nó chợt phát hiện kế bên nó là 1 chàng trai rất quen.

-Chào bà chị. – tên ngồi kế nó khẽ vẫy tay chào.

Nó cười trừ:

-Haha...chào!

Nó quay mặt sang chỗ khác, mặt nhăn nhó ” đúng là xui xẻo mà ”

Bảo giật ngay điện thoại trên tay nó, nó quya lại:

-Gì thế?

Hắn không nói gì, bấm số gì đấy rồi lại lôi điện thoại của hắn ra:

-Vậy là tôi có số của bà chị rồi nhé!

Nó giật điện thoại lại thô lỗ ” đúng là điên ”

-Con bồ cậu đâu.

Nó cắm earphone vào tai, hỏi.

-Bỏ rồi.

Nó quay phắt sang nhìn hấn:

-Đẹp thế mà bỏ hả?

-Làm gì mà bà chị ngạc nhiên thế, trước giờ tôi phải đá nhiều đũa như thế rồi.

Nhi nhắm mắt lại “Thứ lẳng nhăng khó ưa ”

Hấn tỉnh bơ lấy 1 sợi dây trên tai Nhi gắn vào tai hấn.

Nhi không nói gì, chỉ liếc hấn như muốn ăn thịt.

Tối trạm gần nhà nó, nó định xuống thì Bảo nắm tay nó lại:

-Đi đâu thế?

-Về nhà chứ đi đâu? Hỏi hay nhỉ.

-Ai cho?

Nhi ngờ người ” hơ còn có vụ đó nữa hả? ”

-Bỏ...bỏ ra.

Hấn kéo Nhi gọi lại xuống ghế.

Xe chạy tiếp, Nhi chỉ biết trở mắt nhìn mà không biết gì cả.

Tên Bảo lên tiếng:

-Bà chị đi đây với tôi 1 tí.

-Đi đâu chứ? – nó gần giọng.

-Đừng khó chịu như thế, đi rồi biết.

” Grừ ta sẽ giết mi vào 1 ngày nào đó, chứ không phải hôm nay”

Hấn lôi Nhi tới trước 1 tòa cao ốc giữa trung tâm thành phố, Nhi tự nghĩ ssao này giờ lại ngoan ngoãn cho hấn lôi đi thế nhỉ?

Bỗng nó chợt nhận ra sao cái tòa nhà này quen thế?

Hấn kéo Nhi vào thang máy, bấm tầng số 9. Nó lại thấy quen nữa nè.

Rồi cả 2 dừng lại trước cái số nhà 903.

Nhi há hốc mồm bắt đầu nhớ lại ” là nhà cậu tên Minh mà ”

-Cậu...đưa tôi tới đây làm gì? – nó hoảng hốt hỏi.

-Tới nhà anh trai tôi ăn cơm.

” Anh trai? Khoan đã...Trần Huy Bảo...Trần Huy Minh...ơ...ơ...không lẽ....”

Cạch.

Tiếng cửa mở ra, nó ngơ ngác nhìn người đứng trước mặt nó cũng đang giống nó:

-Trần...Trần...Huy Minh!

31. Chương 31

-Trần...Trần..Huy Minh!

Bảo quay sang nhìn Nhi:

-2 người biết nhau à?

-À...chút chút!

Minh lạnh lùng nhìn Bảo:

-Sao tới đây?

-Em tới không được hả?

-Tới sao còn dắt theo con nhỏ này?

Bảo bỗng kéo Nhi lại gần, khoác tay lên vai nó:

-Bạn gái em đó, thấy sao?

Nhi há hốc mồm quay phắt sang nhìn Bảo, Minh khó chịu nhứ mày nhìn sang cậu em của mình, cả 2 đồng thanh:

-Bạn gái?

Bảo ngơ ngác nhìn 2 người.

Nhi hừ lên 1 tiếng:

-Ăn nói đằng hoàng nhá, ai bạn gái ai hả?

-Thì từ giờ chị là bạn gái tôi.

-Cậu đang mê sảng đấy à? Có cần tôi gọi bác sĩ không?

Minh chen vào:

-Có giỡn thì cũng vừa phải thôi.

-Em không giỡn, em...

Chưa để em mình nói hết, Minh chặn ngang:

-Tới đây làm gì?

-Ăn cơm. – Bảo gõn lộn.

-Cơm đâu mà ăn, về đi.

-Không về.

-Gì đây?

-Em mới cãi nhau với ba.

-Nửa hả?

-Anh hỏi nhiều quá.

Nói rồi Bảo đẩy Minh sang 1 bên đi vào trong.

Nhi cười gượng gạo:

-Tôi...về nhé!

-Không về ở đây làm gì?

Hắn lạnh lùng, Nhi bấu môi:

-Hứ! Ai thềm ở lại chứ.

Nó quay lưng đi thì Bảo chạy ra nắm chặt lấy tay nó trước cái gương mặt biểu hiện không được tốt lắm của Minh.

-Ai cho bà chị về?

-Gì đây?- Nó vung tay ra khỏi Bảo.

-Bà chị ở lại đây đi.

Mặt Nhi méo xệch, đường đường là 1 Lê Thanh Nhi không sợ trời không sợ đất chỉ sợ bà ngoại vác gậy ra rượt mà phải nghe lời thằng oắt con hỉ mũi chưa sạch này hả???

Nó chống nạnh:

-Này! Tôi lớn hơn cậu 1 tuổi đấy, tại sao tôi phải nghe lời cậu chứ? Tôi thích ở hay về đó là chuyện của tôi. Cậu em đừng có mà ra vẻ này nọ kêu tôi làm cái này làm cái kia nhá! Này giờ tôi để yên cho cậu lòi tôi tới đây mà không nói gì là may lắm rồi đấy. Tôi...

Định nói thêm thì 1 giọng nói vang lên từ đằng sau:

-Con gái gì mà nói nhiều quá.

Nhi quay phắt người lại:

-Anh Hải.

Là Hải, Tài & Quân, trên tay bọn hắn còn có thêm mấy bịch gì đấy.

-Sao em lại ở đây? – Hải hỏi, đôi lông mày nhíu lại.

-À...em định về nhà thì bị thằng nhóc này lôi tới (chỉ Bảo)

bảo khoanh tay dựa lưng vào tường:

-Các anh...quen chị ấy à?

Tài cười:

-Tất nhiên, anh còn học chung lớp với Nhi nữa mà.

-Em quên chị ấy cũng học ở Bạch Dương nhỉ (Nhìn vào đồng phục của Nhi) còn anh Hải...?

Hải quàng tay lên vai Nhi, tình tứ:

-Anh với Nhi đang quen nhau.

-Hả? – Bảo há hốc miệng tưởng chừng như không thể thu lại được nữa.

Minh lạnh lùng quay người đi vào trong nhà:

-Đem đồ tới thì vào nấu đi, đứng đây làm gì?

-Vào thôi.

3 tên nhí nhố đẩy Nhi vào trong, Nhi cản lại:

-Em phải về nhà.

-Ở đây chơi 1 tí thôi rồi ăn cơm luôn. – Hải ghé sát mặt mình vào Nhi.

-Ngoại sẽ la mất.

Hải lôi điện thoại ra, bấm số, đợi và:

-Con chào ngoại, ngoại khỏe không ạ?

+....

-Dạ. Ngoại ơi, con đưa Nhi đi chơi 1 lát nhé?

+....

-Dạ.

Hải hớn hở quay mặt sang Nhi:

-Ngoại cho rồi.

Nhi cười mà mặt nhăn như khi ăn ớt.

Hải và Tài xách đồ vào trong bếp.

Quân ngồi phịch xuống ghế sofa cạnh Bảo:

-Đua xe không? Lâu rồi anh em mình không chơi rồi.

-Em không có hứng.

Đáp lại sự hứng khởi của Quân lại là khuôn mặt bí xị như con nít mới bị giật kẹo của Bảo.

-Sao thế?

Trong 1 giây Bảo ngược lên nhìn Nhi đang đứng soi mói cái bình hoa rồi lại nhìn xuống cái gối mình đang ôm:

-Không có gì.

32. Chương 32

Minh quay sang nhìn Nhi:

-Này! Cậu ngồi im 1 chỗ không được hả? lòng vòng 1 hồi chạm bể đồ bây giờ.

Nhi thăm nguyên rửa Minh rồi lon ton chạy vào bếp, Hải & Tài hiện giờ đang là 2 đầu bếp chính, nó chen vào giữa:

-Cần em phụ gì không?

Tài quay sang nhìn nó cười:

-Cậu thì làm được gì?

-Tôi nấu ăn hơi bị ngon đấy nhá!

Nó thấy bị coi thường thế là vỗ ngực khoe tài nhưng nó chợt quê độ khi 1 giọng nói cực kì đáng ghét vang lên:

-Mới bữa nào cậu còn nói cậu không biết nấu ăn mà.

-Ờ...thì...-nó đưa chân qua lại.

Hải ấn nó ngồi xuống bàn ăn cạnh bếp:

-Giờ em ngồi yên cho anh được chứ?

Nó gật gật cái đầu y như con lật đật.

Rồi có 1 rổ rau từ đâu bay tới hạ cánh trước mặt nó, nó quay đầu lại, phi công lái rổ rau đấy không ai khác chính là Tài:

-Lặt rau giùm đi!

Không quên tặng cho Nhi 1 cái nháy mắt đầy quyến rũ, Tài tiếp tục công việc.

Nhi cứ nhìn chăm chăm vào rổ rau, chốc chốc lại lấy 1 cọng lên coi rồi lại thả xuống, nhìn tiếp.

2 sau, nó giặt giặt vạt áo của Hải đang định lấy chai tương ớt trên bàn.

-Gì thế?

Hải nhìn xuống nó, nó không ngược lên nhìn Hải mà vẫn “đắm đuối” vào rửa rau.

Hải chợt bật cười khiến làm chết ngay con cua vừa mua về không biết định làm món gì (hơi wa'):

-Anh biết ngay là em không biết làm mà.

-Anh chỉ em đi.

-Thôi, không cần, em cứ ngồi đó đi.

Rồi HẢI cầm rửa rau đi lại phía Minh, Quân & Bảo đang thản nhiên xem phim uống nước ngọt, còn gác chân lên bàn nữa chứ:

-3 thằng kia, rảnh thì ngồi lật rau đi.

Ngay lập tức, 6 con mắt ngược nhìn lên Hải như muốn trần trối “em không biết làm” hay “phim đang tới hồi gay cấn”, đại loại là thế.

-Không nói nhiều, lật đi.

Hải cho rửa rau yên vị trên bàn rồi đi lại vào bếp.

3 thằng à nhầm 3 chàng nhà ta nhìn nhau không chớp mắt.

Quân bỗng đứng dậy:

-Hiếm khi có mặt đông đủ, gọi Linh tới luôn nhé!

Nhi đứng dậy hưởng ứng:

-Tôi sẽ gọi cho Linh.

Cả 2 bấm số.

Minh và Bảo lại nhìn nhau.

-Nhìn gì? Làm đi. – Minh ra lệnh cho em mình.

-Sao lại là em.

“Cốp” “cốp”

2 cái cốc đầu dành cho anh em nhà họ Trần.

-Khổ bay lắm, cứ như vậy thì chừng nào mới có cnah ăn.

Rồi Tài cầm rửa rau vào bếp tự xử.

Quân cho điện thoại lên bàn:

-15 để Linh tới, nấu phần cho nàng luôn nhé!

Nhi cúp máy, xụ mặt:

-Hoa không tới được, nó phải đi sang nội với nhà nó.

Đồ ăn được trưng bày lên bàn, rất nhiều món đẹp mắt mà không biết có chất lượng hay không.

Có tiếng chuông cửa, Linh tới.

Linh cười tươi chào mọi người thật rạng rỡ & dừng lại ở Bảo:

-đây là.....?

-Em trai Minh, tên Bảo. – giải thích cho Linh & kèm theo là 1 cái hôn lên má, tên Quân này ranh lắm.

Linh lại cười kèm theo là cái nháy mắt:

-Chào cậu em, đẹp trai nhỉ?

Bảo cười cười chào lại:

-Chào chị xinh gái.

-Cảm ơn nhé!

Quân kéo tay Linh về phía mình:

-Thấy nó dễ thương định چرا چمڈڈڈڈڈڈ?

-Đâu có đâu, nhưng nó đẹp trai thật đấy. – Linh cứ nhìn Bảo mà khen mặc kệ cho ai kia đang bắt đầu cau có.

Nhi thấy thế liền chọt vào:

-Này, khen đứa con trai khác trước mặt bạn trai mình là không được đâu đấy.

-Coi cái mặt thằng Quân kia. – Hải quàng tay qua cổ Nhi.

-Ghen rồi, chẹp! – Tài khoanh tay dựa lưng vào tủ lạnh.

Linh tròn mắt:

-Ghen?

-Ngốc thật đấy. – Tài khê cười.

Linh cũng chọt bật cười, nó đang vui, Quân ghen tức là Quân thích nó thật.

Nó chạy lại khoác tay Quân khi thấy hấn với bộ mặt giận dữ:

-Thôi, đừng thế mà, năn nỉ đấy!

Thấy Linh trong bộ dạng như thế này, thật tình Quân không tài nào giận được nữa, hấn nhéo mũi Linh:

-Có ai giận đâu chứ.

Khi đã đánh chén no nê hết đồng thức ăn & dọn dẹp sạch sẽ, cả bọn xúm nhau lên phòng khách.

-Kiểm trò gì chơi đi!

Ngẫm nghĩ 1 hồi, Bảo búng tay cái ” tách”:

-Chơi bốc thăm đi.

-Huh?

Cả bọn nhìn Bảo khó hiểu.

Hấn giải thích:

-Thế này, ở đây có 1, 2...7 người. Chúng ta sẽ lấy ra 7 mảnh giấy nhỏ. Trong 7 mảnh giấy đó sẽ có 1 mảnh có 5 ngôi sao, ai bốc trúng mảnh giấy đó sẽ được ra lệnh cho những người bốc trúng mảnh giấy trắng làm 1 việc gì đấy, hiểu rồi chứ?

-Rồi, bắt đầu nhé!

7 đứa thận trọng mở tờ giấy của mình vừa bốc xong và 1 giọng cười của 1 con thú vang lên:

-Hahahahhhaahahhahhahhaha...5 sao nè!

Người có cái giọng cười \$\$\$#@ là Quân.

6 người còn lại xì mắt thấy mảnh giấy trên tay mình ra.

-Cậu thắng rồi hả? Đừng bắt tôi làm gì đấy! – Linh phụng phịu cầm tay Quân.

-Tất nhiên rồi!

-Này! Ăn gian, tưởng là bồ bịch thì thế hả? – Bảo bức xúc.

-Thì so? Anh mày thích chọn ai là quyền của anh mày nhá! để coi...

Nói rồi Bảo xoa xoa cái cằm đưa mắt đảo qua đảo lại & dừng ngay ở giữa 2 người: Nhi & Hải.

-Gi đây? – Nhi nhìn cái mặt gian hiểm thấy rõ của Quân liền nghi ngờ.

-2 người...-Quân chậm rãi- đang quen nhau mà...đúng không nhỉ!

Tất cả trở mắt nhìn Quân:

-Định giở trò gì đây?

-2 người...cho chúng tôi xem phim tình cảm trực tiếp đi.

Nhi & Hải nhìn Quân nhăn mặt không hiểu nổi.

-Là..hôn nhau ý.

Quân dứt lời, cả đám lại nhìn Quân, Linh thì tất nhiên về phe bạn trai mình rồi:

-Ồ...mà phải là hôn môi nữa nha!

Nhi đỏ mặt:

-Gi chứ? Hôn gì mà hôn...kiếm...cái khác đi!

-Không! đâu có cái luật cấm thế đâu.

-Nhưng...

Hải bịt miệng không cho Nhi nói tiếp bằng 1 nụ hôn.

Xung quanh im lặng.

Ngoài Linh & Quân đang tích cực hưởng ứng thì lại có 3 khuôn mặt biểu hiện đang không được tốt cho lắm.

1 tên thì lạnh lùng dựa người vào ghế nhìn ra ngoài ban công – Minh. Hắn không muốn nhìn thấy cảnh này, bên trong hắn giống như đang có hàng ngàn con dao cứa vào tim. Cảm giác khó chịu tột cùng giống như tối hôm qua, khi Nhi & Hải cũng hôn nhau trên cầu thang.

2 tên còn lại thì nhìn trực diện luôn.

1 tên nhìn nhưng khuôn mặt lại không cảm xúc, giống như vô cảm – Tài. Bên trong hắn thì không rõ nhưng chắc chắn là đang rất hỗn độn, hắn cũng muốn không nhìn giống ai kia lắm nhưng con mắt không thể rời khỏi 2 người trước mặt.

1 tên thì biểu hiện vẻ khó chịu ra ngoài – Bảo. Hắn không che giấu được cảm xúc của mình nên 2s sau hắn đứng dậy đi vào nhà bếp uống nước.

Hải buông môi Nhi ra sau 10s, quay sang nhìn Quân:

-Được rồi chứ? Chơi tiếp nhé!

Bảo ngồi xuống lại nhưng tâm trạng của cả 3 tên vẫn y nguyên không thay đổi.

Má Nhi đỏ ửng, cũng đúng thôi, hôn trước mặt nhiều người thế này mà.

-uầy, 5 sao nhé!

Lần này là Hải, anh chia mảnh giấy có 5 ngôi sao ra.

Quân nhú mày:

-Anh đừng trả thù đấy...nhưng mà dù có hôn Linh cũng chẳng sao cả.

-Anh biết mà, vì thế anh mày sẽ không chọn 2 đứa bay đâu.

Rồi Hải ranh mãnh nhìn sang 3 tên còn lại, bọn hắn giật mình.

Nhi chợt ghé vào tai Hải thì thầm gì đấy.

Anh chợt nhìn sang Tài rồi sang Minh &:

-Mấy đứa nghĩ sao nếu Minh & Tài hôn nhau nhỉ???

Minh phản kháng ngay:

-Anh điên hả?

-Không có chuyện đó đâu nên anh cứ ngồi đấy mà mơ đi! – Tài.

-Này! đây là mệnh lệnh của người thắng cuộc đấy. -Hải.

-Nhưng tụi em là con trai mà. – Minh.

-Ai nói con gái đâu. – Hải.

-Anh nghĩ sao con trai hôn con trai hả? – Tài.

-Có chơi có chịu chứ. – Nhi chen vào.

Không hẹn mà Minh & Tài cùng quay sang Nhi quát:

-Là trò cẩu cẩu đúng không?

Nhi nhìn vu vơ lên trần nhà, ra ban công, vào nhà bếp rồi phán 1 câu:

-Nhà cậu đẹp thật đấy, còn rộng nữa.

-Đánh trống lảng đấy hả?

Quân toe toét cười:

-Thú vị mà!

-Thú vị cái gì? – Minh & Tài đồng thanh tập 2.

-Giờ có làm hay không thì bảo hử? – Tất cả, trừ 2 tên đấy ra bẻ tay crắc crắc nhìn bọn hấn như muốn nuốt chửng, ai nấy sát khí đầu ngùn ngụt.

-Có chết cũng không. – đồng thanh tập 3.

-Được lắm. – Bảo nghiêng răng.

Cả đám định xúm lại hội đồng 2 tên thì...

KING KOONG.....

Tiếng chuông cửa phá đám.

Minh & Tài nhìn ra phía cửa, đồng thanh tập 4:

-Ôi! Cứu tinh của đời ta.

Minh chạy lẹ ra mở cửa.

Cánh cửa vừa mở ra thì 1 cô gái từ đâu xộc tới ôm chầm lấy cổ Minh:

-Anh Minh! Em rất nhớ anh đấy!

Cả đám mắt nhắm mắt mở nhìn về phía cô gái.

Minh khẽ đẩy cô gái ra.

Nhìn 1 lúc, 5 tên con trai ngồi ở trong cùng Minh hét lên:

-LÂM DIỄN KHANH!

Cô gái tên Lâm Diễn Khanh cười rạng rỡ ngồi mà không chới lóa:

-Em nè! Em về rồi!

33. Chương 33

-Em về hồi nào thế?

-Mới thôi, vừa đặt chân xuống sân bay là em tới nhà anh luôn đó nhưng mà bác nói là anh ra ở 1 mình rồi, thế là bác cho em địa chỉ, em phi vọt tới đây luôn nè. – DKhanh nói 1 lèo rồi quay qua mọi người ở trong – Chào mọi người, chà! Đồng đủ nhỉ!

-2 năm rồi em mới về nhỉ?

-Em xinh ra nhiều đấy!

-Cảm ơn các anh nhé!

Diễn Khanh chạy vào trong nhập bọn với mọi người, Minh đóng cửa rồi cũng đi vào ngồi cạnh Khanh.

-Mọi người đang chơi gì thế? – thấy đồng giấy dưới sàn, Khanh liền hỏi.

-Nhảm nhí thôi.

Linh tỏ mò:

-Ai thế?

-Đây là Lâm Diễn Khanh, ít hơn chúng ta 1 tuổi đấy. Chúng tôi chơi thân với nhau từ hồi còn bé xíu xiu cơ.

Linh gật gù cái đầu.

Quân quay sang Khanh:

-Còn đây là...

Quân đang định giới thiệu Nhi & Linh cho Khanh nhưng tự nhiên con bé nhảy vào hóng:

-Em biết rồi, khỏi giới thiệu, bạn gái chơi qua đường chứ gì? Em biết thừa mấy anh chùm lằng nhằng mà. Mà mấy anh định chừng nào bỏ thế, em sẽ giới thiệu ấy anh mấy con bạn em dễ thương lắm, mấy ngày nữa tụi nó cũng sẽ bay qua Việt Nam, lúc đó các anh lác mắt à coi.

Con bé vô tư cứ thế mà tuôn.

Nhi & Linh nhếch mép:

-Chơi qua đường?

-Qua đường gì chứ? bạn gái thật sự của anh đấy! – Quân & Hải vội chữa cháy.

DKhanh trố mắt:

-Các anh mà cũng biết tới cái từ “bạn gái thật sự” á?

-Khing thường vừa thôi đấy.

-Ai biết đâu, tại trước giờ mấy anh thay bồ như thay áo ý.

Linh khẽ liếc Quân, Quân quay sang cười:

-Đừng để ý.

-Ai để ý chứ? – Linh gắt.

Hải chỉ nhìn Nhi chờ phản ứng của nó.

Nó đứng phắt dậy:

-Trễ rồi, em về đây.

-Mới 3h (chìu) mà trễ gì chứ? – Hải nắm chặt lấy cổ tay Nhi.

-Em có tí chuyện. – nó lạnh lùng hất tay Hải ra và đi về phía cửa.

Linh cũng chạy theo:

-Em về luôn đây, chờ với Nhi!

Cái cửa đóng lại cái rầm 1 cách thô lỗ.

Cả đám chỉ dám nhìn theo.

DKhanh bề ngoài ngây thơ nhưng bên trong tội lỗi ngập đầu nhìn về phái đàn anh cầu mình:

-Tại em à?

-Chứ tại ai? – ngay lập tức 10 con mắt của 5 tên con trai chiếu tướng con bé.

-Em nói sai gì à? – vẫn cái vẻ ngây thơ vô số tội đấy.

-Sao em lại nói cái gì mà ” chơi qua đường” rồi tội anh lãng nhãng này nọ hả?

-2 chị ấy giận rồi. – Bảo đứng lên đi lại mở cửa phòng ngủ – anh Minh! Cái bộ đồ chơi điện tử anh để đâu?

-Tự kiểm đi – Minh tỏ vẻ không quan tâm ngả người vào cái ghế sofa màu nâu thẫm.

Tài đi về phía ti vi:

-Cái đĩa phim ma mới mua về đâu Minh?

-Nghe đồn là ở...đâu đó ai biết! – chàng ta tưởng chàng ta nhớ nhưng trong 1 lúc nào đó chàng ta đã quăng ở 1 xó nào rồi.

DKhanh uất ức nhìn các anh handsome của mình, phụng phịu:

-NÀY! Em mới về mà sao không ai quan tâm em hết thế? 2 năm rồi em mới về Việt Nam, các anh phải chào đón em chứ, bộ mấy anh không nhớ tới em hả? Hồng nhớ tới 1 Lâm Diễm Khanh xinh đẹp nét na này hả? Quá đáng vừa thôi chứ.

-Vẫn chưa bỏ được cái tật nói nhiều nhỉ? – Hải không nhìn Khanh, anh lôi điện thoại ra đọc tin nhắn, tin nhắn được gửi bởi Nhi *anh đem cặp của em xuống với, em để quên trên đấy rồi*, đọc xong Hải khẽ bật cười, đứng dậy đi lại phía cửa, lấy cặp Nhi lên rồi đi ra ngoài.

Minh thấy thế liền hỏi:

-Anh đi đâu thế?

-Trả về cho chủ – đưa cái cặp của Nhi lên – rồi về luôn.

DKhanh nhìn Minh:

-2 cái chị hồi nãy ý, cái chị thả tóc với cái chị cột tóc ai là bạn gái của anh Hải?

-Cột tóc. – Minh trả lời gọn lỏn.

-Vậy cái chị thả tóc là bạn gái của anh quân à?

-Ừ!

-Còn anh Tài & Bảo đang cô đơn à?

Bảo thấy Khanh đụng chạm vào nỗi đau liền lên tiếng:

-Anh Minh cũng thế thôi.

-Ai nói anh Minh cô đơn chứ? Có tớ đây chi!

34. Chương 34

-Em/cậu vừa nói cái gì thế?

Minh, Tài, Quân & Bảo hết sức sửng sốt trước câu nói của Khanh.

Khanh nắm chụp lại từng chữ vừa bay ra khỏi miệng mình, cười cười gượng gạo:

-À! Em có nói gì đâu, haha...

Rồi con bé liền lảng sang chuyện khác:

-Ba cho em với anh Phong chuyển qua trường mấy anh rồi đấy!

-Thế à? Mà...em vừa nói tới Lâm Phong? Thằng hâm đấy cũng về à?

Khanh gật đầu rồi tuân tiếp:

-Anh ấy về cùng với em mà, chắc bây giờ lại đang hú hí với mấy em nóng bỏng nào rồi, haizz...lãng nhăng y chang mấy anh, đúng là bọn con trai...

Minh chặn họng:

-Được rồi, anh đâu có hỏi thằng đó làm gì ở đâu đâu.

Tiếp theo là Tài:

-Công nhận em rất là đẹp...

-Em tự biết mà, ai chả nói thế!- Khanh ôm mặt tự sướng.

-Nhưng vô duyên quá! – cắt ngay dòng sung sướng của Khanh, Quân tiếp lời thằng bạn.

-Cậu mà bỏ được cái tật nói nhiều thì chắc cũng nhiều trai theo lắm đấy.

-Xi – Khanh xịu mặt rồi lại hất cao tận trời – DKhanh này không cần bỏ cái đấy thì trai cũng xếp hàng dài nhá!

-Con trai không ưa con gái nói nhiều.

Dường như câu nói của Minh rất có hiệu nghiệm với Khanh:

-Vậy à? Vậy thì em sẽ sửa dần.

-Tốt! Vậy bây giờ em về được chưa?

Minh nhìn Khanh cười, Khanh nhìn Minh khó chịu:

-Anh đuổi em đấy à?

-Ừ! – cực thẳng thắn, Minh cho Khanh 1 chữ ngắn gọn.

Con bé xụ mặt 1 đồng:

-Không về!

-Vậy ở đây ăn vạ à?

Rồi con bé quay qua nhìn MINH bnag82 1 con mắt cún con, dễ thương cực:

-Anh đưa em đi lòng vòng xem có gì đổi mới không nhé!

-Không có gì đâu nên đừng đi làm gì.

-Không thích, em muốn đi.

-Con bé này hay nhỉ?

Rồi Khanh lôi Minh xoành xoạch ra ngoài trước những ánh mắt tội nghiệp của 3 tên còn lại.

Bảo lên tiếng:

-Cậu ta chắc thích anh Minh thật.

Quân vươn vai:

-Kiểu này mà có cô nào ở gần tên MINH thì coi chừng Khanh lột vỏ.

2s sau, khi câu nói của Quân ngấm vào đầu, Quân & Tài bỗng nhìn nhau:

-Khoan đã! – Đồng thanh tập 1.

-Trên trường có tin đồn là Minh quen Nhi. – đồng thanh tập 2.

-Tiêu Nhi rồi! – tập 3.

Bảo đưa con mắt ngạc nhiên nhìn 2 người anh:

-Cái gì ạ? Anh MINH quen chị Nhi á? Anh Hải thì....

Chưa để Bảo dứt, Tài lên tiếng:

-Con nít, quan tâm làm gì? Về Quân.

Rồi cả 2 đứng dậy đi về, còn lại mình Bảo

” Trên trường thì quen anh Minh, ở ngoài thì quen anh Hải, rốt cuộc thì chị là người ra sao hả? Và...có còn chỗ nào cho tôi không?

Hải đưa cặp cho Nhi xong định chở Linh & nó về luôn nhưng mama anh lại gọi về nhà gấp nên 2 đứa đành đi xe buýt.

Linh & Nhi tấp vào 1 quán kem không to nhưng khá đẹp.

Linh xả giận vào ly xem:

-Grừ...con nhỏ hồi nãy là ai mà sao vô duyên thế không biết, tức chết đi được.

-Thì tao bỏ về cũng vì thế đấy, ngồi nghe nó nói 1 hồi nữa chắc tao cho nó lên gặp Ngọc hoàng sớm.

Được mấy phút sau, Linh ngáp ngừng nhìn Nhi.

-Có gì thì nói đi, mày sao thế? – Nhi hỏi khi thấy con bạn cứ là lạ.

-Mày...có...ừm....không có gì, ăn đi!

-Có gì thì nói, mày làm tao tò mò đấy.

Linh hít 1 hơi chuẩn bị lòng dũng cảm để hỏi Nhi:

-Mày...không thích anh Hải, đúng chứ?

Nhi khựng ngay cái tay đang múc kem, ngược lên nhìn Linh:

-Mày...nói vậy là sao?

-Tao biết là mày không hề thích anh ấy.

Nhi cười gượng:

-haha, mày nói hay nhỉ? Không thích sao lại quen?

Linh vẫn không tha:

-Có thể là mày sợ anh ấy buồn?

Nhi giật mình, đặt muống kem xuống:

-Đúng là chả có gì giấu được mày nhỉ?

-Vậy là không thích?

Nhi thở dài:

-Tao không biết, nhưng hình như trước giờ tao chỉ xem anh ấy là anh trai thôi mà ạ.

Linh vẫn nhìn Nhi:

-Và...mày có biết con Hoa....

-Thích anh Hải chứ gì?

-Mày tính sao? – Linh vẫn hỏi không ngớt.

-Không biết!

-Là 1 người bạn tao khuyên mày, nếu không thích anh ấy thì chia tay đi.

Nhi nhìn Linh ngạc nhiên, Linh nói tiếp:

-Nếu tiếp tục quen thì mày sẽ vất vả, khi anh Hải biết mày không thích anh ấy thì anh ấy sẽ bị tổn thương, cả con Hoa nữa...nên mày nên chấm dứt càng sớm càng tốt.

Về đến nhà, từng câu chữ của Linh vẫn còn ám ảnh Nhi. Thật sự nó không biết phải làm sao bây giờ cả.

Nó mệt mỏi nằm phịch xuống giường & thiếp đi.

35. Chương 35

Đang thưởng thức mớ sơn hào hải vị trên 9 tầng mây, Nhi chợt giật mình dậy bởi cái bài Stronger chuyên gia phá đám, ôi! tạm biệt thức ăn nhé! Nó vùng vằng bật dậy, thăm rửa thẳng nào con nào dám phá tan giấc mộng đẹp.

-Gi? – chẳng cần biết đầu dây bên kia là ai, nó cộc cằn.

+ Nhi hả? Mày sao thế?

-Trăng sao gì? Ai đấy?

+Bà nội, con nè, lại ngủ chứ gì?

Nhi mắt nhắm mắt mở nhìn vào màn hình điện thoại : Quỳnh.

-Là mày à?

+Chứ ai?

-Có gì không?

+Nhớ mày gọi không được hả?

-Tâm thần.

+Đạo này mày ổn chứ.

-Tất nhiên!

+Mày với anh HẢI vẫn tốt chứ?

-Bình thường, có gì không, dẹp cái vụ chào hỏi này đi.

+Xì...tao chỉ muốn nói chuyện với mày 1 tí hông được hả?

-Hông, mày biết tao đang ngủ ngon hông hử?

+Thôi tao không dài dòng với mày làm gì...thật ra tao định không nói ày rồi...

+có gì nói lẹ đi.

+Chuyện mày không thích anh Hải ý, thật ra anh ấy biết rồi nên mày đừng làm anh ấy buồn thêm nhé!

Nhi giật mình:

-Gi cơ?

+Anh HẢI biết mày không thích anh ấy rồi.

-Khi...khi nào?

+Ngay từ đầu đã biết rồi.

Nhi sững người, 1 hồi sau nó mới hỏi:

-Sao mày lại nói chuyện này với tao?

+Thật ra anh ý buồn nhiều lắm ý, nếu mày mà chia tay anh ấy thì không biết anh ấy sẽ ra sao nữa, tao chỉ sợ mày vội vàng kết thúc khiến anh ấy tổn thương nên...

-Tao phải làm sao?

+Tùy mày thôi...

Quỳnh có thần giao cách cảm với nó hay mà lại biết chuyện nó & Linh nói chuyện với nhau mà gọi nhỉ???

Nhi nhăn nhó 1 hồi rồi lại bấm số của Linh.

+Có gì không? – đầu dây bên kia trả lời.

-Mày ơi con Quỳnh vừa gọi cho tao.

+Thì sao?

-Nó nói cái chuyện tao không thích anh Hải ý, anh ấy biết rồi.

+HẢ? – tiếng hét như muốn lung màng nhĩ của Linh.

-Tao phải làm sao bây giờ?

+TAO không biết....mà...anh ấy biết mày không thích anh ấy mà vẫn quen à? Chắc anh ấy thích mày nhiều lắm.

-Chắc...chắc tao sẽ không chia tay anh ấy quá.

+Vậy mày tính sao?

-Nếu ở bên anh ấy nhiều thì...tao sẽ thích anh ấy thôi, đúng không?

-Ý mày là....?

-Tao sẽ cố gắng thích anh Hải.

Cúp máy được khoảng 2s rồi, nó miên man, nó nghĩ rằng chỉ cần thích lại là được thôi mà, nó không thể làm tổn thương người anh đó được, nhất định!!!!!!!

Nó lết ra khỏi phòng đi ăn cơm. thở dài rồi ngồi xuống bàn.

Hy đặt đĩa sườn nóng hổi lên bàn:

-Ngoại ơi! Hình như có người chuyển tới căn hộ đối diện ạ?

-Ừ!

-Ai thế ngoại?

-Không biết nữa...

chợt

Cộc cộc cộc...

Tiếng gõ cửa vang lên và sau đó là 1 giọng nói:

-Có ai trong nhà không ạ?

Hy nhanh nhẩu ra mở cửa, con bé sững người “Đẹp...đẹp trai quá!” rồi lấp bắp:

-Anh...anh...cần gì ạ?

Chàng thanh niên nở 1 nụ cười thân thiện:

-Anh là người mới chuyển tới căn hộ đối diện nhà em, anh có tí quà cho nhà em...ừm...mong đón nhận người hàng xóm mới này nhé!

anh chàng không quên tặng thêm cho Hy 1 cái nháy mắt ngất ngây khiến con bé mắt hồn mà không biết mình đã đưa tay ra nhận quà của người đối diện từ khi nào.

-Em sao thế? – chàng thanh niên lên tiếng gọi hồn Hy trở về.

-À...không sao...cảm ơn anh....nhưng mà sao em thấy ah quen quen nhỉ? – ngẩng ngía 1 hồi Hy thấy hình như đã gặp người này ở đâu rồi.

-Quen?

Chợt ngoại đi từ trong nhà ra:

-Cái gì thế Hy?

Chàng thanh niên thấy thế liền cúi đầu chào:

-Con chào bà ạ!

-Ai thế? – ngoại nhìn Hy hỏi.

-Con là hàng xóm mới chuyển tới ạ, mong bà giúp đỡ con. – anh ta trả lời thay cho Hy.

Ngoại mỉm cười:

-Ồ! Hóa ra là con à? Mà...ba mẹ con đâu?

Anh chàng gãi gãi cái đầu:

-Dạ...con chuyển tới & sẽ ở đây 1 mình ạ.

-sao?

-Ừm...thật ra ba mẹ con nói con á lớn rồi không được ăn bám ba mẹ nên cho con ra tự lập 1 thời gian xem sao.

Ngoại hết sức ngạc nhiên:

-Tự lập? Con...bao nhiêu rồi nhỉ?

-Dạ...18 ạ!

-18? BẰNG tuổi con Nhi nhà mình mà biết tự lập rồi à, giỏi nhỉ!

Anh ta không nói gì mà cứ thế cười trừ.

Nhi thấy tò mò liền đi ra:

-Ai thế ngoại?

2 người chạm mắt nhau – Nhi & anh chàng cùng tuổi – đều há hốc mồm:

-Cậu sao lại ở đây?

-nhà cậu ở đây à? – chàng trai lên tiếng nhưng chưa hết bất ngờ.

-Còn...cậu? – Nhi cũng thế.

-Tôi là người mới chuyển tới.

-2 đứa biết nhau à? – ngoại khê hỏi.

-Là bạn cùng lớp ạ. – Nhi trả lời.

Hy chợt réo lên:

-em nhớ rồi, anh là Tài học khối 12 đúng không?

-Em biết anh à? – Thì ra anh chàng này hàng xóm mới của nhà Nhi là Tài....

36. Chương 36

Theo mệnh lệnh của sư bà bà (ngoại), Nhi phải dặt cái của nợ mang tên Tài đi lòng vòng khu phố lịch sự nhưng không có tẹo nào gọi là văn hóa này.

-Cô bé Hy hồi nãy là em cậu hả? – Tài đưa mặt hưởng chút gió kèm theo là 1 số hạt bụi li ti.

-Ừ! – Nhi khê trả lời.

-Em cậu đẹp nhỉ!

-Này, đừng nói là cậu đang có ý định چرا cấm con bé đấy.

Nhi liếc Tài, hần đưa con mắt khám thính sang nó:

-Nếu có thì sao?

-Con bé còn ngây thơ lắm, cấm cậu đụng tới nó.

-Nếu tôi cứ đụng thì sao?

-Thì thế này nè. – Nhi thụi cho hần 1 cú ngay bụng khiến hần phải ôm bụng mà rên la.

-Cậu...cậu...đúng là....

-Tôi làm sao?

-Thằng Minh nói đúng mà, cậu chả có gì gọi là dịu dàng nữ tính hay dễ thương xinh đẹp gì cả.

Nghe xong câu nói cẩu hần, mặt nó đỏ phừng phừng như bọn cướp Phong Lai trong truyện Lục Vân Tiên:

-Hần dám nói thế á?

-Tôi xạo cậu làm gì?

Thấy lửa bắt đầu bốc trên đầu Nhi, Tài vội dập nhưng không may lại châm thêm xăng:

-Bình tĩnh, bình tĩnh, chớ có nóng nổi mụn chết, mặt cậu như thế này mà còn nổi mụn thì ai coi.

-Grừ...ta sẽ giết mi.

1 lúc sau, 2 đứa đang ngồi trên 1 băng ghế đá ở công viên, Tài đã cho Nhi hạ hỏa bằng 3 cây kem socola mát lạnh.

Nhi lên tiếng:

-Cái vụ tự lập này sao tôi không nghe cậu nói gì hết thế?

-Tôi mới nói cho 2 tên kia thôi.

-Mà nè...ba mẹ cậu để cậu sống 1 mình thế này thật hả?

-Ừm...2 người họ bắt đấy, nói cái gì mà phải biết trải qua khó khăn giải quyết cái gì từ lum từ la gì ấy mà.

-Chi vậy?

-Để mai mốt tôi lên hay ba tôi quản lý công ti.

-Woa! Ngưỡng mộ quá, mà sao ba mẹ cậu không cho cậu sống ở cái khu nào cao cấp hơn như ở nhà tên Minh?

-Không biết, ở đây ba mẹ tôi chọn mà.

-à! nhưng mà 2 tên kia biết nhà cậu ở đây chưa?

-Chưa, định mai giải quyết xong cái vụ đánh nhau gì gì đấy với quận bên rồi kéo qua đây luôn....

3h chiều ngày hôm sau...

Nhi khẽ bước xuống khỏi chiếc giường yêu quý.

Nó đi tới mở cái tủ quần áo của nó ra, lôi từ trong góc đáy tủ 1 cái bao màu đen, từ từ mở ra: 1 cái áo khoác đen có nón, 1 chiếc quần ống rộng màu đen & 1 đôi giày đen nốt.

-2 năm rồi mới gặp lại mày nhỉ?

Rồi nó bỏ cái bọc đấy vào ba lô, đi ra khỏi nhà....

Tại nhà kho cạnh bãi đất trống – địa điểm 2 năm trước đây Bạch Dương và Đông Hòa đã từng đấu với nhau.

Vẫn là những hình ảnh quen thuộc.

Những tên đầu gấu bên đấy mặt nhăn nhó y như khi.

Tên cầm đầu của bên đấy cười thách thức khinh bỉ.

Bạch Dương không buồn cười khinh lại chúng.

Thủ lĩnh bí ẩn đứng đầu với khuôn mặt lạnh băng (haha ko có thấy mặt nên nói đại).

Minh đứng phía dưới thủ lĩnh, Tài & Quân đứng 2 bên.

Tạo dựng nên 1 đội hình rất ư vững chắc.

Cả 2 bên tính tổng cộng cả thấy hơn 50 tên.

2 bên chỉ gậy và gậy. (truyện này ko chơi dao kiếm giống mý truyện khác ạ)

Sát khí nồng nặc.

Bắt đầu.

Những âm thanh cực vui tai

Binh

Bốp

Bốp

Binh

Hự...

10 đầu trôi qua, 11 em lăn ra “ngủ” dưới cái nền dơ bẩn bởi từ lâu đã không còn ai tới.

Trong đó có 4 em quận bên & 7 em...Bạch Dương.

Thủ lĩnh bên đấy nhếch mép cười:

-Ha, tưởng Bạch Dương lợi hại cỡ nào, hóa ra cũng chỉ có thế, nhìn cái tướng của thủ lĩnh bí ẩn nổi danh bao lâu mà như củ chuối đấy thì...

Chưa dứt câu, 1 cú đâm ngang tàng của thủ lĩnh bí ẩn dành tặng cho kẻ lảm mồm.

Hắn bất ngờ lấy tay lên quệt máu trên miệng, lại nở 1 nụ cười khó ưa:

-Cũng không tồi!

Ai làm việc nấy, mạnh ai nấy đánh, đánh như chưa bao giờ được đánh, lần lượt từng em từng em chìm vào 1 bài hát hay

Bé ơi ngủ đi

Đêm đã khuya rồi

Để những giấc mơ đẹp sẽ luôn bên em

Bé ơi ngủ ngoan

Trong tiếng ru hời

Vàng trăng đợi em cùng bay vào giấc mơ...

Thoáng chốc nên Bạch Dương chỉ còn lại 4 tên (ai cũng biết gòy ha)

Còn bên quận bên còn tới hơn chục tên.

Điều này càng khiến cho thủ lĩnh của bên kia càng khinh thường Bạch Dương. Chúng nghĩ BD chỉ là 1 lũ tép riu coi trời bằng vung, coi thúng bằng niu, coi riu bằng muỗi.

-Này, bên đây có ổn không đây?

Tên mặt già dê dê tiện của quận bên tiến sát lại gần thủ lĩnh BD, cúi khuôn mặt rở không của hắn xuống nhằm muốn thấy rõ khuôn mặt đang che khuất dưới bộ dạng đen thui từ đầu tới chân kia.

Không ngần ngại, không cho hắn nhìn khuôn mặt trời phú của mình, thủ lĩnh bí ẩn cho hắn 1 cú lên gối vào bụng, nhân lúc hắn đang ôm bụng thì miễn phí thêm 1 cái cùi trỏ ngay cái lưng không mấy bằng phẳng. Tưởng ngã nhưng không, bọn này trâu bò lắm, hắn siết chặt lấy cánh tay của thủ lĩnh BD nhưng không may hắn lại bị thủ lĩnh xoay ngược cánh tay cẩu hắn lại, rất mạnh. Lần này thì hắn ngã xuống thật, cầm cánh tay mà rên la.

Nhưng vẫn chưa xong, thủ lĩnh còn tặng thêm cho hắn 1 cây gậy bóng chày muôn thuở đã theo mình mấy năm nay.

3 tên còn lại xử đẹp luôn mấy tên kẻ thù bằng cách Minh đánh qua 1 lượt cho chúng lăn ra, Tài vung gậy đánh mạnh lượt 2 khiến chúng không í ới thêm 1 lời, Quân hạ màn bằng lượt thứ 3 khiến chúng không tài nào ngoi lên được, diệt tận gốc mấy tên đàn em của thủ lĩnh bên đây, giờ chỉ còn lại mình hắn.

Hắn nhìn qua nhìn lại thấy chẳng còn tên nào trụ cùng mình, Minh khẽ nhếch môi cười mỉa mai:

-Này giờ chúng tôi chỉ thử thôi mà, không ngờ mấy người lại tự đắc như thế nhỉ?

Chợt 1 tên cầm gậy gượng dậy, là tên cẩu bên kia, từ phía sau lưng chẳng ai để ý và...

Bốp...

Cây gậy hắn vừa cầm gậy làm 2 khi vừa chạm vào da thịt cẩu thủ lĩnh bí ẩn.

Thủ lĩnh vẫn đứng yên.

Tất cả quay lại nhìn.

Tên thủ lĩnh bên đây cười gian xảo.

Tài quăng cây gậy xuống sàn:

-Đường đường là 1 thủ lĩnh mà chơi đánh lén à? Nhục nhỉ?

Lại im lặng nhìn xem thủ lĩnh bí ẩn sẽ phản ứng ra sao.

Thủ lĩnh lạnh lùng quay mặt lại nhìn tên vừa đánh lén mình, hắn giật mình, buông thông nửa cây gậy còn lại trên tay.

Thông thường những người bị phan cho 1 gậy như thế thì chắc là đã không còn đứng vững như thế này đâu nhỉ?

Thủ lĩnh tiến sát lại gần hắn, hắn lùi lại.

37. Chương 37

Thủ lĩnh tiến sát lại gần hắn, hắn lùi lại.

Gần hơn nữa, hắn đang đứng nép sát vào tường.

Thủ lĩnh túm lấy cổ áo hắn nhưng bị tên đại ca bên kia, kéo ngược lại, chẳng chần chừ, thủ lĩnh tặng ngay cho hắn 1 cú đá ngay ngực.

Tiếp tục với công việc, thủ lĩnh xoay người giáng cho tên vừa đánh lên mình 1 bàn chân lên mặt, in cả dấu giày. Hắn “bay” tới đồng gỗ mục, gãy nát.

Tên đại ca còn lại bỏ chạy mất dép, đúng là nhục mặt dân đánh đấm, không hiểu sao lại có thể trở thành thủ lĩnh của quận bên đây được nữa, phải chăng mấy trưởng bên quận đây quá yếu.

Giờ thì thực sự mới biết ai là tép riu.

Tưởng mọi việc đã xong nhưng không, thủ lĩnh bí ẩn đi lại phía thẳng HÙNG đang la liệt dưới đất, túm cổ áo hắn xách lên và 1 cú đấm không thương tiếc cho khuôn mặt chẳng đẹp đẽ gì của hắn, thêm 1 cú nữa ở mặt bên kia, 1 cú nữa và cuối cùng là 1 cái đá vào vùng eo.

Không ai hiểu tại sao thủ lĩnh lại làm như thế, chỉ đứng yên nhìn.

Thủ lĩnh vươn vai đi thẳng ra phái cửa vì nhiệm vụ đã hoàn thành và bây giờ chàng ta cũng đã trở thành thủ lĩnh của quận bên đây luôn.

Minh gọi lại:

-Này! Tên kia!

Thủ lĩnh khựng lại.

-đấu với tôi 1 trận đi.

Minh nói tiếp.

Thủ lĩnh im lặng rồi đi tiếp, Minh bực bội:

-Có nghe tôi nói gì không hả?

Thản nhiên đi như chưa từng nghe, thủ lĩnh còn giơ ngón tay giữa lên cho Minh tức nữa.

Và ngoài Tài không có 1 ai để ý là trên ngón tay giữa đây có 1 miếng băng keo cá nhân.

Khi bóng thủ lĩnh khuất hẳn, 3 tên mới đi ra khỏi căn nhà kho để lại là mấy tên cứ thế mà “ngủ” ngon lành.

Trên con hẻm đi về nhà, Minh vẫn còn ám ức vì thủ lĩnh bí ẩn coi rẻ mình, chợt hắn lấy lại bình tĩnh, ngạc nhiên:

-Ồ...Đây là con hẻm tới khu chung cư nhà Nhi mà.

-Mày biết nhà Nhi à? – Tài thắc mắc.

-Ồ!

-Sao mày biết?

-Thì biết là biết thôi.

Quân chen vào:

-Không lẽ mày ở cùng chung cư với con nhỏ đó?

-Còn là hàng xóm ở nhà đối diện nhau nữa kìa! – Tài thờ ơ đáp.

-Gi? – 2 tên ngạc nhiên.

-Làm gì mà mắt trợn lên ghê thế?

Khi Tài đang loay hoay với chùm chìa khóa mở cửa, Minh quay sang nhà đối diện, bấm chuông, Hy bước ra:

-Có gì không ạ?

-Nhi có nhà không em? – Minh khẽ hỏi khiến con bé tim đập hơi nhanh(thông cảm, con bé hơi bị mê trai đẹp)

-à..chị Nhi ra ngoài chưa về.

-VẬY...xíu nữa Nhi về bảo qua đây nhé! Cảm ơn em.

Nhi cho cái thân bụi bặm vào phòng tắm, cái lưng nó nhức nhối, dòng nước lạnh làm nó cảm thấy dễ chịu hơn.

-Chị Nhi! – tiếng Hy ở ngoài vọng vào.

-Gi?

-Cái anh gì bạn anh Tài kêu chị qua nhà ảnh kìa.

-Chi? – Nhi trầm nghĩ “chắc là tên Minh điên”

-Em không biết, chị tắm lẹ rồi qua nhé!

-Phiền phức.

Tại nhà Tài...

-Sao cái tên đấy lại có thể khinh người như vậy nhỉ? – Minh hậm hực.

-Chắc hẳn nghĩ mày không đủ trình độ đấu với hắn. – Quân đi xăm xoi căn hộ mới của Tài.

-Đúng là chẳng mà.

Có tiếng chuông cửa....

-Chắc là Nhi! – Tài chạy lẹ ra mở cửa.

-Kêu qua có gì không? – Nhi hần học.

-Tôi thì không nhưng thằng kia thì có. – Tài chỉ tay về phía Minh.

-Gi? – Nhi nhìn Minh tiến thẳng vào nhà.

-Gi là gì? – Minh đưa con mắt ngây thơ nhìn nó.

-Chẳng phải cậu kêu tôi qua à? – Nhi chống nạnh, đang bực mà còn gặp sao chổi, xui hết nói.

-Thì đúng là tôi kêu nhưng chả có chuyện gì cả.

Nhi điên tiết quay người bỏ về vì đơn giản nó chẳng muốn nói nhiều với cái tên đại vô duyên này.

Tài kéo tay Nhi lại:

-Tôi xào mì rồi, ở lại ăn chung nhé!

-Mì xào? – Mắt Nhi như sáng rực lên khi nhắc tới đồ ăn – tất nhiên tôi sẽ ở lại.

Mặc cho 2 tên kia đang phá phách ngoài phòng khách, Tài đi vào bếp chuẩn bị cho ra 4 đĩa mì thơm ngon.

Nhi lan man chạy vào:

-Thơm quá!

Tài nhìn Nhi cười:

-LẤY dùm tôi chai tương ớt kia đi!

Nhi chạy lại bàn ăn cạnh đấy lấy chai tương ớt nhãn hiệu chinsu không phải hàng dỏm đưa lên trước mặt Tài:

-Nè!

-Cảm ơn.

Tài định lấy chai tương ớt trên tay Nhi, chợt hần nhìn thấy trên đầu ngón tay giữa của nó có 1 miếng băng keo cá nhân. Hần nghĩ lại hồi nãy tên thủ lĩnh bí ẩn cũng có 1 miếng ở ngón tay giữa giống vậy.

-Sao thế? – Nhi hỏi khi thấy Tài cứ chăm chú nhìn vào tay mình.

-À...tay cậu sao thế? – Tài đón lấy chai tương ớt đổ chót.

-Tôi gọt táo bị đứt tay thôi.

-Cầm cho tôi!

Tài đưa 2 đĩa mì lên và nói với Nhi.

Nhi đưa 2 tay ra cầm lấy 2 đĩa mì:

-Làm gì?

-Đem ra cho 2 thằng điên kia.

-Sao tôi phải đem chứ? Bọn hần cũng có tay chân thì tự đi mà lấy.

-Đi đi mà.

Tài đẩy lưng Nhi tiến về phía trước, nó khựng lại, vẻ mặt đau đớn, vết thương ở lưng bị Tài đụng trúng nên nhói lên.

-Cậu sao thế? – Tài lo lắng khi thấy khuôn mặt có vẻ đau của Nhi, lại còn đổ và giọt mồ hôi bên thái dương.

-À..không sao. – Nhi cười gượng nhưng vẫn không che được cơn đau đang chế ngự ở lưng mình.

Nó hít 1 hơi thật dài rồi bước ra ngoài.

Tài nhìn Nhi lạ lùng “Hình như lưng cô ấy bị thương thì phải.”

Rồi hần tiếp tục làm 2 đĩa mì còn lại.

2s sau, hần chợt khựng lại & nhớ tới cảnh thủ lĩnh bí ẩn bị đánh lén vào lưng, cộng thêm cái băng keo cá nhân rất giống Nhi.

Hần lắc đầu nguầy nguậy sau 1 hồi suy diễn vẫn vơ “Không phải...không phải...chỉ là trùng hợp thôi”

-Tôi đem về nhà ăn, có gì xúi tôi qua trả đĩa. – Nhi bưng đĩa mì đi ra phía cửa.

-Sao thế?

-Ở đây nhìn mặt tề vô duyên kia ăn không nổi.

Rồi Nhi tí ta tí tởn chạy về nhà mình.

-Tên vô duyên là mày đúng không Minh? – Quân cho từng sợi mì dai dai ngon ngon vào miệng.

-Mày cũng vô duyên lắm đấy. – Minh châm lại.

-Nói chung 2 đứa bay là đồ vô duyên. – Tài chen vào.

-Nói chung mày vô duyên nhất. – Quân và Minh đồng thanh rồi quay sang nhìn nhau cười, vỗ cổ vai nhau – Bạn tốt!

Khi đã chén sạch no nê hết từng miếng tương ớt trên đĩa mì. 3 tên nằm sải lai xuống nền nhà.

Quân khẽ nhắm mắt:

-Diễn Khanh với thằng Phong chừng nào vào học?

-Thứ 2 tuần sau. – Minh.
 -Hình như Khanh có vẻ thích mày. – Tài.
 -Thì sao? – Minh thờ ơ.
 -Trăng sao cái gì, ra ngoài ban công là 1 mớ sao kìa. – Tài.
 -Còn cái vụ tin đồn trên trường là mày với Nhi quen nhau thì tính sao? – Quân.
 -Trăng sao cái gì, ra ngoài ban công là 1 mớ sao kìa, thì cứ để yên như thế thôi. – Minh.
 -Để thế sao được, lỡ Dkhanh mà biết con nhỏ buồn lắm. – Quân.
 -Kệ.
 -Ashiii, thiệt tình, cũng may là anh Hải không biết chứ nếu không chắc mày được đi ngắm gà khóa thân rồi quá.

38. Chương 38

Sáng hôm sau, tất cả những tên có dính líu tới cái vụ đánh nhau hôm qua đều vô viện nằm tu dưỡng, quận bên thì hầu như vào cả lũ trừ tên thủ lĩnh chạy mất nên không bị gì. BD thì chỉ vào khoảng gần...20 tên. Trong đó nặng nhất là thằng Hùng.

Tất cả đều nghỉ học và không được khai ra cái chuyện này, nếu không sẽ bị xử đẹp ngay.

Chiều...

Nhi mở cửa bước ra khỏi nhà cũng là lúc Tài cũng đi ra.

-Cậu đi đâu đấy? – Nhi hỏi.

-Tôi đi tới trại trẻ mồ côi x.x.x?

-Trại mồ côi x.x.x?

-Ừm...mỗi chiều thứ sáu tôi đều tới đấy.

Nhi hớn hờ:

-Vậy cậu giống tôi rồi, nhưng tôi tới vào chiều thứ 5 mỗi tuần.

-Vậy...bây giờ cậu đi đâu đấy?

-Tới đó luôn.

-cậu nói tới thứ 5 mới đi mà.

-Ừ thì tôi tới đó hôm qua rồi nhưng lại bỏ quên đồ ở đấy.

-Vậy mình cùng đi thôi.

-Ừm.

Trại trẻ mồ côi x.x.x....

Mỗi thứ 5 hàng tuần, Nhi, Hy và ngoại cùng tới đây vì nơi này từng là nơi Hy sống trước khi được ngoại đem về. Nhưng hôm qua Hy hơi mệt nên nó không đi, ngoại thì không có nó thì cũng không đi nên 1 mình Nhi tới.

Tài thì tới đây 1 mình vào mỗi thứ 6.

Thấy 2 người tới, bọn trẻ con từ trong chạy ủa ra ngoài mừng rỡ vì 2 Nhi và Tài đã trở thành những gương mặt thân thiết với chúng.

Chia bánh cho bọn trẻ xong, Nhi và Tài ngồi bên ghế đá cạnh những cái cây rợp bóng.

Nhi cất tiếng:

-Bọn nhóc dễ thương thật.

-Ừm.

-Đây là nơi con Hy từng ở đây.

-Gì cơ?

Tài đưa con mắt ngạc nhiên nhìn người bạn cạnh mình, Nhi khẽ nở 1 nụ cười:

-Chắc cậu không biết tại tôi không phải chị em ruột nhỉ?

-Huh? – ngạc nhiên hơn nữa.

-Nếu không có ngoại chắc tôi cũng sẽ sống ở đây. – Nhi nói tiếp bằng 1 giọng buồn đến lạ.

-Ý cậu là....?

-Tôi mồ côi ba mẹ.

Nhi chưa từng nói chuyện này với bất cứ 1 người nào ngoài 3 đứa bạn thân, nhưng tự nhiên nó lại muốn tâm sự cùng Tài.

-Sa...sao cơ?

-Bà tôi nói ba mẹ tôi bị tai nạn mất hồi tôi mới 1 tuổi.

-Chắc cậu buồn lắm nhỉ?

-Không, chỉ hơi hơi thôi, với lại tôi cũng quen rồi.

Chợt 2 đứa nhìn thấy có 1 người phụ nữ khoảng 30 đưa 1 đứa bé đi vào cổng, mặt hậm hực tức giận.

Người phụ nữ đó dừng lại ngay trước chỗ bọn trẻ đang chơi, hét lên khiến cả đám giật mình:

-Đâu? Đứa nào làm con tao ra thế này đâu?

Thằng nhóc đi kể bên bà ta méo máo khóc và chỉ về phía cu Bi:

-Nó ạ!

Cu Bi hoảng sợ chạy lại núp sau lưng Nhi, người phụ nữ ấy cũng đi lại, miệng không ngừng quát:

-Mày đi ra đây, mày đánh con tao ra nông nổi này rồi còn trốn à?

Bà ta giật tay cu Bi lại phía mình, đánh liên tục vào mông thằng nhóc khiến nó khóc toáng lên.

Nhi hoảng hốt chạy lại kéo cu Bi về phía sau mình:

-Cô làm cái gì vậy ạ? Sao lại đánh nó chứ?

-Cô là ai? – bà ta hỏi Nhi.

-Tôi là chị của thằng bé.

Bà ta cười nhếch mép:

-Mồ côi mà cũng có chị à?

-Cô nói cái gì cơ? – Nhi thay đổi sắc mặt nhanh chóng.

-Không nói nhiều với cô nữa, đưa thằng bé đây, tôi phải dạy cho nó 1 bài học khi dám đụng tới đứa con trai vàng ngọc của tôi và sẽ không bao giờ đưa nó qua đây 1 lần nào nữa.

Nhi nhìn thằng bé con của bà ta trầy trụa tùm lum, Tài bước lên phía trước:

-Con cô cũng phải làm gì thì thằng bé mới như thế chứ?

Bà ta nhìn Tài ngờ ngác 1 lúc rồi lấy lại bình tĩnh:

-Con tôi chả làm gì cả.

Nhi ngồi xuống hỏi cu Bi:

-Nói chị nghe, tại sao em đánh bạn?

tự nhiên thằng bé khóc ầm lên:

-Nó...nó...nói em với...hức...mấy bạn là đồ...đồ mờ côi...hức...không đáng chơi...với nó...huhuhuhu...

-Gi...gì cơ...rồi...rồi em đánh nó?

Thằng bé vẫn cứ thế mà khóc.

Nhi quay phắt sang nhìn thằng bé kia, nhìn ánh mắt của Nhi khiến thằng bé giật lùi về đằng sau, bám lấy áo mẹ nó.

Nhi đứng phắt dậy, chạy thẳng vào trong.

1 hồi sau, nó đi ra với 1 cây gậy bóng chày trên vai.

Tài giật mình “cây...cây gậy bóng chày đó...?”

Mẹ của thằng bé bị cu Bi đánh cười:

-Thôi được rồi, biết thằng bé có lỗi là được rồi, không cần phải đánh nó bằng 1 cây gậy to thế đâu.

Nhi nhìn bà ta, chống cây gậy xuống đất:

-Ai nói tôi đánh cu Bi?

Tất cả ngạc nhiên, bà ta hỏi:

-Chứ cô đem gậy ra làm gì?

Nhi cười nửa môi:

-Tất nhiên là đánh đứa nào có lỗi trước.

Như hiểu được ý của Nhi là đánh con mình, bà ta gằn giọng:

-Con trai tôi có lỗi gì chứ?

-Còn không à? Nói con người ta mờ côi mà xem được à? Bộ mờ côi là có tội sao chứ?

Bà ta cứng họng lúng túng dắt con trai mình ra khỏi trại mờ côi.

39. Chương 39

Khi bóng dáng 2 mẹ con nhà khia khuất hẳn, Nhi quay phắt người lại nhìn thằng cu Bi với con mắt hơi đáng sợ, thằng bé lú nhú chạy vòng qua sau lưng Tài.

Nhi lôi cổ nó ra y như bà mụ hồi nãy.

Cu Bi lại khóc ầm lên:

-Huhuhu...em sai rồi, em sẽ không như thế nữa.

-Tốt đấy, nói coi em sẽ không làm gì? – Nhi chống nạnh.

-Em...huhu...em sẽ không bao giờ đánh bạn nữa...huhu...bạn có nói gì em...huhu...cũng không quan tâm...được chưa ạ?

-Ai nói thế hả? – Nhi gắt lên.

-Thôi đi Nhi! – Tài can vào – nó biết lỗi rồi mà.

-Nói chị nghe, em biết lỗi của em là gì chưa?

-Huhu...em đánh bạn ạ?

-Thiếu rồi. – Nhi nói khi thằng nhóc vừa dứt.

-Thiếu...gì ạ?

-Lỗi của em là đánh cái thằng hỗn xược đấy quá nhẹ.

-Hả?-tất cả nhìn Nhi trợn tròn mắt.

Nhi đưa cây gậy lên vai, nhìn ra phía cổng nơi 2 mẹ con kia vừa ra khỏi:

-Lần sau thằng nào con nào mà nói em như thế thì đánh mạnh hơn nữa đi, chị nhìn thấy thằng đó bị nhẹ quá nên chả sướng tí nào.

.....Xỉu.....

Nhi và Tài đang đi trên con đường về nhà.

Tài cất tiếng:

-Cậu nói để quên đồ là cây gậy này hả?

-Chứ tôi qua đó đem cái này về làm gì?

-Hôm qua...cậu đi thăm tụi nhóc mà mang cây gậy này tới hả?

Nhi hớ người “chết cha rồi, mình quên tên này cũng...”

-À...Ờ...thì thì...A tên Minh kìa!

Nhi mừng thầm, tên Minh này quả đúng là 1 vị cứu thế của nó.

Minh đứng dựa người trước cánh cửa nhà Tài, thấy Nhi & tài đi chung hần chợt nhúu đôi lông mày lại:

-2 người đi đâu soa lại về chung thế?

-đi đâu đó là chuyện của chúng tôi. – Nhi nhanh chóng nói rồi vọt lẹ tới mở cánh cửa nhà mình nhưng sao....-Ồ...khóa rồi à?

Nhi lôi điện thoại ra gọi cho Hy:

-Mày đang ở đâu đấy?

+.....

-Sao mày không nói với tao hả??

Rồi Nhi thở dài chán nản + bực bội cho điện thoại về chỗ cũ.

-Sao thế? – Tài hỏi.

-Trời ơi...ngoại với con Hy tới cái chỗ mà tôi với cậu vừa về nè! Điên thật, không để lại chìa khóa mới ghê chứ.

-Vào nhà tôi chơi đợi 2 người đó về.

Nhi nhăn nhó khó chịu nhưng biết sao được bây giờ, không lẽ ngồi ở ngoài chờ 2 người đấy.

Ngay khi Tài vừa mở được cánh cửa cũng chính là lúc 1 giọng nói thánh thót vang lên đâu đây:

-anh Minh!

Minh giật mình quay đầu lại nhìn người con gái mà mình đang cố tình trốn tránh:

-Diễn...Diễn Khanh...Em tới đây làm gì?

-Nghe đồn anh Tài mới chuyển nhà nên ghé chơi thôi mà sao chị Nhi cũng ở đây?

-Nhà chị kia...nhưng tạm thời không vào được. – Nhi chỉ về phía căn hộ nhà mình vẫn tít mít cửa.

-Nhưng sao em biết ở đây mà tới? – Tài gặng hỏi.

-Em đi theo anh Minh...hồi nãy định gọi anh ấy lên chung nhưng em nghĩ là cần có chút quà cho nhà mới của anh nên mới chạy đi mua, thành ra bây giờ mới tới.

-Anh đã nói em bỏ cái tật nói nhiều đi mà, người a hỏi gì thì trả lời cái đó thôi.

-Em biết rồi!

Cả 4 bước vào nhà, chẳng có gì để chơi cả, chỉ nghe thấy tiếng bụng của 4 rên rĩ.

Nhi nãy ra ý kiến:

-tôi nấu mì ọi người ăn nhé!

-Cậu nấu á? – Minh & Tài đồng thanh.

-Chứ ai, chẳng lẽ mấy cậu nghĩ tới mì mà tôi cũng không biết nấu hả?

-Nhưng...có nă được không? – Tài lí nhí.

-Nói gì đó, ngồi im.

Rồi Nhi lon ton chạy vào nhà bếp.

2 tên còn lại ngồi chờ cạnh 1 con nhỏ cứ huyền thuyên miết khiến tụi hấn buồn ngủ.

Nhưng giấc mộng chưa tới ngay lập tức phải bật dậy vì 1 tiếng loảng xoảng động trời.

-Làm bể cái gì rồi hả? – Tài quát từ trên phòng khách xuống cái nơi phát ra tiếng động đấy.

-chưa bể, chỉ xém thôi! – giọng Nhi oang oang trả lời vọng lên.

30 sau...

Trên bàn hiện giờ là 4 đĩa mì thơm ngon.

-ăn đi, tôi bảo đảm mì này có 1 chứ không có 2 trên đời. – Nhi phỉ phỉ tay.

-Có độc không? – tên Minh to gan dám hỏi Nhi điều đó.

-Có đấy nên đừng ăn.

Cái bụng vẫn biểu tình nhưng cái miệng vẫn cứng nhắc:

-Tôi có nói ăn bao giờ đâu.

Trong khi Tài & Khanh cầm đũa lên thì Minh lại đẩy đĩa mì ra xa.

-Không ăn thật hả? – Nhi nhìn hấn dò xét.

Hấn không nói gì quay mặt sang chỗ khác.

Tài & Khanh iếng đầu tiên vào miệng, nuốt cái ực xuống, đồng thanh:

-Sao lại có mùi cà phê trong này?

-thì tôi bỏ cà phê vào mà. – Nhi ung dung đáp.

-Mì xào sao lại bỏ cà phê?

-Thì tôi đã nói là có 1 không 2 mà...nhưng mà yên tâm đi, món này tôi ăn ở nhà hoài chứ gì.

-Rồi có bị gì không?

-Thì ăn xong tôi thốt lên 3 từ...

-Ngon quá à? Hả chị? – Khanh chen vào.

Nhi không nói gì cười cười.

2 người đẩy lại tiếp tục ăn, Minh thì không.

tới khi Khanh lấy 1 đĩa mì lên trên trước mặt Minh:

-A đi, em dứt cho anh ăn.

-Không!

-đi đi mà.

Minh ngậm ngùi há miệng ra, nhìn Khanh dứt cho Minh ăn thật tình tứ, lúc đấy, Nhi chợt thấy lòng mình nhói lên mà không hiểu vì sao, nó cúi xuống ăn tiếp phần mì của mình.

-Dở quá! – Minh phán.

Nhi không nói gì, vẫn cầm cúi ăn.

40. Chương 40

Tất cả đã no căng bụng bởi món mì quái lạ của Nhi, trừ Minh.

-Dở thật, nhưng đói quá nên mới phải ăn.

Nhi từ từ ngẩng khuôn mặt lên nhìn Tài – người vừa phát ngôn ra câu đấy, nó cười gian như cáo già:

-Thế à?

-anh Minh ăn đi, bụng anh này giờ kêu hoài. – Khanh đẩy phần mì về phía Minh.

-Không! – hần cương quyết.

-Ăn đi! – năn nỉ.

-Không!

-Không ăn hả? Chắc chưa? – Khanh thay đổi sắc mặt, giọng hầm hè.

Nhìn thấy cô gái trước mặt mình sắp “nổi cơn” Minh cười cười:

-Haha...ăn thì ăn làm gì ghê thế?

-Thế có phải tốt không! – Khanh trở lại với khuôn mặt hồn nhiên mà nhìn xa tưởng cô tiên nhưng lại gần thì là con điên.

Sau khi Minh gấp 1 đĩa mì lên định cho vào miệng, mặt tài chợt nhăn nhó:

-Đau... đau bụng quá!

Khanh cũng ôm bụng:

-Em...cũng thế!

Minh buông ngay đôi đĩa xuống:

-Đúng là mì này có vấn đề, vậy mà cậu nói ăn xong sẽ thốt lên 3 từ “ngon quá à” hả?

-3 từ đấy Khanh nói chứ đâu phải tôi. – Nhi cười đắc ý – 3 từ mà tôi nói ở đây là 3 chữ mà 2 người họ mới nói đấy!

Trong cơn đau, Tài vẫn gượng hỏi:

-Vậy sao cậu không bị gì?

Nhi vẫn cười nhăn nhăn:

-Đương nhiên rồi, vì mì tôi đâu có bỏ cà phê đâu, bị 1 lần tổn tới già rồi cưng à?

Hết chịu nổi, Khanh và Tài chạy 1 mạch vào nhà vệ sinh, cũng may nhà Tài có 2 toa-lét, 1 cái trong phòng ngủ và 1 cái trong phòng khách.

Nhi cười nức nở, cười như chưa bao giờ được cười, nói chính xác là cười như 1 con điên.

[tg nói xí: cái món mì xào + tương ớt + cà phê này tg đã thử trước khi đưa vào truyện, kết quả là bị tào tháo rượt nguyên 1 buổi sáng, núm pn nào mún giống như tg và 2 nhân vật trong truyện thì xin mời]

Tiếng Khanh vọng ra:

-anh Minh ơi...hự...đi mua thuốc cho em đi...em chịu không nổi nữa rồi.

-nhanh đi, cho tao nữa. – Tài.

-Tao không biết tiệm thuốc ở đâu, ở trong đó àm hưởng thụ đi. – Minh thờ ơ đáp.

-Chị Nhi, đi mua giùm đi.

Sau 1 hồi cười hả hê thấy mình cũng có lỗi nên Nhi chịu đi mua nhưng chưa ra khỏi nhà thì:

-Không được! – tiếng Tài cất ra – lỡ may cậu đi cậu lại mua thuốc đau bụng cho chúng tôi đau thêm thì sao?

Nhi phì cười:

-Sao cậu biết tôi đang nghĩ tới điều đó thế?

Khanh & Tài đồng thanh với chất giọng vàng anh:

-Anh/tên Minh đi theo nhanh, muốn cho em/tao chết à?

Ngậm ngùi bước đi sau Nhi tới tiệm thuốc đầu hẻm, Nhi chỉ tay vào cửa hàng:

-Vào mua rồi tự đi về nhé! Không mấy người kia lại nói tôi á.m sát.

Rồi Nhi quay lưng đi để lại 1 chàng ngơ ngác nhưng sau 1s suy nghĩ chàng ta nhất định theo Nhi về, sau 2s suy nghĩ chàng ta quyết định quay lại tiệm thuốc vì nếu về mà không có thuốc coi chừng con mắ.m ruốc kai nó vật lông thì chết.

Nhi ung dung bước về nhà, nhưng chưa kịp đi lên bậc thang đầu tiên thì 1 bàn tay thô lỗ nào đó kéo giật nó về đằng sau cùng với 1 giọng nói gấp gáp:

-Giúp tôi đi!

-Hả? – Nhi trợn tròn mắt ngạc nhiên – Giúp...giúp cái gì?

Anh chàng lạ mặt quay mặt về phía sau lưng, Nhi nhìn theo, ở phía đấy là 1 cô gái lạ hoắc nữa đang chạy tới chỗ 2 người.

Chàng trai nọ chột ồm chồm lấy Nhi:

-Cô đứng yên giùm tôi 1 lát đi!

41. Chương 41

-Gì...gì thế?

Bị siết chặt trong vòng tay của tên con trai lạ mặt, Nhi cố vùng ra.

Tên đấy càng ôm chặt hơn:

-Làm ơn đứng yên dùm tôi 1 lát thôi, tôi sẽ trả ơn cho cô!

Nhi dờ người, không vùng vằng nữa “ơn? tiền? \$U\$?, hần ta sẽ ình tiền sao?” (huhu thông cảm, nó hơi bị mê tiền ạ, mặt nó bây giờ là như thế này)

-Ngoan đấy! – chàng trai thì thầm vào tai Nhi.

Cô gái này giờ chạy theo anh ta giật mạnh anh ta ra khỏi người Nhi:

-Anh Phong! Chuyện này là sao hả? Con này là con nào? – chỉ thẳng tay vào mặt Nhi.

-Bạn gái tôi!

Thần nhiên kéo Nhi lại gần hần, 1 lần nữa dùng bàn tay đầy siết chặt vai nó, anh ta cười khẩy với cô gái trước mặt.

-Nhưng...nhưng em mới là bạn gái anh mà. – cô gái đẩy mếu như sắp khóc.

Nhi thì vẫn đứng trân trân ra nhìn “bạn gái? Mình?”

-Tôi chán cô rồi. – giọng chàng ta lại cất lên.

Nhi giật giật áo hần:

-Này! Tôi là bạ.....

Chưa để Nhi nói xong, hần liền cúi xuống ghé sát vào tai nó:

-Tôi đã nói là sẽ trả ơn cho cô mà, cô chỉ cần đứng yên thôi!

Nhi lại nín thình, ngơ ngác.

-Em không bỏ anh dễ dàng như thế đâu, cứ chờ đi!

Cô ta ngoảnh cái khuôn mặt lemonquestion dog của mình tiến thẳng về đằng sau.

Khi bóng dáng cô ta không còn thấy trong tầm mắt nữa, chàng trai mới bỏ Nhi ra.

Nó ngây thơ hỏi:

-Chuyện này là sao?

-Sao là sao? Tại con này bám dai quá nên mới phải dùng cách này! – chàng trai vuốt lại cái mái tóc hung đỏ ướt nhẹp.

-Bám dai? Bộ lâu lắm rồi hả?

-2 ngày.

-2 ngày mà dai hả? – Nhi lại hỏi tiếp.

-Đó là kỉ lục từ trước tới giờ của tôi đấy!

Nhi há hốc mồm, tên này đích thị là 1 tên trùn của trùn của trùn lẳng nhăng.

-Ngậm cái mỗ lại!

Chàng trai nói xong định quay người bỏ đi thì Nhi kéo lại, xòe tay ra:

-Trả ơn đây!

-Ơn gì! – chàng ta nhìn Nhi với cái bản mặt ngây thơ vô cùng nhiều tội.

-Hồi này cậu nói trả ơn cho tôi mà! – Nhi nhất định không tha.

-à...!

-À à cái gì, đưa đây!

Chàng trai đưa cái bàn tay của mình lên má Nhi:

-Chứ không phải cô em thấy anh đẹp trai nên mới để yên à?

Không ngần ngại, Nhi cho hần 1 cú vào chân hần:

-Mơ tưởng hão.

-Cô em thú vị nhỉ? – cái mặt nhăn nhó vì đau nhưng cái mỗ vẫn cười được.

Rồi cái bàn tay của hắn từ từ di chuyển từ gò má của nó xuống tới cái cằm, đưa mặt hắn lại gần nó, khoảng cách bây giờ tính sơ sơ là 4cm, hắn nở 1 nụ cười quyến rũ:

-Vậy cô muốn tôi làm gì cho cô? Tôi biết tụi con gái mất cô mà. Hay cô muốn làm bạn gái tôi?

-Hả? – Nhi không nói nên lời, nó nghĩ cái ơn đấy là 1 mớ tiền đủ cho nó đi ăn gà rán nguyên tuần chứ (tính dùm con đi bà nội)

Anh ta tiến lại gần nó hơn, môi gần môi khoảng 1cm.

Nhi đang trong tình trạng bị đơ.

Chàng ta đặt 1 tay lên eo nó chuẩn bị “ban thưởng” cho nó 1 nụ hôn thì có 1 giọng nói cất lên:

-Bỏ cô ấy ra!

Tiếng nói phát ra từ đằng sau, anh chàng lạ hoắc quay người lại, Nhi vẫn chưa hết đơ.

Minh tiến thẳng tới, kéo Nhi về phía đằng sau mình như không muốn tên con trai trước mặt xâm phạm tới nó.

-Ai đây nhỉ? Chẳng phải Trần HUy Minh đây sao? – anh chàng nọ cho 2 tay vào túi quần.

Minh nhăn mặt:

-Lâm Phong?

-Tưởng quên tôi rồi chứ?

-Cậu làm gì ở đây?

-Làm gì kệ tôi! Mà...cậu biết bạn gái tôi à? – Phong hất đầu về phía Nhi, Nhi giật mình, hồn nó từ 18 tầng địa ngục trở về an toàn.

Minh quay sang nhìn Nhi 1s rồi quay lại nhìn tên Phong:

-Bạn gái?

-Ai...ai hả? – Nhi giật mình thêm phát nữa.

-Đừng có mà ăn nói lung tung! – Minh nói rồi kéo tay Nhi đi ngang qua Phong.

Phong nói vọng lên khi Minh & Nhi đã đi lên được 5 bậc thang:

-Tôi ăn nói lung tung à? Tại sao?

Minh khựng người, quay đầu lại nhìn Phong:

-Vì...-Minh siết chặt tay Nhi – Cô ấy...là của tôi!

42. Chương 42

-Vì...- Minh siết chặt tay Nhi – Cô ấy...là của tôi!

Tim Nhi bỗng chốc đập loạn xạ, lỗ tai lùng bùng, dường như nó đang tưởng là mình nghe nhầm.

-Được rồi chứ?

Minh tiếp rồi kéo Nhi đi lên.

Phong cười khẩy:

-Vậy...là bạn gái cậu à?

-Tất nhiên! – vẫn cứ thế tiến thẳng, Minh thờ ơ đáp cho qua chuyện, nhưng trong thâm tâm hắn vẫn mong điều đó là sự thật.

Được thêm mấy bước nữa, Minh bỗng dừng lại, quay người về phía Phong:

-Còn nữa, lên kia lôi cổ con em cậu về đi.

Phong toan đi thì bị câu nói của Minh làm sững lại:

-Diễn Khanh?

-Nó đấy!

-Sao...? Ồ mà sao cậu với nó lại cùng ở đây?

-Vì nhà Tài ở đây.

-Thằng Tài chuyển qua đây hồi nào thế?

-Lên đem nó về đi!

Minh không trả lời câu hỏi của Phong, quay người kéo Nhi đi tiếp, bây giờ Nhi mặc kệ cho hấn lôi mình đi đâu vì hồn nó đã đi chơi tới tận Nha Trang rồi (chắc chắc...sao nãy h đi lảm thế??)

Phong đáp vọng lên:

-chút nữa cậu đem nó về đi, tôi về trước đây. (về cái con khỉ, đi kiếm con bồ khác thì nói đại đi)

Nói rồi hấn đi ra khỏi khu chung cư, vừa đi hấn vừa nghĩ thầm “bạn gái mới à? Hình như thật lòng nhỉ? Kiểu này khổ cho con em từng từng của mình rồi, thú vị thật”

-Đúng là anh em nhà này phiền phức thật!

Minh vẫn kéo Nhi đi xoành xoạch lên cầu thang “Thằng Bảo hồi đấy cũng thế, tới tên này bây giờ cũng thế, sao khoái nhận Nhi là bạn gái thế chứ?” (Anh cũng thế thui mà nói ai)

Hấn quay lại phía Nhi:

-Này! Sao nãy giờ im thế?

-Hả...gì...gì cơ? – Nhi giật mình.

-Cậu bị gì à? – hấn cúi xuống, ghé sát mặt mình vào mặt Nhi xăm xoi.

Mặt Nhi nóng ran, tim đập mạnh hơn, nó bối rối quay mặt sang chỗ khác:

-Bị...bị gì là bị gì?

-Sao mặt cậu đỏ thế? sốt à? – nói rồi hấn lấy tay vuốt ngược mái tóc đang lòa xòa trước trán, áp trán mình vào trán nó – đâu có nóng lắm đâu.

Nhìn lại hoàn cảnh của 2 người bây giờ: trán đụng trán, mắt chạm mắt, môi gần môi (xém đụng), tay trong tay.

Sau 2 giây đứng hình vì tim đập quá nhanh, cuối cùng Nhi cũng vung tay đẩy được hấn ra, đi thẳng về phía trước mà đâu biết mình đã đi ngược hướng. Nó lấy tay đặt lên tim mình “Cảm giác này...là sao?”

-Ngược đường rồi, bên đây mà!

Minh gọi Nhi lại, nó đưa mắt nhìn tới nhìn lui, trời ơi, đường về nhà quen thuộc suốt gần 18 năm nay mà hôm nay nó lại đi nhầm cơ đấy!

Nhi tiến lại phía Minh đang đứng và 2 đứa tiếp tục hành trình về nhà Tài.

Hấn thì ung dung dút 2 tay vào túi quần thông thả, còn nó thì cứ đi được 2,3 bước lại phải chạy vì chân hấn dài bước bước dài, còn chân nó thì ngắn cùn cùn.

Cứ chốc chốc nó lại khẽ đưa mắt liếc lên hấn.

-Có gì muốn hỏi à? – mắt Minh không nhìn Nhi nhưng vẫn thấy cái thái độ đáng nghi ngờ của người cạnh bên.

-Hả...gì?

-Có gì thì nói đi!

-Ừm...này! – Nhi đứng lại kéo vạt áo của Minh khiến hắn dừng bước, quay lại phía nó:

-Gì?

-Hồi...hồi này cậu nói....

Minh phì cười, thì ra Nhi đang thắc mắc về cái vấn đề này:

-Tôi chỉ nói giùm anh Hải thôi nên đừng bận tâm.

Bề ngoài Nhi gật gù tỏ vẻ hiểu nhưng bên trong lại có cảm giác buồn đến lạ.

Nó định bước tiếp thì bị Minh nắm chặt lấy cổ tay, ép sát nó vào tường, 2 tay của hắn đặt ở 2 bên đầu nó tạo thành 1 bức thành che chắn cho nó, mặc dù hơi thô lỗ.

Hắn ghé xuống tai Nhi, cắn vào vành tai của nó, nhỏ nhẹ:

-Cậu...bắt đầu thích tôi rồi đấy à?

Rồi hắn di chuyển đôi môi từ tai xuống gò má đang đỏ ửng như trái cà chua của nó.

Nó giật mình đẩy mạnh hắn ra:

-Tâm thần!

Nó bỏ đi 1 mạch, trong lòng hỗn độn, nó nhú mày “chắc mình bị bệnh tim rồi, phải đi khám mới được”

Còn hắn ở lại khẽ bật cười, hắn đang vui.

Đúng là tâm thần.

Nhi về tới cửa, cũng may ngoại và Hy cũng vừa về tới. Cửa mở, nó vọt lẹ vào trong.

-Này! Đi hết hết tiệm thuốc nhà người ta hay sao mà lâu thế? – Tài và Khanh bước ra với cái mặt không thể nào nhăn nhó hơn được nữa.

-Ừ! – Minh hững hờ.

Khanh nghiêng răng:

-Cái bà Nhi đó, cứ chờ đi....grừ...

Sáng thứ 2....

Tiết sinh hoạt chủ nhiệm.

Bà già phù thủy vừa bước vào, kế bên là 1 anh chàng cực đẹp trai, chàng ta nở 1 nụ cười vẫy tay chào cả lớp khiến đám nữ ngất ngây con gà tây.

Bà cô đứng cạnh chàng học sinh mới, mặt hớn ha hớn hở nhìn là biết mê trai rồi:

-Cả lớp, từ hôm nay lớp chúng ta sẽ có thêm 1 bạn mới.

Tiếng bọn con gái phía dưới hò hét um sùm.

Học sinh mới tự giới thiệu:

-Xin chào! Tôi là LÂM Phong, chuyển về từ Mỹ, rất mong mọi người giúp đỡ.

Lại la, lại hét, tụi con gái này sao cứ thấy trai đẹp là xốn xa xốn xác thế không biết.

-Ôi...Đẹp trai chẳng thua gì Minh cả! – nữ sinh 1.

-A9 chúng ta đúng là có diễm phúc ghê. – ns 2.

-Ước gì Minh cũng học ở lớp ta nhỉ, bảo đảm A9 trở thành trung tâm của trường luôn, hạnh phúc quá!

-Đúng rồi, lớp mình còn có cả Tài nữa chi?

-...

-...

-Em có thể tự chọn chỗ ngồi không ạ! – Phong quay sang hỏi bà già phù thủy.

-Ồ!

Mấy đứa con gái sẵn sàng đẩy mấy tên con trai ngồi cạnh rút ghế để mời cho cái tên Phong đẩy vào ngồi. Nhưng hắn lại bỏ qua hết tất cả và đi về phía cuối lớp làm trái tim bao nữ sinh tan nát.

Hắn dừng lại ngay bàn chót, 1 cái bàn có 3 chỗ ngồi nhưng lại chỉ có 2 người đang ngủ ngon ơ.

Hắn đặt cái cặp vào ghế, ngồi xuống nhìn 1 trai 1 gái đang chìm vào giấc mộng.

Phía trên, mấy bà tám cứ xì xầm làm cho Tài tỉnh giấc, Tài giật mình khi thấy kế bên mình có người và người đẩy lại chẳng xa lạ gì.

-Lâm Phong?

-Chào, lâu rồi không gặp.

-Tôi tưởng cậu chuyển qua A1 chứ?

-Thích lớp này hơn.

2 chàng ta cứ thế nói chuyện cười đùa vui vẻ.

-Hình như biết nhau! – ns 1.

-Oa! cả 2 đều đẹp! – ns 2.

-Chết mất thôi.

-sau này chắc tao không cúp học nữa đâu, đi để mà ngắm chàng nữa chứ!

-...

-...

Cái bụng Nhi sôi lên vì chưa ăn sáng, nó nheo mắt quay sang Tài:

-Tài ơi, có gì ăn khô.....

Chưa nói hết, nó vội bật dậy, tỉnh ngủ, mắt căng hết cỡ, cái cằm thì rớt xuống nền khi thấy kế bên Tài là 1 tên con trai mà đối với nó cũng không đến nỗi gọi là không biết.

-Chào! – Phong cười cười nhìn Nhi.

-Cha mẹ ơi....cậu làm gì ở đây? – Nhi chỉ tay thẳng vào mặt Phong, hét lên.

-Nhi! Trong giờ học mà sao em nói lớn thế hả?

Bà già phù thủy cùng tất cả 40 học sinh hiện diện trong lớp đổ dồn ánh mắt về phía nó.

-Em xin lỗi ạ! – nó cố gắng tạo ra 1 nụ cười méo mó.

-Quen sao? – Tài hỏi.

-Không...không quen. – Nhi quay mặt ra phía cửa sổ.

-Sao lại không quen chứ? – Phong đưa khuôn mặt ngây thơ giả tạo nhìn Nhi.

-Thì không quen là không quen chứ sao? Hỏi thừa!

-Có chuyện gì giữa 2 người à? – Tài chen vào.

-Không hề!

43. Chương 43

Tại canteen, 6 gương mặt quen thuộc nay đã trở thành 7, à không, xúu nữa sẽ là 8.

-Ai mà đẹp trai thế? – Linh ghé vào tai Nhi thì thầm.

Nhi nhìn Linh, rồi nhìn qua Quân bằng 1 ánh mắt ngây thơ:

-Quân ơi, con Linh nó lại khen thằng khác đẹp trai này!

Ngay lập tức, 2 con mắt tóe lửa chiếu thẳng vào Linh, Linh bâng quơ uống ly nước rồi liếc mắt trao dao cho Nhi.

-Học sinh mới à? – Hoa cắn miếng xoài thơm ngon vừa được lấy ra khỏi đĩa.

-Tôi là Lâm Phong, rất vui khi được gặp mọi người!

-Không ai hoan nghênh đâu. – Phong vừa dứt thì Minh và Nhi đã không hẹn mà cùng phát ngôn ra câu đấy.

Từ xa, có 1 đám ùn ùn kéo tới chỗ tụi nó.

-Xuất viện nhanh nhỉ? – Minh mĩa mai khi thấy đám của thằng Hùng đang đứng trước mặt mình.

-Nghe đây – tên Hùng lên giọng – cái trường bên quận TTT hôm bữa đó thật sự không phải là cái trường đứng đầu của hội thủ lĩnh bên đây...

-Cái gì? – 6 con mắt ngược lên nhìn Hùng, chủ nhân của những con mắt đó chẳng ai khác chính là 3 chàng hotboy của chúng ta: Minh, Tài và Quân.

-Cái trường đứng đầu bên đây đã lợi dụng trường này để đấu xem thực lực của trường chúng ta ra sao...

-có vụ đó sao?

-Bởi vậy, lần này chúng ta sẽ đấu với trường đó, chuẩn bị tinh thần đi.

-bao giờ?

-Sáng chủ nhật, chỗ cũ.

-Chúng ta còn yếu, chẳng phải sau vụ đó đã nhập viện gần hết sao?

-Đúng, vì thế bây giờ thủ lĩnh bí ẩn kêu nhập thêm thủ lĩnh đây.

Linh trề môi:

-Lại là mấy vụ đánh đấm, tụi con trai sao khoái bạo lực thế không biết.

-Cái tên quạ đen đấy biết rồi à? – Minh hỏi, tay mân mê ly nước.

-Quạ đen? – Hùng ngây thơ mở tội hỏi lại.

-Thì cái thằng thủ lĩnh đứng đầu ở quận này đen thui thui lùi từ trên xuống dưới đó.

-Thủ lĩnh luôn luôn là người được thông báo trước.

Nói xong hất quay người định đi thì Phong cất giọng sau 1 hồi ngồi im nghe chuyện:

-Cần thêm người à?

Hùng đứng lại, Phong tiếp:

-Tôi vào được chứ?

-Mày...- Hùng nhìn Phong xăm xoi – có biết đấm đá không mà đòi.

-Hơi khinh thường đấy, tôi và 3 thằng này – nhìn Minh, Tài và Quân – hợp lại thì đừng mơ thằng nào có thể sống sót trở về.

-Tao sẽ hỏi ý kiến của thủ lĩnh.

Rồi hắn cùng lũ đàn em ‘ngoe nguẩy cái đuôi’ đi ra khỏi canteen.

-Vào thật à? – Tài nhìn Phong.

-Tất nhiên, 2 năm ở Mỹ tôi đâu cò được đụng tay đụng chân nên cũng hơi ngứa....mà, cái tên gì gì mà thủ lĩnh đen thui gì đấy là sao?

-Thủ lĩnh bí ẩn, là người đứng đầu trong hội thủ lĩnh của 13 trường cấp 3 ở quận chúng ta, hiện là thủ lĩnh của trường mình.

-Woa! Lợi hại không nhỉ?

-Không lợi hại nhưng 1 lúc có thể cho chúng tôi tơi tả đấy!

-Gi....mấy cậu thua hắn ák?

-Đổi chủ đề đi.

-Thú vị nhỉ, lần này về coi chừng không uống.

Được 1 lúc sau, Quân như nhớ ra cái gì đó, đập tay cái rầm xuống bàn:

-Mà tức quá, cái trường đó dám đem mình ra thử nghiệm sao, ăn gian quá.

Nhi nhếch mép xen vào:

-Chỉ có những tên ngu ngốc mới không biết thôi!

-Gi chứ? – Minh nhăn nhó nhìn Nhi.

-Thực lực của bên đó rất yếu mà mấy người lại nghĩ chúng có thể là trường đứng đầu sao? – Nhi vừa ăn xoài vừa nói.

-Sao cậu biết cái trường hôm bữa đấu với trường ta yếu? – Tài nhìn Nhi gặng hỏi.

-Thấy mấy người thắng nhanh quá thì tôi đoán thế.

Quân chen ngang:

-Thôi đi, cậu là con gái biết gì về đánh đấm mà xen vào chứ?

Linh nhanh nhẩu:

-Ai nói Nhi không biết gì hả? Hồi cấp 2 Nhi từng là đạ.....

Không cho con bạn nói xong, Nhi không thương tiếc cho Linh 1 cú đá vào chân.

Linh quay sang thấy Nhi đang liếc xéo mình bèn im luôn.

-Sao? – mấy người hiện diện tại đây thêm tò mò.

-Sao trắng gì? ăn đi. – Hoa trả lời giùm.

“Không đơn thuần chỉ dừng lại ở cấp 2 đâu Linh à? ” Nhi thầm nghĩ.

“Lần này mình phải xác định lại” Tài khẽ nhìn qua Nhi.

Thời gian của buổi ra chơi với được 1 nửa chợt.....

-Anh Minh,anh Phong, chào mọi người!

Giọng chim oanh vàng phát ra từ sau lưng, Minh phụt ngay miếng nước vừa cho vào miệng, Phong giật mình làm rớt cả miếng xoài, cả 2 đồng thanh:

-Tối rồi.....

-ui, mọi người làm gì vui vẻ thế? – Khanh tự nhiên như ruồi kéo ghế lại ngồi gần Minh.

-Làm gì là làm gì?

-Lại ai nữa đây?- Hoa nhìn vào Diễm Khanh.

-Diễm Khanh từng từng, em tôi đấy! – Phong giới thiệu em mình bằng 1 khuôn mặt bí xị không thể tả nổi.

-Anh bỏ cái từ từng từng đi được không?

-Em Phong à? Cũng đẹp nhỉ?

-anh em mà lị.

-Cũng phải ha.

-Nhìn đi tụi bay, mấy anh đẹp trai tụ tập lại đó hết rồi, chụp hình đi!

-Ghen tị với Nhi quá đi mất.

-Ước gì tao được làm bồ của anh Minh thay Nhi nhỉ?

-Mơ đi, Minh là của Nhi rồi.

-.....

Tụi con gái đi tới đi lui bàn ra tán vào.

Nhi xém phun hết tất cả những gì trong miệng khi nghe tới cái câu “Minh là của Nhi rồi”

Khanh nhúm mày:

-Cái gì cơ ạ! anh Minh của chị Nhi ý ạ, chẳng phải chị Nhi đang quen anh Hải sao?

-Phụt.....-lần này Nhi phun thật “nguy rồi”

44. Chương 44

-Ashiiiiiiii....dơ quá đi, con nhỏ này! – khi Nhi vừa phụt ra cũng là lúc khuôn mặt điển trai của Minh hứng chịu tất cả.

-Xin...xin lỗi! – Nhi chồm dậy lấy khăn giấy lau lau mặt Minh.

-Đề em! – Khanh giật lấy cái khăn từ tay Nhi, tự lau cho Minh, nhìn Nhi bằng 1 ánh mắt khó chịu – chị tự lau ỉnh đi.

Phong chống tay xuống bàn:

-Mà em vừa nói gì? Nhi...quen anh Hải?

-Anh không biết? – Khanh ngây ngô nhìn thẳng anh mình.

-Anh tưởng Nhi quen Minh? – Phong khẽ liếc qua Minh.

-Sao...

Nhi nhảy vào cuộc trò chuyện của 2 anh em nhà họ Lâm:

-chỉ là hiểu lầm thôi!

-Hiểu lầm? – 2 anh em đồng thanh.

-Trong 1 sự cố nho nhỏ đã khiến chúng tôi bị hiểu lầm là đang quen nhau, nhưng thật ra là không có gì cả, được rồi chứ? – Nhi tận tình giải thích.

-Sự cố gì? – dường như 2 anh em nhà này vẫn không thể bỏ được sự tò mò đang chế ngự trong đầu.

-Biết vậy được rồi! – lần này không phải mình Nhi nói mà 5 cá thể còn lại cũng cùng Nhi đồng thanh “ra lệnh”.

-Không có gì thật chứ? – Khanh nghi ngờ hỏi lại.

-VẬY...-Phong trầm ngâm – lời thằng Minh nói hôm bữa thứ 6....

Nhi giật mình ngược lên nhìn Phong rồi di chuyển con mắt qua Minh, hấn cũng đang nhìn Phong bằng 1 ánh mắt...rất lạnh.

Như nhận ra sát khí đang ngùn ngụt đang bao vây lấy mình, Phong ngưng lại và bật cười...1 nụ cười hiểu theo kiểu là quyền rũ hay vô duyên cũng được:

-Không có gì!

-Nhắmmmmmmmmmmmmmmmmmm! – những người nãy giờ chăm chú nghe hấn nói sao bây giờ thấy thất vọng thật.

Phong nhếch môi cười nhẹ “Chuyện này xem ra vui đây”. (anh cứ cời thoải mái, để coi sau nỳ anh ra mần răng, hô hô)

Ra về.....

Nhi và Linh đang ngồi trên 1 băng ghế ở trạm xe buýt chờ xe tới.

Nhi hỏi:

-Tên Quân hôm nay không chở mày về hả?

-Giận rồi! – Linh đưa cái chân qua lại dưới đất.

-Sao thế?

-Trăng sao gì? Tại mày chứ tại ai? – Linh quắc con mắt giận dữ sang Nhi.

-Ồ...sao tại tao? – nó đưa con mắt ngây thơ sang nhìn con bạn mình.

-Thì...hồi nãy mày nói cái vụ tao khen tên Phong gì đẹp trai đó!

-Nên hấn giận ák?

-Chứ còn gì nữa?

-Dễ giận thế?

-Lần sau mày mà còn nhiều chuyện nữa là tao chém đấy.

-Biết rồi!

Hải từ đằng xa tiến tới chỗ 2 nàng, anh chợt khựng lại....

-Mày với anh Hải nghe đồn hôm qua đi chơi? – sau 1 hồi tra tấn con bạn, Linh hỏi.

-Ừm...- Nhi khẽ khàng.

-Vui không?

-Vui.

-Mày....có cảm giác gì chưa?

-Cảm giác gì?

-Thì đi chơi với anh Hải mà mày không có cảm giác gì hả?

Nhi sững lại rồi khẽ lắc đầu.

Tim Hải hơi nhói.

-Vẫn chưa thích được à? – Linh thở dài.

-Không biết.

-Vẫn cái cảm giác đi cạnh 1 người anh trai à?

-Có lẽ là thế. – Nhi cười nhạt.

-Nếu cảm thấy không thể thích được thì đừng cố gắng, chấm dứt đi, càng để lâu, càng mệt! – Linh vuốt vuốt lại mớ tóc rối sau lưng Nhi.

-Không biết, tao không biết phải làm sao, nếu chia tay....tao sợ anh ấy buồn.

Hải tuy đứng không gần 2 đứa nó nhưng đủ để nghe cuộc nói chuyện, lòng anh đau lắm, anh quay người bước đi, lòng nặng trĩu.

Khi Nhi vừa bước tới cầu thang chuẩn bị đi lên lầu cũng là lúc 1 giọng nói chua ngoa không tả văng lên:

-Đứng lại!

Nhi quay qua quay lại, đâu có ai, nó tự nhủ “kêu mình à? ”

Rồi nó xoay người lại, trước mặt nó là 3con nhỏ cũng khá xinh, khá giang hồ và trong số đó có 1 con nhỏ cũng...khá quen.

-Gọi tôi à?- Nhi tự chỉ vào mặt mình hỏi 3 con nhỏ đứng kiêu chảnh hơi ớn.

-Chứ ai? – con nhỏ đứng giữa nhếch mép cười.

-Có gì không?

-Có gì không à? Còn dám hỏi à?

-không biết mới hỏi, cô này hay nhỏ? – Nhi khoanh tay nhắm mắt nhìn con nhỏ vô duyên trước mặt.

-Giật bồ của người ta giờ còn trả treo nữa hả? Nhìn kĩ khuôn mặt tao đi, không nhớ hả? – cô ta gần từng chữ tiến sát lại gần Nhi, nó lùi lại.

“Giật bồ?” lần thứ 2 nó bị gán ghép cho chức danh này.

-ăn nói đằng hoàng nhé! Ai giật bồ của cô chứ? – Nhi gân cổ lên, bây giờ tới lượt nó tiến về phía cô ta.

-Còn chối à? – cô ta vung tay lên định cho Nhi 1 tát nhưng bị Nhi kịp thời chặn lại, nó siết chặt tay cô ta, lạnh lùng:

-Ăn nói lại đi!

Con nhỏ kể bên cô ta chạy lại gỡ tay Nhi ra khỏi ả, nhưng không được.

Ả hét lên:

-Bỏ ra, mày cướp anh Phong của tao rồi giờ còn thế hả, đồ cáo già?

-Thì ra là vì thằng đó à? – 1 giọng nói hơi trầm phát ra từ đằng sau lưng.

-Tài? – Nhi hạ cánh tay xuống.

Tài đi lại phía 2 cô gái mới nãy còn khẩu chiến, gạt tay Nhi ra khỏi tay ả, nhẹ nhàng đưa mắt sang nhìn ả:

-VẬY thì nhầm rồi, cô gái này – kéo Nhi lại gần và khoác tay lên vai nó – với thằng Phong đó...không có gì cả, vì thế...đừng gây chuyện ở đây?

-Không có gì à? Chẳng phải hôm bữa.....

Chưa để cho ả dứt, Tài vội nói:

-Đây là bạn gái của anh tôi nên không có chuyện cô ấy với thằng Phong đâu.

-Nhưng....

-Nhưng nhưng cái con khỉ gì hả? Hôm bữa chỉ là đóng kịch thôi, giờ cô đi tìm thằng đó mà gây chuyện đi, đừng tìm tôi.

Nhi nói rồi quay đi không quên tặng thêm cho cô ta 1 cái nhìn sắc lẹm.

-Phiền phức thật!

-Cậu với thằng Phong có gì à? – Tài đi kể bên nó từ lúc nào.

-Tới cậu nữa hả? – nó nổi sùng.

-Tại hồi nãy cô ta nói.....

-Thôi được rồi, không có gì cả, đừng thắc mắc và đi vào nhà đi, chúng tôi không có gì hết, được chưa?

Chập choạng tối...

-Alo? – Nhi loạng quạng vợ lấy cái điện thoại khi đang trong tình trạng ngái ngủ.

+Nhi huh? – 1 giọng nói từ bên kia đầu dây, của con trai.

-Ai đấy?

+Lại ngủ đấy à?

Nhi mở mắt nhìn vào màn hình điện thoại:

-Có gì không anh Hải?

+Ra công viên với anh 1 lát nhé!

-Giờ hả?

+Ừm...

-Chờ em tí...

-Hừ.....Anh chờ lâu chưa?

Nhi nhí nhảnh đứng sau Hải, anh từ từ quay người lại, cười nhẹ với nó:

-Anh mới tới thôi.

-Có gì mà gọi em thế?

-Rủ đi chơi mà cũng hông được hả?

-Ai nói thế? Đi ăn nhé! Mới ngủ dậy, em đói!

-Biết ngay mà, đồ con heo.

-Gì chứ?

Anh và nó chơi hết tất cả những trò chơi trong công viên khi đã nạp đủ năng lượng.

Cuối cùng là đi dạo trên con đường nhỏ có những ánh đèn vàng chiếu sáng.

Anh nắm tay nó, có lẽ sẽ là lần cuối...

Anh khẽ cười buồn rồi dừng lại.

-Sao thế? – Nhi hỏi.

Hải không nói gì, nhìn nó 1 hồi rồi kéo nó vào lòng, ôm thật chặt.

-Anh...? – Nhi không biết nói gì.

5 trôi qua trong im lặng, anh buông nó ra.

-Hôm nay anh sao thế? – nó nhìn anh ái ngại hỏi.

Hải ngập ngừng:

-Lâu nay...có phải anh làm em mệt mỏi lắm phải không?

-Anh...anh nói gì thế? – nó hơi giật mình.

-Anh biết...từ đầu em không thích anh...

-Anh...?

-Nhưng anh vẫn quen...vì anh rất yêu em, nhưng có lẽ nếu như thế sẽ khổ cho cả 2...đúng không?

-Anh đang nói gì vậy?

-Nên...anh nghĩ anh và em sẽ dừng lại ở đây....nếu đi xa hơn nữa, anh sợ anh không thể buông em được...

-Anh à?

Anh nhìn nó, cười rồi xoa xoa đầu nó:

-Dừng buồn, đừng cảm thấy có lỗi, anh không sao đâu.

Nhìn nụ cười của anh, bề ngoài nhìn vui tươi nhưng bên trong lại ẩn chứa những điều chua chát, ghen đắng và...đau khổ. Lời nói của Nhi và Linh hồi trưa đã làm cho anh suy nghĩ rất nhiều, có lẽ anh không nên làm cho cả 2 mệt hơn được nữa.

-Trễ rồi, em về đi! Anh sẽ gọi xe cho em.

Nói rồi Hải đi ra ngoài bắt 1 chiếc taxi, Nhi chỉ lẳng lặng nhìn theo, nó chẳng biết làm gì ngay lúc này.

Có lỗi, ừ thì nó cảm thấy có lỗi rất nhiều.

Hối hận, ừ thì nó thấy hối hận rất nhiều.

Hối hận vì ngày đó đã nhận lời làm bạn gái anh, hối hận vì đã làm anh đau lòng.

Nhưng...nó không thể khóc....

-xe tới rồi, em về đi!

Hải đẩy nó ra xa, trên miệng vẫn cười mà đầu hay trong lòng tan nát, trái tim đang từ từ vỡ ra thành từng mảnh.

So với việc làm nó mệt mỏi thì anh lại chấp nhận làm người đau khổ.

Vì...anh yêu nó.

Nhi dừng lại:

-em xin lỗi, anh à!

-Anh đã nói là đừng cảm thấy có lỗi mà, không phải lỗi của em, về nhé!

Rồi anh khẽ hôn lên vầng trán của nó:

-Anh sẽ vẫn yêu em...với tư cách là 1 người anh trai.

Anh đẩy nó vào xe, xe chạy, nó vẫn ngoái lại nhìn anh, trong đầu chỉ có 3 chữ “em xin lỗi”

Đôi mắt đượm buồn cùng khuôn mặt đau đớn của anh quay lại đằng sau.

Anh thoáng giật mình:

-Hoa? Em làm gì ở đây?

-Nếu đau khổ như thế thì tại sao phải chia tay chứ? – Hoa lạnh lùng hỏi, trong ánh mắt ấy cũng có 1 chút đau đớn, vì anh đau....nó cũng đau.

-Vì...- anh cười nhạt – anh không đủ sức giữ cô ấy ở cạnh mình...đau lắm...Hoa à!

Nước mắt Hoa rơi theo làn gió, anh gục xuống vai nó:

-Anh phải làm sao đây?

Hoa ôm lấy anh:

-Nếu có thể...em sẽ làm cho anh quên Nhi!

45. Chương 45

Sáng hôm sau...

Lết cái thân mệt mỏi vào lớp, Nhi quăng cái cặp từ đầu bàn vào tuốt trong góc.

-Có cần tôi dẹp đường không? – Phong ngược lên nhìn Nhi, tình hình là tên này và tên Tài đang chắn mất lối đi vào chỗ ngồi của nó.

-Khỏi cần, tôi đi ngủ đây!

Nhi quay người toan đi chột ngoái đầu lại nhìn Tài, mở miệng định nói cái gì đấy thì bị hấn chặn họng:

-Nói với thầy là cậu bị đau bụng nên xuống phòng y tế chứ gì?

-Không, tôi đang định nói là nói giùm với ông thầy là tôi bị bệnh, nhưng mà thôi, nói bị đau bụng cũng được. Bye bye. – nó vẫy tay rồi lê từng bước nặng nhọc đi xuống phòng y tế.

-Cái cảnh này quen quá mà!

-cậu ta hay như thế lắm à? – Phong tò mò.

-Ừm.

Trên đường đi tìm kiếm giấc mộng ngàn thu của mình, Nhi gặp Hoa.

-Hôm qua hông ngủ được hay sao mà mắt như gấu trúc thế? – Hoa đang ôm mớ tài liệu trên tay đi về lớp.

-Ừm...-Nhi uể oải trả lời.

-Lo lắng cái gì à? – Hoa hỏi tiếp.

Nhi thở dài nãy nê.

Hoa vỗ vai Nhi, cười:

-Đừng như thế, anh Hải nói anh ấy không sao nên mày đừng có cái cảm giác tội lỗi ấy nữa.

-Ồ...mày...-Nhi ngạc nhiên tới nỗi tỉnh ngủ luôn.

-Định hỏi sao tao biết à?

Nhi gạt đầu.

-Tình cờ thôi – Hoa đi được mấy bước rồi dừng lại – anh ấy...sẽ ổn thôi nên mày đừng như thế nữa, chả giống mày chút nào cả.

Nằm trên chiếc giường trắng cẩu phòng y tế, Nhi không ngủ được.

Trần trọc 1 hồi, nó lôi điện thoại ra gọi cho Hải nhưng anh không bắt máy, gọi nhiều lần, vẫn như thế.

-Gọi cho anh Hải à? – giọng nói phát ra từ cái giường cạnh bên.

Nó giật mình quay phắt người qua.

Chủ nhân đang nằm trên chiếc giường đẩy lật tấm mền ra khỏi đầu.

-Minh?

-Anh Hải đang học nên không nghe máy đâu, lúc khác gọi đi! – Hấn vẫn lạnh lùng.

-Cậu làm gì ở đây?

-Ngủ.

-Vậy thì ngủ đi, tôi không làm phiền đâu! -nó trở mình, quay cái lưng về phía hấn.

-Hình như cậu với anh Hải có chuyện gì hả? – hấn không tha.

-Liên quan gì đến cậu! – nó hơi gắt.

-quan tâm thôi mà làm gì ghê thế?

-Không cần!

-Đồ con nhỏ cộc cần, mong 2 người chia tay sớm.

Khi Minh vừa dứt câu đấy cũng là lúc cái tay đang bấm vào trò chơi của Nhi khựng lại:

-Nếu thế chắc cậu vui lắm chứ gì?

-Đúng đấy! Tôi vui lắm đấy! – hấn trả lời bằng 1 cái giọng nửa tức giận nửa mỉa mai, hấn chưa biết chuyện gì đã xảy ra mà.

-Vậy thì cậu vui được rồi đó. – nó hơi bực.

-Nói vậy là sao? – hấn quay sang nhìn nó.

-Không biết. – nó trằm mền kín mít từ đầu tới chân.

-Này! Không lẽ cậu với anh Hải chia tay thật. – hấn vẫn không từ bỏ.

-Không biết không biết, đừng có hỏi nữa! – từ trong mền, tiếng gắt của nó phát ra đầy bực bội.

Nhưng hấn đâu có để nó yên, hấn rời bỏ cái giường của mình, qua bên nó thô lỗ giật phắt tấm mền của nó ra:

-Trả lời đi chứ!

Chuyện này đối với hấn rất quan trọng nên hấn nhất định phải hỏi cho tới cùng.

-Không biết, đã nói là không biết mà! – nó giật lại cái mền rồi quăn lấy mình nằm xuống.

-Chuyện của cậu mà sao cậu không biết được chứ? – hấn ngồi xuống giường nó, lại lôi tấm mền ra.

-Đã nói là không bi.....

Nó định nói cái câu hoàn chỉnh là: đã nói là không biết mà.

Nhưng cái gì chặn họng nó thế nhỉ.

Tình hình là như thế này, nó và hấn đang môi chạm môi.

Chả là lúc mà nó đang nói câu đó thì đồng thời nó ngồi phắt dậy để lấy sức hét cho lớn, nhưng vì Minh cũng ngồi đó nên khi nó bật dậy vô tình đụng trúng môi hấn.

Im lặng bao trùm.

4 con mắt căng to nhìn nhau.

Tim đập loạn xạ.

Mãi 10s sau, nó mới lấy lại được tinh thần đẩy hấn ra.

Mặt nó đỏ như gấc nằm lại xuống giường, lấy mền trùm cái đầu lại:

-Cậu...không lên lớp à? Trống đánh vào tiết rồi mà?

-À....

Hấn bối rối đứng dậy, đi ra khỏi phòng y tế.

Bên trong lồng ngực đánh trống không thôi, hấn bắt giắc đặt tay lên môi mình, khẽ nở 1 nụ cười nhẹ.

Ra chơi....

Tất nhiên là trong giờ học thì Nhi có mặt ít chứ trong giờ ăn thì hầu như đều có mặt nó.

8 đứa đang ngồi ở 1 bàn như thường lệ.

Đến giờ này Nhi và Minh vẫn không hề nhìn thẳng vào mặt nhau.

-Hôm nay phát phiếu báo điểm tháng thứ 2 nè. – Tài đưa tờ phiếu báo điểm của Nhi ra cho nó, hồi này bà chủ nhiệm ghé qua kêu lớp trưởng phát cho lớp nhưng vì Nhi đang ở dưới phòng y tế nên Tài lấy giùm.

-39/40? – Nhi khẽ đọc lên thành tích mà mình cố gắng trong tháng qua.

-Gi cơ? – Minh, Quân và Khanh hét lên, mấy người kia không thấy ngạc nhiên vì họ biết rõ Nhi nhà ta quá mà.

-Làm gì mà ngạc nhiên thế?

-Không ngờ cậu lại tệ đến như thế đấy!- Minh giật phăng tờ giấy trên tay Nhi.

-Tệ cái gì mà tệ, tháng này tôi lên 1 hạng đấy. – Nhi gằn lại.

-Có nghĩa là tháng trước cậu đội sổ? – Phong quắc mắt nhìn nó.

-Không chỉ có tháng trước đâu, tháng này cũng thế mà. – Tài khoanh tay.

-Ai nói chứ, tháng này tôi hơn được 1 đứa mà. – Nhi gằn cổ lên cãi.

-Không phải, tại tháng này có 1 đứa đội sổ chung với cậu nên mới là hạng 39. – Tài giải thích làm trái tim Nhi tan nát.

-Hả, vậy vẫn đội sổ hả? – Nhi ngây thơ hỏi lại.

-Chứ còn gì nữa.

-Đừng nói cậu hạng nhất nhá! – Nhi liếc Tài.

-tất nhiên!

-Ta hận mi.

-Còn mày cũng hạng nhất hả Hoa? – Nhi và Linh cùng quay sang Hoa, đồng thanh hỏi.

Hoa nâng gọng kính lên, nói nhưng có 1 chút tức giận:

-Không! Hạng 2.

-Gi? – Nhi và Linh rút cằm xuống đất, chúng nó không thể tin vào tai mình được, từ trước tới giờ Hoa chưa bao giờ để tụt hạng nhất mà.

-Chứ ai dám giành hạng nhất cậu mày thế, chắc bà cô chấm điểm lộn rồi.

-Muốn biết ai giành của tao không? – Hoa gằn từng chữ.

-...-gật gật.

-Hắn đó! – Hoa hất đầu về phía Minh, giọng căm phẫn.

46. Chương 46

-Minh...ák? – Nhi vô cùng ngạc nhiên chỉ tay vào Minh.

-Đừng khinh thường Minh thế chứ, cậu ta học giỏi lắm đấy!-Phong ngang nhiên khoác tay mình lên vai Nhi.

Trong 1s Phong khẽ liếc qua Minh xem phản ứng của hắn như thế nào. Nhưng Phong mới chỉ kịp nhìn thấy ánh mắt lạnh tanh của Minh đang chiếu tướng làm suýt thủng cái tay đang yên vị trên vai Nhi của mình thì từ đâu 1 nắm đấm phi thẳng tới mặt Phong khiến hắn bật ngửa ra đằng sau.

-Lợi dụng ôm vai bốn cô nương đấy huh? – Chủ nhân câu cú đấm đó không ai khác chính là Nhi.

-Mới đụng có tí xú làm gì đánh mạnh thế? – Phong xoa xoa cái mũi, cũng may là không chảy máu.

-Muốn nữa không? – Nhi bẻ tay chuẩn bị tấn công tiếp.

-haha...không, không hề. – Phong cười xòa đưa 2 tay ra đầu hàng.

-Ngoan đấy! – Nhi đưa tay lên xao đầu hăn y như con cún làm tóc hăn rối tung lên.

-2 người thân nhau quá nhỉ? – Khanh cùng tất cả mọi người có mặt tại đây nhìn Nhi và Phong chăm chăm, trừ Minh.

-Thì sao chứ? – 2 đứa đồng thanh.

-Đừng nói là cậu thích thằng Phong định bỏ anh Hải đấy! – Quân nói đùa nhưng hăn đâu biết là câu nói đó ảnh hưởng tới Nhi như thế nào.

Nhi không nói gì, đưa mắt qua nhìn Hoa thì bắt gặp Hoa cũng đang nhìn nó, khóe môi khê cong lên như muốn nói: sẽ ổn thôi.

Ngoài Hoa ra chẳng ai biết là Nhi và Hải đã chia tay, và cũng chẳng ai muốn nói ra chuyện này.

“Cậu thích Nhi thật đấy à? Trần Huy Minh.” Phong thầm nghĩ vì hăn đã nhận ra thái độ khó chịu của Minh ban nãy.

-Lần này về lại bị ngoại cho 1 trận nữa cho coi. – Nhi chống 2 tay xuống bàn, ôm mặt chán nản.

-Thì tháng nào chả thế! – Linh và Hoa vô tư nói.

-Còn nữa – Hoa tiếp – 1 tháng rưỡi nữa là thi học kì rồi, lo học từ giờ đi là vừa Nhi à!

-Thì? Thi cái gì? – Nhi ngây ngô như con nai vàng hỏi lại.

-Thi học kì I chứ cái gì? – cả đám đồng thanh quát về phía nó.

-Ôi dào....còn tới hơn 1 tháng nữa mà học chỉ cho sớm. – Nhi phẩy phẩy cái tay không quan tâm.

-Vâng, từ giờ tới đó không biết chị nhồi nhét xong hết chữ chưa nữa.

-Không sao đâu! Từ hôm nay cậu qua nhà tôi học đi, tôi kèm cho! – Tài nháy mắt với Nhi.

-Rảnh nhỉ? – Linh chen vào – biết nhà cậu ở đâu mà qua.

-Đổi diện nhà Nhi chứ ở đâu?

-Cái gì? – Linh và Hoa giật mình quay phắt người sang nhìn Tài, cũng phải, chỉ có 2 đứa này là không biết thôi mà.

-Làm gì mà ngạc nhiên thế? – Rồi Tài quay sang Nhi – vậy chiều nay cậu qua đi, tôi sẽ lấy lại kiến thức cơ bản cho cậu.

-Bữa khác đi. – Nhi bắt đầu giả giọng năn nỉ nhưng khi thấy được những ánh mắt tình thương mến thương của tụi bạn đang chĩa vào mình thì nó lại cười gượng gạo – thôi được rồi, tôi sẽ bắt đầu học từ hôm nay.

-Tối nữa! – Minh tự nhiên giơ tay lên – tao qua nhà mày học luôn nhé!

Khanh thấy thế cũng hòa theo:

-Em cũng qua.

-Điên à? Đây là lớp 12, lớp 11 ở nhà ngủ đi! – Phong đẩy đầu cô em mình qua 1 bên rồi nói tiếp – tôi cũng tới nữa.

-Hả?

Linh đập tay cái bốp:

-Vậy từ hôm nay chúng ta học nhóm đi, địa điểm là nhà Tài.

Có vẻ như mọi người đều tán thành ý kiến này, riêng Nhi, nó thì thầm đủ cho nó nghe:

-Hơn 1 tháng nữa mới thi mà làm như mai thi rồi ý, dở hơi nguyên lũ.

Quả là tụi nó làm thật, mới gần 2h chiều mà tất cả đã có mặt đông đủ rồi.

-Giờ học cái gì đây? – Nhi chán nản bỏ mớ tập xuống cái bàn gỗ vừa dài vừa thấp tới đầu gối.

-Làm mấy bài tập về nhà đi.

30 sau.....

-Kiểm gì chơi đi, chán quá! – Nhi bắt đầu than vãn với cái cảnh im ắng y như đang trong kì thi thật như thế này, đứa nào đứa nấy cứ cúi mũi vào tập rồi lại sách, siêng học từ lúc nào không biết nữa.

Tài ghé mắt sang cuốn tập của Nhi:

-Hay quá nhỉ? Chưa làm được 1 bài mà bắt đầu đòi chơi rồi.

-Xỉu nữa làm, mà nè...mấy người có thấy nóng hông mua kem về ăn đi! – Nhi bắt đầu dụ dỗ tâm hồn thèm kem của những tên học sinh gương mẫu đang có mặt tại đây.

-Tất nhiên là ăn rồi, đi mua đi! – Phong là người hưởng ứng đầu tiên.

-Tốt! – Nhi đứng dậy tí ta tí tởn chạy ra ngoài rồi lại chạy vào trong, xòe tay ra:

-Ai muốn ăn thì đưa tiền đây mới mua được chứ, tôi làm gì có nhiều tiền mà bao mấy người.

-Vậy để tôi đi với cậu. – Phong đứng dậy định đi lại chỗ Nhi thì bị Minh kéo thụp xuống:

-Ngồi yên đi, tôi sẽ đi với cậu ta.

Minh và Nhi chuẩn bị đi xuống bậc thang đầu tiên rồi mà vẫn không ai nói với ai câu nào.

Cho tới khi đi xuống tới tận lầu trệt rồi Minh mới bắt đầu lên tiếng:

-Cậu...với anh Hải có thật là có chuyện gì rồi không?

Nhi giật mình, nó không ngờ là hần vẫn muốn hỏi chuyện này.

-Hỏi làm gì? – bước chân đều đều của nó bây giờ lại bước nhanh hơn.

Minh nắm chặt lấy tay nó kéo lại, cả 2 đứng đối mặt nhau.

-Trả lời đi chứ? – giọng Minh lạnh lùng.

-Không thích.

Nó buông tay ra khỏi Minh rồi đi tiếp.

1 lần nữa hần khiến nó phải dừng bước:

-Chia tay thật rồi à?

Nhi dường như bực mình lắm rồi, nó quay phắt người lại:

-Ừ đấy, chia tay rồi đấy, cậu vui lắm chứ gì?

Rồi nó bước tiếp, bước nhanh như không muốn bị hần hỏi thêm bất kì câu nào nữa.

-Tại sao? – hần vẫn đi cạnh nó, quyết không tha.

Nhi dừng lại:

-Đây không phải chuyện của cậu, vì vậy cậu đừng xen vào.

-Không phải chuyện của tôi nhưng có liên quan tới tôi. – hần vẫn nhìn thẳng vào mắt nó.

Nhi nhìn hần 1 lúc rồi nói:

-Tùy cậu!

Hần tiếp:

-Nếu cậu chia tay với anh Hải rồi thì.....

Không để cho hắn nói hết câu và cũng chẳng cần quan tâm hắn định nói gì, Nhi gắt lên:

-Tôi không muốn nói về chuyện này nữa.

47. Chương 47

Từ cửa hàng tạp hóa đi ra, Nhi đưa cho Minh 1 bọc kem:

-Lên đưa cho tụi nó trước đi.

-Cậu đi đâu à?

-Đi đi, kệ tôi, xúu tôi lên sau.

Khi bóng Minh đã khuất hẳn trong tầm mắt, Nhi rút điện thoại ra, chờ 1 lúc.

-Anh Hải ạ? – Nhi vui mừng reo lên.

+Có gì không? – giọng anh vang lên, có chút buồn.

-Anh...ồn chứ ạ?

+Ừm...

-Anh...

+Anh bận rồi, thôi nhé! – anh không để cho nó hỏi thăm thêm, vì đơn giản nếu như anh nghe giọng nó, anh sẽ không thể từ bỏ được, mỗi ngày anh chỉ cho phép mình thời gian 5 để nhớ tới nó. Đây là cách để anh quên nó, 1 cách từ từ.

Nhi cho chiếc điện thoại về chỗ cũ, khẽ thở dài.

Sau khi đánh sạch sành sanh lũ giặc kem, tụi nó lại bắt đầu học tiếp, sắp thi rồi nên cũng có nhiều bài kiểm tra.

Nhi nằm gục xuống bàn, nó chả có hứng học hành tí nào.

-Không học hả? Mai kiểm tra toán đấy. – Tài lay nó dậy.

-Thì mai cậu chỉ tôi. – nó nhắm 2 con mắt lại, nó buồn ngủ lắm rồi.

-Tôi không chỉ cậu hoài được đâu.

-Nhưng tôi chả hiểu gì cả.

-Tôi chỉ cho, dậy đi.

Nhi bật người dậy 1 cách uể oải, Linh lắc đầu:

-Thật là, mày như thế hèn gì hạng bét hoài.

-Tối khi nào mày mới khá lên được đây Nhi? – tới Hoa than vãn.

-Tụi bay nói nhiều quá, kệ tao.

-Cách làm bài này là thế này...thế này...

Mặc cho Tài tận tình giảng giải, Nhi cứ thế gật gật cái đầu cho có lệ chứ thật ra mắt nó muốn nhắm lại tới nơi rồi.

-Tỉnh chưa? – Tài cốc đầu nó cái cốp.

-Ai cho cậu dám cốc đầu tôi hả? – y như rằng nó tỉnh liền, nó đánh Tài tới tấp, đang trong giai đoạn cầm đũa định gấp miếng sườn thơm ngon mà lại bị tên này phá mất, lúc đầu là đánh thật, lúc sau 2 đứa nó lại giỡn khiến tất cả những con mắt có mặt ở đây phải nhìn chúng chăm chăm.

-Học hay giỡn đây hả? – Minh lạnh lùng, trong lòng hắn bây giờ đang rất bức bối.

-Giờn 1 tí làm gì ghê thế? – Nhi trề môi.

“Tên Minh này không phải đang ghen đấy chứ?” Phong nhếch môi cười nhẹ rồi tiếp tục công việc chơi game trong điện thoại.

Tụi nó chơi thì nhiều mà học thì ít đến giờ là 7h tối.

-Mở phim xem đi, chán quá! – Nhi lại bắt đầu giở thói dụ dỗ.

-OK, Phim gì giờ?

-Ma đi. – Nhi không cần phải chần chừ suy nghĩ, nó trả lời ngay lập tức.

-Mày sợ ma mà, coi cái gì, kiếm cái khác đi. – Linh và Hoa bắt đầu rùng mình.

-Sợ là 1 chuyện mà xem là 1 chuyện, tụi này hay nhỡ?

Ngay khi phim vừa được mở lên thì căn nhà bỗng chột tối thui, chỉ còn chút ánh sáng yếu ớt từ cái ti vi màn hình phẳng hắt ra.

-Đứa nào chơi tắt đèn đấy?

-Tắt đi coi cho nó có không khí.

Cảnh đầu mới vào mà đã có ngay cái xác người máu me từ mắt tới chân thỉnh thoảng xuất hiện làm cả đám hết hồn, khỏi cần nhìn cũng biết Linh đang ôm Quân còn Hoa thì đang ôm tên Phong rồi (vì Hoa đang ngồi kế Phong).

Riêng Nhi, nó không ôm ai ở cạnh như 2 con nhỏ kia, nhưng nó chột giật mình khi thấy cái tay nó không trống, nhận ra là nó đang nắm tay ai đó, đúng hơn là bấu chặt. Nhi đưa mắt qua nhìn người mà nó vừa có hành động ấy...là Minh. Hắn vẫn bình thản xem phim như không có chuyện gì xảy ra. Nhi bối rối rút tay mình về nhưng hắn bỗng nắm tay nó lại, siết chặt, rồi dần dần hắn đan tay hắn vào tay nó. Lòng bàn tay cả 2 nóng dần. Tim Nhi đập nhanh đến lạ, nó đang sợ ma trong phim hay đang loạn nhịp vì chủ nhân của bàn tay ấy.

~Oo

~Chiều thứ bảy....

Hôm nay là ngày giỗ của ba mẹ Nhi nên nó, Hy và ngoại cùng đi tới nghĩa trang.

Đi sâu vào bên trong, rồi cả 3 dừng lại ở 2 ngôi mộ nằm sát nhau được ốp gạch màu xanh nhạt.

-Ba mẹ, con tới rồi đây!

Nhi đặt 2 bó hoa cúc trắng lên 2 ngôi mộ.

-Ồ...- nó sững lại – có ai đã tới đây à?

Ngoại và Hy cũng hơi ngạc nhiên khi thấy trên 2 ngôi mộ ấy đã có sẵn hoa, trái cây và cũng đã thắp nhang.

Ngoại hơi dăm chiêu “Không lẽ là...”

-Thôi, lẹ đi còn về, sắp mưa rồi.

Ngày này của 16 năm về trước, ba mẹ nó đã qua đời bởi 1 vụ tai nạn giao thông, tài xế lái chiếc xe tải tông vào xe của ba mẹ nó đã bỏ trốn, đến nay đã hết hạn truy tố rồi nên cũng không ai điều tra nữa. Nhi chỉ biết như thế vì ngoại nó kể chỉ có thể thôi, nó chỉ biết mặt ba mẹ mình qua tấm hình, nhìn họ rất đẹp đôi, rất hạnh phúc nhưng sao lại để họ đi nhanh như vậy chứ?

Cùng lúc đó, tại nhà Hải...

-Qua đây làm gì? – Hải nhăn nhó khi thấy 4 thằng em kết nghĩa của mình đang tụ tập đông đủ ở đây.

-Qua chơi không được sao? – Phong ngồi phịch xuống ghế – 2 năm rồi mới gặp lại mà sao anh lạnh lùng thế?

-Mày thì anh không nói, chứ 3 thằng này ngày nào chả gặp, ngán cái mặt bọn bay tới tận cổ.

-Nói thế mà nghe được đấy hả? – ngay lập tức 3 chiếc gối được phi thẳng vào mặt Hải.

-Hay gọi Nhi tới chơi luôn đi. – Phong nảy ra 1 ý kiến điên rồ.

-Đừng. – Hải hơi khựng người.

-Sao thế? – Tài và Quân đồng thanh.

Mặt Hải trầm xuống:

-Tạm thời anh không muốn gặp cô ấy.

-Sao thế? Anh với Nhi có chuyện gì à? – Quân nhú mày.

Hải ngước mặt lên, hơi ngạc nhiên:

-Nhi...không nói gì sao?

-Nói gì là nói gì?

Hải cười nhạt, thoáng nét buồn:

-Bọn anh...chia tay rồi.

-Cái gì? – trừ Minh, tất cả đều hét lên – hồi nào?

-Thứ 2.

-Sao cơ? Nhi có nói gì đâu. Mà tại sao lại thế?

-Anh không muốn nói chuyện này nữa. Ok? – anh gượng cười nhưng đầu hay trong anh đang bồn bễ lộn xộn, anh không biết vì sao Nhi không nói chuyện này cho tụi này nghe nhưng rồi chúng sẽ biết thôi nên anh nói luôn.

-Lý do là gì thế? – Minh thấy Hải trầm ngâm ngoài ban công 1 mình, bèn đi ra, khẽ hỏi.

-Lý do gì? – Hải hơi giật mình.

-Lý do anh chia tay với Nhi?

-Vì...buồn.

-Hả?

-Không có gì, đừng quan tâm, hãy biết là chia tay là được rồi.

-...

-...

-Vậy...em đến với Nhi...được chứ?

Hải quay sang nhìn Minh, anh cười:

-Hỏi anh làm gì?

-...

Minh không nói gì, Hải quay người đi vào trong, được mấy bước, anh dừng lại:

-Nếu có đến với cô ấy...thì đứng làm cô ấy buồn, nếu không anh sẽ giết mày đấy.

Sáng hôm sau...

Khi Nhi vừa đi ra khỏi nhà, trên vai là 1 chiếc ba lô tuy to nhưng cái cán của cây gậy bóng chày vẫn lòi ra ngoài.

Nhi không để ý xung quanh nên nó cũng chẳng nhìn thấy là có người đang đi sau lưng nó, lặng lẽ, không 1 tiếng động.

Cùng lúc đó, Phong đi ngang qua, thấy Tài hẳn định kêu nhưng chợt thấy cả Nhi đang đi ở trước nên tò mò, đi theo “chẳng phải bây giờ có trận đánh với quân bên sao, sao thằng Tài này đi theo Nhi làm gì?”

Gần bãi đất trống nơi sắp diễn ra chiến tranh có 1 cái nhà vệ sinh công cộng, Nhi đi vào trong, Tài đứng ngoài, cạnh 1 cái cây lớn, chờ. Phong cũng dừng lại nhưng không để cho ai biết, hẳn muốn xem 2 người này đang làm trò gì, hẳn núp sau 1 lùm cây khá rộng “Nhi mang theo cây gậy bóng chày vào đó làm gì nhỉ?”

5 sau, 1 anh chàng mặt đồ đen từ đầu tới chân, trên vai khoác lên cây gậy bóng chày gỗ cũ kĩ nhưng rất bền bỉ và...cứng.

“Ồ...Cái gì thế kia?” Phong nhìn tên đấy rồi quay sang Tài, Tài không nhìn gì thêm mà quay đầu đi tới chỗ địa điểm đã hẹn, vì hẳn thật sự đã chắc chắn được 1 điều.

“Chuyện này là sao? Nhi đi vào đó cùng cây bóng chày, tên này đi ra cũng cây bóng chày” Phong ngơ ngác chả hiểu gì cả.

Nhắc thấy tên đen thui cũng đi về phía nhà kho, hẳn đi theo “không lẽ tên này là thủ lĩnh bí ẩn sao?”

-Thủ lĩnh bí ẩn nổi danh đây sao? Chả khác gì 1 con quạ tụi bay nhỉ?

Tên cầm đầu bên kia cười khả ố, bên đây cũng chẳng di dòng làm gì, đánh nhanh về còn ăn cơm trưa với má.

Tụi này đúng là thủ lĩnh thật sự cầu bên đó chứ không phải loại giả dạng như mấy tên hôm bữa nên đánh có hơi mệt, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là bên thủ lĩnh bí ẩn thắng.

Mấy đứa cũ thì không nói, nhưng Phong có lẽ hơi ngạc nhiên “quả là không tệ”

Nhanh, gọn, lẹ...thủ lĩnh bí ẩn thắng thắng định đi về thì bị 1 ai đó nắm lấy vai, không chần chừ và cũng không cần biết hẳn là ai, thủ lĩnh xoay người vật hẳn ra sàn.

-Cái gì thế hả, tôi chỉ muốn đấu với cậu thôi mà, lần trước hơi bị khinh người đấy! – quả nhiên người đó là Minh, hẳn bức nội, phải người đứng dậy.

Thủ lĩnh chẳng để ý đến hẳn, cứ thế đi tiếp.

Bốp...

1 chiếc giày đã được vinh dự hun cái đầu của thủ lĩnh, chả là Minh tức quá nên lấy đại 1 cái giày của cái thằng nào đó đang nằm gần hẳn nhất chọi tới đấy mà.

Những tên còn sống sót đều cảm thấy ám khí đang dần dần bốc lên trên đầu thủ lĩnh.

-Thế nào hả? – Minh khoanh tay cười đắc ý – bây giờ thì...

Chau7 kịp nói xong thì cũng có 1 cái giày từ đâu bay tới, cũng may Minh né kịp chứ không là được ăn luôn chiếc giày đấy rồi, nhưng may với Minh mà lại rủi với Quân, Minh né thì Quân hứng, vì hẳn đứng ở sau Minh mà.

Ồi, tội nghiệp! Chậc chậc...

Phong nhìn qua Tài hơi khó hiểu vì hẳn này giờ hơi trầm.

Nhưng sự tò mò về cái tên thủ lĩnh bí ẩn trong đầu Phong còn dữ dội hơn.

-Đi chơi không? – Quân rủ rê.

Trong khi 2 tên kia đồng ý thì Phong lại từ chối:

-Tôi có việc bận, đi trước nhé!

Nói rồi hẳn phi thẳng ra ngoài, chạy theo bóng thủ lĩnh, dừng lại ngay cái nhà vệ sinh công cộng hồi nãy.

1 lúc sau thì thấy Nhi đi ra.

Phong giật mình “Nhi sao? Nãy giờ chưa ra à? Cây gậy bóng chày đó....Không lẽ Nhi là thủ lĩnh bí ẩn sao?”

Theo Nhi về tới lầu 1 của khu trung cư, chìm trong những suy nghĩ điên cuồng, cuối cùng Phong cũng lên tiếng:

-Đứng lại.

Nhi giật mình, nhưng rồi nó vẫn tiếp tục đi tiếp, chắc gì là kêu nó.

-Tôi nói đứng lại mà! – Phong chạy tới giữ vai nó.

-Kêu tôi à? – Nhi hơi ngạc nhiên.

-Vậy câu nghĩ tôi kêu ai, thủ lĩnh bí ẩn.

-Cậu...cậu nói...gì thế? – Nhi hoảng loạn.

-Không phải à?

-Cậu điên sao?

-Bởi thế nên tôi cần xác minh lại.

-Gì chứ?

Tên Phong đột nhiên giật lấy cái ba lô ra khỏi vai nó, kéo khóa và dốc ngược xuống, từ từ rơi xuống 1 cây gậy bóng chày, bộ đồ đen...

-Cậu...chính xác là thủ lĩnh bí ẩn? – Phong nhìn vào những hiện trường trước mắt.

-Cậu...- Nhi không nói được điều gì.

-Tôi không ngờ đấy!

Nhi nuốt nước miếng cái ực:

-Làm sao...cậu biết được trong này chứa gì?

-Không biết. – hần cười nhìn xảo trá.

-Sao lại không biết chứ? – Nhi gắt lên, nó hơi run run cánh tay.

-Cậu muốn giấu mọi người về chuyện này nên mới như thế đúng không? – hần phớt lờ câu hỏi của nó mà thay vào đó là 1 câu hỏi khác.

-Ngoài cậu ra...có ai biết được chuyện này chưa? – nó nhỏ giọng lại.

“Cậu ta không biết thằng Tài cũng biết sao?” Phong trầm nghĩ nhưng rồi lại cười lưu manh:

-Chưa...mà sao thế?

-Cậu...có thể giữ bí mật giùm tôi không, tôi...xin cậu đấy.

-Tại sao?

-Nếu chuyện này mà lộ ra ngoài thì ngoại tôi sẽ biết mất.

-Ngoại cậu biết thì sao?

-Sẽ có chuyện lớn đó cậu biết không hả?

-Tại sao?

-Đừng hỏi nữa, sau này tôi sẽ nói, bây giờ cậu hứa đi, sẽ không nói chuyện này với ai cả.

Phong cười gian xảo, có lẽ con mèo đã mắc bẫy rồi:

-Được thôi...nhưng tôi có 1 điều kiện.

-Gì chứ? – Nhi nhú mồm.

-Có qua có lại chứ nhỉ?
 -Được thôi, nói đi.
 -Nghe đồn...cậu chia tay anh Hải...
 Nhi giật mình:
 -Làm sao cậu biết?
 -Anh Hải nói đấy.
 -Thì sao chứ?
 -Ngày mai...là sinh nhật của con trai tập đoàn J.K...
 -vào thẳng vấn đề đi! – Nhi bắt đầu bực khi thấy hắn cứ vòng vo mãi.
 -Từ từ đã...
 -...
 -Tập đoàn J.K là đối tác làm ăn của tập đoàn KERia chúng tôi, nên nhất định tôi phải đi...
 -Thì sao?
 -Mà...cậu biết con trai tập đoàn J.K là ai không đấy?
 -Tại sao phải biết, nói lẹ đi.
 “Không biết sao? Thú vị đây.” Phong nhếch mép:
 -Tôi cần cậu... làm bạn gái tôi đi dự tiệc sinh nhật này.

48. Chương 48

-Cái gì chứ? – Nhi như muốn hét to lên vào mặt hắn.
 -Tôi không nhắc lại đâu! – Phong cúi người xuống nhặt lên những thứ mới bị mình cho ra ngoài hóng gió.
 -cậu...điên sao?
 -Không hề!
 -Nhưng có bao nhiêu đứa con gái xung quanh cậu, sao lại là tôi chứ?
 -Tôi thích cậu!
 -Hâm.
 -Sao cũng được, ngày mai 7h tiệc sẽ bắt đầu, 5h tôi đến đón cậu.
 -Nhưng...
 -Nếu muốn giữ bí mật thì làm ơn nghe lời đi. – hắn thì thầm vào tai nó, tiện tay đưa luôn cái ba lô rồi quay người bỏ về.
 Nhi ở lại ngơ ngác đứng nhìn:
 -tên này khủng cấp độ nặng lắm nè.
 Sáng hôm sau...
 -Cái gì cơ? Hôm nay sinh nhật Minh á?
 Tiếng hét chói tai của Nhi vang vọng khắp canteen, nó sẽ không biết nếu như hồi nãy không có 1 con bé đi tới tặng quà và chúc mừng sinh nhật hắn.
 -Ồ...tôi tưởng ai cũng biết chứ? – Quân thản nhiên giật lấy hộp quà trên tay Minh, mở ra xem.

-Làm như tôi là thánh hay sao mà biết?

-Chắc có mình cậu không biết thôi quá, đến cả Linh với Hoa còn biết mà.

Linh với Hoa biết là vì Quân nói với Linh, Linh nói lại với Hoa nhưng không nói với Nhi vì tưởng Phong và Tài có nói cho nó rồi.

-Hôm nay sinh nhật Minh sẽ bắt đầu lúc 7h, tao sẽ qua đón mày đi chung. – Linh nhìn Nhi cười cười.

-7h...sao? – Nhi hơi ngạc nhiên.

-Ừm...

-Lúc đó... – nó khẽ nhìn qua Phong, hần vẫn ngồi im không nói gì, bưng li nước lên miệng cho 1 hớp.

-Lúc đó sao?

-Tao...bận rồi.

-Cái gì? Sao thế?

-à...lúc đó...ừm...à tao có hẹn với ngoại rồi.

-Hả?

-Ngoại kêu tao đi đâu đó với ngoại ý mà, chắc tao không tới được.

-Hẹn ngoại mày hôm khác không được hả?

-Không, ngoại nói nhất định là hôm nay.

Lời nói dối của Nhi như thế mà lại đánh lừa được tất cả.

Phong hơi cười “Đúng là con nhỏ ngốc, như thế mà còn không đoán ra”

Còn Nhi thì “Tên Phong cũng không đi mà, sao hần không nói gì thế nhỉ?”

Chiều...

Nhi ngáp ngẩn ngáp dài đi ra mở cửa cho cái tên phá hoại giấc mơ trưa của nó.

Vừa mở cửa ra đập vào mắt nó là bộ mặt cực kì quen.

-Ax...làm hết hồn, tới đây làm gì thế?

-Tối nay...không tới được à? – Minh nhìn nó, hỏi.

-Chắc thế.

-Vậy bây giờ đi với tôi.

-Hửm?

-Thì tối nay cậu không tới được thì bây giờ đi.

-Đi đâu?

-Ngốc!

-Gi?

-Vào thay đồ đi! – Minh đẩy nó vào trong, không cho nó ứ ớ thêm.

Nó đi ra với 1 cái quần jean rách hơi te tua 1 tí, 1 cái áo pull trắng và ở ngoài là 1 cái áo khoác len mỏng màu xanh dương dài ngang đùi.

-Giờ đi đâu? – nó tiến tới phía Minh.

-đi rồi biết. – hần kéo Nhi xoành xoạch đi ra ngoài.

-Thêm 1 tên khùng cấp độ nặng nữa! – Nhi nhìn trời mà than vãn khi trước mặt 2 đứa bây giờ là 1 cái sở thú rộng thênh thang – tới đây làm gì?

-Xem khỉ, xem voi, xem.....

sau khi bị hấn lôi đi hết chỗ này đến chỗ kia, xem hết con này đến con khác, mặt Nhi bơ phờ.

Hấn lại lôi cổ nó tới trước 1 quán ăn Trung Quốc.

-lại tới đây làm gì nữa?

-Ồ...con nhỏ này hay nhỉ, câu thấy ai tới nhà hàng để ngắm cảnh chưa?

-Có đấy! Với lại nếu muốn đi ăn thì tới chỗ này đi, tới đây làm chi cho nó tốn tiền.

Nó và hấn tấp vào 1 quán ăn bên đường, nó kêu hết món này đến món kia, nhưng tóm lại là toàn đồ chiên.

-Ngon chứ? – Nhi nhìn Minh dò xét khi hấn mới cầm cọng khoai tây lên.

-Tạm.

-Tạm là sao? Ngon lắm mà, tôi với anh Hải hay tới đây lắm đấy!

-Cậu với anh Hải hay tới đây lắm à?

-Điếc sao mà còn hỏi lại?

-Vậy sau này tôi với cậu cũng thường xuyên tới đây nhé!

-?

Chúng nó vào 1 cửa hàng quà nhỏ.

-Nãy giờ tôi cho cậu ăn thì bây giờ cậu phải mua quà chúc mừng sinh nhật tôi chứ? – Minh nháy mắt tinh ranh với nó.

-Ý đồ của cậu là đây hả? – nó trề môi.

-Tất nhiên!

-Được rồi, vào đi, lựa cái gì rẻ rẻ xiu đó, tôi không mang đủ tiền đâu. – xót thương cho cái túi tiền sắp đi không trở lại, Nhi phải nhắc trước không lỡ may hấn chơi quá đà.

Lòng vòng quanh căn phòng chứa đầy quà đẹp lung linh này, cuối cùng hấn dừng lại ngay quầy bán khuyên tai.

-Dừng nói mua cái này nhé? – Nhi chỉ vào những đôi khuyên tai sáng lấp lánh trong lồng kính.

-Ừm...Chị ơi, lấy giùm em cái này! – Minh chỉ vào 1 cặp rồi nói với bà chị kia.

Chị ta lấy lên 2 cái khuyên tai hình tròn màu bạc, cảm thấy ưng ý, hấn quay sang nó:

-Trả tiền đi!

-Mua 2 cái lận hả?

-Cậu không thấy tôi có tới 2 lỗ lận hả? – hấn chìa tai trái của hấn ra cho nó thấy.

-Nhưng của cậu...

-Tôi không thích cái đấy nữa, mua không thì bảo.

-Được rồi. – Nhi ngậm ngùi đưa tiền của mình cho bà chị kia, liếc Minh 1 cái rồi đi ra ngoài.

Minh đi theo nhưng chợt dừng lại, quay lại chỗ ban nãy:

-Chị ơi, lấy cho em thêm 2 cái như thế này nữa nhé!

49. Chương 49

-Nhi – hấn chạy ra ngoài cửa nín tay nó lại.

-Đừng nói mua cái gì nữa nha? – mặt nó nhăn lại, nghi ngờ.

-Không, tôi đưa cho cậu cái này. – rồi hấn chìa ra trên tay 2 cái khuyên tai.

-Cái này...tôi mua cho cậu mà, tính trả lại hả?

-Điên hả? Cái cậu mua đang nằm trên tai tôi nè – hấn đưa tai trái của hấn ra cho nó coi, không biết hấn đeo hồi nào mà nhanh thế nhỉ – còn cái này tôi mua cho cậu đấy.

-?

-Tại vì tôi thấy trên tai trái của cậu cũng có 2 lỗ, bộ hồi đó cậu cũng bấm lỗ tai hả?

Nhi giật mình đưa tay lên nắm lấy vành tai như muốn che đi 2 vết bấm tròn tròn nhỏ nhỏ ấy:

-Liên quan gì tới cậu chứ?

-Chỉ hỏi thôi mà, để tôi đeo cho cậu nhé!

-Khỏi. – nó né người sang 1 bên tránh bàn tay hấn.

-Sao thế?

-Ừm...tôi không muốn đeo khuyên tai.

-Không muốn đeo thì bấm làm gì?

-Để trưng đấy, được không?

Hấn không nói gì, Nhi xăm xoi 1 hồi rồi tiếp:

-Nhưng sao cái này giống cái tôi mua cho cậu thế?

-Cùng 1 loại mà.

-Được rồi, cậu tặng thì tôi sẽ lấy. – nó cười tươi đón lấy cặp khuyên tai.

-Không đeo lấy làm gì?

-Bấm để trưng thì bây giờ lấy cũng để trưng. Đi về đi, tôi có hẹn với tên....

Cũng may chưa nói hết câu nó đã kiểm soát được mình mà dừng lại.

Mình nhúu mày nhìn nó:

-Tên nào?

Nó cười xòa:

-Haha..có tên nào đâu, ngoại ý mà.

Mình chở nó về nhà rồi cũng về luôn, hấn phải điểm danh trước mặt ba hấn rồi còn chuẩn bị cho bữa tiệc nữa.

Từ phòng tắm đi ra, Nhi vô cùng thoải mái khi lớp bụi trên người mình đã được rửa sạch.

-Aaaaaa – tiếng la thất thanh của nó vang vọng khắp 5 tầng lầu – cậu...cậu sao vào được đây?

-Thấy cửa không khóa nên tôi vào luôn. – Phong trả lời nhưng không nhìn nó, nếu để ý kĩ sẽ thấy mặt hấn hơi ửng đỏ.

Nhi cũng hơi thối má về thái độ này của hấn.

-Chị làm gì mà la om sòm thế? – Hy từ trong phòng chạy ra, khuôn mặt nó bỗng trở nên sáng rõ khi thấy Phong – ơ...anh là anh Phong khối 12 mới chuyển tới phải không ạ?

-Tôi cũng nổi tiếng nhỉ? – Phong cười lại nhìn Hy.

Nụ cười rạng rỡ khi thấy trai đẹp của Hy bỗng trở nên méo xệch khi thấy Nhi:

-Chị...mới tắm hả?

-Ừ, sao?

-VẬY...QUẦN...QUẦN ÁO CHỊ Đâu?

-Con này hỏi hay nhỉ, thì trên người tao chứ ở đ...- nó nhìn lại người mình, lại 1 tràng chữ a vang lên rồi chạy vọt vào phòng, đóng rầm cửa lại.

Nó tựa lưng vào cánh cửa, tự cốc đầu mình mấy cái:

-Ngu quá đi, hồi nãy mình để quên đồ trong phòng mà nhìn thấy hần cái mình quên bếng mất...huhu...

Trên người nó hiện tại chỉ quần có 1 cái khăn to, mặt đỏ như mới vừa ăn phải ớt.

5 sau nó đi ra với bộ đồ hoàn chỉnh, nó giục:

-Đi thôi!

-Cậu mặc cái đó đi á? – Phong chỉ vào bộ đồ Nhi đang mặc, lại quần jean với áo sơ mi.

-Sao?

-Làm bạn gái tôi thì phải mặc diện 1 tí đi chứ?

Nói rồi hần thấy cho nó 1 cái túi giấy màu hồng.

Nhi chụp lấy, mở ra xem. Nó lôi ra 1 cái váy màu hồng, chắc dài tới đầu gối nó, phần trên ôm sát lấy người, phần dưới xòe ra được xếp thành 2 lớp, lớp ở ngoài mỏng và trong suốt để người khác có thể thấy ở trong là 1 lớp hồng hơi đậm được cắt xẻ rất chi là đẹp mắt (huhu mình tả đại đó, tại vì mình mù về thời trang nhảm)

Còn nữa, ở dưới đáy túi là 1 đôi cao gót...màu hồng.

Nhi xem xét 1 hồi:

-Cậu thích màu hồng lắm à?

-Không, tôi nghĩ con gái ai cũng thích mặc váy màu hồng nên mua đấy, không biết có vừa cậu không nữa.

-Thế không thích màu hồng và không thích mặc váy thì không là con gái à? – giọng Nhi càng lúc càng đanh lại.

Hy chen vào:

-Thế chị Nhi không phải con gái rồi.

-Im ngay, tao không là con gái thì là con gì?

-Là sao? – Phong khó hiểu.

Nhi thở mạnh 1 cái, gần từng chữ:

-Tôi...cực...ghét...màu...hồng...và....cực ghét mặc váy cậu biết không hả?

-HẢ?

-Tôi không mặc đâu.

-Sao lại thế được?

-Cậu nghĩ sao vậy hả? đã là váy rồi lại còn màu hồng nữa là sao?

-Chị thấy sao chứ...em thấy đẹp mà.

Hy nhanh tay chụp lấy cái váy mới bị Nhi cho đi máy bay miễn phí.

-Nói vậy cậu không mặc à? – Phong nhìn nó.

-Không!

-Là váy nhưng không phải màu hồng có được không? – Phong tiếp.

-?

-Còn 1 cái này nữa màu xanh lá cây, đi thôi.

-đi đâu?

-Chọn váy cho cậu rồi còn trang điểm nữa, tôi không muốn bị mất mặt vì cậu đâu?

-Thế còn cái này thì sao? – Hy đưa cái váy lên, hỏi.

-Nếu em thích thì cứ giữ lại.

Hắn nói rồi kéo nó ra ngoài.

Tại shop thời trang MM....

-Mặc cái này vào – hắn thấy cho Nhi 1 cái váy giống hồi nãy nhưng là màu xanh lá cây.

-Nhưng...- định phản đối nhưng nhìn thấy khuôn mặt hắn “hơi đáng sợ” nên nó lủi thủi đi vào phòng thay.

-Khoan đã. – nó chưa kịp đi vào đã bị hắn gọi lại.

-Gì nữa?

-Mang cái này nữa...- hắn đưa cho Nhi 1 đôi giày cao gót màu xanh lá cây luôn – cả cái này nữa – và hắn đưa cho nó 1 cái túi xách nhỏ màu xanh lá cây nốt (tại tg bị ghiền màu xanh lá cây đó mà) – tôi đi đây 1 tí, xíu quay lại.

Nó bước ra khỏi phòng thay đồ bằng những bước đi chập chững vì không đi quen giày cao gót.

-Oa...bộ váy này hợp với em thật đấy! – 1 chị nhân viên la lên.

Nó không nói gì, chỉ cười cười.

-Em đi theo chị.

-Đi đâu ạ?

-Cậu Phong bảo trang điểm nữa mà.

-Ồ...mà hắn đi đâu rồi.

-Cậu ta cũng phải lực đồ ình nữa chứ?

-À...

Phong đã chuẩn bị xong, hiện tại hắn đang đứng đợi Nhi, mấy đứa con gái đi qua cứ tấm tắc khen hắn mãi.

Bây giờ hắn đang mặc 1 bộ đồ vest kết hợp với 1 đôi giày cổ cao, tất cả đều màu trắng.

Hắn bỗng khựng lại, như người mất hồn khi nhìn thấy Nhi đang từ từ bước ra.

Mái tóc dài của nó được thả xuống, thẳng tắp như mới duỗi, khuôn mặt trang điểm nhẹ cùng với đôi môi xí muội nhìn rất dễ thương.

Hắn nhìn nó ngất ngây, tim đập liên hồi cho tới khi nó đánh cái bốp vào lưng hắn:

-Sao thế? Thấy tôi đẹp quá hả?

Hắn giật mình, bối rối nhưng cũng ráng nhìn lại nó và chê bai:

-Đẹp cái con khỉ, nếu không muốn tôi nói cậu là người 2 lưng thì...

-Im. – nó cắt ngang, dám nói nó là người 2 lưng à?

-Nhìn 2 người đẹp đôi quá à? – nhân viên 1 thốt lên.

-2 người đẹp như tranh ý. – nv 2.

-Cứ như hoàng tử với công chúa chị chỉ?

-...

-...

Nó mặc kệ ọi người nói cái gì vì nó nghĩ mấy người đó chỉ nịnh thôi, công việc mà.

Trong khi đó, tại nhà Minh...

-Để em thất cho... – Khanh không biết từ đâu chạy vào giành lấy cái cà vạt thất cho Minh.

-Sao em vào được đây.

-em có chìa khóa.

-Sao em lại có?

-em lấy của anh.

-Ồ..con nhỏ này...

Khanh tí tởn:

-Xong rồi...mà anh nè...

-Gì?

-Ừm...hình như xiu nữa có cái vự khiêu vũ đúng không?

-Thì sao?

-Em làm bạn nhảy của anh nhé?

Minh vừa cột dây giày vừa nói như không quan tâm:

-Tùy em...với lại, ba anh chỉ lợi dụng cái vự sinh nhật của anh để giao lưu với đối tác thôi, anh còn lạ gì.

Tại khách sạn Phương Đông...

Khách khứa đã tới đông đủ, hầu như chỉ là các mối làm ăn của gia đình Minh.

Hắn cùng những người bạn mà chúng ta đã biết trừ Phong và Nhi đang đứng ở đại sảnh.

-Thằng Phong chừng nào tới?

-Chắc sắp rồi, nghe đồn anh ý mang cả bạn gái.

Tiệc bắt đầu đã được 30 ...

1 chiếc xe limo dừng lại trước cửa khách sạn.

1 trai 1 gái bước xuống.

Phong đưa khủy tay cho Nhi.

-Gì? – nó ngây thơ hỏi lại.

-Khoác vào.

-Tại sao?

-Cứ khoác đi, hỏi nhiều.

Phía bên kia, ông Lâm Trấn (ba Phong) và ông Trần Huy (ba Minh) đang nói chuyện rất vui vẻ, tay người nào người nấy đều cầm ly rượu vang.

2 người bắt gặp Nhi và Phong đang đi vào.

-Phong, sao giờ này con mới tới? – ông Trần hỏi con mình.

-Con kẹt xe.

-Ồ...Phong kìa, còn người đi bên cạnh sao nhìn...quen quen...-Linh chỉ tay về phía 2 đứa.

-Nhi? – Hoa ngờ ngàng đẩy gọng kính.

-Con nhỏ này, sao là Nhi được, nó bạn đi đâu đó với ngoại nó mà, với lại...nó đâu có đẹp thế?

-Nhưng..giống lắm, biết đâu nó định tạo bất ngờ thì sao, lại đó đi.

Rồi cả đám kéo lại phía Nhi và Phong.

Ông Trần quay sang Nhi:

-Thế còn ai đây?

-Bạn gái con ạ. – vừa nói hần vừa thụi Nhi 1 cái ngay lập tức nó như con rô bốt cúi đầu xuống lễ phép:

-Con chào bác ạ!

-Bạn gái? – Minh cùng mấy đứa lo chơi kia sau khi đã xác nhận đúng là Nhi vô cùng ngạc nhiên trước câu nói “bạn gái con ạ” của Phong.

Nhi ngước mặt lên:

-Ồ...- nó không tưởng tượng được là đám này cũng ở đây, nhất là khuôn mặt Minh lúc này đã lộ rõ vẻ tức giận thay cho bộ mặt sắc lạnh ban nãy.

“Vui rồi đây” Phong vẫn với nụ cười gian xảo, kéo Nhi lại gần, khoác tay lên vai nó.

50. Chương 50

Xoảng....

Phá vỡ bầu không khí ngột ngạt sắp sửa bao trùm, 1 tiếng bể vỡ vang lên, tất cả quay sang nhìn ông Huy, ly rượu trên tay ông đã trở thành từng miếng thủy tinh li ti dưới nền nhà lẫn vào dòng nước đổ nhạt.

Mặt ông Huy trắng bệch, đôi môi khê run lên, mắt vẫn dán vào người con gái mà mới được con trai của đối tác gọi là bạn gái, đầu óc hỗn loạn “Giống...giống quá...”

Nhi hơi khó hiểu tại sao ông ta lại có hành động đó.

-Chủ tịch không sao chứ? – ông Trần lên tiếng hỏi.

Ông Huy giật mình, quay sang cười gượng:

-À...không...không sao...

-Anh bị sao vậy? – bà Vân (mẹ Minh) lo lắng chạy tới.

-à...không...tôi đi rửa mặt 1 lát. – nói rồi ông quay người vào trong, đầu óc vẫn quay cuồng như chong chóng, mặc dù rất giống con người đó nhưng ông không muốn nhìn thêm, vì càng nhìn...kí ức đau buồn mà ông đang cố gắng quên suốt mười mấy năm nay lại càng hiện về rõ rệt hơn.

Bà Vân nhăn trán nhìn theo chồng mình rồi quay sang đám bạn của Minh:

-Các con là bạn của Minh hả?

-Dạ!

-Ồ...Phong, sao con đến trễ thế? – bà hỏi Phong rồi di chuyển con mắt qua Nhi, thoáng giật mình, bà làm đổ 1 ít rượu xuống nền sáng láng ” Sao...sao lại...?”

Phong nhận ra ánh mắt bà Vân nhìn Nhi rất lạ, nhưng vẫn cười:

-Cô thấy sao ạ? Bạn gái con đấy!

-Bạn...bạn gái con hả? Đẹp nhỉ? – mắt bà vẫn không rời khỏi Nhi làm Nhi càng thêm khó hiểu “Vợ chồng nhà này sao thế? Sao lại nhìn mình kiểu đó?”

-Sao thế ạ? – Phong khẽ hỏi.

-À...không, tại bạn gái con hơi giống 1 người bạn hồi trẻ của cô ấy mà, thôi mấy đứa chơi vui vẻ nhé!

Nói rồi bà bất thần cất bước vào trong ” Sao lại có thể giống như thế được? “, có thể nói là trán của bà đang dần đổ xuống mấy giọt mồ hôi.

-thôi, ba cũng đi nhé! – ông Trần vỗ vai con mình rồi cũng đi lại phía bên kia nhập vào cùng dòng người.

Để lại 9 người trẻ tuổi sắp bùng nổ.

Linh xoay người Nhi lại phía mình:

-Mày...thật đấy à?

-Ừm...

-Mày...quen hẳn? – Linh chỉ tay vào Phong.

-À...

-Đúng đấy, có gì không? – Như nhận ra Nhi sắp không nói theo ý mình, Phong chớp lấy câu hỏi và trả lời giùm nó.

-Gì chứ? Không phải mày đang quen anh Hải à? – ngón tay Linh đổi hướng sang Hải, anh vẫn đứng đấy, chẳng nói gì, khuôn mặt lạnh không kém ai kia.

Hoa nhảy vào:

-Nhi với anh Hải chia tay rồi.

-Hả?

-Ôi, chồng quên chưa nói cho vợ, ở đây ai cũng biết chuyện này rồi, chắc chỉ có vợ là không biết, sơ ry vợ nhá! – Quân chạy tới ôm quàng lấy vai Linh.

-Gì?

-Thôi, vợ chồng mình qua kia nói chuyện nhá! – nói rồi Quân kéo Linh đi ra góc bên kia, để chuyện của ai thì người đó tự giải quyết.

-Mày nói...đi với ngoại mà. – Hoa nhìn Nhi khiến nó giật mình.

Nó nhìn thấy bộ mặt ai cũng...gọi là không được ổn cho lắm.

Nó gượng gạo:

-Thật ra....tôi muốn tạo bất ngờ ọi người đấy mà, vui không? – đến đây tự nhiên nó bật cười lớn lên.

Tưởng chừng mọi người sẽ tin nhưng chỉ vì 1 câu nói của Phong mà sự hi vọng nhỏ nhoi trong Nhi biến mất:

-Bất ngờ gì chứ? Tôi chỉ nói là sinh nhật con trai tập đoàn J.K thôi mà, ngay từ đầu cậu đâu biết Minh là người đó, vậy mà cậu vẫn đi, chắc cậu yêu tôi lắm nhỉ? – hẳn cố tình nói nói lớn ọi người cùng nghe, Nhi quay qua hẳn định bụng sẽ cho hẳn ngậm miệng lại, nào ngờ hẳn lại tuôn tiếp – chà, vì tôi mà cậu phải nói dối là có hẹn với ngoại....ừm....

Lần này Nhi đã kịp nhón cái chân ngắn cũn của mình lên mà bịt miệng hẳn lại, nó kéo hẳn đi 1 nước, trước đó nó không quên cười lại với đám bạn:

-Đừng nghe hẳn nói nhé!

-Nhi thích Phong thật sao? – Hoa nói nhỏ nhưng đâu hay mọi người đều nghe thấy.

-Không lẽ vì lí do này mà Nhi chia tay anh Hải? – tính bon chen của Khanh lại nổi lên nhưng chẳng đúng lúc tí nào.

Hải khẽ đặt ly rượu xuống bàn:

-Anh đi vệ sinh 1 lát.

Cho đến giờ, Minh vẫn chưa phản ứng gì, khuôn mặt hần dần nóng lên, sự tức giận đã lên đến đỉnh điểm và Xoảng...

Lại 1 ly rượu nữa lại được yên phận dưới đất.

-Khốn kiếp! – sự giận dữ của hần khiến mọi người xung quanh run lên vì sợ, hần đập đổ chậu cây gần đó và xỏ 2 tay vào túi quần, bỏ thẳng ra ngoài.

-Minh, đi đâu đấy? – tiếng ông Huy la lên từ trong sảnh.

Hần không quan tâm đến lời nói đó, vẫn đi thẳng.

-Minh!

Nhân vật chính của buổi tiệc thật sự đã bỏ về.

Về phần Nhi với Phong.....

Nó kéo hần vào tuốt bên trong sâu khách sạn, thả hần ra 1 cách thô lỗ:

-Cậu định gây hiểu lầm đấy à?

-Hiểu lầm cái gì? – hần tỉnh bơ như mình là người vô tội.

-Sao cậu lại nói thế hả?

-Thì đúng sự thật mà, thật ra cậu đâu biết con trai tập đoàn này là ai.

-Được rồi, vậy sao hồi nãy không nói đỡ cho tôi mà lại châm dầu vào lửa thế hả?

-Theo sự thật mà.

-Dẹp ngay cái sự thật của cậu đi! – nó hét lên, nó thấy trong lòng mình bây giờ thật sự rất bức.

51. Chương 51

-Dẹp ngay cái sự thật của cậu đi! – nó hét lên, nó thấy trong lòng mình bây giờ thật sự rất bức – vì sự thật tôi và cậu đâu có quen nhau, cậu đang làm mọi việc thêm rắc rối đấy có biết không hả?

-Thế à? – trong cơn thịnh nộ dữ dội của Nhi mà Phong lại có thể bình thản như chuyện thường.

-”Thế à”? Hay nhỉ, tại sao cậu không nói cho tôi biết Minh chính là người đó chứ?

-Cậu nói không cần biết mà.

-Khốn kiếp, ngày mai cậu đi giải thích đi.

-Tại sao?

-Sự việc ra nông nổi này là tại cậu mà, trắng sao gì ở đây, điên thật.

-Ừm...nếu như cậu muốn nói thì...tôi sẽ nói...

Nhận ra trong câu nói của hần đầy ám chỉ, nó càng bức hơn, nó không cần nói nhiều nữa, quay lưng đi ra ngoài, được mấy bước, nó dừng lại, lột cái đôi giày chết tiệt làm chân nó sưng tấy nãy giờ ra và quăng vào 1 xô, mang theo cả những bức dọc vào đôi chân trần.

Khi tên Bảo tới cũng là lúc bạn bè Minh về hết (sao h này mới tới hả ông Bảo kia??)

-Anh Minh đâu mẹ? – Bảo lại bên mẹ mình, mắt vẫn dáo dác tìm anh.

-Về rồi, con đi đâu sao giờ này mới tới?

-Con quên.

-Sinh nhật anh mình mà quên à?

-Mà sao anh ấy về thế?

Dường như bà Vân không hề để ý đến câu hỏi cuối cùng của cậu con trai út, trong đầu bà đang nghĩ về hình ảnh của Nhi “không lẽ là con của chị ấy...? Không thể nào, mình phải hỏi mới được...” rồi bà chạy ra chỗ ban nãy, nhưng chẳng thấy nó đâu cả, tìm lấy bóng dáng mấy đứa bạn nhưng cũng không có.

-Mẹ tìm gì à? – Bảo đã đứng bên cạnh bà từ lúc nào.

-à..không...

“Mình phải hỏi thằng Phong về con bé mới được” bà đổi hướng suy nghĩ, quay qua thì thấy Phong đi trong ra:

-Phong này! – bà gọi.

-Dạ!

-Cô bé hồi nãy tên gì thế?

-Ai ạ?

-Bạn gái con đó.

-À...cô ấy tên Nhi.

-Nhi? Thế con có biết ba mẹ con bé tên gì không?

-Không ạ, cô hỏi làm gì thế?

-Không...không có gì? – rồi bà đi vào trong nơi các bà tám vẫn còn đang tụ tập mặc dù tiệc đã tan dần.

-Anh Phong...chuyện gì đang xảy ra thế? – Bảo ngây thơ hỏi.

-Ai biết. – Phong nhún vai rồi cũng bước ra ngoài, nơi có cái xe đang đợi mình, có vẻ hắn đã thỏa mãn với những chiến công mà hắn đã gây công xây dựng nên.

Nhi lê bàn chân đã lấm đầy bụi về tới nhà.

Nó giật mình khi thấy trước cửa nhà mình có 1 chàng trai đang đứng dựa lưng vào, mặt hơi cúi xuống 1 chút, tay cầm điều thuốc, miệng phả ra làn khói mờ.

Nó tiến lại gần, cho đến khi chàng trai ngược mặt lên nhìn nó bằng đôi mắt lạnh lùng, nó mới nhận ra người đó là Minh.

-Cậu...sao cậu lại ở đây? – nó khẽ hỏi.

-Tôi ở đây không được à? – hắn nhếch mép cười, khói thuốc xông vào mũi Nhi khiến nó khó chịu.

-Sao cậu lại hút thuốc chứ, dập đi.

-Không thích. – hắn vừa nói xong cũng là lúc nó giật phăng lấy điều thuốc quăng xuống dưới đất, nhưng nó cũng không dại gì mà lấy chân dập điều thuốc vì nó đang đi chân đất mà.

-Về đi! – nó đẩy hắn qua 1 bên lấy đường đi vào nhà.

Nhưng nó chưa kịp mở khóa thì đã bị hắn kéo tay lại:

-Quen hắn...thật đấy à?

Nhi thoáng bờ ngõ trước câu hỏi của hắn, nó phải trả lời làm sao. Không lẽ nói nó là thủ lĩnh bí ẩn, vì muốn giữ bí mật nên mới giả bộ làm bạn gái Phong...hay là nói quen thật cho đỡ phiền phức, không được, nếu như vậy thì chuyện này càng rối ren thêm thôi.

Nó giật tay ra khỏi hắn:

-Quan tâm làm gì?

-Tại sao...không phải là tôi? – hắn hỏi tiếp, khuôn mặt hiện lên chút buồn.

52. Chương 52

Nhi ngược lên nhìn hắn, nó có cảm giác như mình đang bắt đầu dao động từ khoảnh khắc này thật rồi.

-Tại sao...lại là hắn...mà không phải tôi? – cùng với ánh mắt đượm buồn, giọng của hắn lại vang lên nhẹ nhàng bên tai nó.

Đôi khuyen tai mà nó mua tặng hắn giờ đây lấp lánh dưới ánh đèn phía trên đầu 2 đứa.

Nó đưa tay mình lên má hắn:

-Cậu buồn...vì chuyện đó sao?

Hắn vẫn nhìn nó, không nói gì.

-Tôi với tên Phong...không phải quen nhau thật đâu nên đừng như thế nữa. – nó nói cứ y như đang dỗ con nít lên 6, kèm heo 1 nụ cười.

-Nói dối! – khẽ phát ra 2 từ đấy, có lẽ hắn còn lại chút hi vọng.

-Thật đấy.

-Vậy tại sao....

-2 người đang làm gì ở đó đấy? – chưa kịp để cho Minh quăng ra những chữ từ trong cuống họng, 1 giọng nói từ phía bên kia cắt đứt luôn từng mạch chữ khiến câu nói chưa hoàn chỉnh đã phải dừng lại.

Nhi quay phắt người sang chủ nhân của cái giọng nói hơi bị vô duyên đấy:

-Phong? – đồng thời nó rút luôn cái tay đang yên vị trên mặt Minh 1 cách nhẹ nhàng.

-Vợ định ngoại tình đấy à? – Phong kéo tay nó về phía hắn, ôm quàng qua cổ nó, nói như giận dỗi.

Nó như nổi hết cả da gà da vịt khi bị hắn gọi là “vợ”, chắc lại nhiễm của thằng Quân với con Linh rồi đây.

Nó hất tay hắn ra:

-Ai là vợ của cậu chứ?

Giờ nó mới nhận thấy là sau lưng Phong còn có cả Tài, nhưng Tài lại không nhìn nó lấy 1 cái mà cứ thế mở khóa đi thẳng vào nhà, cũng không nói gì với 2 tên kia. Hắn...đang giận ai chẳng?

Nhi rời mắt khỏi Tài với sự khó hiểu rồi quắc qua Phong:

-Tôi đây làm gì?

-Sợ vợ đi về 1 mình bị biến thái bắt cóc nên chồng đi theo đó mà.

-Vợ vợ chồng chồng gì ở đây hả?

-Vợ nói vậy là chồng giận đấy nhá – rồi hắn cúi xuống hôn nhẹ lên môi nó, điên hơn là trước mặt Minh – lần này tha cho đó.

Đứng hình...là tình trạng của nó lúc này.

Phong cười thầm, đánh mắt qua Minh – con người này giờ đang im lặng, nắm chặt 2 tay kìm nén cơn giận dữ:

-Cậu...đừng có mà lén phén với Nhi của tôi đấy nhá!

“Nhi của tôi” 3 từ khiến tim Minh đau như cắt.

“Nhi của tôi” 3 từ khiến Nhi tỉnh táo và kéo Phong qua 1 bên cách xa Minh 4m rưỡi.

-Tên kia, cậu chỉ nói mình giả bộ quen nhau trong bữa tiệc thôi mà, bây giờ coi như mình kết thúc rồi còn gì.

-Ai nói thế? – Phong điềm nhiên hỏi lại.

-Cậu chứ ai? – nó gắt.

-Tôi sao? – hắn tự chỉ tay vào mình – sao tôi không biết nhỉ?

-Gì chứ? – nó nghiêng rằng.

-Tôi đâu nói thế đâu. – lại cái bản mặt ngây thơ mớ tội đấy khiến nó tức điên người.

-Cậu...cậu....

Phong mặc kệ cho núi lửa sắp phun trào khê nhìn qua Minh nhưng không thấy hắn ở chỗ cũ, chỉ thấy ở phía cuối dãy hành lang có 1 dáng người đang bước xuống từng nấc thang đầu tiên.

Phong quay qua định nói hắn về luôn nhưng

Bụp

-Dám trả treo với bà hả? Mi chết chắc rồi con. – vâng, bụp chính là cái tiếng khi nắm đấm của nó tiếp xúc với cái mũi cao cao của hắn.

Và tiếp sau đó là những tiếng động vui tai...

Bốp...Bình...Hự...Á....

-Nhi! Con đang làm cái gì đấy?

Nó đang ngồi trên bụng hắn và ra sức tấn công vào khuôn mặt hắn (hành hạ trẻ em dưới 20 tuổi nà bà con ơi), đang định cho hắn thêm 1 phát nữa thì chợt khựng lại, bên thái dương đổ vào giọt mồ hôi, nuốt nước miếng cái ực, cổ rặn ra 1 nụ cười méo mó quay qua người có cái giọng vừa rồi, nó đứng dậy miệng cười tươi hơn cả hoa héo:

-Ủa...ngoại ra đây có gì hông? – vừa nói nó vừa lấy chân đá vào tên nạn nhân còn nằm dưới đất, hắn đứng dậy 1 cách đau đớn, cúi gập người xuống:

-Con chào bà ạ!

-Ai đấy? – giọng ngoại nghiêm khắc khiến nó giật thót mình.

-Bạn trai của Nhi ạ. – 1 lần nữa Phong lại cướp mất lời nó.

-Gì...gì...? – nó hốt hoảng nhưng chưa kịp thành chữ vì bị ngoại chen ngang.

-Bạn trai?

-Dạ! – hắn vẫn hớn hở.

Ngoại nhìn từ đầu tới chân Nhi, khác xa hoàn toàn với mọi ngày, tóc xỏ dài, lại còn mặc váy, trang điểm, thiếu điều không mang giày. Nhưng chỉ cần nhiều đó thôi cũng khiến ngoại ngạc nhiên và lòng bà chợt thất lại vì hình ảnh nó lúc này quá giống với người con đã mất của mình.

-Bạn trai mà sao lại đánh tới tấp thế? Có nói đỡ cho nó không đấy? – ngoại vẫn nghi ngờ.

-Giờn mà ngoại.

-Liệu hồn đấy, tao mà còn thấy mày như vậy nữa là coi chừng đó.

-Con biết rồi.

Khi dáng người ngoại đã khuất hẳn sau cánh cửa, nó mới thở phào nhẹ nhõm.

Phong quay sang nó:

-Nhìn sơ thôi tôi cũng biết ngoại cậu cầm cậu cái gì...

-Hả?

-Thứ nhất...không được đánh nhau.

“Rõ ràng quá còn gì?”

Hắn cầm lấy mớ tóc của nó và tiếp:

-Thứ 2...không được cắt tóc...và thứ 3 – hắn vén mái tóc nó ra đằng sau phía tai trái – ...là không được đeo khuyên tai. Đúng chứ?

-Sai rồi! – dù đã bị nói trúng tim đen nhưng nó vẫn ra công mà phủ nhận.

-Sai?

-Cậu đừng tưởng cái gì mình cũng biết như thế, tránh ra. – nó đẩy hắn ra 1 cách thô lỗ rồi đi vào nhà, chợt thấy thiếu thiếu cái gì đó, nó ló đầu ra.

Ế...tên Minh đâu rồi???

Nó không thấy Minh mà chỉ thấy tên Phong đứng vẫy tay chào nó:

-Tôi nghĩ là tôi đứng đây! – rồi hắn nháy mắt với nó coi như là 1 lời chúc ngủ ngon và đi về.

-Tên này chắc hâm nặng lắm nè...mà sao hắn biết nhỉ?

Nó đứng yên nhìn theo hắn, 1 lúc sau, nó quay đầu đi vào nhà “Tên Minh này chắc hiểu lắm nặng lắm rồi đây, mai phải đi giải thích mới được.”

Cùng lúc đó...

Hoa và Hải đang trên đường đi về bằng taxi.

-Anh buồn nhiều lắm à? – Hoa cất tiếng sau 1 hồi im lặng.

-1 chút. – anh trả lời.

-1 chút là sao?

-Anh cứ tưởng Nhi sẽ quen Minh...không ngờ lại là Phong.

-Sao...lại là Minh?

-Không có gì, tới nhà em rồi kìa, vào đi!

Chiếc xe dừng lại ngay căn nhà của Hoa, nó bước xuống nhưng cũng ráng nói với anh khi cánh cửa đang dần đóng lại:

-Bây giờ chúng ta sẽ vẫn là anh em, nhưng 1 ngày nào đó, không phải bây giờ, em sẽ làm cho anh yêu em như anh đã yêu Nhi vậy. (câu nỳ mình “chôm” của pn nh0x nỳ, tks nh0x nhá!)

Sáng hôm sau...

Tại canteen Bạch Dương vẫn náo loạn như thường lệ.

Nhi đi tới với hi vọng sẽ gặp được tên Minh nhưng tất cả mọi người mà được xem là bạn bè nó ở đây không có tên nào có cái bản mặt của tên Minh.

-Minh đâu? – nó kéo ghế ngồi cạnh Hoa.

-Không biết, hồi nãy trong lớp cũng không thấy hắn.

-Nghỉ rồi hả?

-Không, hồi tiết 1 thì có mặt hần nhưng sang tiết 2 chả thấy đâu cả.

-Trước mặt chồng mình mà hỏi thăm thằng khác là sao? – cái giọng này chả ai khác chính là cái tên gây ra hiểu lầm trầm trọng.

Nhi không nói gì, chỉ liếc hần như muốn ăn tươi nuốt sống.

-2 anh chị quen nhau hồi nào thế? – Khanh vừa uống nước vừa hỏi.

-Không có quen / Hôm qua. – Nhi và Phong cùng nói 1 lúc nhưng nội dung chả ăn khớp tí nào.

-Là sao? – 5 cặp mắt tròn tròn nhìn 2 đứa.

-Mới quen hôm qua đó mà! – Phong lấy chân đá mạnh vào chân Nhi.

-Không có quen, không quen gì hết. – nó cũng đâu có vừa, cũng biết đá lại mà, bộ hần tưởng chân nó bị què à?

-?

-Không thật sao? – Phong nhìn Nhi với cặp mắt cáo già khiến nó giật mình “Muốn nguyên trường này biết chuyện đó à?”

Nó nuốt nước miếng cái ực ” tên khốn kiếp, mi đang biến ta thành trò hề đấy à?”

Chợt tất cả đổ dồn con mắt về phía trước, là tụi thằng Hùng mà, lại có trường nào muốn đấu nữa đây??

-Tên Minh đâu? – tên Hùng xỏ 2 tay vào túi quần, kên kên cái bộ mặt thấy gớm của mình ra trước tụi nó.

-Có gì thì nói đi!

-Thôi được rồi, xiu nhún lại với thằng đó nhé!

-...

-Quận TTT muốn tái đấu...

-HẢ?

-Chúng không phục chúng ta, bởi vậy tuần sau tái đấu, nhớ tới đấy!

-Lại đánh nhau à? – khi tụi nó đã đi hần, Khanh đưa con mắt nhìn anh mình.

-Liên quan gì đến mày. – Phong gắt con em từng từng của mình.

-Không liên quan đến em á? Anh có tin là em méc ba tụi anh đi đánh nhau không? – giở tuyệt chiêu của mình, Khanh gắt lại thằng anh.

-Hơ...mày tưởng anh mày sợ à? Ngon thì méc thử coi. – Thách lại con em, tên Phong này chắc không biết Khanh định làm gì rồi.

-Là anh nói đấy nhá! – nói rồi Khanh lôi điện thoại từ trong túi ra, bấm số – Ba ạ...ba ơi anh Phong....

Tất nhiên là tên Phong phải ngăn con em làm bậy rồi, hần giật phắt lấy cái điện thoại trên tay em mình:

-Nói thật đấy à?

-Anh thách em mà, đưa đây! – tiếng chuông điện thoại của Khanh vang lên, Phong giật thót mình nhìn vào màn hình: Papa.

-Đưa đây cho em, anh kêu em nói mà.

-Thôi được rồi, bé Khanh xinh đẹp của anh. – Phong giở trò năn nỉ.

-Em tự biết em đẹp rồi, không cần anh khen.

-Chứ bây giờ mày muốn gì?

-Hề hề, sớm như vậy có phải tốt không. – dự được thằng anh mình làm Khanh vui hơn hử – chiều nay anh đi shopping với em nhé!

-Đi với mẹ đi.

-Không đi đúng không? – Khanh bấm nút nghe và áp điện thoại lên tai – dạ con nghe nè ba.

+Thằng Phong làm sao con? – giọng ông Trần vọng ra.

-Dạ...anh Phong...

Phong đổ mồ hôi lã chã, chấp tay cầu xin con em \$\$\$% với hi vọng mong manh.

-Dạ...anh Phong đòi ăn kem á mà ba.

+Mày rảnh nhỉ...có biết ba mày bận lắm không.

-Sorry papa.

Rồi Khanh cúp máy, quay sang Phong:

-Nhớ nhé, chiều đi với em.

-...- tức quá không nói nên lời.

-À...anh nàk...

-Gì nữa?

-Rủ anh Minh đi nữa.

-Tự đi đi.

-...- Khanh quắc mắt nhìn hấn – em gọi mẹ nhé!

Hết ba rồi tới mẹ, mày hãy đợi đó! => suy nghĩ của Phong.

Những người còn lại như rớt trồng khi nghe cuộc trò chuyện của 2 anh em nhà này.

Chả là hồi đó Phong đi đánh nhau 1 lần, thế là về nhà bị ba hấn cắt tiền trong 1 tháng nên hấn hơi khiếp.

-Sẽ như thế nào nếu như ba cậu biết cậu đi đánh nhau nhỉ? – Nhi hỏi vu vơ, nó định âm thầm trả thù hấn đây mà.

Như đoán ra được cái ý đồ không mấy đen tối của nó, Phong ghé sát vào tai nó:

-Cậu định nói cho ba mẹ tôi à? Tôi không chắc hậu quả của việc này đâu nha!

“Huhu...tên khốn, mình lại thua hấn rồi” Nhi thầm thiết kêu lên trong tâm trí.

-Tên Minh đâu nhỉ? – Phong đứng dậy – để tôi đi tìm hấn nói về chuyện này.

-Có thể là đang ngủ trong phòng y tế rồi. – Quân đoán.

-Dậy, tên Minh kia, có chuyện nè! – Phong lay người Minh khi hấn còn nằm cuộn tròn trong cái chăn ấm êm của phòng y tế.

-Gì? – giọng hấn phát ra nhưng vẫn không thay đổi tư thế.

-Tuần sau tái đấu với bên TTT đó. – Phong đi thẳng vào vấn đề.

-Xong chưa?

-Chưa...chiều nay đi shopping với con Khanh nữa, nhớ đi đấy, coi chừng nó mổ ruột thì tôi không chịu trách nhiệm đâu.

-...

-Đi đây, ngủ đi!

Phong đi được mấy bước cách cánh cửa mấy xen-ti-mét thì Minh vùng dậy:

-Khoan đã, tôi có chuyện muốn nói...

53. Chương 53

-Gi? – Phong quay phắt người lại.

-Lên sân thượng đi. – Minh bước xuống khỏi giường, đút 2 tay vào túi quần và đi trước.

Trên sân thượng...có 2 chàng trai đang đứng.

1 chàng thì đứng dựa lưng vào thành lan can, quay mặt vào trong.

1 chàng thì quay mặt ra ngoài, ngắm những tòa nhà cao cao phía xa.

-Có gì không? – Phong lên tiếng trước.

-Cậu...định đem Nhi ra giỡn đấy à? – Minh không nhìn hắn, lấy thuốc từ trong túi ra hút.

-Cậu đang nói gì thế? – có thể là Minh đoán đúng nhưng hắn vẫn giả vờ như không hiểu.

-Nhi không đáng để cho cậu đem ra giỡn đâu.

-Tôi...đem Nhi ra giỡn sao? Tại sao tôi phải làm thế? – lờ giả vờ rồi thì giả cho tới cùng luôn, tiện thể chọc tức tên Minh 1 tí.

-Chẳng phải...

Minh chưa nói xong thì bỗng nhiên điện thoại của Phong reo lên.

Phong bắt máy:

-A lô?

+LÂM PHONG..... – cái giọng hét chói tai của 1 đứa con gái ở đầu giây bên kia phát ra làm Phong và Minh giật thót tim.

-Ai đấy? – hú vía 1 lúc, cuối cùng hắn cũng đặt cái cục điện thoại về chỗ cũ.

+Cậu đang ở đâu đấy? – chẳng để tâm đến câu hỏi của Phong, cô gái vẫn quát.

-Sân thượng, ai vậy?

+tút...tút...

-Ồ...- hắn lấy điện thoại ra khỏi tai – con nhỏ nào khủng thế nhờ?

-Rồi...nói tiếp đi! – Phong cho điện thoại vào túi quần, quay sang Minh – dạo này cũng hút thuốc lại hả? Đưa tôi với!

Minh rút nguyên 1 bao thuốc lá ra, đặt lên tay cho hắn:

-Cậu không thích Nhi mà,sao lại như thế?

-Làm sao cậu biết tôi không thích Nhi?

-Biểu hiện của cậu.

-Biểu hiện của tôi làm sao?

-Không...

RẦM...

1 lần nữa, câu nói của Minh lại bị cắt ngang, nguyên nhân chính là cái cửa ở phía căn nhà nhỏ chỗ ra sân thượng đã bị phá tung.

-Nhi? – 2 anh chàng nhà ta đồng thanh, không khỏi ngạc nhiên.

-Cậu cũng ở đây à? – như 1 lời chào, Nhi quay sang nói gấp với Minh rồi kéo Phong đi xoành xoạch.

Tại sân sau...

-Vậy người hồi nãy gọi cho tôi là cậu à? – Phong ngó người hỏi.

-Chứ ai? – nó cộc lốc.

-Sao cậu biết số tôi.

-Khanh cho.

-Có gì không, bộ nhớ tôi hả?

-Im đi, có chuyện rồi cậu biết không hả?

-Chuyện gì? – Phong ngây thơ.

Nó quắc con mắt hình viên đạn qua nhìn hấn:

-Hôm qua có bữa trong trường mình đi dự buổi tiệc sinh nhật tên Minh đó, nghe được cái chuyện tôi với cậu đang quen nhau, đi đồn ầm khắp trường rồi kìa, giờ phải làm sao? – cứ như cái kiểu hỏi giống lần trước bị hiểu lầm là quen Minh, nó cuống hết cả lên.

-Thì sao? – với cái điệu bộ không thể nào dừng dừng hơn được, hấn làm như không có chuyện gì xảy ra cả.

-Thì sao? – nó hỏi lại.

-Ai biết.

-Ai biết?

-Thì kệ nó đi, vào học rồi, lên lớp thôi vợ yêu.

-Này thì vợ yêu... – đi kèm với 4 chữ đấy là 3 tiếng động êm tai : Bộp...cốp...rầm...

Bộp là Nhi đâm cho hấn 1 phát vào cái mặt đẹp đẹp xinh xinh kia, vì hấn cũng biết bí mật của nó rồi nên cần gì phải giấu cái máu bạo lực mang trong người. cốp là vì mất thăng bằng nên Phong đập đầu vào tường và rầm là do choáng váng quá nên hấn bị té.

Ra về...

Cái hiện tượng hay đúng hơn là tin đồn về Lê Thanh Nhi lớp 12A9 trắng hoa bây giờ không 1 ai trong trường là không biết.

-Ôi...không ngờ con Nhi nó lại như thế. – ở phía cổng trường, lại 1 lũ bà tám đang đi ra.

-Hết Minh rồi lại tới Phong.

-chậc, con nhỏ đó có gì đâu chứ.

-Chắc mắt của 2 người đó đui hết rồi.

-Nhưng mà bây giờ Nhi quen Phong, chúng ta sẽ có hi vọng với Minh.

-...

-...

-Mấy chị nói gì thế ạ? – 1 tên từ đâu chạy ra chặn đường lũ bà tám.

-Ax...lại mỹ nam nào nữa đây?

xịt máu mũi...xịt máu mũi...khăn giấy đâu??

Hiz...lần đầu tiên mấy bà này đứng gần trai đẹp nên thế, chứ thường thường là toàn ngấm ở xa thôi.

-Tôi hỏi là mấy chị đang nói gì thế? – chàng trai nhắc lại.

-... – ngu ngơ.

-Mấy chị vừa nói Nhi nào quen anh Phong rồi anh Minh gì cơ??

-... – thơ thần.

-Ashiiii...trả lời đi chứ. – điên người, cậu ta gất lên.

-À...- mấy bà tám giật mình – cậu quan tâm chuyện đó làm gì nhỉ?

-Mấy chị nói gì nói lại em nghe đi. – không cần quan tâm mấy người đó hỏi gì, hấn vào chủ đề chính.

-À...chỉ là trong trường có 1 con nhỏ quen được 2 hotboy thôi, có gì không?

-2 hotboy đó là Minh và Phong? Cụ thể hơn được không. – tên này hâm nhỉ, tự nhiên không quen biết mà chặn đường người ta hỏi này nọ là sao?

-Thì con nhỏ đó lúc trước quen Minh bây giờ lại quen Phong nên...

-Dừng lại...- hấn cắt ngang – cho hỏi con nhỏ đó tên gì nhỉ?

-Nhi.

-Lê Thanh Nhi đúng không?

-Cậu cũng biết con nhỏ đó à, đừng nói bị nó dụ nữa nhé!

Không để ý đến tụi này nữa, cậu ta thoáng thấy được 3 nhân vật chính và 5 nhân vật phụ đang đi ra rồi.

Với vận tốc tên lửa, cậu ta phi nhanh lại đấy, gọn lẹ:

-Anh Minh về nhà đi, ba mẹ muốn hỏi tội anh vì chuyện tối hôm qua, chị Nhi theo tôi.

-Ơ..ơ...cái gì thế? – Nhi bất ngờ khi bị cái tên này lôi đi.

-Bảo! Cái gì đấy? – Minh gọi với theo.

Bảo dừng lại:

-Ba gọi nhưng anh không bắt máy nên bắt em tới tận trường đem anh về nhưng bây giờ em có tí chuyện rồi nên anh về đi.

Tại quán kem cách trường không xa...

Bảo hằm hằm nhìn Nhi.

-Lôi người ta ra đây có gì không? – nó bắt đầu thấy bực.

-...

-Nói gì đi chứ?

-Rất cuộc là ai trong 3 người đó? – cuối cùng Bảo nhà ta cũng lên tiếng.

-Chuyện gì? – nó không hiểu cái tên này đang nói về vấn đề gì.

-Chị...thích ai trong 3 người đó?

-... – mặt đần ra 1 đồng.

-Ashiiii....Rất cuộc là chị thích ai trong 3 người. Anh Hải, anh Minh hay anh Phong?

54. Chương 54

” Minh thích ai sao? ” nó nghĩ nhưng đúng hơn là đang tự hỏi bản thân.

-Sao lại hỏi thế?

-Thì chị cứ trả lời tôi đi.

-Tôi không thích ai cả, được chưa?

-Không tin nổi.

-không tin thì thôi.

Nói rồi nó đứng lên xách cặp đi về, nhưng mới đi ra được tới cửa thì đột nhiên mưa lớn:

-Ax...mưa hồi nào vậy trời!

-Ồ...hồi nãy còn nắng mà. – phía sau nó còn có cả Bảo.

-Làm sao mà về bây giờ? – nó cuống cuống lên.

-Chị có đem dù không?

-Nắng chang chang ai biết mưa mà đem. (xì, có mưa chị cũng k đem nữa mà)

-được rồi, vào đây ăn, nhân tiện chờ mưa ngừng rồi về.

-cậu...trả tiền nhé!

-Ừ!

Minh về tới nhà, không phải là nhà riêng mà là căn biệt thự của nhà họ Trần.

-Ba mẹ gọi con về có gì không? – hấn vào nhà không thềm hỏi han gì ai hết, ngang nhiên ngồi xuống ghế đối diện ba mẹ hấn.

-Giải thích đi, chuyện hôm qua là sao hả? – ông Huy ném cho con mình ánh nhìn giận dữ.

-Sao là sao ạ?

-Mày...mày còn hỏi lại tao à?

-Thì chán nên con về trước thôi, có gì to tát đâu chứ.

-Mày...

-Anh à... – ngăn cho cơn giận của chồng mình không lên đến đỉnh điểm, bà Vân nhẹ giọng. – Mẹ gọi con về không phải chuyện đó.

-Chứ là gì?

-Mẹ muốn hỏi...cái con bé bạn gái thằng Phong đấy, chắc con biết nó chứ?

-Sao em lại hỏi về con bé đó?- ông Huy dường như không muốn nhớ về hình ảnh của Nhi lúc đó 1 chút nào cả.

-Con...không biết bạn gái tên Phong đó là ai hết, được chưa ạ? – mặt hấn tối sầm lại rồi đi thẳng lên lầu, vào phòng của hấn. Vì trước đây hấn ở trong nhà này nên cũng có phòng riêng ở đây.

Quay lại với Nhi và Bảo...

-Cho tôi hỏi 1 câu nhé? – Bảo e dè hỏi nó.

-Cậu vừa mới hỏi đấy thôi. – nó thản nhiên iếng kem lạnh vào, mắt lơ đãng nhìn ra ngoài trời mưa.

-Vậy 2 câu nhé?

-Hết 2 câu rồi.

-Ashiii, không thềm xin phép nữa, lâu lâu muốn làm người lịch sự 1 chút cũng không được.

-Cậu mà lịch sự nổi gì, có gì thì hỏi đi.

-Chị đang quen ai thế?

-Có quen ai đâu.

-Lại xạo...chị đang quen anh Hải, nhưng có bữa tôi nghe chị đang quen anh Minh, hôm nay tôi lại nghe chị quen anh Phong, thế chị quen ai?

Nó phụt liền miếng kem nhưng hên là không túng ai để bị nói là mất vệ sinh:

-Cậu nghe ai nói thế?

-Mấy bà tám trường chị.

-cậu đi tin mấy bà tám à?

-Ừ thì...biết đâu lại đúng.

-Không đúng, tôi đâu có quen ai.

Bảo lại nhìn nó xăm xoi:

-Nói chị không quen anh Phong hay anh Minh đi, nhưng mà...chẳng phải chị đang quen anh Hải hả?

Nó ngừng ăn:

-Chia tay rồi.

Bào há hốc mồm:

-Cái gì? Hồi nào?

-Lâu rồi.

-Thật không?

-Không tin thì thôi.

Im lặng...

1 lúc sau...

-Gì đấy? – Nhi đang có điện thoại, người gọi là Hy.

+Huhu chị ơi...

-Cái gì?

+Ngoại..ngoại...

-Ngoại làm sao?

+Ngoại dầm mưa về giờ sốt cao lắm, xúu nữa chị về nhớ mua thuốc nhé!

-Cái gì? – nó bật người dậy – sao lại dầm mưa?

+Em không biết, em hỏi nhưng ngoại không nói.

-được rồi.

Nó cúp máy, khuôn mặt lo lắng ” Đã yếu rồi mà còn dầm mưa sao?”

-sao thế? – Bảo thấy nó như thế cũng hỏi.

-Không có gì, tôi về đây. – nó đứng dậy thì bị Bảo kéo lại:

-Còn mưa mà.

-dầm mưa tôi cũng có chết đâu.

Về tới nhà...

-Mày cho ngoại ăn gì chưa? – Nhi hỏi Hy, ném cái cặp qua 1 bên.

-Anh Tài nấu cháo cho ngoại ăn rồi.

-Tài?

-Ừm...anh ấy thấy người ngoại ướt từ dưới cầu thang nên đưa lên đây.

-Thế à?

-Anh ấy đi mua cái gì cho ngoại rồi ý.

-Có ai hỏi đâu?

Rồi nó quay sang bà, bà vẫn còn ngủ:

-Sao lại dầm mưa chứ? Lỡ có chuyện gì thì sao, thật là...

Trong giấc ngủ, không biết bà mơ thấy gì nhưng bà lại khẽ kêu lên, trước mặt Hy và Nhi, 1 giọt nước mắt lăn trên khuôn mặt nhăn nheo của bà:

-Phương...Phương à...Phương...đừng *****....đừng đi...

Nhi giật mình, lòng thất lại:

-Phương sao? sao ngoại lại kêu tên mẹ chứ?

-Ngoại..đã gặp chuyện gì sao? – ở phía sau Hy khẽ nói nhỏ.

Nhi quay phắt người lại:

-Chuyện gì là chuyện gì?

-Em không biết nhưng trước đây...chỉ có những lần ngoại có chuyện mới ngủ và gọi tên mẹ Phương thôi.

Nhi ái ngại quay sang nhìn ngoại nó, ngay cả khi mơ nó còn chưa bao giờ mơ đến ba mẹ mình, đơn giản vì nó đã chẳng cần tình thương của ba mẹ từ lâu rồi, bây giờ người nó cần để ở cạnh nó chỉ có bà mà thôi, nó không dám chắc sẽ như thế nào nếu ngoại cũng đi giống như ba mẹ nó...

-Chờ ngoại tỉnh, tao sẽ hỏi xem đã có chuyện gì với ngoại...

Tối...

Ngoại vẫn trong tình trạng ngủ li bì.

Tài bưng tô cháo tới bên bà, lấy tay đặt lên trán của bà:

-Không ổn rồi, sốt cao hơn hồi trưa, phải đem ngoại lên bệnh viện thôi.

-Gì cơ?

-Có thể không phải ngoại ngủ mà là đang hôn mê, nhanh đi.

Trong bệnh viện, Hy sốt sắng đi qua đi lại. Nhi thì ngồi yên 1 chỗ, Tài ngồi cạnh Nhi.

Bác sĩ đi ra...

-Bà tôi sao rồi ạ? – Hy chạy tới bên bác sĩ, lo lắng hỏi.

-Theo kết quả cho thấy, bà đã bị tai biến.

-Dạ?

55. Chương 55

-Bà đã bị tai biến mạch máu não, sẽ bị liệt nửa người, bây giờ cần phải để bà ở lại đây 1 thời gian để theo dõi. – bác sĩ vẫn ôn tồn nói.

-Không phải chứ, không phải chỉ là sốt bình thường thôi sao? – Nhi chạy lại, khuôn mặt sốt sắng.

-Không, cô bé ạ! – ông bác sĩ vờ vai nó rồi cùng 2 cô y tá ở phía sau đi khuất cuối dãy hành lang.

“Rốt cuộc là đã có chuyện gì khiến ngoại phải như thế chứ?” nó cùng Hy bước vào căn phòng nơi bà vẫn nằm đấy, có lẽ là Hy đang khóc.

Nó đi ra ban công, bầu trời hôm nay rất đẹp, có nhiều sao nữa.

Cơn gió rít qua khiến nó rùng mình vì lạnh.

-Ngày mai cậu nghỉ học chứ? – Tài đứng sau lưng nó, lấy cái áo khoác đặt lên bờ vai mỏng manh.

-Có lẽ thế!

-Cậu ổn chứ?

-Có gì đâu mà không ổn.

-Cậu...với cô bé Hy kia...khác nhau nhỉ?

Nó không nói gì, chỉ cười.

-Chị ơi, ngoại tỉnh rồi! – giọng Hy ới ới ở trong.

-Ngoại thấy sao rồi? – Nhi khẽ hỏi.

Bà lắc đầu rồi nhìn xung quanh:

-Ta đang ở đâu đấy?

-Bệnh viện.

-Sao lại ở bệnh viện?

-Ngoại không biết hay sao mà còn hỏi, tự nhiên đi dầm mưa làm chi vậy hả?

-Hả?

Nó thở dài rồi tiếp:

-Ngoại muốn ăn gì không?

-Không, mình về nhà đi!

-Ờ...

Bà hất cái chăn trên mình định bước xuống nhưng sao...tại sao cái chân không cử động được?? Bà ngược lên nhìn 3 người cháu đang đứng đấy.

-Ngoại bị tai biến, bị liệt nửa người. – Nhi không cần giấu diếm làm gì, kiểu gì sau này bà chẳng biết nên nó nói thẳng luôn.

Bà hơi ngạc nhiên, nhưng rồi cũng tròng xuống, bà nằm lại xuống giường, phẩy tay:

-Mấy đứa ra ngoài đi, ta muốn yên 1 chút.

-Vậy...ngoại nghỉ đi, khi nào cần thì gọi con.

Rồi 3 đứa đi ra ngoài.

Bà kéo chăn lên lại, nước mắt bà lại lăn khi nhớ về lúc sáng.

Trên đường đi chợ về nhà thì đột nhiên trời mưa lớn, bà trú mưa trong 1 cái hiên cách chợ không xa.

Chợt bà nhìn thấy 1 bóng dáng rất quen, cái mái tóc đỏ trong mưa, cái khuôn mặt ướt át trong mưa đó thật sự...thật sự rất quen, phải chăng đi đường mệt quá nên bà mới bị hoa mắt, mới nhìn thấy cái dáng của đứa con gái đã mất xuất hiện ở đây và đang dầm mưa.

Đúng, sự thật là như thế, bà đã đi nhanh theo cái dáng đó mặc dù trời đang mưa, người bà đã ướt sũng, bà gọi tên “Phương”, cô gái đi trước cũng đứng lại, quay qua nhìn bà nhưng nào đâu phải, vì trời mưa to quá nên làm con đường trước mắt bà trở nên hư ảo, khiến bà nhìn thấy đứa con gái có cái dáng nào đó giống người con tên Phương của mình cũng lắm tưởng.

Tại sao bà lại không tin vào cái sự thật đó, cái sự thật mà cách đây 16 năm người con gái đó cùng người con rể của mình đã chết thật rồi???

Thất vọng, bà lê từng bước về, đầu vẫn đội mưa mặc kệ sức khỏe của mình ra sao.

Có lẽ trong suốt bao nhiêu năm nay bà đã quá nhớ về người con của mình.

Bà khóc, khóc rất nhiều, khóc vì nỗi nhớ con, khóc vì bây giờ mang bệnh tật không thể lo cho 2 đứa cháu gái...

Sáng hôm sau...

-Ngoại ăn cháo nhé, con đi mua. – Nhi vừa nói vừa đỡ ngoại ngồi dậy.

Bà khẽ gật đầu.

-Ở đây có gì thì ngoại nói với con Hy nhé! – nói rồi nó đi ra ngoài.

-Sao lại như thế hả ngoại, mấy ngày trước ngoại còn khỏe mạnh lắm mà. – Hy vừa gọt táo vừa phụng phịu nói.

Ngoại lại không nói gì, lại cười.

-Dì Như, phải dì không ạ?

Phía trước là 2 người 1 nam 1 nữ đứng tuổi trung niên, bước vào căn phòng bệnh của bà.

-Ồ...

-Thật sự là dì đúng không ạ?

Hy không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nó hết nhìn ngoại nó rồi lại nhìn 2 con người xa lạ kia.

-Ai đấy? – tay bà run run.

-Con là Vân với anh Huy nè, dì không nhận ra sao?

Bà sưng người 1 lát, rồi cười chua chát:

-Thì ra là 2 người à? Tôi già rồi nên chẳng nhớ được ai.

-Ai vậy ngoại? – sự tò mò khiến Hy không chịu được nên đành mở miệng.

-Người quen cũ thôi.

-Cháu của dì ạ? – ông Huy hỏi.

-Ừm...cháu nuôi thôi nên đừng có hỏi nhiều. – bà lạnh lùng.

-Lâu rồi không gặp dì, hồi đó, dì chuyển nhà đi đâu thế?

-Sao tôi phải trả lời cho anh chị?

-Sao dì lại như thế với tụi con chứ?

-Tôi...thật sự không muốn mắc nợ gì với 2 người cả, con Phương chết rồi nên tôi và 2 người nên tỏ ra không quen biết thì tốt hơn.

-Nhưng...tại sao dì lại ở đây, dì bị bệnh gì ạ? – bà vẫn vẫn hỏi tiếp mặc cho khuôn mặt chồng mình đang bị áp đảo bởi vẻ buồn rầu và mệt mỏi.

-Tôi không có gì để nói với cô cậu cả, mong 2 người về cho.

-Ngoại ơi, ăn đi cho nóng nè! – vừa lúc đó, Nhi chạy đi mau cháo về tới, hớn ha hớn hở chạy vào rồi đứng khựng lại như bức tượng.

-Ồ...cháu...cháu là...bạn gái thằng Phong hôm bữa đúng không? – bà Vân thoáng nét ngạc nhiên.

Nhi không nói gì, nó nhìn xung quanh cảnh tượng đang diễn ra.

-Nhưng...cháu vừa gọi bà này là gì nhỉ...ngoại?

-Nhi, Hy...đi ra ngoài đi, ngoại cần nói chuyện.

2 đứa không hiểu gì nhưng vẫn lững thững bước ra ngoài và đóng cửa lại.

Vừa ra đến nơi thì cũng là lúc bọn bạn nó có mặt đông đủ trước mặt khiến nó giật mình:

-Sao lại tới đây? Cúp học hả?

-Ừ thì lâu lâu cúp 1 bữa. Tài nói ngoại có chuyện gì hả? – Linh ngó nghiêng vào phòng bệnh.

-Ngoại đang nói chuyện, chúng ta xuống dưới kia ăn gì đi.

-Chuyện gì?

-Mày nhiều chuyện quá.

Rồi tất cả lại quay gót xuống dưới, có lẽ Minh không biết người đang nói chuyện trong đó lại là ba mẹ mình...

-cô bé đó, không phải là con của cô ấy chứ? – ông Huy lên tiếng.

-Phải!

-Dạ? Chẳng phải dì nói nó đã chết cùng với anh chị ấy rồi sao? – tới lượt bà Vân ngạc nhiên.

-Tôi nói như thế để không cần phải mang ơn anh chị nữa, tôi có thể tự nuôi nó đến giờ này mà...nếu như tôi nói nó còn sống thì chắc là 2 người sẽ nhận nó làm con nuôi vì tình cảm đối với con Phương nhà tôi chứ gì?

Bà Vân khẽ ngược lên nhìn chồng mình, bà đã chịu đựng trong suốt bao nhiêu năm qua về người chồng không hề yêu mình. Bà đã rất yêu ông Huy, nhưng ông lại đem tình yêu cho 1 người con gái tầm thường tên Phương, nhưng rồi người con gái đó lại đi yêu người bạn học của mình và kết hôn cùng người đó khiến ông vô cùng sa sút về tinh thần.

Nhưng rồi cuộc hôn nhân của ông Huy và bà Vân cũng được tổ chức, đơn giản chỉ vì gia đình 2 bên đã đính ước từ nhỏ. Và 2 người đã hạ sinh ra 2 đứa con đẹp trai, mặc dù thế nhưng có lẽ ông Huy vẫn không thể nào quên được hình bóng đó.

-Được rồi chứ, con Phương chết rồi và bây giờ tôi với 2 người không liên quan đến nhau nữa. Tôi mệt rồi, 2 người về đi.

-vậy..tụi con xin phép. – 2 người cũng đi ra ngoài, lòng nặng trĩu.

Trong thang máy đi xuống lầu dưới...

-Nhiều người quá!- Linh khẽ kêu lên.

-Ồ...Nhi với Minh đâu?

-2 người đó đâu?

Cửa thang máy đã đóng lại rồi mà không thấy Nhi và Minh đâu cả.

-Chắc thích đi bộ bằng cầu thang đây mà. – Phong cười nửa miệng.

Hồi nãy khi bọn chúng vào thang máy rồi tự nhiên Minh lại thấy Nhi đi đâu đó, mặt bất thần (nó đang buồn vì chuyện của ngoại nó đó mà) nên hấn đi theo nhưng không 1 tiếng động.

Được 1 lúc, nó dừng lại:

-Ồ...mình đang đi đâu vậy?

-Cậu đang hỏi ai đấy?

Nó giật mình quay người ra đằng sau:

-Cậu đi theo tôi à?

-Cậu nghĩ gì mà mấy đứa kia đi vào thang máy rồi cũng không biết thế hả?

-Hả?

-Cậu tính đi bằng cầu thang bộ sao?

-Gì chứ? Tôi đâu có điên.

Rồi nó 3 chân 4 cẳng chạy lẹ đến chỗ cầu thang máy, chờ.

Hắn vẫn đứng sau nó:

-Bộ ngoại cậu bệnh nặng lắm hay sao mà cậu bơ phờ thế?

Nó không nói gì, bước vào thang máy, hắn bước theo.

ax...thang máy có 2 người.

Hình như nó cũng không để ý thì phải.

Cứ 1 chút hắn lại quay sang nhìn nó mà nó lại chẳng biết gì.

Cho đến khi nó nhận thấy là có ai đó đang nhìn mình thì nó mới quay qua, Minh giật mình.

Nó lại tiếp tục không nói gì, quay về tư thế cũ, chợt nó lại quay phắt người qua:

-Trán cậu sao lạ sừng 1 cục thế?

Thấy nó nhìn mình với ánh mắt lo lắng, hắn cũng đưa tay lên trán xem thử, không biết hắn bị gì mà sao giờ mới thấy đau nhỉ?

-à...chắc hồi sáng đập đầu vào tường đấy mà.

-HẢ? – nó ngạc nhiên.

-Có gì đâu mà há mồm to thế?

-Đưa tôi coi! – nó rướn mình lên sờ vào quả ổi trên trán hắn, tim hắn đập thành thịch rất nhanh.

Như 1 phản xạ tự nhiên, hắn nắm lấy tay nó trước khi để cho nó chạm vào mình.

-Sao thế? – Nó ngu ngơ hỏi.

Hắn không nói gì, nhìn nó chăm chăm làm nó đỏ chín mặt.

Nó ra sức rút tay về nhưng hắn lại nắm chặt hơn.

Và hắn cúi người xuống...khi môi cách môi khoảng 2cm thì...

56. Chương 56

Ting

Cánh cửa thang máy chợt mở ra, 2 con người ở bên trong giật thót tim né sang 2 bên, mặt đứa nào đứa nấy đỏ như gấc.

-Xin lỗi, 2 người tiếp tục đi. – giọng của 1 phụ nữ đứng ngoài vang lên, kế bên là 1 người đàn ông, 2 người quay mặt sang chỗ khác, ngưỡng nghịu, rồi lại cùng đồng lòng quay ngoắt 180 độ:

-Trần Huy Minh! – đồng thanh gớm, đúng là vợ chồng có khác, nhưng mà sao ông bà nhà này phản xạ chậm thế nhỉ?

-Ba...ba...ba mẹ...

Minh lấp bắp, Nhi nhìn kĩ 2 người trước mặt, là 2 người vừa mới nói chuyện với ngoại nó đây mà.

Ông Huy cùng bà Vân bước vào trước khi cửa thang máy đóng lại.

Ông nhéo tai hần:

-Cho mày ăn học mà mày lại đi cúp cua như thế này đây hả?

-Á...á...bỏ ra...đau quá... – hần la lên, nắm lấy cái tay ba mình.

-Nhưng mà...2 đứa có quan hệ gì thế? – ngẫm nghĩ lại cái hiện tượng đáng lẽ không nên nhìn hời này, bà Vân nheo mày hỏi.

-Dạ? – nó và hần tròn xoe mắt, bất ngờ với câu hỏi của bà.

-À...ba mẹ đi đâu qua đây thế? Bệnh gì sao ạ? – tên Minh sau khi thoát khỏi bàn tay của ba mình, toe toét cười nhằm mục đích đánh trống lảng.

-Ồ...đạo này mẹ hay bị đau đầu nên bảo ba đi khám chung.

-Nhưng mà...2 đứa trả lời đi chứ!

-Chỉ...chỉ là...chỉ là bạn bè thôi ạ! – Nhi áp ứng, cuối cùng cũng thành câu.

Hần có lẽ hơi thất vọng nhưng chỉ cười nhẹ ra vẻ đồng ý với câu nói đó của nó.

-Bạn bè? – tới lượt ông Huy nghi ngờ.

-Dạ!

-Vậy...hời này...2 đứa làm trò gì thế? – không thể bỏ qua dễ dàng được, nhất định bà Vân phải hỏi cho tới khi biết được kết quả.

-Trò gì cơ? – ngây thơ như nai tơ.

Ông bà nhú mày nhìn 2 đứa.

-Cậu...cậu ấy nói ó gì trong mắt cháu nên xem thử ấy mà. – lục tung cái đầu, lũng xục cái óc, cuối cùng nó cũng đưa ra 1 lí do hết sức là...vô lí.

-Nhưng...mắt cháu có gì đâu. – bà Vân nhìn sâu vào đôi mắt nó, còn ông Huy thì không dám nhìn, vì chỉ cần nom sơ sơ thôi cũng thấy ánh mắt đó...giống lắm rồi.

-Haha...thì có gì đâu...

Bà Vân đâm chiêu ” Cô bé này...với thằng Minh nhà mình...?”

-Mày...đi tới trường liền cho tao! – ông Huy tức giận quát.

-Đâu phải chỉ có mình con cúp đầu chứ, tụi kia cũng cúp đấy thôi.

-Tụi nào?

Ting

Cánh cửa thang máy 1 lần nữa lại mở ra, phía bên ngoài là 1 đám loi choi mặc đồng phục trường bạch Dương đứng đấy.

-Thì ra bọn này rủ nhau cúp đấy hả?

-cô...cô chú sao lại ở đây? – tên Phong ngạc nhiên.

-Thế còn mấy đứa?

-À...bà Nhi bị bệnh nên bọn cháu tới thăm thôi, bạn bè mà.

-Thế có xin phép thầy cô không?

Tất cả im lặng...nhìn nhau.

-Mấy đứa làm gì thì làm, tháng này mà rút hạnh kiểm là coi chừng đó.

-Con Hy đâu? – Nhi ngó qua ngó lại.

-Nó nói để quên cái gì đấy trên phòng nên lên lấy rồi.

Nói đoạn Phong quay sang ba mẹ Minh:

-Cô chú đi ăn chung với bọn cháu không ạ?

-Thôi, cô chú có việc phải về rồi, mấy đứa đi đi!

Khác với chất giọng hiền từ của bà thì ông Huy lại nói như ra lệnh:

-Chỉ được nghỉ hôm nay thôi đấy.

Rồi cả 2 ông bà đi thẳng ra phía cổng bệnh viện. Trước khi để bọn trẻ thấy mình khuất, bà Vân đã quay đầu lại và nhìn 1 trong số những đứa đang tụ tập xem mình sẽ ăn gì đây.

Đang ngậm nga ăn húp sùm sụp tô bún bò tại cái tiệm đối diện bệnh viện, Nhi ngược mặt lên:

-Sao con Hy lâu xuống thế?

Vừa dứt thì cái bài stronger – nhạc chuông của nó hát inh ỏi.

Nó nuốt vội miếng bún:

-Vừa nhắc là nó gọi liền nè!...A lô?

+...

-Gi? – nó đứng phắt dậy.

-Sao thế? – Tài thấy nó lạ bèn hỏi.

Nó cúp máy vội vàng:

-Ngoại có chuyện rồi, đi nhanh thôi.

-Sao cơ, hồi nãy còn khỏe mà.

Cả đám nhanh chân chạy thẳng vào bệnh viện mặc kệ cho chủ quán bún đang cầm cái giá la hét um sùm:

-Ăn quýt đấy hả? Trả tiền đi chứ?

-Ngoại sao rồi?

Lên tới nơi – phòng cấp cứu, chỉ thấy Hy đang ôm mặt khóc không khí căng thẳng đến lạ.

-Có chuyện gì thế? – Linh sốt ruột.

-Em không biết..lên là em thấy ngoại...đang ở dưới đất. – Hy trả lời trong nước mắt.

-Sao lại thế được? – Nhi hét lên.

Lần này Hy không nói gì, chỉ khóc.

-Bình tĩnh đi Nhi à! – Tài đứng sau lưng nó, đặt 2 tay lên vai nó an ủi.

15 trước...

Khi ba mẹ Minh ra khỏi phòng bà, được 1 lúc thì bà chợt cảm thấy khát nước.

Bà cố rướn mình lại chỗ bình nước, nhưng nó lại xa với tay bà.

1 chút nữa thôi...bà cố gắng.

Bà đã cầm được cái quai của cái bình nhưng vì 1 nửa cái thân già không thể cử động nên hơi khó khăn, khiến bà bị trượt tay và...ùch...

Hiện tại...

Tất cả không biết làm gì, chỉ biết đi qua đi lại mà cầu trời khẩn phật.

1 lúc thật lâu sau...

cách...

Bác sĩ bước ra, Nhi nhanh chân chạy lại:

-Ngoại con sao rồi ạ?

Ông bác sĩ nhìn nó ái ngại, khẽ lắc đầu:

-Xin lỗi!

57. Chương 57

-Xin lỗi? – sự thất vọng ê chề đọng trên khuôn mặt nó, nhưng 1 phần nó cũng không tin lắm, nó lặp lại lời nói của ông bác sĩ.

-Chúng tôi đã cố gắng rồi, cô bé à! – 1 lần nữa ông bác sĩ lại lắc đầu nói với nó bằng sự cảm thông.

-Không thể nào, hồi nãy bà còn khỏe lắm mà. – nó dường như vẫn không thể nào tin được.

-Tai biến mạch máu não, chỉ cần té 1 lần thôi cũng khó qua khỏi rồi.

Phịch...

Khi tất cả quay lại thì chỉ thấy Hy đang nằm dưới đất.

-Hy à...tỉnh lại đi! – Tài chạy lại đỡ Hy lên.

-Đưa cô bé vào phòng cấp cứu đi! – ông bác sĩ nhanh gọn.

Tài bế xốc Hy lên và làm theo lời ông bác sĩ.

Nhi lưỡng lự lê từng bước cùng mấy đứa còn lại vào phòng bệnh. Nó dừng lại 1 chút và nhìn về phía cái giường trắng toát. Ngoại nó đang nằm đó sao? Nó bước lại đứng cạnh chiếc giường, mắt hơi đỏ, nó lật tung tấm mền trắng đang phủ hết con người bà như muốn xác minh xem người nằm ở dưới đấy có thật là ngoại của nó thật không?

Nó sững người...

Tốc...1 giọt nước mắt rơi từ khóe mi nó xuống sàn nhà mát lạnh.

Lần đầu tiên trong suốt 11 năm qua...nó khóc.

Linh cũng đang dụi đầu vào Quân mà khóc.

Minh tiến lại gần Nhi, nhưng chưa kịp để hấn an ủi mình, nó đã giơ tay lên ngăn lại:

-Được rồi, tôi muốn ở 1 mình. – rồi nó cố nở ra 1 nụ cười chứng tỏ là mình ổn, giọt nước mắt lăn dài trên má xuống khoe miệng...mặt chất, nó lại lưỡng lự bước ra khỏi căn phòng ngột ngạt.

Ở 1 góc vắng của bệnh viện, những tiếng khóc nức trong bóng tối của 1 đứa con gái vẫn cứ thể vang lên. Những lúc này nó thật yếu đuối, nó không hề mạnh mẽ như thường ngày.

Minh đứng ngoài nhìn nó, mặc dù nó nói muốn ở 1 mình nhưng khi thấy nó như thế này, thật sự hấn muốn trở thành 1 người ở cạnh nó để cho nó mượn bờ vai.

Hấn bước lại phía nó, ngồi xuống trước mặt và ôm nó vào lòng:

-Khóc đi, cứ khóc tới lúc nào đã thì thôi!

Và thế là nó khóc ầm lên, khóc rất nhiều, cứ giống như những năm qua nó không khóc là muốn để dành nước mắt cho bây giờ vậy.

Nó bầu chặt lấy áo hấn, khóc ướt hết cả áo hấn...mặc kệ cho hấn đã thấy được vẻ yếu đuối của mình...

Mắt ngoại...chị em nó sống như thế nào?

Liệu nó có thể đứng lên bằng sự mạnh mẽ đã được rèn luyện lâu nay?

Đám tang ngoại, nó không khóc, đơn giản vì nó đã khóc nhiều rồi.

Ba mẹ Minh cũng có đến dự, ông bà mở lời nói nó và Hy về nhà ông bà ở, họ sẽ chăm lo cho 2 chị em nó thay ngoại.

Nó và Minh cùng đám bạn hơi khó hiểu về hành động này, và trong lần này..chúng cũng biết...Nhi và Hy không hề có cha mẹ.

Nó đã từ chối lòng tốt đó của ông bà.

Nó nói:

-cháu có thể lo cho bản thân và em cháu được, dù cô chú có mối quan hệ như thế nào với ba mẹ hay ngoại cháu thì cháu cũng không cần cô chú phải bận tâm đâu ạ!

Lời nói đó của nó khiến ông Huy bất ngờ xen lẫn sự hài lòng, quả thật nó cứng cỏi hơn mẹ nó nhiều. Còn bà Vân thì bề ngoài tỏ vẻ tiếc nuối nhưng bên trong có thể nói là đang mừng thầm, vì từ giờ bà sẽ chẳng còn dính líu gì tới nó nữa.

3 ngày sau đám tang của ngoại nó....

đã đánh trống vào tiết học được 15 .

Rầm...

Cánh cửa lớp 12A9 bật tung ra vì bị 1 bàn chân thô lỗ đá phăng.

Tất cả học sinh cùng bà cô chủ nhiệm nhìn về phía con người thô lỗ kia.

Là 1 chàng trai..à không, là 1 cô nàng có mái tóc tém sát gáy, lỏa xỏa trước trán là mớ tóc được tĩa chéo qua lông mày 1 chút, phía bên tai trái ánh lên 2 cái khuyên tai màu bạc.

1 cô gái có phong cách tomboy.

Cô gái ngang nhiên đi vào lớp, nếu là cô nàng của mấy ngày trước đây thì chắc chắn là sẽ mở cửa 1 cách nhẹ nhàng, thấy cô giáo liền cúi rạp người và nói: Thưa cô cho em vào lớp.

Nhưng đây thì không, hiên ngang đi vào mà không cần đếm xỉa đến bà cô đang há hốc mồm.

Bà ta đập tay xuống bàn cái rầm:

-Em kia, học sinh lớp nào mà vào đây hả?

-lớp này. – nó vẫn không thèm quay lại nhìn bà cô lấy 1 cái.

-em đứng lại cho tôi!- bà cô điên tiết quát lên trước hành động vô lễ của nó.

Ừ thì nó cũng đứng lại nhưng không quay lại.

Bà cô đứng trước mặt nó, sững người trong giây lát:

-Lê Thanh Nhi?

-Em đây.

-Em..hôm nay sao em...?

-Em làm sao?

-Sao hôm nay em hỗn vậy hả?

-Thưa cô – phía cuối lớp, Tài giơ tay lên – bà của Nhi mới mất nên cậu ấy chưa lấy lại tinh thần, cô bỏ qua đi ạ!

Đương nhiên khi được 1 chàng học sinh bảnh bao như Tài đẩy ra mặt thì bà cô phải nghe theo thôi:

-được rồi, còn có lần sau thì em coi chừng đấy.

Nó nhếch mép cười rồi đi về cuối lớp, dừng lại ngay cái bàn của nó:

-Xích vào đi!

-Sao thế? Chỗ cậu ở trong mà.

-Chỉ hôm nay thôi, cho tôi ngồi ngoài, nhé?

-Được rồi!

Tài xích qua cái ghế ở trong cùng vốn là của nó, Phong xích vào cái ghế của Tài, nó ngồi vào cái ghế ngoài cùng.

hết tiết 1...

Nó gấp 1 cái thật dài rồi lôi điện thoại ra bấm bấm.

1 lúc sau, nó quay sang 2 tên ôn thần kia:

-Cúp không?

-Gi?

-Cúp!

-điên hả? Đang học mà.

-Thì trốn ra thôi.

-sao trốn?

-Theo tôi.

Nói rồi nó đeo ba lô lên vai, ngồi thụp xuống đất và bò ra ngoài trong khi bà giả phù thủy đang giảng bài, nó ngoắt ngoắt cái tay ý nói 2 tên kia theo lệ.

Vì ở cuối lớp nên tụi này ra được mà không bị ai phát hiện.

Tại sân sau, tụi nó tập trung đông đủ cạnh 1 bức tường...

-Con Hoa đâu? – Nhi cùng 2 tên kia chạy tới.

-Nhi? – Minh, Linh và Quân đều ngạc nhiên trước hình dạng mới của nó.

-Mày...mày... – Linh ấp úng.

-Mày mày cái gì, lệ đi coi chừng ông giám thị mà thấy là nã cá m cá đám đấy...mà con Hoa đâu?

-Nó không cúp, mày biết nó mà.

-Thật là...

Nhi là người cuối cùng nahy3 xuống khỏi tường.

-Tự do rồi! – vừa nhảy ra khỏi tường, Linh đã vươn vai la lên.

-Không...xong rồi.... – trái với sự vô tư của Linh thì những đứa còn lại mặt méo xệch.

-Sao thế? – Linh ngây ngô.

-Xem kìa... – Nhi chỉ tay về phía bên kia, là ông thầy giám thị trực ca chiều vừa đi ăn sáng về, nhìn thấy tụi nó, ông la lên:

-Mấy em kia, cúp học hả?

Linh luống cuống:

-Làm sao bây giờ?

-Sao trắng gì?...CHẠY...- đây là cách duy nhất trong đầu Nhi vừa nghĩ ra.

Vừa chạy chúng vừa nói chuyện trong ngấp gáp:

-Sao phải chạy? Kiểu gì mai chả bị bắt...

-Lo thoát thân hôm nay chơi cho đã đi, mai tính sau...

-Trời ạ!

Ông thầy ở phía sau vẫn chạy theo, miệng vẫn oang oang kêu chúng dừng lại, còn hù dọa này nọ nếu chúng không đứng lại ngay lập tức.

Nhưng chúng vẫn ra công mà chạy, ít nhất là không bị lên phòng giám thị ăn bánh uống trà trong hôm nay.

-Giờ mình chạy đi đâu?

-tới trạm xe buýt đi, chắc giờ xe sắp tới rồi đấy...

Nhưng đời nào đơn giản thế, chúng đang đứng trước trạm xe mà có thấy cái xe ma nào tới đâu.

Ông thầy đang cận kề chúng nó.

-Làm sao đây, làm sao bây giờ? – Linh cứ nháo nhào cả lên.

-Nếu như vậy thì sẽ bị tóm cả lũ mất.

-Tản ra đi, ổng có 1 mình không bắt hết được đâu! – Minh nảy ra ý kiến.

-Hả?

-Nhanh đi, tản ra.

Khi ông thầy chỉ còn cách tụi nó khoảng 2, 3 m thì chúng mới bắt đầu co giò mà chạy.

Minh kéo tay Nhi chạy trước, mấy đứa còn lại cũng tách ra, mỗi đứa 1 đường.

Không ổn rồi, ông thầy bỏ qua mấy đứa kai mà đuổi theo Nhi và Minh, điều này càng khiến chúng chạy mệt hơn.

2 đứa chạy vào 1 con hẻm ngay lúc ông thầy không để ý. Chúng núp sau lưng 1 cái thùng xốp.

Nhưng vấn đề đáng nói ở đây là cái thùng này chiều cao thì chỉ tới eo chúng nên chúng đành ngồi xuống, chiều rộng của cái thùng xốp cách bức tường chỉ đủ cho 1 người, mà chiều dài lại chỉ đủ cho 1 người rưỡi. Vì vậy Minh ngồi trong góc, Nhi ở ngoài nhưng thấy Nhi cứ thập thò như té thì kiểu gì cũng bị bắt mất nên hẩn đành nép sát nó vào người hẩn.

Ở khoảng cách này...có thể nghe được nhịp tim của cả 2.

Khi ông thầy đã chạy ngang, 2 đứa mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhi thụt lùi về đằng sau:

-Hú vía, tưởng bị bắt rồi chứ.

Minh nhìn nó chăm chăm:

-Sao cậu lại cắt tóc?

-HẢ?

-Sao cậu lại thay đổi phong cách?

Nó bật cười:

-Tôi đâu có thay đổi, đây là con người của tôi trước đây.

-Con người của cậu trước đây?

-Đúng thế, vì vậy không thể nói tôi thay đổi được.

-Là sao?

-Cậu nhiều chuyện quá... – nó quay mặt ra phải đường lớn xem tình hình có thể ra ngoài được chưa.

-Này! – Minh bỗng gọi làm nó giật bắn mình.

-Gì?

-Đôi khuyên tai này...? – hấn chỉ vào đôi khuyên tai trên tai trái nó.

-Ừ thì là của cậu cho tôi đó. – nó cười tươi.

-Sao giờ mới đeo?

-Giờ mới thích.

-Gì chứ?

-Không thích tôi đeo hả, vậy tôi gỡ ra nhá!

-Ai nói thế? – hấn ngăn cánh tay không cho nó gỡ ra – hợp với cậu lắm mà.

-Tất nhiên, tôi đeo cái gì chả hợp.

-tự tin gớm – hấn cốc đầu nó rồi lại nhìn nó bằng 1 ánh mắt dò hỏi – sao cậu không dọn về nhà tôi ở?

-Tôi không muốn mắc nợ gia đình cậu. – nó trả lời ngay.

-Sao lại thế? Nợ nần gì chứ?

-sao cậu lại hỏi thế? – nó nhìn hấn nghi ngờ.

-Vì...nếu cậu dọn qua nhà tôi, tôi sẽ được nhìn thấy cậu mỗi ngày.

-Sao phải nhìn?

-Muốn nhìn người mình thích mỗi ngày cũng không được hả?

-HẢ?

-Ngốc. – hấn quát nhẹ nó.

Nhưng nó không thể ứ ớ gì thêm câu nào vì miệng nó bây giờ đang bị khóa chặt bởi đôi môi của hấn. Nó hơi bất ngờ nhưng rồi cũng khép dần đôi mi lại, cuốn vào nụ hôn của hấn. Cảm nhận đôi môi của nhau thật mềm mại và ngọt ngào.

58. Chương 58

Nụ hôn kéo dài trong 5 phút.

Cả 2 bối rối nhìn nhau, cảm giác khó tả.

Cho đến khi Nhi phá vỡ bầu không khí đó bằng cách đứng phắt dậy, tiến ra phía đường lớn và nói:

-Gọi ấy đưa kia coi tụi nó ở đâu?

-Ồ...- hấn cũng thoát khỏi cảnh ngượng nghịu mà lôi điện thoại ra gọi ấy tên kia, không quên đứng dậy đi theo nó.

Sau khi tập trung đông đủ tại 1 công viên cách xa trường, chúng ngồi xuống dưới đám cỏ xanh mướt, gió thổi qua thổi lại làm đung đưa tán lá rộng đang che mát cho chúng.

-Bánh tráng trộn không? – Nhi hớn hở quay mặt sang đám bạn.

-Được đó, nhắc tới bánh tráng thôi là tao muốn chảy nước miếng rồi. – Linh chép chép miệng, lộ bản chất thật là háu ăn của nó.

Nhưng ngoài 2 đứa con gái trong tổng số 6 học sinh hết sức gọi là chăm chỉ tại đây thì 4 tên còn lại mặt ngu ngơ:

-Bánh tráng trộn là gì?

Sau Khi nghe cái câu hỏi hết sức ngớ ngẩn đó, Nhi và Linh chớp chớp mắt nhìn bọn hấn, 4 chàng cũng không ngần ngại mà chớp chớp mắt nhìn lại 2 nàng.

-Không biết bánh trắng trộn là gì sao? – Linh nhăn trán hỏi.

Bọn hấn gật đầu.

Nhi và Linh khó hiểu, bọn hấn gật đầu có nghĩa là đồng ý với Linh: Không biết thật hay gật đầu có nghĩa là biết thứ đó là gì đây?

-Biết hay không? – Nhi hỏi lại lần nữa cho chắc ăn.

-Không...- 4 chàng nhỏ giọng.

Linh há hốc mồm 1s rồi lấy tay quạt quạt cái mặt:

-Ôi trời...Đúng là mấy thứ nhà giàu.

-Không biết thì ăn đi rồi biết. – Nhi nói rồi phóng nhanh qua gánh hàng bánh trắng gần đó.

Phần ăn của mỗi đứa bây giờ là 1 bịch bánh trắng và 1 li trà sữa.

Ngoài Nhi và Linh thì mấy tên còn lại cứ lấy đôi đũa canh bới bánh trắng lên như đang khám thính 1 vật thể lạ.

-Sao không ăn đi? – Nhi iếng bánh vào miệng, nói.

-Cái này...ăn được hả? – Phong chìa bịch bánh trắng ra trước mặt nó.

-Không ăn thì đưa đây! – Nhi giật phăng lấy cái bịch trên tay hấn.

-Ai nói không ăn chứ? – Hấn giật lại.

Đầu tiên là tên Phong ăn thử 1 miếng trước, hấn nhai rồi hấn nuốt, 3 tên kia nhìn chằm chằm:

-Sao rồi?

-Ngon! – hấn ngán gọn rồi tiếp tục ăn.

Lần lượt tới Minh, TÀI, tới lượt Quân thì hấn mới cho 1 miếng nhỏ vào miệng, chưa kịp nuốt đã ho sặc sụa.

-Sao thế? – Linh lo lắng vỗ lưng cho hấn.

-Cay quá...- mặt Quân đỏ bừng.

Linh quay phắt sang Nhi:

-Mày cho ớt vào đây à?

-Thì bịch nào chả có ớt.

-Nhưng Quân không ăn cay được.

Nhi cố nuốt miếng bánh vào bụng:

-Vậy thì hấn lỗ rồi, về dạy hấn ăn cay đi, không có mai một ra ngoài có món gì ngon mà cay là ăn không được đâu.

-Đúng đấy. – 3 tên còn lại hùa theo.

Linh ái ngại nhìn Quân đang cố làm cho cái lưỡi hết cay:

-Chồng à, lỡ ăn cay rồi...chồng có bị nổi mụn không thế?

Tất cả nhìn Linh chớp chớp mắt nhưng nó không để ý, tiếp:

-Nếu nổi mụn thì chắc xấu lắm nhỉ, mà nếu xấu thì tôi sẽ không quen nữa đâu...

Dứt lời, không gian im lặng, mấy giây sau, như không nhịn được nữa, Nhi bật cười lớn lên, cười nghiêng cười ngả, cười hả hê.

Minh mắt nhắm mắt mở nhìn Linh:

-Ý cậu là...

-Nếu thằng Quân không có nhan sắc...- Phong tiếp lời.

-Thì cậu sẽ không quen? – Tài buông nốt cái câu hoàn chỉnh mà tới 3 tên ghép lại mới xong.

Linh bặm môi, e dè kiểu tiuể thơ dài các, ngay lập tức thì nhận ngay cái liếc nẩy lửa từ Quân, nó cười hì hì:

-A...vợ giỡn thôi mà...

1 lúc sau, Phong rút cái điện thoại này giờ cứ rung trong túi quần:

-Hic...con Khanh gọi...

-Chắc ra chơi không thấy mình. – Tài nói.

-Để cái cục đó ra xa đi, coi chừng hối hận. – Minh nhắc nhở.

-Tôi biết mà... – Phong để cái điện thoại của mình xa tới mức cái tay mình không thể vươn xa hơn được nữa.

Ngay tức hti2 1 giọng oanh vàng vọng ra:

-MẤY ANH CHỊ CÚP SAO KHÔNG RỦ EM HẢ?

Dù đã cho cái điện thoại yên vị cách xa tai nhưng 6 đứa vẫn không tránh khỏi giota65 mình vì giọng hét của con lợn lòi.

Để gần chắc thùng màng nhĩ rồi quá.

-Con nít thì lo học đi, cúp cúp cái gì? – Phong để điện thoại gần hơn 1 chút.

-ANH TƯỞNG ANH LỚN HƠN AI MÀ NÓI EM CON NÍT?

-Anh mày 18 rồi nhá.

-EM CŨNG 17 RỒI THÔI, CỨ CHỜ ĐÓ ĐI, EM SẼ MÉ BA.

Và con bé cúp cái rụp.

-Mày tưởng anh mày sợ à? Mày không chơi trò nào người lớn hơn được hả? – dù biết con em mình đã cúp nhưng hấn vẫn ráng nói.

-Kiểu gì mai mình cũng bị mời phụ huynh cho coi. – Linh xịu mặt.

-Cái gì? – mấy tên kia hét lên.

-Thì trốn học bị thầy bắt gặp mà còn bỏ chạy thì thế thôi.

-HẢ?

-À...- Nhi uống dở li trà sữa, ngược đầu lên nhìn bọn bạn – mai đi học nhớ độn mông nhé!

-? – khó hiểu.

Thấy mấy cái bộ mặt đần độn của tụi nó, Nhi mới tiếp:

-Ngày mai chắc chắn ông thầy giám thị sẽ thưởng ổi daứ 10 roi, bắt chạy xung quanh sân thể dục 100 vòng, nhảy cóc 20 vòng, cuối cùng là lê cái chân đi không nổi phải lết lên phóng giám thị đối mặt với các bậc cha mẹ, cảm nhận cái hơi nóng bốc ra từ trong cơn giận dữ. – Nó tận tình giải thích, , mắt mơ hồ tưởng tượng về 1 ngày mai “tươi sáng” – mà còn nữa, chắc còn phải viết bản kiểm điểm nữa, cũng khoảng chục bản trở lên là ít, tháng này chắc hạnh kiểm trung bình chắc, đây là tôi nói khi ở trên trường, còn về nhà thì tôi không biết.

-Mày biết vậy mà sao còn rủ hả? – Linh phụng phịu.

-Cũng cậu không à.. – Minh.

-Giờ trễ rồi thì làm được gì chứ? – Quân.

-Ôi cái chân của tôi. – Tài.

-Lại còn bị mời phụ huynh nữa. – Phong.

-Đương nhiên tôi lờ hơn mấy cậu rồi – Nhi thần nhiên – tôi sẽ không bị mời phụ huynh vì tôi không có phụ huynh, như thế thôi cũng đủ làm tôi mãn nguyện rồi.

Bình...Bóp...Bình...Bóp...

=> mọi người đang hội đồng Nhi.

Sáng hôm sau, đúng là 1 ngày “sung sướng” đối với chúng, vì những gì Nhi nói...trúng phóc hết, chỉ khác 1 cái đó là Nhi nói nhảy cóc 20 vòng thì ông thầy chỉ cho nhảy 15 vòng thôi.

Sau khi tận hưởng 1 buổi sáng hạnh phúc bên người thân và thầy cô, Nhi thì không nói nhưng mấy đứa còn lại không bị ăn đập thì cũng được nghe nhạc miễn phí vài hôm.

Bây giờ Nhi đang ngồi trên ghế và bắt bé Hy dễ thương bóp chân ình.

-Ôi mới chết mất. – Nhi bắt đầu than.

-Ai biểu chị cúp làm gì, như em nè có bao giờ cúp đâu, chị cứ như thế thì thnah2 tích học tập làm sao mà lên được chứ. – Hy bắt đầu bài ca cần nhân.

-Được rồi mà...

Đột nhiên Hy ngưng công việc lại:

-Mà chị này, em có chuyện thắc mắc.

-Gì? – nó tự bóp chân ình.

-Hôm nay như mọi tháng ý, em ra lấy tiền lương hưu cho ngoại, em tưởng là nhiều lắm nên ngoại mới có đủ tiền để lo cho 2 chị em mình đến giờ, nhưng khi em mở ra thì có ít thôi, cùng lắm thì chỉ đủ cho tiền học chính khóa của 2 chị em mình, còn mấy cái như là điện nước, rồi mấy thứ vặt vãnh thì tiền đâu ra?

-Hả? – Nhi trố mắt, Hy đã vô tình gán thêm cho Nhi 1 cái dấu hỏi to đùng trong đầu.

-Em nói thật đấy.

-Giờn chứ?

-Không giờn đâu, em không biết từ lúc nghỉ hưu tới giờ ngoại lấy tiền đâu ra để nuôi 2 chị em mình vì số tiền lương hưu ít lắm.

Nhi vẫn tròn mắt không biết nói gì.

-Giờ làm sao chị? Cứ thế này sao chị em mình sống được?

-Biết rồi..- Nhi phẩy phẩy tay – chị mà định đi xin làm thêm đây.

-HẢ?

-Làm gì ngạc nhiên thế? Bộ mà muốn 2 đứa mình đi ăn xin để có tiền đóng học hả?

-Ồn không?

-Ồn.

-Nhưng em vẫn thắc mắc....

-ĐƯỢC RỒI! – Không để cho con em nói tiếp, nó biết em nó đang thắc mắc cái gì mà, trong đầu nó bây giờ thì cũng chio3 có mấy chỉ lẩn quẩn: thắc mắc thắc mắc và thắc mắc.

Chắc chắn các bạn cũng đang thắc mắc đúng không? Chuyện ngoại Nhi lấy tiền đâu ra nuôi 2 đứa nó kể từ lúc nghỉ hưu, vấn đề này mình sẽ nói sau nhé....

4 ngày sau, 1 thời gian cũng khá dài để cái cahn6 của tụi nó hoạt động lại ình thường, và hôm nay cũng chính là ngày quyết đấu giữa BD và TTT.

Ở cái nhà vệ sinh công cộng gần đại điểm chiến tranh, nó khẽ trùm cái nón đen lên khít đầu:

-Lần cuối cùng...ngoại nhé!

Nói rồi nó cầm cây gậy bóng chày lên và đi ra ngoài.

-Trường cậu không đánh nhau nữa chứ?

1 giọng nói từ đằng sau làm nó giật thót tim, nó quay phắt lại:

-LÀM hết hồn...cậu định hù ma đấy à? – thì ra là tên Phong đây mà.

Hắn nhún va và nói:

-Bộ hồi đó cậu có học võ hả? Đánh cũng không tồi.

-Học hay không thì liên quan gì đến cậu?

Thật ra nó học võ từ năm lớp 4 đến hết năm lớp 9 thì ngoainó bắt nghỉ.

-Không muốn nói thì thôi, mà cậu nghĩ trận này mình thắng không?

-Hèn xui.

-Sao lại hèn xui.

-Vậy thì may mắn, đi nhanh lên.

Chiến trường lúc nào cũng đậm mùi sát khí, lần này cũng không ngoại lệ, mà còn đậm hơn nhiều.

-Tối đông đủ rồi thì bắt đầu chứ nhỉ?

Không mấy khó khăn ở mấy phút đầu cho tụi nó, bên này mạnh thật nhưng cugn4 gọi là tạm ổn.

Khi nó đang né 1 tên bên đó chợt thấy có 1 thằng cầm cây gậy lên chực sẵn sau lưng tên Minh....và khi cây gậy sắp hạ cánh an toàn trên đầu hắn thì có 1 bàn chân chặn lại và đá phăng cây gậy ra đằng sau:

-Đánh lén...không tốt đâu!

Chính xác thì người đó chính là thủ lĩnh bí ẩn, tất cả quay lại nhìn nhưng không biết giọng nói đó là của ai vì đó là 1 giọng của con gái, mà trong đây thì làm gì có con gái, chúng càng không nghĩ giọng nói đó là của thủ lĩnh vì thủ lĩnh có bao giờ nói đâu.

Cứ cho đó là tiếng méo kêu đi, tất xả tiếp tục đánh.

“Giọng nói này chẳng phải...?” Chân tay đánh nhưng đầu Minh lại đang suy nghĩ vấn đề khác.

Cho đến khi Bạch Dương hạ gục hết tất cả bọn TTT thì cũng chỉ còn lại chưa tới 10 đứa, mệt.

Tên đầu sở bên đấy dù đã te tue tươi tắn nhưng vẫn cố ngốc đầu dậy, cười khẩy:

-Chưa xong đâu!

Quản nhiên là chưa xong vì khoi hắn vừa nói xong thì cánh cửa nhà kho cũng bật tung, 1 đám nam sinh bước vào, chính là bọn đã mạo danh thủ lĩnh TTT tuần trước.

-TTT lại ăn gian đấy à? – Phong cười nửa miệng.

-Nhục nhỉ?- Minh thêm.

-Không cần nhiều lời.

Với lần này thì chúng nó chẳng còn nhiều tên, đã vậy còn mệt nữa nên tỉ lệ thắng của bên BD chỉ còn là 35%.

-Bên TTT chẳng xứng đáng để làm thủ lĩnh đâu. – lại là cái giọng gây sự chú ý phát ra từ thủ lĩnh bí ẩn.

-Được thôi, đây chấp! – thủ lĩnh khiến những con mắt đổ dồn hết về mình thì bắt đầu đưa tay lên đầu, gỡ cái nón ra.

Ngay sau cái khoảnh khắc cái nón vừa được gỡ ra thì tất cả những tên có mặt trong đây đều có 1 khuôn mặt giống nhau: mắt to mở tròn.

Khi cái nón vừa rơi xuống, ẩn sau cái mái tóc ngắn cá tính mới bay lên bởi 1 làn gió nhẹ khẽ lướt qua là 1 khuôn mặt của...1 đứa con gái. Đôi khuyên tai càng thêm lấp lánh dưới tia nắng cuối cùng còn sót lại của buổi chiều lượn qua phía cửa sổ phía trên cao.

-Nhi?

59. Chương 59

-Sao lại là cậu hả? – Minh đưa khuôn mặt vẫn chưa hết bàng hoàng lại phía nó.

Nó đẩy dẹp cái bản mặt của hấn qua 1 bên:

-Sao không được là tôi chứ?

-Nhưng...

-Xong trận này tôi sẽ không đánh nhau nữa nên cũng thôi nói đi. – nó phẩy tay.

Tên Phong ngang nhiên đi lại gác tay lên vai nó:

-Trực tiếp ra mặt rồi đấy à?

-Ừ đấy!

1 lần nữa tên Minh lại độn mặt ra:

-Nói vậy là...cậu đã biết từ trước?

-Không chỉ có tôi đâu, thằng kia cũng biết đấy! – hấn hất cằm về phía Tài.

-Sao cậu...? – Tài lấp bắp.

-Tình cờ biết được thôi.

Chợt tên Quân chạy lại đẩy hết tên kia ra, xăm xoi mặt nó, xoay nó 1 vòng:

-LÀ cậu thật?

-Chứ giả à?

-CẢN THẬN! – đột nhiên tên Minh la lên, tiếp đó mấy giây là 1 tiếng động chói tai

XOẢNG

Nhân lúc bọn nó không để ý vì còn bận kiểm tra xem người thật hay người giả thì có 1 tên bên TTT đã cầm lấy cái chai thủy tinh ở góc tường đập thẳng vào đầu Nhi.

1 giọt máu đỏ lăn xuống má nó...

...thêm 1 giọt nữa...

...nhưng sao nó không thấy đau nhỉ?

Nó khẽ mở con mắt mà hồi nãy do phản xạ nó đã nhắm tít lại, có cảm giác như có ai đang ôm mình và giống như không phải máu của nó...

Nó đẩy con người đó ra:

-Minh à, cậu không sao chứ?

Nó đỡ lấy cái đầu hấn, máu ướt đầm, đổ cả bàn tay nó, hấn khẽ cười nhìn nó đau đớn:

-Cậu..không sao chứ?

-Đồ ngốc...ai cần cậu đỡ giùm chứ? – nó quát lên.

Quân quát còn to hơn sau mấy giây cùng đám kia chết sững tại chỗ:

-Còn nói gì nữa chứ, gọi cấp cứu đi!

Bọn TTT cũng vì sợ hãi mà rút.

Trên xe cấp cứu, Minh đã bất tỉnh.

Nhi lo lắng ngược lên mấy tên kia:

-Cậu ta sẽ không sao chứ?

-Cậu ta...không chết được đâu. – Phong trả lời nó, ai nấy bây giờ đều đang rất nóng lòng và sốt ruột.

-cậu ta...- Nhi tiếp – sẽ không bị mất trí nhớ chứ?

-HẢ? Sao lại hỏi như vậy chứ? – trong tình cảnh ngàn cân treo trái trứng gà này mà nó còn hỏi mấy cái câu không biết là nhằm nhĩ hay là thật như thế này nữa.

-Không phải...- nó cúi xuống nhìn Minh đang nằm đấy – tại tôi thấy mấy cảnh như thế này toàn bị mất trí nhớ thôi.

-Tĩnh lại đi má, đây không phải trong phim. (hehe, đương nhiên, vì đây là trong truyện of ta mà)

-Im lặng hết đi!

Lời ra lệnh không biết từ ai nhưng rất có hiệu nghiệm, tất cả im lặng cho tới khi tới bệnh viện, trong lòng mọi người bây giờ đang rất lo, không biết hẳn có xảy ra chuyện gì không nữa.

Riêng Nhi, sự lo lắng của nó đang áp đảo lấy nó, tim nó đập rất nhanh từ nãy tới giờ và...nó đang rất sợ nhưng lại không biết là mình đang sợ cái gì? Nếu như hẳn có chuyện gì thì sao?

Trước cửa phòng cấp cứu, dường như không có ai đứng yên 1 chỗ được.

-Cậu ta sẽ không sao chứ? – Nhi hỏi lại lần nữa.

-Ừm...không sao mà.

-Cũng tại tôi... – nó xịu mặt, nếu không phải vì đỡ cho nó thì hẳn đâu có bị như thế.

-Không phải tại cậu... – TÀI an ủi nó.

Tên Phong nói lên bằng giọng căm phẫn:

-Rồi mấy thằng đó sẽ chết dưới tay tao...

-Thằng mỈnh sao rồi mấy đứa? – Ông Huy cùng bà Vân chạy lại, mặt cả hai đều rất sốt sắng.

Không ai trả lời bà, hồi nãy Phong có điện thoại cho bà nói MỈnh nhập viện nhưng không nói lí do.

-HẢ? Nó sao rồi, nói gì đi chứ? – bà Vân xém khóc.

-Ừm...thằng MỈnh bị chậu hoa rơi vào đầu nên... – Phong đáp ứng.

“Chậu hoa rơi vào đầu?” Nhi, TÀI, Quân đều có chung 1 câu hỏi trong đầu, cugn2 đưa con mắt lên nhìn hẳn, về mặt hẳn rất thành thật. Chắc hẳn hẳn không biết ba mẹ MỈnh biết chuyện đánh nhau vừa rồi.

-Đi đâu sao lại để chậu hao rơi vào đầu chứ? – ông Huy dường như đã mất bình tĩnh.

-Chị Nhi, sao chị cũng ở đây? – BẢo đi theo sau ba mẹ hẳn, giờ mới lên tiếng. Bây giờ thì ba mẹ hẳn mới để ý thấy sự hiện diện của nó.

-À...à...

-Cậu ấy chỉ tình cờ đi ngang qua thôi ạ. – Tài nhận thấy như nó không thể trả lời được nên đã mở miệng giùm.

-Ừm...2 chị em con dạo này sao rồi? – bà Vân hỏi như 1 phép lịch sự chứ không hề có sự thành thật từ trong lòng.

-Bình thường ạ!

-Ừm.

Cạch...

Ông bác sĩ mở cửa phòng ra ngay lập tức bà VÂN chạy như tên nbay lại:

-Con tôi sao rồi?

Ông bác sĩ cười hiền:

-À...không sao, chỉ bị chấn thương nhẹ thôi, không ảnh hưởng gì cả, gia đình đừng lo lắng quá.

Nghe xong câu này sao mọi người thấy nhẹ nhõm quá.

-Tạ ơn trời!

Nói rồi bà Vân cùng ông Huy nhanh chong1 đi vào trong.

Mấy tên kia định vào chung nhưng tự nhiên thấy Nhi cứ đứng yên 1 chỗ nên quay qua hỏi:

-Không vào hả?

Nó chỉ khẽ lắc đầu:

-Không sao lá tốt rồi, vào làm gì? Tôi về đây...

3 chàng nhìn theo nó, Phong nói nhanh:

-Tôi sẽ đưa cậu ta về. – rồi chạy sau nó.

-Sao lại đi theo tôi? – dọc trên con đường ra cổng bệnh viện, 2 đứa im lặng, giờ Nhi mới lên tiếng.

-Sợ cậu bị biến thái bắt cóc. – trời đã tối nhem nhưng vẫn thấy được cái mặt tinh nghịch của hấn.

-Biến thái là cậu đúng hơn. – nó nói trong sự mệt mỏi.

-CẬU sao thế? Thằng đó không sao rồi mà? – Phong nhận thấy có chuty1 gì đó không ổn trong giọng của nó, bèn hỏi.

-Không biết!

-Sao lại không biết?

-Cậu hỏi nhiều quá!

Được 1 lúc sau, Phong lại lên tiếng:

-Hồi nãy nhìn cậu rất lo lắng...bộ cuậ thích tên Minh hả?

Nhờ bộ não hiểm khi tiếp thu nhanh như bây giờ làm nó giật bắn mình với câu hỏi đó:

-Gì...gì...gì chứ? Thích...thích cái gì?

-Bộ dạng đó là sao? – Phong nghi ngờ.

-Sao là sao? Bộ cứ lo lắng là thích hả? Hồi nãy mấy cậu cũng lo lắng đấy thôi, bộ mấy cậu cũng thích hấn hả?

-Hai chuyện đó khác nhau mà.

-Khác cái gì mà khác, nhầm nhí!

Rồi nó quay lưng bỏ đi trước, c ó thể thấy được bộ dạng lúng túng của nó “Mình mà thích tên đó hả? Không...không phải?” nó lắc đầu ngoay ngoay như con diên trên đường đi đến trạm xe buýt.

Sáng hôm sau, Nhi gặp 2 tên ôn thần Tài và Phong ở cổng trường, chugn1 đi hàng 3 vào tới cửa lớp, tự nhiên mấy ông tám bà tám im phăng phắc, mấy tên loi chơi lau bảng nhí nhố trên bực cũng nép vào 1 góc.

-Lớp mình hôm nay sao thế? – Nhi đảo mắt 1 lượt qua lớp rồi khó hiểu hỏi 2 thằng kia.

-Có trời mới biết.

Rồi chúng đi lần lượt vào chỗ ngồi của mình, cửa đi chúng vừa có cảm giác như mình là sinh vật quái đản lắm không bằng.

Vừa đặt mông vào cái ghế iu dẫu của mình, Nhi đã thấy 1 bạn nam bàn trên đang cầm cuốn truyện conan, nhưng mà sao cậu ta lại đồ mồ hôi lã chã thế nhỉ? Bộ mấy cảnh giết người trong đó đáng sợ lắm hả?

Nhi khều tên đấy:

-Bạn....- nhưng chưa kịp để nó nói thêm 2 chữ “gì ơi” thì tên đó đã té rớt ghế không hiểu lí do, ahy hẳn tưởng có người định giết hẳn giống như trong truyện.

Cả lớp đổ dồn con mắt về chúng.

Hắn té làm Nhi cũng giật mình theo:

-Bạn sao thế? Tôi chỉ định mượn bạn cuốn truyện thôi mà.

-À...nè – hẳn vẫn không ngưng tuôn mồ hôi trên mặt, đưa cuốn truyện cho nó nhưng vẫn đề đáng nói ở đây là...hắn đưa bằng 2 tay.

Nhi tay với lấy cuốn truyện nhưng mắt thì vẫn chăm chăm nhìn vào tên đấy, khó hiểu thật, cái lớp này hôm nay uống lộn thuốc à?

-Hắn sao thế? – Nhi quay qua hỏi Phong và Tài.

-Cậu hỏi tôi tôi biết hỏi ai?

-Nhi? – giọng hét vang vọng từ cửa sau của lớp học, đích thị là con Linh với con Hoa song mỗ hợp rằng đây mà.

-Lầm giật mình, cái gì mà mới sáng sớm luyện thanh sớm thế?- nó bực bội nói, từ hôm qua tới giờ nó giật mình mấy lần rồi, chắc bị hù thêm lần nữa thì vào viện lấy thuốc trợ tim uống luôn quá.

-Thủ...mày...mày...thủ lĩnh bí ẩn là...mày? – rặn mãi, cuối cùng Linh cũng hoàn tất xong câu nói.

-Huh? – Nhi ngạc nhiên hết nhìn 2 con bạn lại nhìn sang 2 thằng bạn.

-Sao cậu biết thế? – Phong bon chen, đã vậy còn cười hờn ha hờn hở.

-Không phải mình tôi đâu, nguyên trường này biết hết đấy.

-Woa! Thông tin trường này lấy còn nhanh hơn cả search google nữa. – tên Phong này bị hâm hay sao mà lại nói thế nhỉ, trường này trước giờ bà tám nhiều lắm mà giờ hẳn mới biết à, chỉ cần 1 thông tin rơi vào tay của 1 bà hay ông tên tám gì thôi là bảo đảm 1 giờ đồng hồ sau nguyên trường đã biết được đầy đủ thông tin, chưa kể có mấy cái vụ thêm mắm thêm muối dẫn đến hậu quả khá là nghiêm trọng.

-Là thật à? – Hoa nhìn Nhi.

-Ừm...- nó đáp gọn.

-Sao lại thế? – Linh hét lên, ta nhân danh là tg dám chắc là có mấy à không tất cả học sinh trong lớp này đang căng tai lên mà nghe tình hình để có gì ra chơi đi buồn đưa lè nữa chứ.

-Mày...không giữ lời hứa với ngoại à?

-tao...không làm được.

-Sao lại không được, chẳng phải mày đã để cái mái tóc dài nóng bức đó suốt 3 năm qua được à?
-Từ giờ tao sẽ không thể nữa, hôm qua...là trận cuối rồi.
-Nghe nói hôm qua nếu Minh không đỡ ày thì...
-Thì người đang nằm trong bệnh viện bây giờ không phải là hấn àm là tao chứ gì? – nó cướp lời con bạn.
-Nhưng....mày đừng để cái vụ năm lớp 9 lặp lại đó, cũng may là ngoại không biết gì...

Mặt nó thoáng buồn:

-Ừm...

-Mà nè, không được đánh nhau nữa nghe chưa, nhớ kĩ nè....lấy cái vụ năm lớp 9 làm gương, biết chưa? –
Linh lên giọng bà ngoại nó.

-Dạ. - tiếp theo cái chữ “dạ” lễ phép đó là 1 cái đá vào chân Linh – đừng có giả giọng ngoại tao.

Nãy giờ thì chỉ có Phong và Tài là không hiểu cái mốc xì gì cả.

-Lời hứa gì? – Tài.

-Vụ năm lớp 9? – Phong.

-Quan tâm làm gì? – Hoa quay sang 2 tên đấy – mà xúu nữa đi thăm tên Minh chung luôn nha, anh HẢI cũng tới đó.

-Ờ...

11h56

Tại trước cánh cửa phòng bệnh ghi tên Trần Huy Minh.

Phong hé mở cái cánh cửa ra 1 chút, ngay lập tức 7 cái đầu lần lượt từ thấp đến cao thò vào trong.

-Anh mà không ăn là em giận đó nha. – Khanh đưa muống cháo lên trước mặt Minh, thì ra lí do khiến bé Khanh không đi học là đây, hiện tại hấn đáng ngồi dựa lưng vào gối, đầu quần băng từ trán trở lên, hấn đẩy muống cháo ra xa:

-Cháo em nấu thì ai ăn được chứ?

-Gì hả? – Khanh thay đổi sắc mặt + thay đổi giọng nói ngay lập tức – Anh có ăn hay không?

-KHông...không ăn! – hấn lấp bắp, mồ hôi bắt đầu rơi mặc dù trong phòng vẫn đang mở máy lạnh.

-Em hỏi lại lần cuối, ăn hay không? – vẻ mặt dễ thương hằng ngày của Khanh đã được thay bởi sự đáng sợ của phù thủy.

-Ờ...thì...ăn mà, làm gì mà nóng thế, anh đang là bệnh nhân đấy nhá!

-Thế có phải ngoan không? – Khanh trở lại với khuôn mặt tươi tắn dễ thương, nhỏ này thay đổi cứ như chong chóng.

-A nào!

-A...

-Nhìn con Khanh đút cho hấn ăn tình cảm nhỉ? – Hoa thì thào.

-Thì con Khanh thích thằng Minh mà. – Hải trả lời Hoa, mắt vẫn dán vào 2 con người đang đóng phim tình cảm trong kia mà không hề hay biết là có mấy cái “camera quay trộm” đang thập thò ở ngoài.

-Thế hả? – Linh ngạc nhiên.

-Ừm...thích lâu rồi. – Quân nói.

Tự nhiên Nhi thấy lòng nó chạnh lại đến lạ, buồn chẳng? Vì thấy cảnh đó à?

NÓ rút đầu ra khỏi cánh cửa, nó chẳng muốn nhìn thấy cảnh đó 1 tẹo nào, nó quay người đi thì HẢI gọi lại:

-Em đi đâu đấy?

-Em về đây, dù gì hần cũng đâu có sao, em về không có con Hy nó đợi, rồi còn đi xin việc làm nữa.

-Cậu định đi làm thêm thật đấy à? – Phong hỏi.

-Chứ thế này thì cơm đâu mà ăn, hỏi hay nhỉ?

-Ờ...mày nói đúng đó, xin được rồi thì nhớ làm chăm chỉ nhá! – Linh nheo mắt.

-Ừm...

-Dù gì cũng tới rồi, vào luôn đi!- Quân chỉ tay vào trong.

-Khỏi!

Nói rồi nó bỏ đi thẳng 1 mạch. NÓ cũng chẳng hiểu sao tâm trạng nó lại tồi tệ đến vậy.

Phong dựa nửa người vào tường, đôi môi khê cong lên ” Rõ ràng cậu thích thằng đó mà, đến bao giờ cậu mới nhận ra tình cảm cậu mình đây?”

60. Chương 60

Sau khi điểm danh hết bấy lằng xằng trước mặt, Minh bỗng nhúu mày, ngó ra ngoài cửa rồi lại nhìn vào đám bạn:

-Hình như thiếu 1 người?

-Nhi hả? – Linh lục lọi cái tủ lạnh, cũng trưa rồi nên bụng nó cứ kêu hoài – nó về rồi!

-Cái gì? Sao lại về? – Minh ngạc nhiên xen lẫn thất vọng.

-Không thích thì về thôi! – Phong nằm nhoài người ra ghế, chột ngược lên nhìn Hoa – mà hồi nãy mấy cậu nói cái vụ gì năm lớp 9 của Nhi thế?

-Quan tâm làm gì? – Hoa đang soi móng, ngắm nghía cái bình bông của phòng bệnh, tại đẹp mà.

-Muốn biết không? – Hải vẫn đang chúi mũi vào cái điện thoại chơi game, tai thì nghe ngóng tình hình.

Tất cả gật đầu như con lật đật trừ Hoa và Linh.

-Hồi cấp 2 Nhi từng là đại ca của trường – Hải bắt đầu làm văn tự sự.

-HẢ?

-Ngậm mồm lại và nghe tiếp nè – Anh nói như thế nhưng lại chẳng thêm kể gì thêm mà cứ nhìn lên trần nhà, 1 hồi sau quay sang bọn em mình quát 1 câu lằng xẹt – Anh quên rồi, 2 đứa kể tiếp đi!

-Ừ thì...mấy cậu biết thằng Hùng không? – Linh gặm trái ổi mới moi ra từ trong tủ lạnh.

-Ờ cái thằng đầu đinh khoái ra lệnh đấy hả?

-Ừm...thằng đó với con Nhi hồi đó tranh chức thủ lĩnh, đương nhiên là con Nhi thắng nên thằng đó tức, đem trút giận lên cái bọn đàn em ý, như là trấn lột tiền nè, đứa nào àm không đưa tiền cho hần là bảo đảm bầm đập liền...

- Nhưng có mấy vụ hần không thành – Hoa tiếp – vì con Nhi nó cứ can thiệp vào hoài nên hần càng ngày càng thù nó, đòi 1 trận cuối năm giải quyết cho xong cái gì đấy...

-A – HẢI tự nhiên la lên – anh không nhớ diễn biến nhưng anh nhớ được cái kết thúc, hình như bên bọn hần ăn gian tới mười mấy thằng luôn đứng không, còn Nhi thì 1 thân 1 mình...chắc chắc...nhập viện tới mấy tuần.

-Cái gì? Nhi nhập viện tới mấy tuần á? – Minh, Tài, Quân và Phong hét lên.

-Ai nói Nhi nhập viện tới mấy tuần? – Hải ngu ngơ hỏi lại.

-Thì anh mới nói còn gì?

-Anh đâu nói Nhi nhập viện mấy tuần.

-Chứ ai?

-Thì mấy thằng đó chứ ai, đi bao nhiêu thì nhập hết bấy nhiêu.

-HẢ? – shock không nói nên lời.

-Còn Nhi thì sao?

-Cũng hơi bầm dập tí, nhưng mà đỡ hơn mấy thằng kia...

-Theo trí nhớ của em thì có 14 thằng thì phải – Linh ăn hết ổi thì lại đi uống sữa, cái con mắmm này đến thăm người ta mà lại ăn như heo ý – hình như là có 7 thằng gãy chân, 3 thằng gãy xương vai với xương sườn, 3 thằng gãy tay, còn thằng còn lại không những bị te tua mà còn ảnh hưởng về thần kinh nữa, chỉ cần nhắc tên Nhi trước mặt hắn thôi là hắn như người điên điên dại dại rồi.

-Rồi Nhi có phải bồi thường không?

-Mắc mớ gì? Bọn hắn gây sự trước mà!

-Chỉ có điều – Hoa thở dài – ngoại nó nghe xong vụ này thì xỉu, bệnh mấy ngày liền luôn, sức khỏe phải nói là cứ thế đi xuống.

-Không ngờ chị Nhi kinh khủng thế đấy! – Khanh cắn môi.

-Giờ tụi bay ngi4 lại có thấy nhục không? – Hải hất mặt lại nói với mấy thằng con trai.

-Nhục? Gì cơ? – Tài ngây thơ hỏi lại.

-Thì...vụ năm lớp 10 đó. – HẢi nhắc thì tụi này mới nhớ.

Phong cười nắc nẻ:

-Ờ...không ngờ 3 thằng này lại đi thua con gái mới kinh chứ!

Ánh mắt hình viên đạn lần lượt được trao tặng cho Phong, ngay lập tức hắn nín cười, cũng đúng thôi, ai biểu đụng chạm vào nỗi đau của bọn hắn làm gì.

1 lúc sau, phải nói là tụi này đã lẳng xăng này lại càng lẳng xăng hơn, Minh quát lên làm cả đám giật bắn người:

-Mấy người về hết đi!

-SAo thế? Tụi này tới thăm mà.

-Không cần, về đi!

-Tới thăm mà mà lại đuổi về phũ phàng vậy hả thằng kia? – chẳng nể gì cái đầu Minh đang bị thương, Quân phóng thẳng cái gối mới lấy từ ghế vào đầu Minh, cũng may là né kịp.

-Điên hả? – sau khi hú hồn hú vía với cái gối, MINH quay phắt sang hung thủ và quát.

-Ờ...đang điên đây.

-Ashi, thật hết chịu nổi mà.

-Được rồi, bọn này về đây, ở đó àm ngủ đi.- Hải lấy bàn tay mình đẩy cái đầu Minh qua 1 bên rồi dẫn đầu bọn nhí nhố lần lượt đi ra ngoài.

-Sao em không về đi.- sau khi thấy bọn kia đã về hết mà bé Khanh vẫn còn nhí nhảnh ở đây, Minh hỏi.

-Em cũng phải về hả? – Khanh ngây ngô tự lấy ngón trỏ chỉ vào mặt mình.

-Không về ở đây làm gì?

-Anh...anh thật quá đáng mà. – nói xong Khanh vùng vằng quay mặt bỏ ra ngoài.

-KHOAN đã, đem mớ cháo này về luôn đi! – Minh gọi với theo đâu hay bé Khanh đã tức giận mà bỏ đi 1 nước hơi xa rồi.

Minh chán nản nằm vật ra giường, lẩn qua lẩn lại, lấy chăn trùm kín mít đầu mình ” Bực mình quá, người muốn gặp thì lại không tới.”

7h tối...

Nhi lết cái xác của mình vào nhà, Hy đang ngồi xem ti vi, thấy chị nó về bèn bay xộc lại, hỏi:

-Sao rồi chị? Có xin được không?

Nhi tủi thân suy ra bực bội:

-Khốn kiếp, tao trù ấy cái quán đó bán ế thấy bà luôn...

-Là sao? Không được hả?

-Không, chỗ thi không nhận học sinh cấp 3, chỗ thì bắt làm việc cả ngày, chỗ thì lương quá thấp, chỗ thì...v...v...

-Thôi được rồi, ăn cơm đi! – Hy phá vỡ bầu không khí bằng cách gọi mời tâm hồn ăn uống của chị nó.

Đứng trước bàn ăn cơm đã được dọn sẵn, mặt Nhi tối sầm lại.

-Sao thế? – Hy thấy vẻ mặt chị mình có cái gì đó không ổn.

-Mày...mày...Lê Thiên Hy – nó tự nhiên hét ầm lên – mày biết cả buổi chiều ngày hôm nay tao cực khổ biết bao nhiêu không hả, đến giờ vẫn chẳng ai nhận tao, vậy mà...mày...sao mày lại mua mấy thứ đắt tiền như thế này về ăn hả? Kiểu này chắc chưa xin được việc thì phải ra ngoài ăn xin rồi quá!

-Chứ phải ăn làm sao? Hồi đó ngoại toàn mua mấy thứ này thôi mà.

-Tao không cần biết, bây giờ ngoại không còn nữa nên mày làm ơn ghi nhớ trong đầu tao 2 chữ TIẾT KIỆM giùm cái.

Hết cho đã, xong nó ngồi xuống ăn sạch banh hết thức ăn trên bàn, đi vào phòng đóng cửa cái rầm, mặc kệ cho con em mình đang ngồi nhai dưa + chén cơm không.

1 lúc sau Hy mở cửa phòng nó:

-Anh TÀI muốn gặp chị kìa.

-Tài?

-Ừm...chị ra đi!

-CẬU muốn gặp tôi à? – nó ra mở cửa, thấy Tài đã đứng trước đó từ lâu.

-Ừm.

-Vào nhà không?

-Không, 3 câu thôi!

-...

-Cậu còn nhớ cậu nợ tôi 1 điều không?

-Nợ?

-Vụ trả bài sử.

-À! Bây giờ cậu muốn tôi trả nợ hả?

HẮN gật đầu:

-Ngày mai tôi sẽ đợi cậu lúc 3 giờ chiều, chúng ta đi chơi nhé!

-Hả? Đi chơi?

-Nói đúng hơn là hẹn hò!

-Hẹn...hẹn hò?

-Ừm....tôi nói xong rồi, vào nhé! – rồi hắn mở cửa nhà hắn đi vào trong, tình hình là hắn đang có âm mưu tấn công nó từ lúc này đây.

Còn nó ở lại ngu ngơ chả hiểu cái giống gì cả.

Đúng 3h chiều ngày hôm sau, Tài bấm chuông nhà nó, kêu nó thay đồ và chở nó tới công viên.

-Chuyện này là sao hả?

-Sao là sao? Bây giờ cậu muốn chơi gì không?

-Nè! Sao tự nhiên lôi tôi tới đây chứ? Tôi còn phải đi xin việc nữa mà.

-MAi tôi sẽ đi cùng với cậu!

Nó nhìn hắn nghi ngờ:

-Thật không?

Hắn gật đầu rồi chỉ tay về phía bên kia:

-Chơi cái kia không?

Nó nhìn theo tay hắn...là tàu lượn siêu tốc mà.

Nó ngược lên nhìn hắn, hắn cúi xuống nhìn lại nó:

-Sợ hả?

-Ai sợ chứ? Đi thì đi! – rồi nó bỏ lên trước.

Tốc bay phấp phới, tiếng la hét inh ỏi, gió vù vù bên tai, nhanh đến nỗi nó chẳng kịp nhìn được cái gì ở 2 bên đường.

-Ôi cha mẹ ơi, chết mất thôi! – nó chống tay vào cái cây ngay sau khi vừa xuống khỏi đó, mặt mày nó tái mét.

-Người như cậu mà cũng biết sợ à? – Tài chọc chĩa nó.

-Ai sợ hả? – nó ngược lên quát hắn – chỉ là đi không quen thôi!

-Ừ thì đi không quen – hắn nhún vai -đi ăn kem không?

-Có!

Trong quán kem, hắn không ăn mà cứ nhìn nó.

-sao nhìn hoài vậy hả? – nó hỏi.

-Thích thì nhìn thôi! – hắn tỉnh bơ.

-Rảnh nhỉ?

-Đương nhiên!

-Mà...sao hôm nay cậu nổi hứng mời tôi đi chơi vậy hả?

Hắn im lặng 1 hồi và buông ra 4 chữ:

-Tại...tôi thích cậu!

-Ax....khụ khụ.... – nó ho sặc sụa sau khi nghe xong.

-Cậu không sao chứ? – hấn lo lắng đưa khăn giấy lại cho nó.

-Khụ..khụ...đừng giỡn...như thế chứ! – mặt nó đỏ như gấc, không phải vì ngứa ngáy đâu mà vì ho nhiều quá.

-Không giỡn đâu!

Nó ngừng ho, vuốt lại mớ tóc. Hấn vẫn nhìn nó:

-Không ở bên cậu...thì tôi nhớ, ở bên cậu thì tim tôi đập rất nhanh, tôi...lúc nào cũng muốn ở cạnh cậu, thật đấy!

Nhìn dáng vẻ của hấn thật lòng khiến tim nó cũng đập liên hồi:

-Bộ...cứ như vậy...là thích hả?

-Ừm...

Tim nó đập mỗi lúc càng nhanh hơn, hình như...nó đã có cảm giác như thế này...với 1 ai đó...không lẽ...nó thích người đó?

Nó đứng phắt dậy:

-No rồi...tụi mình về đi!

Trên đường đi tới căn hộ của nó và hấn, cả 2 im lặng.

Chợt hấn có điện thoại, hấn đứng lại nghe khoảng giây lát rồi quay sang nó:

-Bây giờ tôi phải về, ba tôi gọi.../

-Ừm.

Hấn toan đi nhưng chợt khựng lại:

-Chuyện hồi nãy...không giỡn đâu, cậu không cần thích tôi đâu, chỉ cần biết được tình cảm của tôi với cậu là được rồi!

Nói rồi hấn cúi xuống hôn nhẹ lên má nó rồi chạy phóng đi thật nhanh.

Nó ngẩn người nhìn theo hấn, đưa tay lên sờ vùng má mới được hấn hôn rồi quay người đi tiếp.

Chợt nó đứng sững người lại:

-Minh à!

Minh đang đứng đấy và đang nhìn nó bằng 1 ánh mắt rất lạnh.

-Cậu tới từ bao giờ vậy?

Hấn vẫn còn mặc đồ ở bệnh viện, chỉ vì nhớ nó đến mức chịu không được nên mới tới, vậy mà hấn lại nhìn thấy cái cảnh không nên thấy đó.

-Cậu..- hấn mở miệng – không tới thăm tôi là vì bận đi chơi với thằng đó à?

Từng lời nói của hấn cứ như từng giọt nước đá chảy tót vào tim nó.

-Tôi vì cậu nên mới bị thương...vậy mà cậu còn ở đây đi chơi với hấn, cậu không nghĩ gì đến tôi sao hả? – hấn quát lên, khuôn mặt tối sầm – còn hôn nữa, tình cảm quá nhỉ? Cậu thích thằng đó hả?

Nó giật mình, sao hấn lại có thể lớn tiếng với nó như vậy chứ.

-HẢ? – hấn nhấn mạnh lại lần nữa.

-Tôi ghét cậu thật đấy! – hấn buông ra câu nói đó rồi quay gnuoi72 đi về phía cầu thanh, tự nhiên Nhi thấy lòng nó lạ lùng, cảm giác hụt hẫng, rồi tự nhiên nó hét lên, miệng thì hét nhưng dường như cái đầu trống rỗng, cứ như là hét lên theo quán tính vậy:

-Nè! Người tôi thích là cậu mà! Bộ cứ đi chơi với ai là thích người đó hả? Cậu điên vừa thôi chứ, đúng là đồ tâm thần mà!

Ngay lập tức hấn đứng khựng lại, chờ cho bộ não tiếp thu hết những từ nó nói thì quay phắt người lại nhìn nó:

-Cậu...vừa nói gì?

61. Chương 61

-Cậu...vừa nói gì?

-Nói gì là nói gì chứ? – nó vẫn cứ thế mà quát.

-Nói lại đi mà! – hấn chạy nhanh lại đứng đối diện nó.

-Nói cái gì chứ?

-Câu cậu vừa nói.

Nhìn vẻ mặt trông chờ của hấn, nó cũng ráng nhớ xem hồi nãy nó đã phóng ra những chữ gì. A...nhớ rồi!

-Cậu là đồ tâm thần? – nó nhớ được bao nhiêu thì nó nói bấy nhiêu, không kể trước hay sau.

-Không phải câu đó, câu trước đó. – hấn thúc giục.

-Câu trước đó? – nó nhìn lên trần nhà suy nghĩ – cậu điên vừa thôi chứ?

-Không phải...trước đó.

-Trước đó? – suy nghĩ – bộ cứ đi chơi với ai là thích người đó hả?

-Trước câu đó nữa.

-Trước câu đó nữa? – ráng nhớ, ráng nhớ, căng não ra mà nhớ – người tôi thích là c...

Nó chợt khựng lại, nuốt nước miếng khi đã nhớ lại hoàn chỉnh cái câu nói mà cách đây vài giây nó đã cho ra khỏi miệng. Ôi trời ă! Nó đã nói cái giống gì vậy nè....

-Nói tiếp đi! – hấn vẫn trong bộ dạng trông chờ, trong nguyên 1 câu chắc hấn cũng chỉ chờ có mình câu này thôi nhỉ? Nhìn hấn như vậy chắc là đang hồi hộp lắm, tim cũng đập dữ lắm đây.

-Tôi....tôi...quên rồi! – nó lắp bắp, mặt đỏ lựng.

-CÁi gì chứ? Sao lại quên, mới đây có mấy giây thôi mà! – hấn thất vọng tràn trề.

-Cậu cũng biết trí nhớ của tôi không tốt mà. – nó ráng cãi.

-Vậy sao mấy câu kia cậu nhớ được?

-Tôi nói đại thôi mà!

-Nói đại thôi mà?

-Nè! – nó đánh trống lảng – cậu không về bệnh viện hả? Bác sĩ mà thấy cậu trốn viện là không xong đâu.

-Thì sao chứ?

-Sao trắng gì? Về đi!

-Cậu không nhắc lại câu đó tôi không về.

Hấn bắt đầu giở tính ương bướng ra.

Nó đánh cái bốp vào người hấn:

-Vậy thì ở đây mà hóng gió đi hen!

Rồi nó đi vào trong nhà, đóng cửa cái rầm.

-Này...cậu bỏ tôi ngoài này thật đấy à? – hấn ở lại ngu ngơ gọi với theo.

Mấy phút sau, như thấy lương tâm cắn rứt khi để 1 tên bệnh nhân tâm thần ở ngoài, nó mở cửa ra, y như rằng hấn vẫn đứng đấy.

Nó dựa lưng vào cánh cửa:

-Không về thật à?

-Không! – hấn cương quyết.

-Vậy cậu muốn gì?

-Nhắc lại cái câu đó đi.

-Đã nói tôi quên rồi mà.

-Vậy thì tôi sẽ đứng đây hoài.

-Gru...Sao cậu lì vậy hả?

Hấn không nói gì, hất mặt về chỗ khác.

-Tôi bắt taxi cho cậu về nhé! – nó nói ngọt.

-Không!

-Nè, đứng đây lỡ may bị cảm thì sao hả?

-Cậu đang lo cho tôi đấy à? – hấn quay lại nhìn nó, mặt sáng rõ như nhìn thấy mấy triệu đô la trước mặt.

-Ai...ai lo chứ? – nó bối rối – chỉ là tôi không muốn trước nhà tôi có xác chết vì bị cảm thôi.

-Cậu trù cho tôi chết đấy à?

-Ừ đấy!

Nói rồi nó quay người định tiến thẳng vào trong và định bỏ lại tên bệnh nhân này 1 lần nữa thì hấn chợt nắm tay nó giật lại, nhìn thẳng vào mắt nó:

-Tụi mình...quen nhau đi!

-Hả? – nó tưởng như mình nghe lầm.

-Mình quen nhau đi!

Nó vẫn chớp chớp mắt nhìn hấn, hấn nhìn lại nó, hình như bắt đầu câu:

-Không hiểu gì sao hả? Hay đang giả bộ đấy?

Thành thật...thành thật....thành thật....

Nó vùng tay ra khỏi hấn, quay mặt vào trong:

-Cậu về đi.

-Không thích.

Nhi cũng bắt đầu phát bực rồi đây, nó quay phắt người lại, đứng trực diện với hấn, cũng nhìn thẳng vào mắt hấn, đồng dục:

-Ừ đấy, tôi nói thích cậu đấy, được chưa?

-Thật...chứ? – hấn vẫn chưa tin vào tai mình lắm.

-Tôi nói không thì cậu tin không?

Hấn mừng rỡ ôm chầm lấy nó:

-Tôi cũng thích cậu nhiều lắm!

Đây không phải là lần đầu nó nghe câu này nhưng tự nhiên nó cũng thấy lòng mình vui vui, cảm giác mà bao lâu này mình chưa từng được cảm nhận...tình yêu...

-2 anh chị đang làm cái gì đấy?

Đang trong khoảnh khắc cao trào tình thương mến thương giữa 2 người thì tự nhiên 1 giọng nói cất lên, quen lắm, đương nhiên, của bé Hy nhà ta mà.

2 người cùng đưa 4 con mắt nhìn Hy 3 giây rồi nhìn lại hoàn cảnh của mình, ngay lập tức Nhi đẩy hẳn ra.

Chắc chắc...2 cái đứa này, đứng ôm nhau mà lại đứng giữa cửa mới ghê chứ, sao không ra ngoài, đóng cửa lại rồi ôm nhau thoải mái (vì tg k cho phép)

-Cậu..về được chưa? – Nhi không nhìn hẳn, có vẻ nó đang rất lúng túng.

-Ừm...cậu ngủ ngon nha, cả em nữa! – hẳn nháy mắt với cả chị lẫn em, rồi quẹo đầu đi về bệnh viện, lòng lâng lâng khó tả.

-Chị với anh Minh...là sao thế? – Hy nhìn chị mình đóng cửa, gặm trái táo, hỏi.

-Sao là sao?

-Nhìn 2 người đáng nghi lắm nha.

-Có gì đâu chứ... – nó đi vào phòng.

-2 người hồi nãy chẳng phải có hành động đáng nghi lắm sao?

-Hồi nữa là tao ày ăn đấm đấy! – Nhi giờ nắm đấm lên hù con em mình rồi đóng cửa phòng lại.

Đêm đó, nó không ngủ được, vì vui quá chẳng, cảm giác thích 1 người thích thật! (ước gì tg cũng đc 1 thằng như vậy nhỉ? mơ màng mơ màng)

Sáng hôm sau, nó đưa bộ mặt cười đến mang tai đến trường.

-Nó hôm nay sao thế? – tại căn tin, nguyên đám cứ thắc mắc về cái thái độ kì lạ của nó.

-Ai biết!

-Chắc uống lộn thuốc rồi.

-Đi hỏi con Hy coi hôm qua con bé cho nó ăn gì?

-Muốn biết không? – 1 giọng nói từ đằng sau phát ra làm nguyên đám phải quay ra nhìn.

-Minh? Đang ở trong bệnh viện mà, sao lại ở đây? – Nhi hỏi.

-Nhớ cậu nên tới!

Nổi da gà là trạng thái của tất cả, Nhi cũng không ngoại lệ.

-Mọi người nghe đây! – hẳn bỗng nhiên nói lớn lên khiến các học sinh đang hiện diện trong canteen phía ngoài lại – tôi và con nhỏ này – chỉ Nhi – chính thức quen nhau từ giây phút này, mọi người nhớ cho kĩ nhé!

-HẢ? – rớt tròng đen, mở há hốc làm rơi hết cả thức ăn trong miệng, lỗ tai lùng bùng, là tình trạng của Nhi, Linh, Hoa, Khanh, Phong, Quân và Tài, còn mấy đứa kia thì không nói, quen với mấy vụ Nhi hét thẳng này với thẳng khác rồi mà.

-Nói dối! – khước mắt Khanh rưng rưng, thốt lên ghen ngào.

-Thật mà. – Minh vẫn chưa biết được tình cảm của Khanh đối với mình nên vẫn vô tư.

-Em...không tin đâu! – Khanh đứng phắt dậy, nhìn Nhi 1 cái rồi bỏ đi về dãy lớp học của mình.

-NÓ sao vậy? – Minh ngu ngơ hỏi đám bạn.

-Chỉ có đồ ngốc như mày mới không biết thôi! – Quân nói.

-MÀ...2 người – Linh chỉ qua chỉ lại giữa Minh và Nhi – thật à?

-Ừm.

-Hả? Không tin được, chuyện này là sao chứ?

Minh cười đắc chí:

-Haha hôm qua Nhi mới tỏ tình với tôi đó.

-Hả? NHI? -ngay tức khắc, tất cả các con mắt đổ dồn vào nó, nó chẳng biết nói gì, cười cười, không lẹ lại chối là không phải.

-Ôi trời ạ! Nhìn 2 người là biết rồi! – Hoa thở dài – còn đeo cặp khuyên tai giống nhau nữa mà.

-Huh? – Hoa nhắc thì mọi người mới đưa con mắt lên nhìn, chắc...đeo lâu rồi, sao giờ mới thấy.

-Chúc mừng nhé! – Phong cười nhẹ nói.

Quân quay sang Phong:

-sao lại chúc mừng,à nhắc mới nhớ, chẳng phải cậu với Nhi đang quen nhau sao?

-Quen gả bộ thôi!

-sao lại thế?

-Để thử mức độ ghen của ai kia đó mà.

-Rảnh nhỉ? – Minh đánh vào đầu Phong.

-Đương nhiên, rảnh mới làm vậy mà...thôi mọi người cứ tâm sự đi hen, đi đây!

Phong đứng dậy bỏ đi 1 nước mà không rõ là đi đâu, ngay sau khi vừa đứng dậy rời khỏi cái bàn đó, nụ cười của hắn đã tắt ngấm ” Sao lại thấy khó chịu vậy nhỉ?”

Chiều...

Tài đã hứa là sẽ cùng nó đi xin việc nhưng từ lúc 1 ra chơi tới giờ lại chẳng thấy mặt mũi hắn đâu, trong nhà cũng không có, tên Minh thì bị bác sĩ bắt về nên Nhi đành đi xin việc 1 mình.

-Tên Tài đó...để ta gặp mi coi, ta sẽ giết mi! – nó nắm 2 tay thành quả đấm, có vẻ như nó nhớ được lời hứa của hắn với nó mà lại quên 1 câu quan trọng mà hắn đã nói với nó rồi, vô tâm thật!

Nó đi vào tiệm bánh lớn ngay chỗ có dán giấy tuyển nhân viên.

Nó bước vào, nói nói và nói, câu cuối cùng đó là:

-Xin lỗi em, ở đây không nhận học sinh cấp 3!

Câu này sao mà nó nghe quen quá đi, nó bị dính câu này mấy lần rồi nhỉ?

Nó thất thểu bước dọc theo từng dãy trưng bày bánh để ra ngoài chợ....

-Nhi?

Nó quay người lại:

-Ồ...cô...?

LÀ mẹ của Minh đang ở trước mặt nó.

- À...ta đi mua bánh cho thằng Minh. Cháu cũng mua bánh à? – bà hỏi.

-Không ạ, cháu...đi xin việc.

-Hả?

SAu 1 lúc nói chuyện, bà VÂN gật gù cái đầu, khẽ cười:

-Ta sẽ giúp cháu xin việc.

-Dạ? – nó ngạc nhiên.

-Ta có 1 chỗ quen cần tuyển nhân viên, ta sẽ giới thiệu cháu với quán đó.

-Thật...không ạ?

Bà Vân gật đầu.

-Cảm ơn cô ạ, cô thật tốt quá! – nó vui mừng cảm ơn riu rít.

-Ừm...có gì ta sẽ gọi lại cho cháu, bây giờ ta phải đi đây.

-Dạ! – nó vui tới mức cười không ngớt, nó cứ nghĩ rằng từ hôm qua tới giờ nó thật là may mắn.

Bà Vân đứng dậy, đi thẳng ra ngoài.

Cánh cửa tiệm bánh đóng lại, bà Vân lên 1 chiếc ô tô đã được dựng sẵn tại đó.

Ngồi sau hàng ghế cho tài xế chở mình, bà nghĩ lại về Nhi, bà cười nhẹ “Đừng nghĩ ta là người tốt...cô bé à, đây là ân huệ cuối cùng ta dành cho nhà cháu đấy, ngoại cháu chết nên ta sẽ không gửi tiền tới cho nhà cháu nữa, ráng mà làm việc nhé, chỉ vì ta thấy có lỗi với gia đình cháu khi sai người đó tông chiếc xe tải vào xe của ba mẹ cháu thôi...”

62. Chương 62

1 tháng sau...

Vừa trải qua kì thi HKI, hôm nay đã có kết quả.

-Nè! Coi đi! – Tài chìa phiếu điểm của Nhi ra trước mặt nó.

Nhi, Hoa và Linh hết sức sững sốt khi nhìn vào tờ giấy đó:

-2..24/40? Woa tăng được 15 hạng!

Nhi vui mừng nhảy tưng tưng lên và ôm chầm lấy Tài ngay trước mặt bàn dân thiên hạ:

-Vui quá, lần đầu tiên tôi được trên hạng 30 đó!

Ôi! Công sức rèn luyện và chăm chỉ của nó trong suốt mỗi tối đi làm thêm về được tụi bạn kèm cặp cuối cùng cũng có hiệu quả. Hạng 24 đối với 1 người lười biếng như nó thì cũng đã là chiến công lớn rồi.

-Tôi đếm từ 1 đến 3 hai người mà không bỏ nhau ra là ăn đấm cả 2 đấy! – 1 giọng nói sắc lạnh cắt ngang bầu không khí sung sướng lần đầu tiên mới có trong đời này.

-1...

Nhi quay sang con người bắt đầu học đếm, giật mình và đẩy Tài ra, cười tươi như hoa mới nở:

-Minh à? Cậu tới từ khi nào thế?

-Hay quá nhỉ? Có bạn trai rồi mà còn đi ôm thằng khác à? – Minh gần từng chữ nhìn nó rồi quắc con mắt hình quả bom sắp châm ngòi + 1 con dao sắp nhuốm máu qua Tài.

-Cô ấy ôm trước mà! – nhận thấy có điều không may sắp sửa xảy ra, Tài biện minh trước cho chắc ăn.

Minh lại đem con mắt như muốn ăn tươi nuốt sống qua Nhi, nó cười:

-Tại vui quá mà, cậu coi nè, tôi lên được 15 hạng luôn đó.

-Nhưng có cần phải ôm thằng đó không? Tôi cấm cậu từ nay không được ôm thằng nào khác ngoài tôi, biết chưa? – hấn quạu, cơn ghen lại nổi lên đây mà.

-Biết rồi, cần nhần hoài.

~OoO

~Trong 1 tháng qua, 2 đứa nó đã rất vui vẻ bên nhau, đôi khi cãi nhau vì 1 vài lí do hết sức nhảm nhí dẫn đến giận nhau tới 1 tuần, cả 2 đều buồn như nhau nên có ai chịu nhường ai đâu.

Khanh bây giờ không còn hay đi với đám anh chị này nữa mà thường xuyên đi với bọn bạn của nó, level ghét Nhi của nó ngày càng tăng cao khi thấy Nhi và Minh lúc nào cũng dính chặt với nhau.

Phong sau nhiều đêm tự kỉ cuối cùng cũng có được 1 kết luận: hẳn thích Nhi. Haiz, bây giờ thích thì làm được gì chứ, Nhi có Minh rồi.

Quân và Linh thì vẫn bình thường, chỉ có điều nhỏ Linh này có cái tật mê trai (y chang tg) đụng thằng nào mà đẹp đẹp 1 cái là lơ luôn anh Quân nhà ta khiến chàng tức xì khói và muốn đi دنبай tên lọt vào tầm ngắm của Linh 1 trận tới bời.

Hoa và HẢI thì cũng đã có mối quan hệ tốt hơn nhiều, nói chung là trên mức anh em 1 con số, trong HẢI hình ảnh Nhi có vẻ đang được lấp đầy 1 cách từ từ bởi 1 người con gái khác.

Còn nữa, tin shock đây, trong mấy ngày gần đây, Hy đã nhận ra là mình thích anh chàng hàng xóm, Tài đây, nhưng hẳn vẫn chưa biết được tình cảm của nó, vẫn ôm mối tình đơn phương với 1 người...

~ OoO

~Minh khoác vai Nhi:

-Chiều nay đi chơi nha?

-Không được, chiều nay tôi bận đi làm rồi, từ trước tới giờ hình như tôi nói câu này nhiều lắm rồi thì phải.
- Nhi vẫn thản nhiên ngồi ăn bánh mì, không hề nhìn hắn.

-Ngày nào cũng làm với làm, cậu nghĩ coi từ khi quen nhau tới giờ tại mình hẹn hò lần nào chưa, rủa cậu 1 cái là ‘ hôm nay tôi bận đi làm rồi’, ngày nào cũng vậy, cậu có nghĩ là tại tại mình chưa gặp nhau ở đâu ngoài trong trường không? – hẳn bỏ tay ra khỏi vai nó, nhìn nó bực bội.

-Không đi làm thì lấy gì mà ăn chứ? – nóp quạu lại.

-Nhưng cũng phải bớt chút thời gian chứ?

-Bớt cái gì mà bớt, cậu có biết 1 tháng tiền học của con Hy còn gấp đôi gấp 3 tôi không hả?

-Vậy để tôi trả cho, ai bắt cậu đi làm đâu?

-Phải rồi, nhà giàu như cậu thì sao biết được tôi ra sao chứ?

-Lại nữa rồi! – Quân thở dài chán nản.

-1 ngày tại này không cãi nhau ăn cơm không ngon hả trời?- Linh chẹp miệng.

-MÀ cũng đúng...con Hy nó học nhiều lắm, bởi vậy con Nhi phải đi làm nhiều. – Hoa lắc đầu.

-Với lại 2 đứa nó hình như chưa hẹn hò nhau lần nào thì phải, ai bảo Nhi đi làm nhiều quá làm chi? – TÀI ngán ngẩm.

Chỉ có Phong là ngồi yên, đôi mắt buồn thẳm chứa 1 tham vọng nhìn về phía Nhi ” Mình muốn có cô ấy...đến phát điên lên được...”

Tan học, Phong ghé chỗ ông Huy để lấy 1 số tài liệu về cho ba hắn, nhưng ông lại để ở nhà nên nói hắn về bảo bà VÂN lấy cho.

Trên đường về biệt thự nhà họ Trần, Phong tình cờ thấy bà VÂN đang ngồi trên tầng 2 của 1 quán coffee bên cạnh đó, đối diện là 1 người đàn ông, hắn tấp vào đó.

-Sao ông lại về đây làm gì nữa hả? – đáng vẻ quý phái câu bà VÂN lộ rõ vẻ cau có.

-Tôi cần tiền. – người đàn ông đó nói, đan 2 tay vào nhau.

-Cái gì? – bà VÂN gắt lên, nhìn xung quanh xem có ai để ý không rồi nhỏ giọng lại – chẳng phải chúng ta đã sòng phẳng rồi sao?

-Nếu cô không đưa cho tôi, tôi sẽ nói...vụ tai nạn 16 năm trước làm chết 2 vợ chồng nhà kia là do cô chủ mưu...

“Ông ta...nói cái gì vậy?” bước chân định bước lên thêm tại chỗ bà Vân của Phong khựng lại, khuôn mặt biến sắc.

-Ông...- bà Vân cứng họng.

-Nghe nói...2 vợ chồng đó là ba mẹ của cô bé gì tên Lê Thanh Nhi học cấp 3 trường Bạch Dương thì phải, cô nghĩ sẽ như thế nào nếu tôi nói chuyện này với nó?

” Đang nói về Nhi sao? Ba mẹ Nhi...cô Vân...? Chuyện này là sao?” 1 lần nữa bước chân Phong lại không thể trụ vững được.

-Ông cần bao nhiêu? – bà VẤN xuống nước – mà tôi nói cho ông biết, đây là lần cuối cùng đấy, nếu không ông tự biết hậu quả.

-Cô định giết tôi à? – ông ta mỉa mai – hồi đó..cô ghen vì chồng mình yêu người khác nên giết người đó, còn giờ định giết tôi để bịt miệng à?

-Câm miệng!

-Được rồi...được rồi...tôi cần 500 triệu.

-Gì chứ?

-Lần cuối, tôi thề đấy, chiều nay nhờ gửi cho tôi đó.

Nói rồi ông ta đi xuống dưới và ra khỏi quán.

Phong bước lên đứng phía sau bà VẤN, người bà đang run lên vì tức giận.

Phong kéo ghế ngồi đối diện bà:

-Là thật à? BA mẹ Nhi mất không phải là tai nạn mà là do cô sao?

-Ph..Phong? – bà Vân hốt hoảng, khuôn mặt trắng bệch.

-Cô yên tâm, cháu sẽ không nói chuyện này với ai đâu! – hấn mỉm cười nhẹ.

-Cháu...cháu đang nói gì vậy? – bà ráng cười, giả vờ như không biết chuyện gì.

-Cháu nghe hết rồi, vì chú Huy yêu mẹ Nhi nên cô đã...

-Được...rồi...đừng nói nữa! – bà bất thần, bàn tay run run.

-Cháu không nói với ai đâu ạ!

-Thật...thật chứ? – bà nửa tin nửa ngờ.

Phong gật đầu:

-Cháu hiểu cảm giác của cô mà. Haiz...ba yêu mẹ, con yêu con.

-Cháu...nói vậy là sao? -bà khó hiểu.

-Thì chú Huy yêu mẹ Nhi, Minh thì lại yêu Nhi...

-Cái gì chứ? – bà ngạc nhiên tới mức kinh hồn.

-Cô không biết thật sao ạ? 2 đứa nó...đang quen nhau mà.

-Sao...sao lại có chuyện đó?

-Có vẻ như cô không thích 2 người đó yêu nhau?

-...- bà không nói gì, tức là thừa nhận.

-Cũng đúng – Phong lại cười – làm sao cô có thể chấp nhận cho con trai mình yêu con gái của tình địch chứ?

Bà lại không nói gì, Phong tiếp nhưng lần này nghiêm túc hơn:

-Cháu sẽ giúp cô tách 2 người đó ra.

-Hả?

-Cô...chỉ cần hợp tác thôi!

BÀ VÂN nhìn hấn, nhú mày:

-Không lẽ cháu cũng..thích cô bé đó?

-Không phải thích – hấn khẳng định – mà là yêu!

-Yêu?

-MÀ thôi...cô về lấy sắp tài liệu cho cháu đi, trưa rồi!

-Ồ!

Phong đứng dậy và đi trước, miệng nhếch lên 1 chút ” Lê Thanh Nhi! Tôi sẽ làm tất cả để có được cậu. Cậu...phải là của tôi!”

63. Chương 63

9h tối...

-Về rồi à? – Nhi đang mở khóa cửa cũng là lúc Tài bước ra.

-Ừm...mà...gì thế? – nó nhìn chăm chăm vào cái đĩa lạ lạ thơm thơm trên tay hấn.

-Vì bé Hy hôm nay đi học về trễ cậu lại phải ăn mì gói nữa nên tôi nấu cho cậu luôn đây.

-cảm ơn nhá! – nó đưa tay đón lấy, ,mặt sáng rỡ.

-Không có gì! – hấn xoa đầu nó, chợt hấn rùng mình và rút tay lại.

-Sao thế? – nó ngây ngô hỏi.

-Không biết, tự nhiên thấy lạnh sống lưng quá.

Hấn nói xong thì quay mặt sang phía bên phải, giật mình.

Nhi nhìn theo, mắt sáng rực lên:

-Minh à! – rồi chạy lon ton lại chỗ hấn – Sao lại tới đây thế?

Mặt hấn tối lại:

-Cậu với thằng đó nhìn thân thiết nhỉ?

-Thân thiết gì chứ? – nó đờ mặt hỏi lại.

-Còn không à?

-Có gì đâu, bình thường thôi mà.

-Bình thường thôi mà? – hấn ghé sát cái khuôn mặt chỉ toàn 1 màu đen u tối xuống mặt nó.

-Thì...ngày nào chả thế...- nó ngây ngô nói, quên mất là hấn có tính hay ghen.

-Ngày nào chả thế?

-MÀ...cậu sao thế, bộ như vậy không được hả?

-Không! Vào đây! – nói rồi hấn kéo nó vào trong nhà nó, không quên lấy cái đĩa đồ ăn mà tg không biết gọi là cái gì đó trả cho Tài – đem về mà ăn đi!

Nhi nhìn theo tiếc nuối:

-Trả rồi tôi ăn cái gì?

-Ăn mì gói đi.

-Sao cậu ác vậy hả?

Đứng trước cửa mà Tài còn nghe thấy tiếng qua lại giữa nó và Minh, hần khẽ cười trong lạnh lùng rồi đi vào trong.

-Tôi đây có gì không hả? 9 rưỡi rồi đấy. – Nhi cần nhàn, vẫn còn tức cái vụ hần không cho nó ăn.

-Cậu...với thằng đó là sao hả?

-Lại nữa, sao cậu cứ như vậy hả?

-Cậu không được có gì với thằng đó đấy!

-Cậu mà còn nói nữa là tôi làm thật đấy.

-Để thằng đó ở nhà gần cậu thế này tôi thấy không ổn chút nào cả.

-Sao lại không ổn?

-Vì nhìn thằng đó đáng nghi lắm, biết đâu hần thích cậu thì sao? – hần dăm chiêu tưởng tượng.

-Thích tôi? – len lỏi trong đầu nó như nhớ ra chuyện gì đó – a! hình như trước đây cậu ta có nói thích tôi thì phải!

-Cái gì? – hần bật hần người dậy.

-Hình như hồi đó Tài có nói nhưng mà tôi quên mất. – đặng trí là thế.

-Thật à? – hần cau mày.

-Hehe cậu ghen vì tôi có nhiều người thích quá hả? – nó tự đắc.

-Điên hả? Cậu mà ai thích nổi chứ? Chắc thằng đó chỉ giỡn thôi.

-Không, thật mà. Mà...hồi nãy cậu nói không ai thích nổi tôi sao? Vậy cậu thì sao?

-Tôi...chỉ là đại quá thôi.

-Đi về ngay cho tôi!

Ngay lập tức hần bị nó đá vào hông bay thẳng ra ngoài (tg nói hơi quá, coi tom & jerry riết nên nhiễm) và đóng rầm cửa lại.

-Con gái con đũa gì mà bạo lực vậy hả? – hần quát âm lên, quay lưng định đi về nhưng chợt dừng lại, bấm chuông nhà Tài...

-Nghe nói mày thích Nhi hả? – hần vừa ngồi xuống ghế đã đi thẳng vào vấn đề chính.

-Sao lại hỏi thế? – Tài hơi ngạc nhiên.

-Có thích không? – hần hỏi lại lần nữa.

-Ừm thì cũng có. – Tài thành thật.

-Thật?

-Ừ. – Tài gật đầu xem nhẹ chuyện.

Minh bỗng đứng phắt dậy, túm lấy cổ áo Tài:

-Mày...không được lại gần cô ấy, biết chưa?

-Chưa, với lại, ở gần nhà thế này thì sao không lại gần được? – Tài bỏ tay Minh ra khỏi áo mình.

-Chuyện đó...mày khỏi lo. – Minh cười đều rồi đi ra ngoài (đi zia ý mừi).

Trưa hôm sau.

Vừa đi học về, Nhi đã thấy ở bên dưới khu chung cư có 1 xe tải có ghi là chuyển nhà.

-Có ai lại chuyển nhà đi hả chị? – Hy hỏi.

-Không thấy hay sao mà hỏi. – nó thờ ơ, nào đâu ăy khi vừa lên đến nhà mình đã thấy TÀI đứng cạnh đó, lần lượt có từng người khuôn đồ đạc của nhà hấn ra ngoài.

-Cái gì thế? – Nhi và Hy ngạc nhiên.

Tài gãi gãi cái đầu tỏ vẻ bực bội:

-Tôi không được ở riêng nữa, ba tôi sáng nay mới gọi điện chứ i tôi té tát rồi bắt về nhà.

-Sao lại thế? – Hy cảm thấy hụt hẫng trong lòng, cảm giác sắp mất đi thứ gì đó.

-Tại thằng MINH chứ ai, bực mình quá!

-Sao lại tại Minh?

-Hấn gọi điện cho ba tôi, nói là tôi ở riêng nên được nước quây phá, chộc hàng xóm gì đó, còn không làm được trò trống gì nữa, cái gì mà đi chơi tối ngày, không lo học hành...v...v...

-Minh á?

-Ừ, tôi đây! -Minh đứng từ sau lưng nó nẩy giờ, ôm cổ nó.

-Sao cậu lại vu khống cho hấn thế? – Nhi hơi bực bội.

-Thì tại hấn nói là thích cậu, để 2 người ở gần như thế này ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra.

“Anh TÀI thích chị Nhi?” Lời nói của Minh như 1 nhát dao đâm vào trong tim Hy.

-Giải quyết xong chuyện này thì giải quyết thêm cái vụ 2 người học chung lớp nữa là xong. – Minh cười.

-Ác thật! – Hy tự nhiên thốt lên rồi đi vào trong nhà.

3 người còn lại nhìn theo nó chẳng hiểu cái gì cả.

Trên trường...

-Nhi, ra về đợi tôi ngoài cổng trường nhé! – Phong gõ bàn nó, nói.

-Có chuyện gì sao? Sao không nói ở đây luôn. – nó mắt nhắm mắt mở nhìn hấn, ati5 đang trong cơn ngái ngủ.

-Không tiện, chuyện này quan trọng lắm, nhất định phải đợi đó.

-Biết rồi! – nó nói rồi tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Ra về, theo lời của Phong, nó đứng chờ hấn ngoài cổng, ,nó bắt đầu bực mình rồi đây, vì hấn bắt nó đợi tới mấy phút rồi (nhiiu ghê nhĩ ==').

Có 1 bàn tay đặt lên vai nó, như 1 cái máy, miệng nó hoạt động liên:

-Tên Phong chết tiệt, làm gì mà lâu vậy hả, có biết tôi đ... – nói đến đây thì nó quay phắt 180 độ và chọt khựng lại, trước mặt nó không phải Phong mà là Minh.

Hấn lạnh lùng:

-Cậu đợi thằng Phong hả?

NÓ không nói gì, cúi gằm mặt xuống.

-Không phải đợi tôi sao? – hấn tiếp, hấn đang vô cùng tức giận về chuyện này.

-Ừ...thì hấn nói là có chuyện quan trọng muốn nói nên bảo tôi đợi thôi. – nó nói nhỏ.

-Chuyện quan trọng gì?

-Không biết.

-Nhi! – đúng lúc đó tên Phong đi ra và gọi nó, nó nói nhanh với Minh;

-CẬu về đi ha, không có gì phải lo đâu mà. – rồi chạy đi.

-Rồi, có chuyện gì thì nói đi! – nó chạy về phía Phong, hỏi gấp.

-Theo tôi! – hấn kéo tay nó dắt đi.

-Đi đâu vậy?

-Tôi cần phải cho cậu xem cái này. – nói rồi hấn đẩy nó vào trong cía xe mà tài xế của hấn đã dựng sẵn ở đó.

-Đi đâu vậy?

-Cứ đi đi!

Chiếc xe chạy, Minh nhìn theo, đôi mắt lạnh lùng, trong lòng bất an.

Chiếc xe dừng lại, nó bước xuống:

-Woa! Đẹp quá!

-Nhà tôi đó! – hấn giải thích ngay với nó khi thấy nó có vẻ ngạc nhiên, vì trước mặt nó là 1 căn biệt thự thật sự tấ to và rất đẹp.

-Cái gì?

-Vào thôi! – hấn lại kéo tay nó.

-Nhà cậu thật hả? Nhưng sao lại lôi tôi tới đây?

-Hỏi nhiều quá!

Lên phòng của hấn, hấn đóng cửa lại làm nó giật bắn mình:

-CẬu...đóng cửa... làm gì thế?

-Tôi không làm gì cậu đâu mà sợ! – hấn cười ranh ma.

-VẬy...cậu muốn...tôi coi cái gì? – trong lòng nó đang nghĩ là “Mi mà đụng đến ta là ta i không còn răng nhai cắn”.

-Chờ chút! – hấn chạy lại chỗ để CD nhà hấn mở lấy 6 1 cái, mở lên – cái này hay lắm.

-Muốn tôi coi phim hả? – nó nghi ngờ, không lở lời nó về đây mà chỉ mở phim cho nó coi phim thôi.

-Xem đi.

Cuộn phim chiếu được 1 lúc, nó nạc nhiên tới mức chỉ biết há hốc mồm, đến mấy giây sau thì mới lên tiếng được:

-Cái này...?

-Bất ngờ không? Tôi sai đàn em quay lại đó! – đôi mắt của hấn đủ lạnh cho nó giật mình.

-Sao...?

Không để cho nó thỏa lòng muốn hỏi câu gì, hấn cắt ngang:

-CẬu nghĩ sao nếu tôi phát tán cuộn phim này lên, à không...phải là đưa đoạn phim này cho hiệu trưởng mới đúng.

-Đưa...cho hiệu trưởng..làm gì? – trong đầu nó chỉ nghĩ được mập mờ 1 điều gì đó, nhưng chưa chắc chắn.

-Với tiền án ở trường cũ của hấn thì chỉ cần thêm 1 lần nữa là sẽ bị đuổi học, ai cũng biết chuyện này hết.

-Ý cậu là...?

-Chỉ cần hiệu trưởng xem cuộn phim này, thì cậu sẽ biết số phận của hấn chứ?

-Cậu...sao cậu lại làm vậy? – nó bất thần.

-Để có thể có điều tôi muốn. – hấn lại cười, vẫn là nụ cười đều đặn.

-Điều cậu muốn? – nó nuốt nước miếng, bắt đầu nghi ngờ về con người của hấn, con người bất chấp mọi thủ đoạn để đạt được mục đích.

-Chỉ cần cậu thực hiện theo yêu cầu của tôi thì hấn sẽ không sao hết. – hấn nâng cằm nó lên cạnh kề mặt hấn.

-Lí do gì cậu lại làm như vậy? – nó bắt đầu sợ con người thật của hấn.

-Đây không phải lúc để cho cậu hỏi như vậy đâu, 1 là cậu làm theo lời tôi, 2 là hấn sẽ không còn tương lai. – hấn đưa tay trượt thẳng con đường cong trên mặt nó.

-Vậy...cậu muốn gì ở tôi? – nó xuống nước, trước hết phải biết xem hấn muốn gì cái đã.

-Thông minh đấy! – hấn nói và lại cười.

-Muốn gì? – nó gắt lại lần nữa.

-Cậu...chia tay thằng đó và quen với tôi!

64. Chương 64

-Cậu...chia tay thằng đó và quen với tôi!

-Gi...gì chứ? – nó dường như không thể tin vào tai mình.” có lẽ chỉ là giấc thôi” nó tự nhủ như thế – đừng giỡn nữa, chả vui tẹo nào!

-Không giỡn đâu! – ánh mắt lạnh lùng hòa vào khuôn mặt nghiêm túc của hấn khiến nó bàng hoàng.

-Lí do...là gì? – mồ hôi nó bắt đầu rơi, tay nó siết chặt lại đến mức in hấn từng dấu móng tay trong lòng bàn tay.

-Đơn giản thôi, vì tôi thích cậu! – đầu ngón tay cái của hấn chạm nhẹ vào đôi môi hồng của nó.

-Cậu tưởng tôi tin sao? – nó thô lỗ hất tay hấn ra, nói nhỏ nhưng chứa đựng đầy đủ những tính chất của sự tức giận.

-Nếu không thì tôi bày ra trò này làm gì?

-Tên khốn, cậu nghĩ tôi sẽ làm theo lời cậu à?

-Nếu cậu thích hấn, tôi dám cá là cậu sẽ làm theo.

-Nếu tôi không làm? – nó thách thức.

-Thì hấn sẽ không thể đi học tiếp. – hấn vẫn thản nhiên.

-Cậu nghĩ với thế lực nhà cậu ta thì có thể dễ dàng bị đuổi học vậy à? Cho dù trường này có đuổi thì cậu ta cũng chuyển sang trường khác thôi!

-Cậu nghĩ vậy à? Ở BD này cậu thừa biết đánh nhau sẽ bị hình phạt như thế nào mà, đúng không? Mà nếu như chỉ cần bị BD đuổi thôi thì dù có là J.K hay KẾRia chúng tôi hợp lại cũng không thể cứu vớt được đâu.

-LÀ...là sao?

-Chỉ cần 1 lời phê của BD thôi thì mấy trường khác cũng phải bó tay, cho dù có nhiều tiền đến mức nào đi nữa.

-Tôi nên tin không nhỉ? – nó ngồi xích ra xa hấn – nếu BD khó đến mức đấy thì mấy vụ cúp học và ngủ trong giờ học của tôi đâu có bị phạt nhẹ thế.

-Vấn đề đó thì tôi không biết nhưng hắn đã vi phạm và bị đuổi học 1 lần rồi, hết cách mới phải vào BD, cộng với cái này nữa – hắn chỉ vào màn hình tv – cậu nghĩ mấy trường khác sẽ cho hắn vào học à? Dù có tahm tiền đến mức nào đi nữa thì cũng phải nghĩ đến danh dự của mình nữa chứ.

Nó bật cười mỉa:

-Trẻ con! Cùng lắm thì cậu ta mời thầy về dạy riêng thôi!

-Nếu vậy thì dnah dự nhà họ Trần để đâu nhỉ? – hắn vẫn không hết lí lẽ – người thừa kế tương lai của tập đoàn J.K cầm đầu cho hiện tượng bạo lực họcduong72d, mọi người sẽ nghĩ sao nếu như có những tờ báo có tiêu đề hấp dẫn như thế?

-Cậu... – nó giận run người, mặt nó đỏ bừng – chẳng phải cậu là bạn của cậu ta sao? TẠI sao...?

-Bạn? – hắn nhếch mép cười – tôi không cần tình bạn, nhưng tôi cần cậu!

Nó nín thình, nén cơn giận, nó phải làm sao đây?

Nếu nó đồng ý với hắn thì nó thật là ngốc!

Hắn nói tiếp, cơ mặt dần ra thể hiện rõ vẻ thỏa mãn khi đã nói xong những lời thoái trong kịch bản ở kế hoạch của mình:

-Tôi cho cậu 2 ngày để suy nghĩ, đúng 2 ngày thôi đấy! Với lại...chuyện này...phải là bí mật.

Trong buổi trưa oi nồng đầy tiếng còi xe, bụi. Nó lê bước chân nặng trĩu và cái đầu đội nắng tìm đường về, chẳng còn tỉnh táo để đi đón xe buýt nữa.

Trong cái đoạn ophom mà Phong sai đàn em quay lại hoàn tất cảnh Minh giao đấu với trường bên, thật kĩ càng khi nhân vật chính chỉ có mình Minh và những nhân vật phụ là những nạn nhân ở trường bên, không dính đến 1 ai khác ở BD nữa.

Thật ra Nhi đã không còn tham gia vào mấy vụ này nữa, chức thủ lĩnh của nó bây giờ đã chuyển sang Minh nên nó chả biết gì cả.

VÀ có 1 điều mà nó không hề biết, Phong – hắn đã lừa nó, trong việc này thì cugn2 lắm cũng là đình chỉ học trong 1 năm thôi chứ đời đuổi luôn, nhưng nó hoàn toàn đã tin vào điều đó. Quá ngốc!

Cho đến tận tối đầu óc nó vẫn là 1 mớ rối mù, nhìu thấy vẻ mặt mệt mỏi của chị mình nhưng Hy cũng không dám 1 hỏi.

Nhi tay run bấm số Minh, hắn không bắt máy, 1 lần, 2 lần và 3 lần.

Nó không phải là người có kiên nhẫn nhưng lúc này đây nó đã ráng để gọi tới cuộc thứ 10.

HẮN nãy giờ vẫn ở cạnh cái điện thoại nhưng hắn vẫn đang giận nó vì hồi sáng nó dám lơ hắn mà đi với Phong.

Khi nhạc chuông cất lên lần thứ 10, hắn thấy hơi lạ nên đã bắt máy nhưng lại không nói gì.

-Minh à? – nó gọi nhỏ tên hắn, cứ như người bệnh.

-... – hắn vẫn không nói gì.

-Minh?

-... – nghe giọng nó có chút không ổn, hắn hơi lo nhưng vẫn im lặng.

-CẬU...có ở đó không? – đôi mắt nó chớp nhẹ, khuôn mặt chán nản.

-CẬU bệnh à? – cuối cùng hắn cũng mở miệng, tuy giận nhưng cũng vì lo.

-Nghe giọng cậu tôi vui thật đấy! – nó bật cười nhưng đầu hay trái tim đang rỉ máu.

-CẬU bệnh thật đấy à? – hôm any nó có vẻ rất lạ, hắn không hiểu nổi.

-Không, chỉ hơi mệt thôi!

-Làm việc nhiều lắm hả?

-Bình thường.

-Cậu gọi cho tôi có gì không?

-... – tới lượt nó im lặng.

-Nhi?

-Minh à! – cái giọng mệt mỏi của nó này giờ vẫn không thay đổi – ngày mai...tụi mình cúp học đi biển nha, đi cả ngày luôn, chiều tôi sẽ nghỉ làm.

-Thật không? – hấn vui mừng bật dậy, khuôn mặt rạng rỡ, quên mất là đang giận nó.

-Ừ, mai 7h nha.

-Ồ...tôi sẽ đến sớm!

NO! thần thờ buông thông cái tay đang cầm điện thoại xuống,, nó muốn khóc nhưng không khóc được, chỉ thấy con mắt hơi hoe đỏ.

Sáng hôm sau, ở trên trường.

-Ê! – con Nhi với thằng MINH cúp đánh lẻ kìa. -Hoa xí xa xí xoạn.

-Biết rồi. – Linh phẩy phẩy cái tay.

-Thì cho tụi nó đi chơi đi. – Quân nhai chóp chép cái gì đấy.

-MÀ nghe con Hy nói hôm qua con Nhi nó lạ lắm.

-LẠ làm sao?

-Ai biết.

-...

Bỏ qua những lời tán dóc của bạn bè, Phong chỉ ngồi yên ” Cậu suy nghĩ cho kĩ đi Nhi à!”

TRong khi đó...

Nhi lon ton chạy ra chạy vào nghịch từng lớp sóng biển, nhặt từng vỏ sò, vui cứ như là trẻ con mới được đồ chơi mới.

Nó chạy lại chỗ Minh:

-Nè! Đẹp không? – nó chài ra trên tay 1 cái vỏ ốc xoắn trắng tinh có lẫn 1 vài hạt cát nhỏ còn ướt.

HẮN không nhìn vỏ ốc mà nhìn nó:

-Dễ thương thật!

-Đương nhiên, cái này...

-Không phải – hấn chặn họng nó – ý tôi nói cậu ý, dễ thương y như con nít.

-Hả? – nó bất giác đỏ mặt.

-Đỏ mặt rồi kìa – hấn ghì tay hấn vào má nó – dễ thương quá.

-Đừng có chọc tôi! – nó phụng phịu.

-Thật mà! -hấn quàng vai nó – vào thôi, nắng quá.

Nó cũng mỉm cười nhẹ,l tận sâu trong đáy mắt chứa đựng nỗi buồn thầm.

Ngay lúc này nó cần phải biết trân trọng những lúc ở bên hấn.

Biển hôm nay vắng không 1 bóng người, 2 đứa nó ngồi dưới những tán cây rộng ở phía bên kia bãi biển, trải thảm và đặt đồ ăn thức uống lên, cái đồng này là do bé Hy hôm qua đang học bài bị Nhi lôi cổ xuống bếp chuẩn bị đây mà.

-Cậu có biết là tối qua tôi vui lắm không, cứ mong tối sáng nhanh thôi! – hna81 cầm miếng bánh kẹp thịt và đưa lên cho nó.

-Sao thế? – nó cầm lấy miếng bánh và bắt đầu ăn.

-Thì đây là lần đầu tiên tụi mình hẹn hò, cậu lại còn chủ động rủ nữa, không vui mới lạ.

Tâm trạng hẳn vui bao nhiêu thì nó lại cảm thấy nặng nề bấy nhiêu. Có thể là nó đang ước giây phút này dừng lại mãi mãi.

Được 1 lúc sau, như nhớ ra cái gì đấy, hẳn quay qua nó:

-MÀ..cậu với thằng Phong không có gì đấy chứ?

-Có gì là có gì? – nó vừa ăn vừa hỏi lại.

-Thì chẳng phải hôm qua cậu đi với hẳn àm bỏ tôi sao? 2 người đi đâu vậy? – nhắc đến đây tự nhiên máu trong người hẳn sôi lên sùng sục.

-Về nhà hẳn.

-CÁi gì? – hẳn hét lên làm nó giật bắn mình – về nhà hẳn làm gì?

-Ờ thì...hắn trả lại cuốn tập cho tôi thôi mà. – vận dụng trí não, cuối cùng nó cũng nói ra được 1 lí do.

-Trả cuốn tập? – hẳn nghi ngờ.

-Thật đấy, hôm bữa hẳn mượn của tôi quên trả mà sắp kiểm tra nên mới phải về nhà hẳn lấy. – nó nói àm mồ hôi đổ lã chã.

-Nhưng chẳng phải cậu nói có chuyện quan trọng hẳn mới kêu cậu đợi sao?

-Ờ thì đó là chuyện quan trọng đó.

Rồi tự nhiên hẳn ghé sát mặt hẳn vào mặt nó, nâng cằm nó lên:

-Cảnh cáo lần đầu, cậu mà ngoại tình thì chết với tôi đó!

Dứt lời hẳn đặt lên môi nó 1 nụ hôn nhẹ.

Nó e dè hỏi:

-Nếu như...1 ngày...tôi bỏ cậu và quen với người khác thì sao?

HẮN giật mình với câu hỏi của nó:

-Cậu đang nói gì vậy?

-Nếu như thôi.- nó đáp gấp.

-Thì lúc đó – hẳn nói – tôi sẽ giết cả cậu lẫn cái thằng kia (hehe dám k anh). MÀ sao cậu lại hỏi thế?

-Không có gì. – nó quay mặt sang hướng khác.

Buổi chiều, mặt trời đỏ lặn phía xa chân trời tạo nên 1 hoàng hôn lãng mạn, hẳn cma62 tay nó chân trần đi dọc bờ biển, lớp sóng vỗ rì rào, cảm giác hạnh phúc, nó sẽ mãi nhớ về khoảnh khắc này.

Kết thu1 1 ngày hẹn hò thật vui vẻ, hẳn đưa nó về, tới cửa nah2 nó, hẳn hôn nhẹ lên trán nó:

-Ngủ ngon nha, tôi về đây, mai gặp lại.

Rồi hẳn xoay người định đi nhưng bị nó kéo tay áo lại, nó nhìn hẳn, đôi mắt như muốn nói điều gì đó nhưng lại không thốt lên được.

-Sao thế? – hẳn thắc mắc.

-Cậu...có thể ôm tôi không? – như 1 lời cầu xin, nó khẩn khoản nói.

-Hả?

Chưa để cho hắn hết ngạc nhiên, nó đã chạy tới và ôm chặt lấy eo hắn, thật chặt, cảm nhận hơi ấm từ cơ thể hắn.

Hắn cũng vòng tay ôm lại nó, vẫn chưa hết ngạc nhiên:

-Này, cậu có biết hôm nay cuậ lạ lắm không hả?

Nó không nói gì, dụi dụi cái đầu vào ngực hắn, nó muốn cảm nhận thêm 1 lúc nữa.

-Có chuyện gì xảy ra với cậu à? – hắn hỏi tiếp.

Nó đáp gọn, không đúng chủ đề:

-1 lúc thôi...

Đúng 1 lúc sau, nó đẩy hắn ra:

-Cậu về đi!

-Bây giờ lại đuổi à?

Nó im lặng nhìn bóng hắn khuất hẳn, đôi chân nó khụy xuống, giọt nước mắt lặn trên má nó, bờ môi run run:

-Phải làm sao đây...? Mình...không có can đảm để nói chia tay với cậu ấy...phải làm sao mới tốt đây?...Mình không muốn mất cậu ấy mà...

65. Chương 65

Ngày hôm sau, ở canteen không thấy Nhi đâu, Minh bèn hỏi:

-Nhi đâu?

Tài nhún vai:

-Ai biết, hồi tiết 2 đã chuẩn đầu mất tiêu rồi.

-Y tế có không?

-Tự kiểm đi!

Rồi Minh đứng phắt dậy, đi thẳng tới phòng y tế nhưng không thấy nó, quay lại lớp, cũng không có, hắn gọi điện, nó không bắt máy, gọi nhiều lần, cũng như thế. Hắn đâm ra lo, hắn quay lại chỗ canteen:

-Có chắc là sáng nay Nhi có đi học không?

-Có mà, hồi tiết 1 còn ở trong lớp mà, sao thế?

-Phòng y tế không có, trong lớp cũng không, gọi điện thì không nghe, đi đâu được chứ? – đôi lông mày hắn nhíu lại, ngồi phịch xuống ghế.

-HAY đi vệ sinh rồi – Hoa đẩy gọng kính lên, bắt đầu suy đoán – và nó để điện thoại ở nhà nên không nghe được.

-Cũng có thể. – Linh.

-Thôi để vào học rồi quay lại tìm. – Tài.

-Gớm, mới sáng sớm chưa gặp đã thấy nhớ rồi à? – Quân.

-Im đi!

Vào tiết, Minh chạy ngay sang lớp nó, chỉ còn vài mét nữa là tới cửa lớp.

1 nữ sinh thấy vậy liền quay xuống Nhi:

-Ghê chưa, người yêu tới kìa Nhi.

-Hả? – mặt nó tròn xoe.

-Gần tới cửa rồi kìa.

Bộ dạng nó lúc này đang rất lúng túng, nó quay qua quay lại rồi tự nhiên ngồi thụp xuống dưới bàn. Mọi người đang rất khó hiểu với hành động của nó.

Đúng lúc đó, Minh đến, vẫn không thấy nó, hần hỏi:

-Nhi vẫn chưa vào hả?

-Ồ...- Tài e dè nhìn xuống nó, thấy nó lắc đầu, hần quay lên nhìn Minh – chưa!

Thấy Tài nói vậy, các học sinh trong lớp đều hơi khó hiểu, rõ ràng là Nhi đang ở trong lớp mà, nhưng họ lại không nói gì.

-Chừng nào Nhi vào thì nhắn tới gặp tao. – Minh ngắn gọn rồi thất vọng quay người đi về lớp mình.

Khi Minh đã khuất sau cánh cửa, Tài lại cúi xuống nhìn nó:

-Cậu sao thế?

Nó không nói gì, khuôn mặt không cảm xúc.

-Cô vào rồi kìa, không định chui lên hả?

Nó vẫn ngồi yên như thế, đôi mắt long lanh như sắp khóc.

Phong thấy vậy, chỉ nhếch mép cười, có vẻ như nó đang bắt đầu làm theo ý hần rồi.

Ra về, hần đợi nó trước cổng trường, nó thấy hần đứng đấy thì chột khựng lại, quay qua Linh:

-Nói tao về từ cuối tiết 3 rồi nha.

Rồi nó phóng thẳng 1 mạch ra phía cổng sau để lại 2 đứa bạn gái cái mặt ngu ngơ chả hiểu gì cả.

-Nó sao vậy? – Hoa nhăn mặt.

-Hay 2 đứa nó cãi nhau.

-Chắc thế, mà thôi nói đại đi không có nó cạo đầu mình chết.

-Mà...mày với anh HẢi dạo này sao rồi.

-Bình thường thôi mà...có gì đâu.

Sau khi tường thuật lại nguyên văn cái câu nói của Nhi, Minh cau mày, rõ ràng là từ hôm qua đến giờ nó rất lạ.

Hần phóng xe về nhà nó. Cửa vẫn khóa có nghĩa là 2 chị em nó vẫn chưa về. Hần đứng đó đợi, rất lâu nhưng vẫn chẳng thấy gì, hần bỏ về.

Lúc này Nhi và Hy mới từ nhà của dì Tư phía cuối dãy chung cư bước ra, nó nhìn theo, tâm trạng lẩn lộn nhưng không thể kiểm ra trong mớ hỗn độn đó được 1 chữ “vui”.

-Chị tránh mặt anh ấy à? – Hy hỏi.

-Mệt quá, đi ngủ đi! – nó vào phòng và đóng rầm cửa lại.

-Giờ này mà ngủ cái gì? – Hy ngược lên cái đồng hồ: 1h30 – à, giờ này ngủ được nhưng mà...

Chưa để cho Hy dứt cái mong muốn nói hết câu thì trong phòng tiếng hét cẩu chị nó đã vọng ra:

-Im giùm cái!

Con bé giật mình nhưng vẫn ráng buông nốt cho xong câu, lí nhí:

-Nhưng chị đừng có ngủ quên đấy, 2 rưỡi phải đi làm rồi.

Nó nằm trong phòng, nhớ tới hần thì Beautiful Night – nhạc chuông mới của Nhi (của tg lun) – đổ lên, nó chán nản nhìn vào màn hình: tên Bông cải (Minh), nó chỉ nhìn như thế mà không bắt máy, cũng giống như hồi sáng, điện thoại rung trong lòng tay nó mà nó chỉ biết ngồi thừ 1 góc trên sân thượng.

-Xin lỗi cậu, Minh à! – nước mắt nó trực trào, 1 lần nữa nó lại đánh mất đi vẻ mạnh mẽ của chính mình.

Hôm sau, giờ ra chơi, nó lại lên sân thượng nhưng nó không biết là này giờ có người đang đi theo nó.

Nó đứng buông mình theo làn gió nhẹ và ánh nắng sớm thì tiếng bước chân lại gần nó hơn:

-Cậu tính chia tay thằng đó bằng cách này à? – nó giật bản mình quay lại, chủ nhân của câu nói ấy là Phong.

Nó không nói gì, quay lại tư thế cũ.

-Tôi có thể nói là – Phong xoay mặt nó lại – tôi và cậu đang quen nhau được chưa nhỉ?

-Cậu đang lăm nhăm cái gì thế?

-Chẳng phải cậu đã có quyết định rồi sao? Chỉ là chưa nói ra thôi.

-Cậu... – nó dè dặt – sẽ không để cho Minh bị đuổi học chứ?

-Nếu cậu làm theo ý tôi thì chuyện đó sẽ không xảy ra.

-Cậu thề đi.

-Tôi thề...nên cậu cũng giải quyết nhanh với thằng đó đi.

-Nhất thiết phải làm như vậy hả?

-Cậu không muốn sao?

-Đương nhiên, làm sao mà tôi muốn cho được. – nó cười chua chát.

-Nhưng làm sao đây? Không muốn cũng phải muốn thôi.

-2 người đang làm gì ở đó thế? – Minh từ đâu mở cánh cửa ở căn nhà nhỏ thông từ cầu thang tới sân thượng ra.

Tên Phong khẽ cong môi lên, quay sang nó:

-2 người nói chuyện đi, nhanh đấy!

Hần nháy mắt với nó.

Hần đi ngang qua Minh tưởng đâu như có dòng điện xẹt ngang, 1 bên với ánh mắt thỏa mãn còn 1 bên cời ánh mắt nẩy lửa.

-2 người nói chuyện gì vậy? – Minh đi lại gần nó.

-Không có gì đâu. xuống đây! – nói rồi nó bỏ đi ngang qua hần, thật sự là lúc này nó chưa muốn đối mặt với hần.

-Cậu đang tránh mặt tôi đấy à? – hần nắm tay nó lại, lạnh lùng.

-Không phải, sao phải tránh chứ? – nó lúng túng.

-Đừng có chối! – giọng hần càng lúc càng trở nên đáng sợ, trong khi hần đang sôi gan lên lo lắng cho nó thì nó lại ở đây và nói chuyện tỉnh rụi với thằng khác.

-Minh à! – hàng mi nó cụp lại, khuôn mặt nó dường như đang bị nỗi buồn nuốt chửng – dạo này...tôi mệt mỏi lắm.

-Gì chứ?

-Tụi mình... – nó dùng bàn tay còn lại của mình gạt tay hần ra khỏi tay nó – chia tay đi!

Ầm...

Lời nói như tiếng sét đánh ngang tai hắn:

-Gì hả?

-Tôi...không còn thích cậu nữa... – nói ra những lời không đúng với trái tim như thế này thật sự nó không nỡ, về mặt nó tỏ vẻ cứng rắn nhưng nếu nhìn kĩ có thể thấy là nó đang khóc, nhưng nước mắt cũng chỉ đọng lại nơi khóe mi.

-Nói dối! – hắn đang rất shock, hắn không tin vào những gì tai mình đang nghe, hắn muốn nó chấm dứt ngay cái trò đùa cợt này lại.

-Không phải đâu, thật đấy...tôi chán cậu lắm rồi... – thẳng thắn nhưng cũng không hẳn là như thế vì thật sự nó chỉ mượn những lời này để cho hắn tử bỏ mình, mặc dù nó không muốn, nước mắt chảy ngược vào tim, xót xa...

“Tôi chán cậu lắm rồi” lời nói của nó cứ như 1 đoạn ghi âm tua đi tua lại trong đầu hắn. Sao thế này, đau thật, hắn thật sự đang rất đau, cứ như quả tim hắn đang bị dằm vào từng miếng thủy tinh bị bể li ti vậy.

-Vì vậy...- nó bặm môi, nói tiếp – tại mình chấm dứt đi...

- Đây! – hắn cắt ngang – Nhi à, chắc cậu xem phim hài nhiều quá rồi, đừng giỡn nữa, nhé! – hắn cố đổi lòng là nó đang lừa hắn, hắn không muốn nghe nữa, miệng hắn cười gượng gạo, trong lòng hắn cũng nén nỗi đau gượng gạo.

-Không phải...- nó ráng nói lại nhưng lại bị hắn chặn họng lần 2.

-Vào học rồi, tôi xuống trước nha.

-Không phải mà... – lần này nó khóc thật, nhưng chờ cho hắn khuất hẳn.

Không chỉ có riêng nó, hắn cũng đang đấu tranh tâm lý dữ dội, tại sao nó lại lạ đến vậy? Tại sao nó lại muốn chia tay? Hắn đã làm gì sai? Hắn phải làm gì để kết thúc trò đùa này lại? Chỉ có 1 lí do khiến hắn bồn chồn đến như thế: hắn sợ mất nó, hắn thích nó nhiều hơn hắn tưởng, hắn sẽ ra sao nếu thiếu nó? Trái tim hắn thất quân...

Nhìn thấy nó khóc, ở 1 góc trên sân thượng, Phong cũng đau lòng lắm. Nhưng làm sao đây, tình cảm hắn dành cho nó cũng nhiều hơn hắn tưởng, dù nó có đau lòng vì Minh như thế nào nhưng hắn cũng chỉ cần có nó, chỉ cần nó ở bên cạnh hắn thì hắn cũng mặc kệ cho trái tim nó không hướng về hắn...

Ra về, thước phim lặp lại, nhưng lần này là Nhi đợi Minh rước cổng trường. Vừa thấy nó, hắn đỡ dẫn quay gót ngay lập tức, hắn sẽ về bằng sân sau giống nó ngày hôm qua.

Hắn muốn trốn tránh chuyện này....

Hôm sau, vẫn như thế, vẫn là cảnh tượng trên sân thượng, vẫn là Nhi và Phong.

Phong tựa lưng vào thành tay vịn:

-Nói rồi chứ?

-Nói cái gì? – Nhi thờ ơ.

Lần này hắn không nói gì, chỉ nhìn nó chăm chăm, đương nhiên nó đã biết hắn đang nói về chuyện gì nhưng vẫn cố tình ngó lơ.

-Không có gì thì tôi xuống đây! – nó lơ đãng nói rồi bước ngang qua hắn nhưng...

Có 1 cặp mắt thứ 3 cũng đang chứng kiến chuyện này, đôi mắt đầy lửa...đường như đang không thể nào kiềm chế được.

...Chứng kiến cảnh Phong thô lỗ giật tay nó lại và thô lỗ đè môi hắn lên lên môi nó.

Nó thấy khó thở và hơi đau ở cổ tay, hắn siết tay nó khá mạnh cứ như sợ nó sẽ vượt mất vậy.

NÓ nhắm tịt mắt lại, vẻ mặt đau đớn.

Mãi đến 1 lúc sau, Phong mới buông tha cho nó.

Khóe mắt nó hơi ngấn nước đưa tay lên quệt miệng cùng với hành động thụt lùi lại đằng sau và quay người bỏ xuống dưới.

-Ra được rồi đấy! – Phong ung dung quya lại phía cặp mắt thứ 3.

Minh từ từ đi ra, nãy giờ khuôn mặt hắn vẫn không thay đổi, vẫn chỉ là 1 màu đen bao phủ.

Hắn tiến lại gần Phong, thay vì nãy giờ thông dong 2 tay nằm trong túi quần tiến lại từ tốn thì bây giờ là 1 cú đấm chớp nhoáng ngay mặt Phong khiến Phong bật ngửa ra đằng sau.

-Gì đây? – Phong nhếch mép khinh khỉnh đứng lên đau tay quệt máu trên miệng.

Minh vẫn hằm hằm không nói không rằng vung tay lên cho Phong thêm 1 đấm nữa nhưng Phong đã đỡ lại được:

-Vì Nhi à?

Nhắc đến Nhi, Minh lại càng muốn cho Phong 1 trận hơn.

Tay bị hắn chặn thì dùng chân vậy, 1 cú đá vào ngực khiến Phong chao đảo 1 lần nữa phải lùi về sau.

Nhưng Phong vẫn chưa chịu ngưng:

-Dù có tức đến cỡ nào nữa thì bây giờ...người Nhi thích là tao, chứ không phải mày nữa..

-KHỐN KIẾP, NGẬM MIỆNG LẠI! – Minh hét lớn và tiến thẳng lại phía Phong, đương nhiên Phong cũng đầu dại gì mà đứng yên hứng đòn, cứ người đánh, người đỡ, trầy xước, máu me.....

Tưởng chừng như không phải vì vết thương ngoài ngoài da. Minh đau khủng khiếp, lần đầu tiên hắn nếm trải cảm giác này. Đường như hòa quyện vào những âm thanh của tay chân chạm vào da thịt đó là tiếng trái tim vỡ vụn ra từng mảnh, còn hơn khi bị dao cứa vào nơi có nhiều máu nhất. Hắn thật sự đã rất lo sợ và kết quả cuối cùng vẫn là: nó đã không còn thích hắn và đã chuyển đối tượng sang Phong.

Sở dĩ hắn có suy nghĩ đó là vì hắn đã không nhìn thấy cái thái độ kì lạ của nó ban này.

Mãi mê say sưa vào trận chiến của 2 thằng bạn vốn dĩ đã là bạn rất thân từ nhỏ. Nhưng những vết thương đó không đau bằng vết thương trong lòng...

-2 người đang làm trò gì vậy?

66. Chương 66

Nó thần thờ bước xuống từng bậc thang sau khi nuốt gọn hết từng giọt nước mắt vào trong.

Bỗng chợt nó khựng lại, suy nghĩ trong 3s rồi chợt đổi sắc mặt cương quyết, nó thối ngược lên cái mái:

-Không được, không thể để mọi chuyện như vậy được...

Nói rồi nó quay phắt 180 độ và phi thẳng lên sân thượng.

Nào ngờ khi vừa mở cánh cửa ra, nó đã hết sức bàng hoàng khi nhìn thấy Minh và Phong đang gậy nhau.

Nó nghiêm mặt lại, lạnh lùng:

-2 người đang làm trò gì vậy?

Ngay lúc đó, Phong và Minh cùng giật mình, quya qua phía nó.

Tư thế hiện tại của 2 chàng là Minh đang túm lấy cổ áo Phong và đang định cho hắn thêm 1 cú nữa vào khuôn mặt có 1 số vết trầy kia.

-Bỏ cậu ấy ra! – Nhi nhìn Minh, đôi mắt lạnh, ra lệnh.

-Tại sao chứ? – Minh cứng đầu, tay vẫn giữ lấy cổ áo Phong.

-Cậu không thấy Phong đang bị thương à? – nó tiến lại gần 2 người.

-Sao? – Minh nhếch mép cười trong cay đắng – xót à? Xót vì thấy tôi đánh hấn bị thương à?

Và sau cái câu hỏi mỉa mai đó là 1 cú đấm trời giáng Minh tặng cho Phong, Phong ngã nhoài người về sau. Nhi hốt hoảng chạy lại đỡ Phong dậy trước mặt Minh:

-Này, cậu không sao chứ?

-Thường thôi mà! – Phong xem như chuyện nhỏ, xem ra hấn vẫn còn sức để cùng đấu với Minh thêm 1 trận nữa thì phải.

-Thường cái gì hả? – nó quát lớn lên – không thấy bị thương rồi đây hả?

Không hiểu vì sao khi nó nói xong câu đấy, tự nhiên Phong thấy những vết thương trên lòng nhẹ nhõm hấn, hấn bật cười, nó...đang lo lắng cho hấn sao?

Minh thì càng lúc càng điên với khi nhìn 2 người thân thiết với nhau, nhất là trong lúc Nhi lo lắng cho Phong mà không phải...hấn.

-Bị đánh nhiều quá nên điên rồi hả? – Nhi đỡ Phong dậy – đi xuống phòng y tế xức thuốc coi!

Rồi nó dìu hấn đi ngang qua Minh.

Minh cầm khuỷu tay nó, từ từ quay mặt lại phía nó, giọng hơi run:

-Cậu...thích hấn sao? Tại sao cậu lại lo cho 1 mình hấn thôi chứ? – nói đến đây Minh tự nhiên hét lớn lên như không thể kiềm chế được nỗi đau đang dày vò trong tâm trí mình – Cậu không thấy là tôi cũng đang bị thương sao hả? Đâu phải chỉ có 1 mình hấn chứ?

Đương nhiên, nó biết chuyện này chứ, nó đã nhìn thấy ngay từ đầu, phải dằn lòng lắm nó mới không cất tiếng hỏi hấn có sao không? Người mà nó muốn dìu xuống phòng y tế bây giờ là Minh chứ không phải Phong.

Nhưng lúc này, nó thật sự rất muốn đưa tay lên chạm nhẹ vào vết thương của Minh.

Bàn tay nó chậm rãi nhích khỏi vị trí ban đầu khoảng 4 cm thì Phong nhìn thấy, hành động đó của nó cùng với khuôn mặt lo lắng thể hiện rõ ràng khiến hấn chạnh lòng.

-Ừ...ừ... – Phong chợt ôm lấy ngực mình, vẻ mặt đau đớn, hấn đang cố để Nhi không nhìn Minh với ánh mắt đó...hấn sẽ ghen đến phát điên lên mất.

Nhi giật mình quay sang Phong:

-Sao thế?

-Đau...quá!

Đôi mắt nó thôi nhìn Phong, cúi gằm xuống đất, cơ mặt dãn ra 1 cách nặng nề.

Nó hít thật sâu và quay sang Minh:

-Khỏi cần hỏi cũng biết cậu là người gây sự trước rồi, cậu làm đau người tôi yêu tôi chưa nói gì thì thôi đi, đừng có gắt gao thế.

Cả Phong và Minh đều giật mình trước cái cụm từ ” người tôi yêu” mà Nhi vừa thốt ra.

Phong biết đó không phải là lời thật lòng của nó nhưng hấn vẫn thấy vui vui.

Riêng Minh, hấn như con người nhỏ bé bị bàn tay người khổng lồ bóp nghẹt:

-Gi...gi chứ? – hấn bất thần – người cậu yêu? Hấn sao?

-Đúng! – nó đáp ngay.

-Đừng có nói dối tôi! – hấn siết chặt lấy bờ vai nó.

-Bỏ cô ấy ra đi! – Phong giật Nhi về phía mình.

-Không liên quan đến cậu! – Minh quát lớn.

-Này! – Nhi chen vào, tim nó cũng đau chứ đâu phải riêng Minh – Trần Huy Minh! Tôi hết thích cậu rồi, vì vậy cậu đừng làm phiền tôi nữa, chúng ta chấm dứt rồi...

Cả 2 người, cả 2 trái tim cùng đau, đau dữ dội, bầu trời như sụp xuống trước mắt cả 2, khó thở, tưởng chừng như hôm nay là tận thế...

Rồi Nhi dìu Phong xuống dưới.

Cánh cửa khép lại...

Trái tim chưa khép, vì còn đau, làm sao có thể vượt qua đây?

Minh khụy xuống, khuôn mặt chẳng còn lấy 1 chút sức sống, dưới ánh nắng buổi sáng rực rỡ có chút gì đó lấp lánh trong mắt của hắn.

Và rồi nước mắt hắn rơi...

Bầu trời hôm nay thật trong xanh...

...thật đẹp...

Nhưng trong lòng người lại u tối....

...buồn bã...

Chẳng còn hi vọng....

Không có nó....hắn chết mất....

67. Chương 67

Dưới phòng y tế, cả 2 im lặng.

Nhi dán từng miếng băng keo cá nhân lên những vết trầy của Phong.

Phong chỉ nhìn nó và cười này giờ không thôi.

Sau khi dán xong miếng cuối cùng nó mới ngược lên nhìn hắn, dè dặt:

-Cậu...sẽ không nói chuyện này cho ai biết chứ?

Nụ cười trên gương mặt hắn tắt ngấm thay vào đó là sự thất vọng, hắn quay sang hướng khác:

-Chuyện gì?

-Thì chuyện Minh đánh cậu ý, cậu sẽ không nói cho ai chứ, nếu cậu mà nói ra thì Minh tiêu mất...

Phong im lặng, Nhi tiếp:

-Bởi vậy cậu đừng....

-Đủ rồi! – Phong quát lên, quay lại phía nó, tức giận – cuối cùng vẫn là lo cho thằng đó chứ không phải tôi à? Sợ tôi nói chuyện này ra hắn sẽ có chuyện nên mới giả bộ quan tâm tôi sao?

-...xin lỗi! – nó cúi mặt xuống, làn tóc xỏa xuống che đi nét mặt khổ sở.

Rồi không gian lại chìm trong sự yên tĩnh, chỉ còn tiếng đồng hồ vẫn tích tắc trên tường...

2 người....2 hướng khác nhau...

...cùng 1 tâm trạng.

-Phải làm gì... – cho tới 1 lúc rất lâu sau, Phong mới lên tiếng, giọng sầm – tôi phải làm gì thì...cậu mới thích tôi?

Nó quay sang nhìn hần. hần cũng quay lại phía nó.

Nó bặm môi rồi nói:

-Đừng...cậu đừng làm gì cả, vì...dù cậu có làm gì thì tôi vẫn chỉ thích 1 mình Minh thôi.

-Gì chứ? – bây giờ đến lượt Phong, lòng hần đau nhói, phải chi ngay từ đầu đừng thích nó thì hay biết mấy,hần thật sự bây giờ đang rất muốn ở vị trí của Minh.

-Tạm thời tôi sẽ giấu chuyện này – nó tiếp – tôi sẽ giữ lời là quen cậu nhưng chỉ hết năm học này thôi, ra trường rồi dù cậu có công bố đoạn phim này cho cả thế giới này biết thì cũng chẳng làm được gì cả.

-Ý cậu là – hần cười xốt xa – lúc đó cậu sẽ quay lại với thằng đó?

Nó gật đầu.

-VẬY thì trong thời gian quen cậu, tôi sẽ làm cho cậu thích tôi – hần nâng cằm nó lên, nghiêm túc.

-Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu. – nó cương quyết.

- Nhưng nếu như lúc đó cậu vẫn không thích tôi và muốn trở lại với thằng đó thì cậu nghĩ...hần sẽ tha thứ cho cậu sao?

-Đương nhiên là không,nhưng lúc đó tôi sẽ cố gắng để cậu ấy quay lại với tôi!

-Lỡ như lúc đó hần không còn thích cậu nữa thì sao?

Nó im lặng trong 2 giây rồi nói:

-Thì lúc đó tôi sẽ làm cho cậu ấy thích tôi lại ngay từ đầu.

Tự nhiên Phong bật cười lớn lên:

-Nhưng làm sao đây? Không được rồi, dù lúc đó hần có còn thích cậu đi chăng nữa thì 2 người cũng không thể quay lại đâu.

-Là sao? – nó khó hiểu.

-Tôi định không nói cho cậu biết chuyện này nhưng giờ phải nói thôi. – hần chep miệng.

Noím lặng lắng nghe.

Hần xoa đầu nó, chẳng hiểu vì lí do gì mà từ khi nó cắt tóc mấy người xung quanh nó lại rất thích xoa đầu nó đến mức rối xù, tụi nó bị thương tích đầy mình cũng vì cái này đây. Nhưng lúc này nó không quan tâm, não nó dồn hết sức vào từng câu chữ của hần:

-Hè này...Minh và Khanh sẽ đính hôn.

-Gì chứ? – nó thốt lên trong vô thức.

-Gia đình 2 bên – hần tiếp tục – đã bàn bạc nhau rồi, dù gì cũng là đối tác làm ăn, 2 đứa nó nhìn cũng hợp nên họ muốn tác hợp cho cả 2, đồng thời cũng làm thân thiết mối quan hệ giữa 2 nhà luôn, cậu...hết hi vọng rồi!

-Minh...biết chuyện này chưa? – bề ngoài nó tỏ vẻ cứng rắn, không lẽ lần này nó mất hần mãi mãi sao?

-Minh thì rồi. – hần lại tiếp tục cười, vẫn cái nụ cười giả dối từ xưa đến nay – Nhưng con Khanh thì chưa, mới đưa ra quyết định này vào tuần trước thôi, có lẽ sẽ công bố vào 1 ngày gần đây. Con Khanh chắc vui lắm đây.

Lúc Phong lảm nhảm xong cũng là lúc Nhi đứng phắt dậy và vội vã chạy ra ngoài.

Phong ở lại, chẳng buồn gì mà diễn tiếp cái vở kịch cười trong nước mắt nữa.

Nhưng sự thật là gia đình họ Lâm và gia đình họ Trần đã bàn với nhau về chuyện Minh và Khanh. Minh cũng mới biết chuyện này vào ngày hôm qua. Người khởi xướng ra chuyện này là...bà Vân. Bà ta nghĩ lí do này cũng sẽ là 1 phần để tách Nhi và Minh.

Phong không chạy theo nó, lạnh lùng lôi điện thoại ra, bấm số đợi và...:

-Phần của cháu xong rồi, giờ tới lượt cô đấy.

Rồi hắn cúp máy, sẵn tay gạt phăng cái hộp bằng keo cá nhân để ở cạnh hông “Cậu càng như vậy tôi càng muốn có cậu hơn, tôi không tin là mình không thể làm cho cậu thích tôi”

Nó hồi hả trên đường lên sân thượng.

Khi chỉ còn 10 nấc thang nữa thì lên đến nơi, nó đứng hẳn đang đi xuống.

NÓ khựng lại.

-Tránh ra! – Minh lạnh lùng, lần đầu tiên nó thấy hắn đáng sợ như vậy.

Tự nhiên nó nín bật, những gì trong đầu nó muốn nói hình như đi du lịch hết trơn rồi thì phải. Nó né qua 1 bên.

hắn cũng chẳng thèm ngó ngang gì tới nó, lòng tổn thương của hắn đã quá mức chịu đựng. Có thể sau này là những chuỗi ngày rất khó khăn đối với hắn.

Hắn đi ngang qua nó, sắc mặt không thay đổi. Lần này hắn bước qua nó liệu có quay đầu lại nữa không?

Nó quay phắt người lại và níu lấy tay hắn, hắn quay lại với sắc mặt lạnh không thể tả, thô lỗ giật phăng tay mình ra khỏi tay nó, không nói gì.

-Cậu...có thật là...- nó run lên – hè này...sẽ đính hôn với Khanh?

-Quan tâm à? – hắn nhếch mép – chia tay rồi thì quan tâm làm gì?

Rồi hắn xoay lưng đi tiếp.

-Vậy...là thật sao? – nhìn dáng hắn càng lúc càng khuất xa tầm mắt, cảm giác mất đi 1 người quan trọng đối với nó đây là lần thứ 2. Nó sẽ phải sống như thế nào nếu không có hắn?

Trong túi, điện thoại nó không ngừng rung, nó lôi ra, số rất lạ.

Nó quệt đi dòng nước mắt lấn vội:

-A lô?

-Nhi phải không? – đầu giây bên kia phát ra là 1 giọng nói của 1 phụ nữ.

-Ai vậy?

-Cô...là mẹ Minh nè.

-Dạ? – nó ngạc nhiên.

-Ừm...ra về cô có thể gặp cháu 1 lát được không?

-Dạ...

Ở quán coffee cách trường nó không xa, từ trên lầu nó có thể nhìn thấy từng tốp học sinh đi ra ngoài, rất nhộn nháo. Đối diện với nó là bà Vân.

-Ta nghe nói – sau 1 hồi im lặng, bà đặt tách coffee thơm mùi sữa xuống và nói – cháu và Minh đang yêu nhau?

-Dạ? – nó giật mình.

-Có thật thế không? – bà đánh mặt lại.

-Cháu...cháu...- nó ấp úng.

-Nếu là thật – bà tiếp – thì nên chấm dứt đi!

Lời ra lệnh của bà không khiến nó khỏi ngạc nhiên, nó ngược lên nhìn bà.

-Hè này... – bà nhìn sâu vào mắt nó – Minh và Khanh sẽ đính hôn, cuộc hôn ước này sẽ khẳng định lại vị trí thân giao giữa J.K và KERia, đồng thời cũng là nền tảng để 2 tập đoàn phát triển hơn, thằng Minh là người thừa kế, đương nhiên ta muốn nó giúp cho tập đoàn ngày càng lớn mạnh rồi, vì vậy...cháu đừng cản trở tương lai của nó.

Từng lời bà thốt ra cứ như hàng trăm con dao đâm vào tim nó. Nó sẽ cản trở tương lai của hấn sao? Chẳng lẽ nó và hấn không hợp đến mức ai cũng phải cản trở sao?

Nó cười khinh bỉ:

-Có lẽ cô vẫn chưa biết nhỉ? Cháu và tên Minh...chia tay rồi!

-Thật sao? – vẻ mặt hờn hở của bà ta càng khiến nó tức điên.

-Đúng, nên sau này đừng làm phiền cháu vì mấy chuyện này nữa.

Nói rồi nó đứng phắt dậy, đi xuống dưới lầu với thái độ ngang tàng nhất có thể.

Nó chẳng còn thiết khốc nữa mà lúc này nó thật sự đang rất bức.

Nó muốn kiếm 1 thằng cha biến thái nào đó để xả stress cho bớt giận nhưng làm sao đây, chả có thằng nào cả.

68. Chương 68

Như mọi ngày, 8h30 nó tan việc làm thêm, tội nghiệp mấy khách hàng hôm nay tới quán kêu món này món nọ rắc rối bị nó chữ.i cho té khối, cũng may là bà quản lí không biết chứ nếu biết thì chức nhân viên quèn của nó cũng đi tong.

Nó bước ra khỏi tiệm KFC – nơi nó đang đi làm. Gặp Phong đứng trước cửa, vừa thấy nó hấn đã sam sấp lại gần:

-Làm gì mà lâu thế, người ta đợi này giờ mỗi cả chân.

-Ai mượn đợi chứ? – nó gắt gỏng, ngày hôm nay không biết là ngày gì mà xui thế không biết.

-Bạn trai chờ bạn gái không được hả?

Nó dừng chân lại, quay sang đối diện với hấn:

-Ai? Ai là bạn trai bạn gái ở đây hả?

-Tôi với cậu đang quen nhau mà, cậu vô tâm thật đấy! – Phong đưa giọng trách móc nhì hấn lúc này thật sự rất, rất cute.

-Mệt cậu thật. – nó quay lại và tiếp tục đi, không quên lôi earphone ra nghe nhạc.

Rồi tự dưng Phong giật lấy 1 đầu giây earphone của nó và cắm vào tai hấn khiến nó giật bắn mình:

-Gì đây?

-Nghe chung có chết chóc ai đâu!

-Điên!

Hào vào dòng nhạc sôi động của Beast nhưng thật sự nó chẳng thể nào tập trung được cả. Tâm hồn nó đang lơ lửng tại 1 nơi...có Minh.

Cơn tức giận trong 1 ngày cực xui dui xuống thay vào đó là nỗi buồn sâu thẳm của những người đang yêu.

Phong cũng nhận ra điều đó ra điều đó...

Hấn nhẹ nhàng đan tay hấn vào tay nó nhưng nó không quan tâm.

Dọc trên con phố, ánh đèn điện lấp lánh, đèn xe ngoài đường cũng rực rỡ, tòa nhà cao tầng chót vót che đi vầng trăng cũng đang hiu hắt buồn...

Nhìn 2 người leu1 này thật sự rất giống 1 đôi tình nahn6.

Lòng người đi sau càng trở nên lạnh lẽo, đáng lẽ người nắm tay nó dạo trên con phố về nhà nó lúc này đâu phải Phong....

Chậm rãi dỗi bước 2 người đi trước, lòng đau không dứt...

-CẬu về đi! – tới cửa nhà, nó buông hờ tay Phong, nói.

Phong vẫn đứng yên nhìn nó.

-Muốn gì đây? SAo còn đứng đây? – nó nhú mày.

-Được bạn trai đưa về tận nhà thì cũng phải trả ơn đi chứ?

-Ơn gì? – nó ngây thơ nai tơ.

Phong nhìn nó thêm 2 giây nữa rồi kéo nhẹ đầu nó lại gần. HẮn cúi xuống và đặt lên môi nó 1 nụ hôn cũng rất ư là nhẹ nhàng, không thô lỗ như ban sáng.

NÓ chỉ đứng yên, gương mặt không cảm xúc, đôi mi vẫn chớp nhẹ đều đều.

Rồi dần dần nụ hôn đi sâu hơn, 2 cái lưỡi quyện vào nhau, nó vẫn bình thản.

Chỉ có 1 con người đứng từ xa dãy hành lang là đang không giữ được bình tĩnh, đôi mắt lạnh lùng, 2 tay siết chặt, đôi chân run run, gió buông tóc bay hờ hững...

Phong đẩy nó vào trong, ép sát nó dựa vào tường, nụ hôn càng lúc càng mãnh liệt hơn.

Và đương nhiên Phong biết là có người theo dõi từ xa.

“Trần Huy MINH, cậu hãy nhìn cho kĩ đi, cô ấy...là của tôi, không phải của cậu!” lời khẳng định từ trong thâm tâm tham lam luôn muốn chiếm hữu được nó.

Còn con người đi sau thì chắc chắn là Minh rồi.

Cho tới khi nó cảm thấy nụ hôn của Phong làm cho nó thấy khó thở, nó mới đẩy hắt ra:

-CẬu về đi!

Như vẫn còn luyến tiếc môi nó, hắt cũng chỉ ậm ừ:

-Ừm...ngủ ngon!

Nó cũng mở cửa và đi vào trong nhà.

Ngồi vào cái bàn học chuẩn bị chiến đấu với mớ bài tập tiếng anh sau khi đã xả mình tổng dòng nước lạnh. Nó vẫn không tập trung được. 1 tay nó chống cằm mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh trăng đã lặn đâu mất tăm, sao cũng không có, chỉ có tiếng gió rít qua, hàng cây bên ngoài xào xạc...

Tách...tách...tách...

Nó giật mình đưa hồn trở lại:

-Mưa rồi sao?

Lúc đầu chỉ là vài giọt nhỏ li ti, lúc sau mưa như trút nước ngoài hiên. Nước tạt vào trong làm cho cuốn sách bài tập của nó lấm chấm vài giọt. Nó vội nhướn người ra ngoài đóng cửa chốt...

Phía dưới kia, phía dưới cái ánh đèn vàng kai là 1 hình dáng khá quen thuộc...đang đứng đấy và ngược lên đây, nhìn về phía nó.

Càng giật mình hơn khi nó nhận ra người đó chính là Minh.

Nó hốt hoảng chạy xuống dưới đây, quên cả mang dù.

-Cậu đứng đây từ bao giờ hả? – nó chạy lại chỗ hấn, dầm mưa chung, cả 2 ướt mem.

Mắt hấn nãy giờ vẫn không rời khỏi nó.

Nhìn thấy nó vẫn còn lo lắng inh, hấn tự cảm thấy lòng mình ấm áp hơn.

Mình mỉm cười nhẹ và cũng giống như Phong, hấn cúi xuống và hôn nó.

Vẫn ngọt ngào như ngày nào mặc dù đôi môi có hơi lạnh vì nước mưa. Có thể cảm thấy rằng bờ môi hấn đang run...Khóc chẳng?

Nó vội vàng đẩy hấn ra:

-Cậu tới đây làm gì? – giọng nó cũng run, nước mắt trào lăn nước mưa.

Nhưng hấn lại kéo nó vào lòng hấn 1 lần nữa, ôm thật chặt:

-Đừng bỏ tôi! Đừng...nói chia tay với tôi...Ở cạnh tôi...vì thương hại cũng được...

Lời nói tận sâu từ trong đáy lòng, bay giờ hấn có thể dẹp bỏ lòng tự trọng của mình qua 1 bên để cầu xin nó quay lại với mình. Chỉ cần có nó, hấn không cần gì nữa hết, thứ quan trọng nhất trên đời bây giờ đối với hấn duy nhất chỉ mình nó.

Nó khóc nức lên thành từng tiếng:

-Đừng ngốc nghếch nữa...cậu...về đi mà...

-Xin cậu đừng...đừng xa tôi...- càng lúc hấn càng siết nó mạnh hơn, lòng cũng đau hơn, nước mắt rơi cũng nhiều hơn...

-Tôi cũng xin cậu đừng...từ bỏ tôi đi... – dần lòng ngừng khóc, dần lòng ngừng đau nhưng làm sao đây, nó không thể kiềm chế mình lại được...

Hấn buông nó ra, nhìn thật sâu, thật sâu vào mắt nó, nén nở 1 nụ cười khá gượng gạo:

-Cậu...không còn thích tôi cũng được, cậu thích ai cũng được nhưng đừng bỏ tôi, xin cậu đừng!

Lặng nghe tiếng hấn, từng lời nói như cào cấu tâm can. Giọng hấn ngày càng trở nên yếu ớt, hấn cũng...đang khóc.

Nó tự cắn vào môi mình để giữ lòng mình thôi đau...chảy cả máu.

-Xin lỗi...xin lỗi...- tiếng nức vang tận sâu trong tim, nó phải làm sao đây? Phải nói gì ngoài 2 chữ này?

Hấn thất thiếu buông tay nó, đôi mắt vô hồn nhưng chứa đựng nỗi đau khủng khiếp:

-Không...thế sao?

Nó lặng thinh nếm mùi máu tanh từ khóe miệng, nước mắt không ngừng tuôn.

Trời muốn khóc giùm hay sao mà lại cho trời mưa, cho cái thời tiết ảm sầu như thế này...?

Sự im lặng của nó đã dập tắt đi tia hy vọng cuối cùng trong hấn.

Hấn thẫn thờ quay người bỏ đi.

Như chợt nhớ ra chuyện gì, nó chợt chạy tới trước mặt hấn:

-Khoan đã!

Giọt nước mưa lăn từ trên xuống hàng mi của hấn, chớp nhẹ và rơi xuống. Hấn im lặng.

Nó vội vã đưa tay lên gỡ đôi khuyên tai trên tai trái nó. Lòng nó đau lắm, tay nó còn run run nữa mà. Nó thật sự không muốn gỡ ra đâu, nhưng nếu như cứ để đấy, mỗi lần nhìn vào nó lại nhớ tới hấn rồi lại đau lòng lắm...

Nó chìa 2 cái khuyên tai trên lòng bàn tay đã ướt đẫm:

-Trả cho cậu đây!

Hắn cũng nắm lấy lại đôi khuyên tai, nhưng rồi lại thả xuống lòng đường đầm nước:

-Tôi không thích lấy lại nhưng thứ đã cho cậu, đừng trả lại cho tôi...thích thì ném đi cũng được...

Rồi hắn lạnh lùng bước nằng qua nó, trước đó còn đụng phải vai nó.

2 dòng nước trên khuôn mặt 2 người cứ quện vào nhua cứ như thể là rất hợp vậy.

Nó cũng chẳng cần nhặt đôi khuyên tai lên, đập mạnh nước văng tung tóe rồi cũng bước đi hướng ngược lại với hắn về chung cư.

2 người...

...2 hướng khác nhau...

...lòng luôn hướng về nhau...

...chỉ có đôi khuyên tai ở giữa vẫn sáng lấp lánh...

Nhưng rồi khoảng mấy phút sau, 1 bàn chân nhỏ bé dừng cạnh đôi khuyên tai ấy, quỳ xuống đó, nơi cặp khuyên tai vẫn rực rỡ dưới ánh đèn vàng và những giọt mưa vẫn thì nhau rơi tí tách, những tán cây vẫn đung đưa qua lại theo gió, bong bóng nước vỡ tan...

Nhẹ nhàng cầm đôi khuyên tai đặt lên trái tim, nó khóc nhiều hơn. Nó cũng cần phải giữ lại 1 chút gì đó về hắn...

Nó yêu hắn

Hắn cũng yêu nó

Nhưng có lẽ cả 2 sẽ chấm dứt tại đây...

Liệu có thể quay ngược thời gian?

69. Chương 69

Sau những ngày tháng nỗ lực đèn sách, cuối cùng chúng nó cũng nhẹ nhõm sau khi kì thi đại học vừa xong.

Thi xong ngày đầu tiên, cho tụi nó ngồi tự kỉ ở không gian riêng suy nghĩ về những gì mình đã làm trong bài thi, những sai sót, thừa thiếu có khi còn khiến chúng vô đầu bứt tai, ngồi rù rượi trong phòng cả ngày chẳng thèm lộ mặt ra ngoài.

Sang ngày thứ 2 bắt đầu chúng phone nhau đi chơi, ăn uống quây phá khắp chốn Sài Gòn nóng bức.

Mấy người khác thì không nói nhưng riêng Nhi thì lại xem nhẹ chuyện thi đại học. Nó học tàng tàng và thi cũng tàng tàng nhưng dù sao thì đó cũng là công sức mồ hôi nước mắt ngồi nhồi nhét từng chữ như nhét bông gòn vào con thú nhồi bông bên cạnh sự giám sát của tụi bạn nhân danh thầy giám thị canh chừng lũ học sinh lười biếng trong giờ tự học. Hoa tốn nước miếng giảng giải cho nó, còn tốn tiền mua thuốc đau họng nữa. Linh thì tốn sức lại còn đau tay mỗi khi nó không hiểu là cốc cho nó vài cái vào trán, khổ nỗi trán nó cứng quá, tay chạm vào lấy ra là nước mắt ròng ròng. Chỉ có Tài là ân cần nhất, mỗi khi nó không hiểu thì hắn cũng không la hét om sòm hay cốc đầu nó như Hoa với Linh mà chỉ có 4 chữ ngắn gọn “Đẹp, không học nữa”

Đến khổ với Nhi, bọn bạn nó không tài nào hiểu được đầu óc nó chứa cái gì mà chậm hiểu y như con ốc sên bò lên núi vậy.

Nhưng dù sao thì giờ cũng qua rồi, bây giờ thì chỉ cần nghỉ ở nhà nhâm nhi phim ảnh chờ giấy thông báo kết là xong.

Từ sau cái đêm Minh và Nhi chia tay, trên trường cũng có chạm mặt nhau nhưng rất ít, rất ít khi nói chuyện, mỗi lần nói thì cũng chỉ là vài ba câu hỏi thăm ngắn gọn rồi kết thúc.

Minh thì lạnh lùng hơn sau khi chia tay nó.

Nhi thì càng lúc càng thấy Phong cũng không phải là người xấu toàn diện, với nó hẳn luôn luôn che chở.

Ngay ngày hôm sau cái vụ 2 đứa nó chia tay, bọn bạn đứa thì trách móc, đứa thì cảm thông, đứa thì cần nhần suốt mấy ngày liền rồi đầu lại vào đấy.

Hoa với HẢI bây giờ thì cũng đã chính thức quen nhau, có vẻ anh đã không còn tình cảm với Nhi, hay là vẫn còn 1 chút hoặc là tình yêu với nó vẫn thế nhưng dựa trên cơ sở là anh em.

Đến tận bây giờ cũng đã được hơn nửa năm kể từ ngày chúng nó chia tay. Cuộc sống đã trở lại bình thường???

Tại quán KFC – nơi Nhi duy trì làm việc suốt mấy tháng nay mà không bị đuổi. Nó xin nghỉ phép ở nhà 1 tháng để ôn thi giờ thì cũng phải đi làm lại.

Phong ngồi gác chân lên ghế nhìn ra ngoài tấm kiếng trong suốt, ngắm những hàng xe xể chiều nườm nượp qua lại và phả ra đầy...khí ô nhiễm môi trường.

-Nè, ăn đi! – Nhi đặt 1 phần gà rán xuống bàn của Phong.

Hắn ngược lên nhìn nó.

-Nhìn gì? Sao không ăn đi? – nó hất cằm về phía phần gà.

-Cậu không thấy thiếu gì à? – Phong khoanh tay dựa lưng vào ghế.

-Thiếu gì? – nó ngây ngô.

Hắn chớp mắt nhìn nó, nó cũng chớp mắt nhìn lại hắn.

1 lúc sau nó mới sực nhớ ra:

-À, pepsi, tôi quên mất pepsi của cậu.

-Nè! – hắn quát lên – tôi ngày nào cũng tới đây ăn àm sao cậu không nhớ gì hết trơn vậy hả? Đầu óc cậu chỉ để trang trí thôi à?

-Gì hả? – nó cũng bực không kém.

-Thôi được rồi – hắn nhỏ giọng lại – đi lấy dùm tôi đi.

-Không thích, cậu tự đi mà lấy.

Nói rồi nó vùng vằng quay người đi, hắn nín tay nó lại:

-Lại nữa rồi con nhỏ này.

-Tại cậu to tiếng trước mà.

-Xin lỗi, được chưa?

-E hèm..muốn cãi yêu thì về nhà mà cãi. – giọng nói phát ra từ đằng sau, Nhi và Phong quay người lại, là bà quản lí 26 tuổi đang đứng khoanh tay ở đấy.

-Ồ...quản lí. – nó vội vàng rút tay ra.

-Trong giờ làm việc, mọi người đang bận thế kia mà đứng đấy cãi nhau à? – chị quản lí chống nạnh giận dữ.

-Em xin lỗi! – nó cúi đầu xuống, trong lòng thầm rửa tên Phong.

-Lần sau chú ý hơn đấy! – chị ta nhắc nhở rồi định đi thì...

-Này, làm việc thì phải cho nghỉ chút xíu chứ, đau phải trâu bò đâu mà làm hoài. – Phong đứng dậy nói thẳng mặt bà ta.

-Gì hả? – chị ta đã giận nãy lại càng giận hơn.

-Tôi thấy chị cũng đang rảnh mà, nãy giờ đi qua đi lại không mỏi chân à? Thấy quán bận thì vào giúp đi, chỉ biết trách móc người khác mà không coi lại mình. – hắn cũng không ngại gì mà tuôn ra hết.

Nhi nhăn nhó cạnh bên chỉ biết giật giật tay áo hắn, nói qua kẽ răng:

-Cậu định hại tôi bằng cách này à?

-Tôi đang giúp cậu mà. – trái với nó, hắn vẫn bình thản.

-Giúp con khỉ, cậu im giùm cái!

Giờ này bà chị quản lí đang giận run lên, thở phì phò như con bò tót chuẩn bị ra trận, chị ta chỉ thẳng mặt Nhi:

-Cô, từ nay nghỉ việc cho tôi!

-DẠ?

Đấy, nó bị đuổi việc 1 cách hết sức nhảm nhí và điên rồ như thế đấy. 1 phần là vì Phong dám chọc điên chị ta, 1 phần là do lâu nay chị ta ghen tức với Nhi. Chả là từ lúc Nhi vào làm tới giờ nó có lời kéo 1 ngày rất nhiều bạn bè nó tới ăn giúp kinh tế của quán cũng tăng lên. Cuối tháng tiền thưởng của nó còn cao hơn mình nên bà ta tức nhưng chưa có dịp xả nên nhân chuyện này xử luôn.

-Giận hả? – sau khi “gói gém” đồ đạc rời khỏi quán, hắn đưa nó về, thấy nó lặng thinh, hắn bèn hỏi.

Nó im lặng gặm nhấm cơn tức giận, nghe hắn hỏi nó lại càng điên tiết hơn.

-Thì tại chị ta quá đáng trước mà. – hắn tiếp, mắt vẫn dán vào nó xem phản ứng của nó ra sao.

Nó vẫn im lặng.

-Thì...không làm cái này thì làm cái khác. – hắn vẫn tiếp tục màn độc thoại của mình.

-...

-Ngày mai tôi sẽ đưa cậu đi xin việc mới, được chưa?

-...

-Nè, nói gì đi chứ?

-Đồ xấu xa! – nó nghiêng răng và quay sang cho hắn 1 đấm ngay mặt.

-Gì vậy? – hắn ngạc nhiên.

-CẬU hại tôi mất việc, lại còn lải nhải nữa, vậy là còn nhẹ đấy.

-Thì tôi nói là mai tôi đi xin việc với cậu còn gì?

-Không cần, đi với cậu chỉ tổ rách việc.

-Đi 1 mình thật hả? Không cần tôi theo sao?

-Muốn ăn đấm nữa hả?

-Ừ thì...không.

Sáng sớm, rất sớm, chưa bao giờ Nhi dậy sớm như vậy.

Nó lang thang trên phố, ánh nắng xuyên que kẽ lá, tiếng chim riu rít nghe thật êm tai, nhánh hoa dại còn vương chút sương lạnh.

Nó không biết phải đi xin việc ở đâu bây giờ, chuyện hôm qua làm nó bị con Hy cản nhằn không ngủ được.

Bỗng từ đâu 1 cơn gió kéo đến thổi bay 1 tờ giấy dính ngay vào mặt nó, nó gỡ ra và đập ngay vào mặt nó là dòng chữ: “CẦN NGƯỜI GIÚP VIỆC, địa chỉ...”

-Giúp việc...nhà sao? – trong đầu nó chợt le lói 1 ý nghĩ, có khi nào đây sẽ là công việc mới của nó?

Giúp việc nhà? Nó biết làm gì nhỉ? Nó bắt đầu suy nghĩ: nó biết lau nhà (lau không sạch), nó biết rửa chén (thỉnh thoảng có bể mấy cái), nó biết giặt đồ (cho vào máy giặt 1 cái là xong). Còn gì nữa nhỉ? Nấu ăn? (dẹp, vụ này không được)

-Thôi kệ – nó nắm lấy tờ giấy – thử 1 lần cho biết.

Rồi nó đón xe đi tới địa chỉ ghi trên giấy.

Hiện tại nó đang đứng trước 1 căn biệt thự rất to và đẹp.

-Woa, nhà này giàu thật! – nó tiến tới và bấm chuông.

-Cô tìm ai? – 1 người phụ nữ khoảng hơn 40 ra mở cửa, hỏi.

-DẠ...cháu – nó giơ tờ giấy ra – đi xin việc ạ!

Người phụ nữ đó nhìn từ đầu đến chân nó với ánh mắt kì dị rồi mở cửa rộng hơn:

-Vào đi!

Nói thật là nhìn bên ngoài nhà này đã đẹp, bên trong còn đẹp hơn. Đi ngang qua cái sân dài ơi là dài, cỏ 2 bên xanh mướt mướt, những tán cây cao xum xuê và có vẻ chủ nhà này rất thích cây cảnh, những chậu cây ở đây được cắt tỉa rất tỉ mỉ và thận trọng, đường đi vào trong có lát đá gỗ ghè nhưng nhìn chung là rất thẩm mỹ. Ở giữa sân có cái hồ phun nước trong, nhìn được tận xuống dưới đáy. Khái quát căn nhà chỉ nói lên được 2 chữ: rất đẹp.

Nó theo người phụ nữ ấy vào trong, nhìn xung quanh những bức tường tranh treo kín, chủ nhà này chắc cũng đam mê về nghệ thuật. Phòng khách rộng còn gấp đôi nhà nó.

-Ngồi đi!- người phụ nữ ngồi xuống ghế trước và mời nó.

-Dạ! – nó cũng ngồi xuống, mắt vẫn đảo xung quanh căn nhà.

-Nhìn cô còn trẻ, cô bao nhiêu rồi? – bộ mặt bà vẫn không thay đổi từ lúc vào đến giờ, rất nghiêm nghị.

-18. – nó đáp.

-Cô có biết tới đây để làm gì không?

-Giúp việc nhà!

-Cô có thể làm được không?

-DẠ, được chứ ạ, mấy chuyện này cháu rành lắm (cái này phải coi lại à nha)

Tiếp đó là những thủ tục gì gì đó (tg cũng không rành nên cho qua)

-Cô được nhận. – người phụ nữ nói.

-Thật ạ? – nó vui mừng reo lên.

-Ừm!

-Vây...bao giờ cháu có thể đi làm ạ?

-Ngay bây giờ!

-Ng...ngay bây giờ sao?

-Không được à?

-Không, được chứ.

Nó bậm môi quan sát người phụ nữ đối diện mình:

-Mà...cô là...

-Người giúp việc ở đây! – cô ấy tay vẫn xếp lại mớ báo lộn xộn trên bàn.

Nhưng vấn đề ở đây là lời nói của cô ấy khiến nó đơ người toàn tập, người giúp việc mà nãy giờ nhìn mặt hình sự kinh quá!

-Đừng nhìn tôi như thế! – cô nói – tôi đã làm việc cho nhà này 20 mấy năm rồi, tôi xem đây như nhà mình vậy. Nhưng sắp tới tôi có việc phải về quê mấy tháng, trong thời gian đó cô sẽ thay tôi. khi tôi lên thì cô sẽ nghỉ.

-À...ra vậy. – nó gật đầu, nó cũng đâu cần nhiều, nó chỉ cần làm trong mấy tháng nghỉ hè thôi mà.

-Ông bà chủ ở đây là chủ của 1 tập đoàn lớn, cư xử cho khéo. – cô ấy nhắc nhở.

-Dạ. – “là chủ của 1 tập đoàn lớn, hèn gì giàu dữ” nó thầm nghĩ. – à mà...ông bà chủ đi đâu rồi ạ?

-Đi du lịch rồi, tuần sau mới về!

-À...

-Thôi, bây giờ vào làm việc đi. – bà ấy đứng lên, xắn tay áo đi vào trong bếp.

Nó đi theo, trong bếp, mùi đồ ăn bốc lên thơm phức:

-Cô cần cháu phụ không?

-Khỏi! Cô lên gọi 2 cậu chủ xuống ăn sáng đi!

-2 cậu chủ?

Bà ấy chỉ tay lên lầu:

-Cậu chủ nhỏ ở phòng phía bên trái cầu thang, cậu chủ lớn ở bên phải, lầu 2.

-Dạ!

-Oa! cô Chi ơi, có gì ăn không? – giọng 1 cậu con trai ngáp dài từ trên cầu thang đi xuống.

-Báo xuống rồi hả con? – thì ra người phụ nữ này tên là Chi.

Nhi cũng quay đầu lại để yết kiến tên cậu chủ này, nào ngờ đầu khi 4 mắt vừa chạm nhau, bất ngờ trong 2 giây rồi cùng đồng thanh:

-Cậu/ Chi?

-Ồ...2 người biết nhau à? – cô Chi thắc mắc.

Không để ý đến câu hỏi của cô, Báo phóng lệ xuống chỗ nó:

-Chị làm gì ở đây?

-À...tôi...

Chưa kịp để cho nó trả lời thì cô Chi đã nhanh miệng:

-Từ hôm nay cô ta sẽ làm việc ở đây!

-Hả? – Báo ngạc nhiên nhưng cuối cùng cũng lấy lại được bình tĩnh – à, hồi đó cô có nói là cô nghỉ mấy tháng, không ngờ lại là chị, bất ngờ quá.

-Thôi – cô Chi vẫn không ngưng dọn đồ ăn lên bàn – cậu chủ nhỏ xuống rồi thì lên gọi cậu chủ lớn xuống đi.

-Cậu chủ lớn...không lẽ là... – nó nuốt nước miếng cái ực, hỏi 1 cái câu mà nãy từ đầu đã chắc chắn.

-Anh Minh chứ ai? – Báo cười tươi rồi chạy lại khoác vai nó – vậy là từ nay tôi được nhìn chị mỗi ngày rồi, vui thật đấy.

Trái với sự vui tươi hồn nhiên như thằng điên cậu Báo, Nhi thì không nên khóc hay cười bây giờ, mặt nó mếu máo.

-Mà chị lên kêu anh ấy xuống đi, chắc là ngạc nhiên lắm đấy. – Báo đẩy nó lên bậc thang.

Vì từ trước tới giờ Minh ở riêng nên Báo cũng không biết những chuyện gì đã xảy ra trong thời gian qua.

A, nhắc mới nhớ, Nhi ngoái đầu lại:

-Không phải tên Minh ở riêng sao?

-Nhưng dạo này anh ấy hay về đây ngủ lắm.

Nó nghe xong thì lủi thủi quay đầu lại đi tiếp, mắt nó cứ như muốn rùng rùng đến nơi. Ôi! Khổ cái thân nó, biết thế nó đã không dẫn thân vào đây. Giờ hối hận thì làm được gì?

Đứng trước cửa phòng của hắn, tim nó đập thình thịch, suốt 1 tháng ôn thi tụi bạn tới kèm cho nó nhưng không có mặt Minh, thành ra 1 tháng nay nó chưa gặp hắn, và tưởng chừng như sẽ không bao giờ gặp lại, nhưng trong khoảnh khắc này đây, nó sắp được nhìn lại khuôn mặt hắn, cảm giác bồn chồn khó tả.

Nó hít 1 hơi lấy dũng khí và tiến lại gần hơn, gõ cửa...

Cốc...cốc...cốc....

70. Chương 70

Thấy không có động tĩnh gì, nó mở cửa bước vào.

Minh nằm ngủ ngon trên giường, cứ y như con mèo con.

Nó mỉm cười rồi lôi điện thoại ra, chụp cái “tách” sau khi đã chọn được tư thế đẹp nhất.

Bất chợt Minh mở mắt ra làm nó giật bắn mình và ngã về đằng sau. Nhưng không hiểu sao sau đó hắn lại nhắm mắt lại, phải chăng hắn tưởng là mình đang mơ. Vì chỉ có trong mơ hắn mới nhìn thấy nó đang ở đây.

Sau khi lấy lại được bình tĩnh, hồn xác bắt chup về nhập lại vào xác, nó mới đứng lên tiến lại gần hắn và lay nhẹ:

-Dậy rồi thì dậy luôn đi, nướng làm gì nữa?

Đến lúc này thì hắn mới ý thức được giọng nói của nó. Hắn mở to con mắt ra, đập vào mắt hắn là khuôn mặt của nó.

Nó đưa tay cười gượng:

-Haha chào, lâu rồi không gặp!

Minh bật hẳn người dậy, nhìn nó như người sao hỏa:

-Cậu làm gì ở đây?

-Chuyện này...- nó vẫn nhe răng gượng gạo – ...mà cậu xuống ăn sáng nhá, tôi xuống trước đây!

Rồi nó quay lưng đi lại phía cửa, nụ cười trở nên méo.

-Đứng lại! – hắn chạy tới chụp tay nó lại – tôi hỏi cậu làm gì ở đây?

-Đau! – nó giật phăng tay mình ra khỏi hắn, cổ tay nó đỏ ửng.

-Trả lời đi! – hắn lạnh lùng.

-Làm osin, được chưa? – nói rồi nó bước xuống dưới, tay này xoa xoa cổ tay kia “Tên khốn, vẫn thô lỗ như xưa, đồ khó ưa mà!”

Vừa đặt chân xuống, cô Chi đã hỏi:

-Cậu chủ lớn dậy chưa?

-Rồi! – nó cộc lốc.

-Phản ứng của anh ấy sao hả chị? – mắt Bảo long lanh chờ câu trả lời.

-Tự đi mà hỏi.

-Thôi! – cô Chi cắt lời – cô ra tưới cây đi.

Nó cũng đi ra, trong lòng vẫn tức không nguôi.

1 lúc sau Minh đi xuống với bộ mặt tỉnh ngủ hẳn, nhìn ra ngoài vườn, thấy nó đang tưới cây, hẳn cau mày:

-Cô ta là sao?

-Từ hôm nay chị ấy thay cô Chi – Bảo đáp gọn – mà anh ngạc nhiên lắm đúng không?

Minh không nói gì, ngồi xuống bàn ăn mặc kệ cho Bảo đang dần xệ mặt xuống thất vọng vì chẳng ai chịu trả lời câu hỏi của hắn.

Cho đến khi nó đi lại vào trong thì thấy cô Chi đang rửa chén, Minh và Bảo đang xem Oggy and the cockroaches.

Nó đi thẳng vào bếp chỗ cô Chi:

-Cô cần cháu phụ không?

-Khỏi, cô đi lau nhà đi.

-Dạ – nó quay người định đi nhưng chợt nhớ ra chuyện gì đó, nó quay lại – mà khi nào cô đi?

-Chiều nay.

-Sao nhanh vậy ạ? – nó ngạc nhiên.

-Đáng lẽ là từ hôm qua rồi, mà cô định đứng đây tám đấy hả?

Nó đành ngậm miệng mà đi ” đúng là khó chịu, ế chồng chắc”

Đang lau trên phòng khách, mắt nó không tài nào rời khỏi 1 người con trai đã mang cho nó cảm giác nhớ nhung bấy lâu nay, nhưng dường như hắn chẳng quan tâm.

Lau nhà xong, cô Chi gọi nó vào và đưa nó đi khắp nhà chỉ những chỗ để đồ dùng.

Xem được 2 tập phim sau đó, Minh gọi:

-Cô Chi ơi!

-Gì con? – cô Chi lộ mặt ra.

-Làm con lỵ nước.

-Ồ – cô Chi gật đầu gập gáp rồi quay sang nó – cô làm đi!

Đang định mở miệng nói chữ “dạ” thì đột nhiên nó nín bật vì câu nói của Minh sau đó:

-Con chỉ thích uống của cô thôi, không thích uống của người khác.

“người khác” 2 từ khiến tim nó đau nhói. Nó cảm thấy thật hụt hẫng với 2 từ thật xa lạ.

Hắn đã dệp bỏ nó vào 1 góc sâu trong lòng và sẽ không bao giờ moi ra được nữa rồi chẳng?

Nó không dám nghĩ tới nữa.

Cho đến chiều, khi cô Chi đã dọn đồ đạc về quê, không quên dặn dò nó kĩ lưỡng công việc hằng ngày, nó cũng cứ thế gật đầu gập gáp mà trong đầu không biết có nhớ gì không?

Nó đang lau lại cái bàn bếp, trong nhà chỉ còn có 3 người.

Sau khi gọi điện thông báo cho bé Hy là nó đã xin được việc và khoảng tối mới về, nó để điện thoại trên bàn ăn và tiếp tục công việc.

Minh cũng đi xuống bếp, mở tủ lạnh và lấy ra 1 chai nước suối, không đoái hoài gì đến nó.

Lúc đi qua bàn ăn thì....

Byeo-ri binnaneun areumda-un bamiya-iya

I bami yeongwonhagil nae soneul jababwah

Pureun talbichi areumda-un bamiya-iya
Nawah jeo haneu-reul keo-reobwah
I'm yours neomani nareul seolle-ge hae i'm outta control
I'm yours nobody amudo neol daeshinhal su eop-seo.....

.....

[Beautiful night - B2ST]

Hắn dừng lại và ngó xuống cái điện thoại đang reo của nó: Phong iu (sến quá đúng không mý u, lúc đầu Nhi lưu tên Phong là “tên bậm trợn”, hùi sau Phong biết đổi lại thành “Phong iu”, Nhi làm biếng nên cũng để vậy luôn.)

-Của cậu này! – với gương mặt bình thản nhất, hắn đưa điện thoại cho nó rồi mở chai nước đi lên nhà.

Nó ở lại cầm cái điện thoại rung trên tay nhìn theo hắn. Nếu là trước đây, có lẽ là hắn sẽ ghen và không cho nó nghe, khuôn mặt hắn cũng trở nên giận dữ hơn chứ không như bây giờ. Ánh mắt xa lạ đó của hắn làm cho nó đau lòng.

Hắn quên nó thật rồi chẳng?

71. Chương 71

-A lô? – nó bắt máy với 1 tâm trạng tồi tệ nhất.

+Nghe bé Hy nói cậu xin được việc rồi hả? – giọng Phong bên kia đầu dây.

-Ừm.

+Việc gì thế?

-Osin.

+CÁI GÌ? – phía bên kia giọng Phong hét như muốn banh nhà làm xem nữa là cái màng nhĩ của nó cũng đi Tây Thiên thỉnh kinh với thầy trò Đường Tăng luôn.

-Làm gì mà bức xúc ghê thế? – nó gắt.

+ Cậu thì làm được gì àm làm osin hả?

-Sao khinh thường tôi thế?

+Thì đúng mà.

-Cúp đây. – nó điên lắm rồi, nghe hắn nói thêm nữa thì chắc là nó cũng dám đục cái tay qua điện thoại mà đâm cho hắn vỡ mồm mất.

+Khoan!

-Gì nữa?

-Cậu làm ở đâu?

-Hỏi làm gì? – nó giật mình, nó không thể cho hắn biết là nó đang làm ở nhà Minh được, hắn sẽ điên lên và kêu nó nghỉ ngay mất....mà nó lại không muốn như thế, nó muốn ở lại đây...

+Qua rước cậu.

-Không cần đâu, thôi nha! – rồi nó cúp cái rụp, nó không muốn bị hắn hỏi gì thêm.

-Anh Minh!!!!!!!!!! – cái giọng nhão nhẹt này, tuy lâu rồi không nghe nhưng nó cũng có thể chắc chắn đó là Diễn Khanh.

-Lại tới nữa hả? – Bảo ngồi trong cùng Minh mĩa mai, câu này có nghĩa là Khanh thường xuyên tới, nhưng chỉ lúc nào có Minh.

-Ừ đây, làm gì tôi? – sau khi tháo xong cái giày cao 10 phân, con bé chạy nhanh vào ngồi kế bên Minh, tự tiện quàng tay mình vào tay hắn, hắn vẫn để yên như chuyện bình thường.

-Tối ngày coi hoạt hình, bộ 2 người là con nít hả? – nhìn vào màn hình ti vi, phim gì đây nhỉ? Oggy and the cockroaches (hehe fim nỳ chúi tối ngày),Khanh bĩu môi.

-Không coi thì lượn đi! – Bảo phẩy tay ý đuổi đi.

-Xí...ai thêm.

Rồi con bé phóng lệ xuống bếp đi uống nước, nào ngờ khi vừa đặt chân xuống đến bếp thì....

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....

-Cái gì thế? – làm Bảo cũng giật mình chạy xuống theo.

-Sao chị lại ở đây? – Khanh chỉ thẳng mặt Nhi.

-Làm hết hồn, tưởng gì... – Bảo thở phào nhưng trán vẫn nhăn lại khó chịu.

-Đừng nói... – Khanh lấp bắp nhìn Nhi đang điềm nhiên lau qua lau lại cái bàn bếp – chị ấy...từ nay thay...cô Chi nhá?

-Ừ! – Bảo gặm trái ổi trên bàn.

Trong giây phút đó, Khanh đột nhiên trở nên lo lắng, khẽ liếc qua Minh vẫn đang thản nhiên dán mắt vào 3 con gián nhí nhố trong phim “Anh...có còn quan tâm đến chị ấy không?”

Khanh xoay lại phía Nhi, đánh mặt lại:

-Anh Phong biết chưa?

Nhi khựng lại.

Bảo xen vào:

-Sao lại có anh Phong ở đây?

-Cậu không biết hả, chị Nhi với anh Phong đang yêu nhau mà. – Khanh cố tình vặn volume cho thật lớn, 1 lần nữa nó lại nhìn sang Minh, thấy hắn ung dung như không có chuyện gì, con bé cũng bớt lo hơn.

-HẢ? – Bảo như rớt tròng đen – vậy...còn...anh Hải.

Khanh nhón lên cốc vào đầu Bảo:

-Ngốc! Chỉ có cậu là thông tin chậm thôi, chị Nhi với anh Phong, chị Hoa với anh Hải.

-Vậy à? – lâu rồi không gặp các anh chị nên Bảo cũng chẳng biết nhưng chuyển biến gì đã xảy ra cả.

-Ừ đây, tên điên!

-Bỏ tay ra! – Bảo hất cánh tay của Khanh đang định chạm vào mình lần nữa rồi đi lên nhà, cũng chẳng rõ tâm trạng của hắn bây giờ là gì nữa, 1 thứ gọi là tình cảm bỗng bật đến cách đây nửa năm qua....đã đi chưa?

Khanh nhìn theo Bảo tức tối rồi lại nhìn qua Nhi:

-Em hỏi anh Phong biết chưa?

-Rồi- nó buộc miệng.

-Anh ấy nói gì?

-Em đang hỏi cung chị đấy à? – khoảnh khắc đó, 4 mắt chạm nhau như nẩy lửa.

-Cô đi giặt đồ đi! – không khí đậm mùi chét chóc nhanh chóng được dập tắt ngay sau khi Minh lên tiếng, tuy hấn không nhìn nó nhưng nó vẫn tự hiểu rằng hấn đang sai nó.

Nó đi ngang qua Khanh không quên kèm theo ánh mắt sắc lạnh.

Khanh nhếch môi cười rồi chạy lại chỗ Minh với điệu bộ hồn nhiên nhất.

Con bé cầm tay hấn lắc qua lắc lại:

-Lên phòng anh chơi game đi!

-Không! – hấn đẩy con bé qua 1 bên lấy chỗ xem phim tiếp.

-Đi mà!

-Không mà!

-Anh...đi nha...nha nha....

Thấy vậy Minh bèn xuống nước:

-Muốn chơi game lắm hả?

Khanh gật đầu.

Minh quay sang Bảo;

-Lên chơi với nó đi!

-Hứ! – chẳng hiểu lí do gì mà đột nhiên Bảo và Khanh cùng hất mặt sang 2 hướng ngược nhau, khoanh tay trước ngực. Minh ngơ ngác ngồi giữa 2 đứa ” Đúng là khủng. khi không giận nhau”

Đôi co 1 hồi, cuối cùng Minh cũng là người phải chịu thiệt thòi lên chơi game với con mấm Khanh.

Nghe tiếng cười đùa rôm rã của Minh và Khanh mỗi khi đi ngang qua phòng hấn không khỏi khiến nó chạnh lòng.

Nó khẽ cắn vào môi mình rồi cúi đầu đi xuống dưới.

Đi ngang qua chỗ Bảo, anh này nãy giờ vẫn ngồi ôm cái ti vi và ngậm kẹo mút, Bảo gọi nó:

-Chị Nhi!

-Huh? – nó quay lại.

-Giờ chị làm gì?

-Nấu cơm! – nó ngược lên cái đồng hồ, cũng sắp tối rồi nên chắc cũng phải nấu cơm cho anh em nhà này.

-Dẹp đi! – BẢO đứng phắt dậy đi lại chỗ nó và kéo nó lại chỗ ghế, ấn nó ngồi xuống – tôi biết chị không biết nấu gì đâu nên chị ngồi đây coi phim với tôi đi!

-Không được! – nó đứng dậy toan đi.

-Sao lại không?

-Không nấu thì anh em mấy người ăn cái gì?

-Ăn nhà hàng.

-Sang nhĩ?

-Tất nhiên! Mà mấy giờ chị về?

-Cô Chi nói khoảng 7, 8 giờ gì đó.

-Vậy ngồi đây chơi với tôi đi, 8h chị về.

-Như vậy mà đòi nhận lương hả?

-Tôi là cậu chủ ở đây, chị phải nghe lời tôi.

Nó dó người, cha mẹ tổ tiên ông bà ơi, tên Bảo đang uy hiếp nó kìa.

-Nói thật nha – nó ngồi lại xuống ghế – cậu con nít thật đấy.

-Gì hả?

-Thì chỉ có thứ con nít như cậu mới vừa ăn kẹo mút vừa coi phim hoạt hình như vậy thôi!

-Hứ, giận rồi.

-SAo dễ giận thế, đúng là con nít, thôi đừng giận nữa, bà chị tốt bụng này sẽ cho kẹo.

-Không thèm!

Minh đứng trên lầu nhìn 2 người giỡn nẩy giờ, 2 tay hẩn trong túi quần, đôi mắt lạnh lùng pha nét giận dữ.

Vừa lúc đó Khanh mở cửa bước ra:

-Đang chơi vui mà anh bỏ đi đâu vậy?

Khanh chợt dừng lại, ánh mắt nhìn xuống Nhi theo hướng mắt của Minh.

Hắn quay người đi vào trong:

-Không có gì, trễ rồi, em về đi!

-Hôm nay anh không về nhà hả? – trước khi Minh đóng cửa phòng thì Khanh hỏi gấp.

-Anh sẽ ở đây cho tới khi ba mẹ về.

Con bé lại bắt đầu lo lắng, tuần sau ba mẹ hắn mới về, có nghĩa là Minh sẽ ở đây và chạm mặt nó mỗi ngày.

Kkhanh rút điện thoại ra và gọi cho 1 người có tên: Anh hai.

+Có gì không? – Phong bắt máy.

-Anh biết chị Nhi đang làm ở đâu không? – khỏi cần dài dòng, Khanh vào thẳng vấn đề chính.

+Sao tự nhiên hôm nay quan tâm thế?

-Anh có biết không?

+Không!

Khanh thoáng sững người:

-Sao chị ấy nói anh biết rồi?

+Chưa....mà “chị ấy nói”....với mày hả?

-Ừ.

+Mày đã gặp cô ấy?

-Ừ

+Ở đâu?

-Nhà anh Minh.

+Cái gì?

Đang giỡn vui vẻ với Bảo thì

Byeo-ri binnaneun areumda-un bamiya-iya

I bami yeongwonhagil nae soneul jababwah

Pureun talbichi areumda-un bamiya-iya

Nawah jeo haneu-reul keo-reobwah
I'm yours neomani nareul seolle-ge hae i'm outta control
I'm yours nobody amudo neol daeshinhal su eop-seo
Nal michike hae
Left keurigo right neon nareul heundeu-reo disco night

.....

-Sao thế? – nó bắt máy.

+Hồi nãy sao tự nhiên cúp vậy? – người ở đầu dây bên kia chính xác là Phong.

-Bạn.

+Bạn gì?

-Đừng quan tâm.

+Cậu làm ở đâu?

-Ừm...tôi có việc rồi, cúp nhá! – nó không muốn để hấn biết mà.

Phong cùng với ánh mắt lạnh như thú dữ ném phăng cái điện thoại xuống cái giường êm “Tại sao...cậu lại muốn giấu tôi hả?”

Rồi hấn với nhanh lấy cái áo khoác và cái chìa khóa chạnh đấy phóng nhanh ra khỏi nhà.

Bây giờ là 7h30 , nó mở cổng đi về không quên buông câu học ghẹo Bảo:

-Về nhá, mai chị tới mua kẹo cho!

-Cần tôi đưa chị về không?

-Khỏi.

-Ồ...anh Phong kìa. – BẢO chỉ tay về phía bên kia.

Ở đấy, kế bên chiếc xe BMW đỏ rực là 1 cậu con trai cao ráo với dáng đứng hết sức lạnh lùng, khoanh tay trước bụng.

Nhi giật mình.

Phong đi lại và kéo mạnh tay nó vào trong xe, đóng rầm cửa lại và sang bên kia tự mở cửa ình, ngồi vào và lao thẳng.

BẢO chỉ biết ngơ ngác đứng vẫy tay theo như muốn nói tạm biệt nhưng chả hiểu chuyện gì đang xảy ra cả.

Phía trên lầu, Minh giật phăng cái rèm cửa lại sau khi chiếc xe lặn bánh...

Khanh đứng ngoài cửa, đôi mi cụp lại...

Nhi ngồi trên xe cùng Phong, hấn chạy với tốc độ giết người, cả 2 im lặng, không khí nặng nề.

-Tại sao cậu lại giấu tôi? – Phong lên tiếng, ánh mắt hấn vẫn nhìn thẳng, giọng đều đều nhưng ẩn chứa trong đó là sự tức giận sắp bộc lộ ra ngoài

-Giấu chuyện gì? – nó giả vờ.

-Chuyện cậu làm ở nhà Minh.

-Ừm... – nó e dè – tại tôi nghĩ không nhất thiết cậu phải biết.

-Không nhất thiết? – hấn thẳng gấp 1 cái kít mà không báo trước làm cho nó bị chúi về phía trước – là người yêu cậu mà cái gì cũng không nhất thiết phải biết hả?

Nó hơi giật mình, nhưng rồi lại chìm xuống, nhỏ giọng:

-Xin lỗi...vì đã giấu cậu!

-Nghỉ việc đi!

Y như dự đoán, hắn đã nói như thế.

Nó quay phắt sang nhìn hắn, hắn cũng quay lại nhìn nó:

-Không được hả?

Nó im lặng xoay về góc 90 độ ở vị trí cũ.

-Nói! – hắn quát.

-Không.

-Tại sao?

-Tôi kí hợp đồng với cô Chi rồi.

-Tôi sẽ chuyển người giúp việc của nhà tôi qua, cậu qua nhà tôi làm đi.

-Không thích!

-Gì hả? – lần này thì hắn đang thực sự bộc phát cơn tức giận trong người mình – rốt cuộc lí do là gì?

Nó lại im lặng.

-Hay... – hắn nghiêng răng – ...cậu vẫn còn tình cảm với thằng đó?

1 lần nữa, nó lại giật mình. Sự thật có phải là như thế?

-Trả lời đi chứ?

Sự hồi thúc của hắn cùng với mức chịu đựng của nó có giới hạn, nó bật tung cánh cửa và bước xuống vỉa hè, sải bước thật dài dưới những tán cây rì rào.

-Chết tiệt! – hắn đập mạnh tay vào vô lăng.

Hắn thở mạnh ra cho trôi cơn giận rồi cũng mở cửa xe ra, chạy theo nó.

Kéo tay nó lại và ôm nó thật chặt như muốn giữ nó cho riêng mình.

72. Chương 72

-Xin lỗi! – hắn nhỏ giọng bên tai nó.

Nó đứng yên lặng.

-Tại tôi sợ...-hắn tiếp – tôi sợ cậu vẫn còn tình cảm với thằng đó!

Lời nói đó, thật chân thành khiến tim nó như muốn dao động, trong thoáng chốc khuôn mặt nó trở nên buồn thắm nét khổ sở...nó sẽ làm tổn thương hắn mất.

-Làm sao cậu biết chuyện đó? – nó hỏi.

-Khanh gọi cho tôi.

-Ra vậy.

-Nhi này...cậu...

-Đừng bắt tôi nghỉ, tôi không nghỉ đâu. – nó cương quyết, vì đang được hắn ôm trong lòng nên nó không thể nhìn thấy biểu hiện của hắn bây giờ, chắc đang thất vọng nhiều lắm. Nó biết cũng chỉ vì thích nó nên hắn mới trở nên như thế nhưng thật sự....nó cũng chẳng biết phải làm sao mới đúng.

-Ừm... – hắn cúi xuống hôn nhẹ lên tóc nó – cậu không cần nghỉ cũng được.

-Thật chứ? – nó mừng rơn.

-Ừ.

-Cảm ơn cậu!

Nụ cười hồn nhiên của nó cũng khiến hắn phải cười theo, nhưng trong lòng hắn vẫn lo lắng...có cảm giác như sắp mất đi nó vậy, chỉ có cảm giác đó thôi tim hắn đã như muốn thắt lại rồi.

Sáng hôm sau, Phong tới rước nó rất sớm, hiện tại hắn đang đưa nó tới nhà của Minh.

-Cậu không cần phải tới đưa tôi đi như vậy đâu! – nó nhìn ra ngoài khung cửa kính nhìn mọi vật lướt qua.

-Từ nay tôi sẽ đưa cậu đi mỗi ngày, đừng cần nhần.

-Sao vậy? – nó quay phắt sang hắn.

-Đừng hỏi, cũng có thể tôi sẽ ở lại đó chung với cậu luôn.

-Cái gì?

Dường như tiếng hét của nó vẫn không đảo động đến hắn, hắn vẫn chạy bon bon.

Từ lúc đó cho tới khi tới nhà Minh hắn không hề mở miệng lấy 1 câu.

Chiếc xe dừng nép bên cổng nhà Minh, giàn hoa giấy nở đỏ rực còn thấm sương sớm, nó bước xuống:

-Cậu định vào thật hả?

Thầy hắn cũng bước xuống, nó dè dặt.

-Ừ.

-Có nhất thiết phải thế không?

Nó theo sau lưng hắn bấm chuông, nhưng bấm hoài chẳng thấy ai xuống mở cửa.

-Chắc ngủ chưa dậy! – nó tựa lưng vào cổng, lắc mạnh cho nước từ giàn hoa rót xuống đầu Phong.

-Nè, cậu làm gì vậy? – hắn phui mớ nước lớt phớt.

-Có làm gì đâu! – nó quay mặt sang chỗ khác giả bộ như người vô tội.

-Không có gì hả? – hắn nhéo má nó đỏ ửng lên.

-Biết đau không hả thằng kia! – nó hét lên, tay xoa xoa vùng má cho bớt đau.

-Gi? Thằng hả?

-Chứ không lẽ là ông?

-Giỏi nhỉ?

-Đương nhiên, không giỏi thì đâu phải là tôi!

-Phải dạy dỗ cậu lại mới được!

-Dạy cái gì?

Chụt...

1 nụ hôn xem như là hình phạt dành cho nó.

-Tên biến thái!... – nó giơ tay định đánh hắn thì đột nhiên dừng lại, vì nó có cảm giác như có ai đang nhìn 2 đứa này giờ.

Nó giương con mắt lên phía ban công lầu 2 – phòng của Minh.

Nó giật mình.

Minh đang đứng đấy, nhìn xuống 2 người.

Nó xoay thẳng người nhìn lên hắn “Cậu ta...thấy rồi sao?”

-Dậy rồi sao không xuống mở cửa, đứng đấy làm gì? – Phong hét lên.

Minh không nói gì, chỉ đi thẳng vào trong, kéo phăng cái rèm cửa mới được cột lại gọn gàng.

1 lúc thật lâu sau đó, những tưởng Minh sẽ xuống mở cửa cho 2 đứa nó, nhưng cứ làm tròn vọng phu hoài mà chẳng thấy bóng dáng ai cả, Phong đành gọi cho Bảo.

-Ăn sáng chưa?

Vừa vào nhà, Nhi đã hỏi.

Nhìn mặt Bảo lúc này dễ thương chẳng khác gì Yoseob, cái mặt vẫn còn ngái ngủ, đã thế còn ôm thêm con gấu bông to đùng nữa(ôi trời ui, mất hình tượng wá đi Bảo ui!)

Bảo nằm dài xuống bàn ăn:

-Chưa.

-Ồ quên, ngủ tới giờ mới dậy thì ăn cái gì? – nó tiếp – cậu muốn ăn gì? Mì gói hay ộp la?

-Sao có 2 món đó thôi?

-Thì ngoài 2 cái đó ra tôi có biết gì đâu.

-Thôi, không ăn đâu!

-Nhõng nhẽo! – Phong dim đầu Bảo xuống khi hắn đang định ngóc lên.

-Ăn bún bò không? – Nhi hỏi, có cái vụ ăn sáng thôi mà phức tạp gớm.

-Có ngon như cô Chi nấu không?

-Có biết đâu mà hỏi tôi!

-Ăn! Chị đi mua đi.

-Anh cậu ăn không?

-Đi hỏi đi, buồn ngủ quá!

-Ồ...chờ tí.

Nhưng khi bước chân nó mới chạm tới mặt thềm thứ 5 thì đột nhiên khựng lại, nhìn xuống Phong, không biết từ lúc nào mà nó lại biết nghe ý kiến của tên Phong.

-Đi đi! – Hắn thở dài.

Lên đến phòng Minh, cánh cửa khép hờ, nó bước vào, không thấy hắn, cửa nhà vệ sinh thì đóng.

“Chắc đang tắm” nó nghĩ rồi quyết định ở trong phòng hắn chờ tiện thể xem “nội thất” ở phòng hắn ra sao.

Khác với những gì nó nghĩ thì con trai ai cũng phải lụm thuộm (k phải ai cũng như chị đầu chị hai) thì ở căn phòng này khá sạch sẽ.

Nó ngó ngang ngó dọc chợt đôi mắt nó dừng lại ngay cái bàn học của hắn, ở dưới ngăn kéo mở hờ, nó thấy thấp thoáng cái gì đó như tấm hình.

Xem trộm đồ của chủ khi không có mặt là không được nhưng lúc này đây cơn tò mò đã lên đến tận não khiến nó không kiềm chế được, vì tấm hình trong đó quen lắm...

Nó tiến lại gần và mở ra.

-Ai cho cậu tự tiện đụng vào đồ của người khác hả?

Hắn bước ra từ phòng tắm, đầu tóc còn ướt nhỏ giọt xuống sàn.

Hắn đi tới và đóng rầm ngăn kéo lại khiến nó hết hồn. Nhìn hắn lúc này thật sự cứ như 1 con thú dữ. Có vẻ hắn là người không thích người khác đụng vào đồ của mình.

-Còn nữa...ai cho phép cậu vào phòng tôi hả?

-Tôi... – nó ấp úng.

-Đi ra! – hắn quát lớn.

Nó cúi gằm mặt xuống:

-Xin lỗi, không có lần sau đâu...

Lời nói tuy nhỏ nhưng cứng nhắc, nó quay người đi ra, không quên đóng cửa lại cho hắn.

Nó tựa lưng vào cánh cửa, vẻ mặt mệt mỏi cùng đôi mi như muốn rụng xuống, con ngươi đen xoáy sâu vào nỗi buồn, kỉ niệm ủa về....

Thứ nó vừa nhìn thấy là những tấm hình hắn và nó chụp trước đây – khi chúng còn quen nhau....và kể bên những tấm hình đó là...đôi khuyên tai, cái đôi khuyên tai màu bạc đó...

Nó nhẹ đưa tay lên tai trái mình – vị trí đôi khuyên tai còn lại, nó vẫn còn giữ, vẫn còn đeo bên mình...

-Sao thế? – tự dưng đâu ra Phong đứng trước mặt nó.

Nó ngược lên:

-Không có gì đâu! Xuống thôi.

-Có chuyện gì hả?

-Không phải mà.

Minh nằm vật ra giường, để tay lên che mắt. Mệt mỏi....

-Ủa, anh Phong...sao tới không rủ em.

Ở phía cửa là Khanh, con bé cầm theo bịch gì đấy.

-Sao lại qua đây nữa?

-Đem sandwich qua ọi người ăn nè.- Khanh chìa giỏ bánh lên

-Cái đó đâu ra vậy?

-Đâu ra hỏi làm gì, anh Minh đâu.

-Ở trên.

Phong quay qua nhìn Nhi, từ lúc bước ra khỏi phòng Minh tới giờ, nó vẫn giữ cái nét lặng thinh tới giờ.

Khanh kéo được Minh xuống ăn sáng.

Bữa sáng hôm nay là 1 mớ bánh sandwich do Khanh vừa đem sang.

Tất cả ngồi vào bàn ăn.

Nhi vẫn chưa thể nhìn thẳng mặt Minh.

Phong đã nhận ra điều lạ lùng từ nó.

Minh thì vẫn bình thường như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Nhi ngồi cắn miếng bánh, dè dặt, chợt Khanh lên tiếng:

-Chị Nhi?

Nó ngược mặt lên.

-Đôi khuyên tai đó...- Khanh chỉ tay vào đôi khuyên tai trên tai trái của nó.

Tất cả con mắt của 1 người còn lại đổ dồn vào đó, Minh cũng đang nhìn, hắn đã nhận ra?

Nó cũng nhìn lại Minh nhưng hơi bối rối.

Phong không nói gì im lặng dõi theo xem chuyện gì sẽ xảy ra và nó sẽ xử lý như thế nào? Hắn đã biết nó còn thích Minh từ lâu rồi, nhưng hắn vẫn luôn im lặng và ở bên cạnh nó, đối với hắn thì chỉ cần có thể...

-Có gì không? – thấy mọi người cứ nhìn mình, nó bèn hỏi.

Khanh tiếp:

-Ừm...chị cho em cái đó nhé?

-HẢ? – nó giật mình.

-Em thấy anh Minh...cũng có cái đôi khuyên tai đó, nếu như chị đeo cùng anh ấy thì mọi người sẽ tưởng là 2 người đang yêu nhau mất...

-Thì sao? – Bảo xen vào.

-Mà...- Khanh khẽ nhìn qua hắn – anh Minh là chồng tương lai của em đó, chị cho em đi, coi như quà tặng chúc mừng em với anh ấy, với lại khi em đeo nó thì mọi người nhìn vào sẽ nghĩ ngay tui em là người yêu của nhau.

“Chồng tương lai”, “người yêu của nhau” tim nó nhói lên, thật sự nó đang muốn khóc chết đi được nhưng nó phải giữ được dáng vẻ cứng cỏi của mình trước mặt mọi người, nhất là trước mặt Minh, trước mặt hắn nó không cho phép mình yếu đuối.

Nó cười nhẹ, trái tim gượng gạo:

-Vậy hả?

Rồi nó đưa tay lên gỡ đôi khuyên tai đó ra, lòng đau như cắt, nó đưa đôi khuyên tai cho Khanh:

-Nè! Giữ cẩn thận...

Sau khi Khanh đón nhận đôi khuyên tai 1 cách mừng rỡ và nhờ Bảo đeo lên ình. Nhi quay sang nhìn Minh, này giờ, vẫn thế, hắn vẫn nhìn nó nhưng lúc này...ánh mắt trở nên lạnh lùng hơn.

Phong cũng đang nhìn nó, nhưng nó lại không ý thức được điều đó. Buồn...

Ánh mắt Phong hướng về Nhi, nhưng nó lại luôn hướng về Minh, còn Minh, liệu ánh mắt của hắn có còn hướng tới nó nữa không?

Cho tới khi ăn xong, 3 người là Nhi, Phong và Bảo ngồi xem ti vi còn không biết Minh và Khanh đã đi đâu rồi?

Đáp án là 2 người đó đang ở ngoài sân sau, Minh đã loanh quanh 1 cách thô lỗ ra đấy.

-Anh sao thế? – Khanh nhìn theo hắn ngơ ngác.

Minh lạnh lùng:

-Đôi khuyên tai đó...gỡ ra!

73. Chương 73

Tối...

Nó lê bước nặng nhọc dọc con phố, nó nói với Phong hôm nay nó muốn ở 1 mình.

Đang mãi mê “ngắm” những viên gạch sạch sẽ của vỉa hè, nó chợt khựng lại vì có 1 giọng nói cất lên:

-Người yêu đâu mà cô em lang thang 1 mình thế này?

Nó ngược lên, trước mặt nó là 1 đám con trai khoảng 6 đứa đứng chặn đường nó, lạ hoắc.

Nó nhìn sơ qua chúng rồi đi tiếp nhưng lại bị chặn lại. Nó đi né qua bên kia, thẳng kia lại dang tay ngăn đường nó:

-Đi đâu thế? Ở lại đây chơi với bọn anh chứ?

Nó thật sự đã bức lắm rồi, nhưng phải nhịn. Nó gạt phăng tay hắn ra và tiếp tục đi.

Tên con trai lạ mặt nín vai nó và quay người nó lại:

-Sao khinh người thế?

Nhưng hắn chợt giật mình khi nhìn vào khuôn mặt nó, lạnh lẽo pha chút cơn tức giận sắp bùng nổ:

-Trước khi tao nổi điên thì biến đi!

Trái với lời cảnh cáo của nó, chúng phá ra cười hả hê, tên đứng gần nó nhất đưa tay lên má nó:

-Em vui tính nhỉ?

Tiếp sau đó là 1 tiếng “Bốp”

-đã nói rồi mà không nghe, có cần đưa vào bệnh viện khám tai không?

Vâng, tiếng động đó là do nó hạ thủ và cái bản mặt dễ ghét kia.

-Trước sự ngỡ ngàng của đám con trai còn lại thì nó cũng chỉ bình thản quay người đi tiếp, chợt....

Tự nhiên bầu trời như sụp xuống, phía trước nó chỉ là 1 màu đen tĩnh mịch....Nó chìm dần vào giấc ngủ.

Nó khẽ nhắm mắt mở ra, đầu óc nó choáng váng.

Khốn kiếp, nó mà biết đứa nào chụp thuốc mê nó nó đã cho bay đầu.

Nó đã mở mắt ra nhưng sao vẫn đen thui thế này? Tại căn phòng tối? Không phải, nó đang bị bịt mắt, miệng cũng bị bịt không mở ra được. Tay thì tê cứng, có cảm giác như nó đang ngồi trên ghế và bị trói cả 2 tay ra đằng sau vậy, nhưng nó vẫn còn nghe được văng vẳng bên tai giọng con gái:

-LÀm tốt lắm!

Cái giọng nói này nó nghe quen lắm nhưng không đoán được là ai?

-Người đẹp nói gì thì phải nghe thôi! – cái giọng này đích thị là của cái thằng mắc dịch hồi nãy nói chuyện với nó.

-Vậy sao? –đưa con gái đó tiếp tục – tôi sẽ đưa nốt số tiền còn lại nếu như mấy anh hoàn thành xong việc này!

Nó cố gắng lùng sục trong đầu xem nó đã gặp cái giọng này ở đâu rồi, thân thuộc lắm.

Nó chợt giật mình “Huỳnh Như Quỳnh?”

Nhưng rồi nó lại xua ngay đi cái ý nghĩ điên rồ đó. Quỳnh đang ở Hà Nội mà...Với lại chả có lí do gì mà Quỳnh phải làm như thế này với nó.

1 thứ ánh sáng len lỏi vào mắt nó, chúng vừa gỡ cái khăn che mắt cho nó.

-Nhìn kĩ cũng được mà nhỉ? – tên hồi nãy xoay mặt nó xăm xoi – Cô em muốn nói gì hả?

Thấy nó nhăn nhó như muốn nói điều gì, hắn cởi luôn cả cái khăn bịt miệng xuống, ngay lập tức:

-Khốn kiếp, tụi bay làm gì vậy hả?

-Bị trói vậy mà còn mạnh mẽ nữa!

-Thả tao ra!

-từ từ đã, cô em làm gì nóng thế?

Trong khi bên ngoài đang khá là ẩm ỉ thì bên trong căn nhà cũ dạng cổ có 1 cô gái ngồi trên ghế, lắc qua lắc lại cái điện thoại, dăm chiêu:

-Gọi cho ai giờ nhỉ? theo lời con Linh thì nó đang quen tên Phong, nhưng trước đó có quen Minh...

Cô gái đi qua đi lại:

-Chắc...con Nhi vậy mà sướng nhỉ? Mà...mình chưa nhìn thấy mặt tên Phong nữa...

Lượn tới lượn lui thêm mấy vòng nữa, có vẻ cô gái đã nghĩ ra nên gọi cho ai, cô bấm số...

Trở lại với bên ngoài...

Trong lúc đôi co qua lại thì Nhi chợt nhận ra phía sau nó là 1 thanh sắt đẹp,có vẻ bén, nó cứa sợi dây đang cột tay nó vào đó, giả bộ chữ.i lộn để hấn không để ý, trong lúc cứa, thanh sắt có chạm vào da nó khiến máu lẫn thành những vệt dài.

Ít phút sau, khi đã chắc chắn là sợi dây đã được tháo bỏ, nó nhếch môi:

-Tao ày 3s để chạy!

-Em đang nói cái gì thế nhỉ?

-Không chạy...thì đừng hối hận!

Nó đứng phắt dậy, xoay người và đá thẳng 1 cú vào khuôn mặt hấn, tin hần cả dấu giày ngàn vàng của nó:

-Cánh cáo rồi mà không nghe!

Tên đấy lặn ra, hơi ngạc nhiên về chuyện tại soa nó lại có thể tự cởi trói được..

Ngay lúc đó, cô gái từ bên trong định đi ra thì thấy cảnh đó, bèn khựng lạ và nép sau cánh cửa.

-Tụi bay...lên! – quá bức xúc vì bị con gái oánh, tên đấy ra lệnh cho đàn em mình.

-Ok Ok! Dù sao cũng lâu rồi chưa động tay động chân. – nó bẻ tay cẳng crắc.

15 sau, nó đứng phắt tay trên mặt sàn. Nó thấy bên khoe miệng hơi rát, nó đưa tay lên sờ thì thấy máu, chắc là do hồi nãy bị thằng kia đánh mà không kịp né. Với lại giờ nó mới để ý trên tay nó có những vết xước dài. Rất thật.

Nhưng mà không sao, dù gì 6 thằng kia cũng nằm dưới chân nó. Thành công mỹ mãn.

Nó đá cái thằng gần nhất 1 phát vào bụng:

-Lần sau chừa mặt chị ra nghe cưng!

Rồi kiểm cửa đi ra.

Nhưng khi nó đã xác định được lối ra thì đột nhiên cánh cửa tự nhiên rơi xuống.

1 tên con trai đứng giữa cánh cửa.

Nhìn kĩ hơn, nó chợt nhận ra đó là Minh, hấn đang thở hổn hển ở đấy, có vẻ như rất mệt.

Nó dường như không thể tin vào mắt mình .

Hấn đi lại gần nó. Nó lấp bắp:

-Cậu...sao...?

Không để cho nó rặn hết câu, hấn kéo tay nó về phía mình, ôm nó vào lòng.

Nó sững người, tim tung tăng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

-Cậu có biết... – hấn siết chặt nó hơn, áp đầu mình vào đầu nó – ...tôi lo đến mức nào không hả?

Tim nó mỗi lúc 1 đập nhanh hơn, cứ như lần đầu tiên được tiếp xúc với hấn vậy. ỷ cự li gần thế này, nó có thể nghe được cả hơi thở của hấn.

-Sao cậu lại tới đây? – nó hỏi.

Hắn đẩy nó ra:

-Có người gửi tin nhắn kèm theo bức hình của cậu nói tôi tới đây .Cậu không sao chứ?

-Câu đó thì cậu nên hỏi mấy thằng kia thì hay hơn đó!

Nó chỉ tay ra sau, mấy thằng đấy nằm quần quai y như con chó đại.

-Cậu bị thương rồi! – giọng hắn xót xa đưa tay lên vết thương trên khoe miệng nó.

-Nhi à!

LẠI 1 giọng nữa vang lên từ phía cửa đã sập từ nãy, Minh và Nhi quay lại...là Phong.

Nhi ngơ ngàng:

-Sao cậu cũng...?

Không để ý xung quanh, Phong chạy nhanh lại phía nó:

-Không sao chứ? Sao tay cậu lại bị thương vậy? – hắn cầm 2 tay nó lên chợt ý thức được Minh cũng đang ở đây, hắn ngạc nhiên – Sao cậu cũng ở đây?

Minh im lặng.

-Hay... – Phong tiếp – cậu cũng nhận được tin nhắn giống như tôi?

-Đương nhiên!

Giọng này không phải của Minh mà là của cô gái lúc nãy, đứng xem kịch nãy giờ cô ta cũng nên xuất hiện chứ nhỉ:

-Tôi gửi chỉ cả 2 người mà!

Trừ Minh và Nhi đang hết sức bất ngờ thì Phong tiến lại gần cô gái đó:

-Trò này do cô bày ra à?

Cô gái ngây thơ gật đầu.

Chát...

1 cái tát dành cho cô.

-Phong à, cậu làm gì vậy? – Nhi giật mình với cái tát đó bèn chạy lại, đẩy hắn ra xa rồi quay sang cô gái – Quỳnh này, không sao chứ? Có đau lắm không?

Quỳnh im lặng, mớ tóc che đi khuôn mặt Quỳnh.

-Xin lỗi người ta đi! – Nhi quay sang Phong quát.

-Nhưng cô ta đã làm cậu ra nông nổi này.

-Nhưng đó là bạn tôi!

-Bạn? Bạn mà lại làm như thế à?

-Chuyện đó...- Nhi nhỏ giọng, quay sang Quỳnh vì chính nó cũng chẳng biết lí do.

-Sao lại làm vậy hả Quỳnh? – khác với Phong, Minh nhẹ nhàng hơn.

Quỳnh ngược mặt lên:

-Tôi chỉ muốn xem xem ai thật lòng với con Nhi thôi, chả có gì cả!

CẢ 3 đều giật mình.

-Mà nè...- Quỳnh tiếp – sao mày bạo lực thế? Tao nhớ là mày tu rồi mà, ngoại mặt rồi nên lộng hành hả? Sao đánh bọn nó te tua thế?

-Thì tao có biết đâu...mà mày vào hỏi nào vậy?

-Sáng nay!

-Sao không báo cho tụi tao.

-Báo hết rồi, còn mình mày thôi.

-Cái gì?

-Tha tội đi bạn hiền...còn nữa – Quỳnh quắc con mắt sang Phong – bạn trai mày thô lỗ quá, tại đẹp tai nên tao bỏ qua đấy, chứ đứa khác là tao không tha đâu.

-Điên! – Phong chữ.i nhẹ.

-Gi? Nói ai điên? – Quỳnh sững cổ lên.

-Còn ai vào đây nữa, cô chứ ai?

-được lắm thằng kia!

Cũng may là Nhi kịp ôm Quỳnh lại chứ nếu không thì chắc có án mạng xảy ra.

Tại nhà Minh, tất cả tụ họp đông đủ không thiếu 1 ai.

Chúng tổ chức 1 bữa tiệc nhỏ mừng ngày Quỳnh vào Sài Gòn, cũng có thể nói là tranh thủ phá phách trước khi ngày mai ba mẹ Minh về.

Mỗi người được phân công làm việc để chuẩn bị cho bữa ăn tối nay (bữa tiệc nhỏ)

Minh đang lục lọi tìm cái gì đó trong nhà kho thì đột nhiên có tiếng bước chân ở sau, hấn quay lại:

-Ồ...Nhi! Cậu với Quỳnh nướng thịt mà, vào đây làm gì?

Nó bặm môi như không biết phải nói gì bây giờ, mặc dù nó cố tình đến gặp hấn.

-Tôi ra trước nhé! – sau khi đã kiểm xong cái đồ vật gì gì đó đó, hấn tính đi ra, Nhi nắm tay hấn lại:

-Tôi muốn hỏi cậu 1 điều...

-Điều gì? – hấn dừng lại.

-Cậu...còn thích tôi không? – nó lấy hết mọi can đảm còn có trong người mình lúc này và thốt ra câu hỏi đó, nó thật sự muốn biết câu trả lời.

Minh thoáng sững người:

-Sao cậu lại hỏi thế?

-Còn...hay không? – nó gấp gáp.

-Không! – hấn nói ngay sau đó.

Dù đã đoán được kết quả sẽ đau lòng như thế này và cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần nhưng lúc này đây, nó thật sự tuyệt vọng, nhưng tia hy vọng lại lóe lên đầu nó:

-Vậy...tại sao hỏi nãy cậu lại tới?

Hấn im lặng 1 hồi rồi nói:

-Vì tôi coi cậu là bạn...tôi không muốn nhìn thấy bạn mình gặp nguy hiểm, được rồi chứ?

Lần này, nó đã cảm nhận được thế nào là sự thất vọng nặng nề, nó buông tay áo hấn ra:

-Xin lỗi vì đã làm phiền cậu!

Hắn cũng chẳng nói gì, đi ra để lại nó đứng chết trân ở đó.

-Tao biết ngay...là mày còn thích hắn mà!

Quỳnh đến bên nó từ lúc nào, nó quay qua với khuôn mặt cứng cõi nhất, nó đánh trống lảng:

-Không phải mày đang nướng thịt hả?

-Cháy hết rồi, tao với mày được phép nghỉ không phải làm gì cả!

Nhi theo Quỳnh ra sân sau nhà Minh.

Tại đây có 1 bờ cỏ xanh mướt, nó và Quỳnh ngồi xuống, ngược mặt lên trời ngắm sao, không gian khá yên tĩnh vì chỉ có 2 đứa nó.

Quỳnh khơi lại chuyện:

-Mày vẫn còn thích Minh đúng không?

Nhi cúi mặt xuống, gật đầu nhẹ, nó thật sự đang rất mệt.

-Vậy sao lại chia tay? – Quỳnh gặng hỏi.

-Không có gì, mày đừng quan tâm.

-Mày còn thích Minh mà lại chia tay hắn và quen với Phong hả? Nói tao nghe lí do đi!

Nó lắc đầu.

Quỳnh xoay người nó lại:

-Nếu còn xem tao là bạn, thì kể đi, tao...sẽ giữ bí mật.

-Đã nói không có gì mà.

-Đừng giấu tao!

Nhi nhìn con bạn 1 lúc rồi thở dài, và nó đã kể...cứ coi như là trút bầu tâm sự đi, cứ giữ kín trong mình hoài khiến nó cũng khó chịu.

Tiệc tan, ai về nhà nấy...sau khi chúng nó đã về hết hẳn, Quỳnh đề nghị gặp Minh 1 lát.

-Có gì không? – Minh ngồi xuống ghế nơi khuôn viên nhà hắn.

Quỳnh cũng ngồi xuống, vào thẳng vấn đề:

-Cậu còn thích Nhi, đúng chứ?

Hắn bật cười mỉa:

-Nhi bảo cậu hỏi tôi à?

Quỳnh lắc đầu:

-Không...tôi tự muốn biết thôi...

-Đương nhiên là không rồi! – vẫn là cái câu trả lời chắc nịch này của hắn.

-Đừng nói dối tôi!

-Cậu không tin thì thôi! – Minh đứng lên – làm sao tôi có thể còn thích 1 người đã phản bội tôi chứ?

Bước chân hắn đã tiến được đến bước thứ 6 nhưng lại phải khựng lại vì Quỳnh hét lớn:

-Nhi không phản bội cậu!

Hắn xoay người lại:

-Vậy chứ là gì?

-Nhi chỉ vì muốn giúp cậu thôi!

-Giúp? – Minh cười khinh bỉ – giúp cái gì chứ?

-Vì Phong nói nếu Nhi không chia tay với cậu thì sẽ đưa cuốn băng cậu đánh nhau cho hiệu trưởng và sẽ bị đuổi học. Vì sợ cậu bị đuổi nên nó phải chia tay cậu. – thế đấy, Quỳnh nói sẽ giữ bí mật mà vậy đấy.

-Cậu tưởng tôi tin cậu à?

-Tin hay không thì tùy cậu...nhưng...con Nhi vẫn còn rất thích cậu đấy!

Nói rồi Quỳnh với lấy cái túi xách và đi thẳng ra cổng.

Minh không quan tâm, quay người đi vào trong ” Nhảm nhí!”

Nhưng rồi khuôn mặt hần nhẩn tí lại” Nhưng nếu...đó là thật?”

Và hần đổi hướng chạy vụt đi...

Ở trên xe của Phong, hần đang đưa Nhi về.

Mặc kệ cho Phong nói những chuyện tào lao trên trời dưới đất, nó vẫn nín thinh.

-Sao im lặng vậy? – hần chợt hỏi – bệnh hả? – hần đưa tay lên sờ trán nó nhưng bị nó né qua 1 bên, cứ như thể không chớ hần đụng vào vậy.

-Sao thế? – Phong hơi ngạc nhiên.

-Không có gì!

Rồi lại chìm vào im lặng.

Nhi cắn chặt môi, 1 lúc sau, nó thu hết dũng khí và gọi:

-Phong này!

-Hả? – Phong quay sang nó.

-Tôi nghĩ... – nó dè dặt – ...mình nên...chấm dứt đi!

KẾT.....

Hần thẳng gấp lại, quay phắt sang nó:

-Cậu vừa nói gì?

Nó nhìn thẳng vào mắt hần không ngần ngại:

-Tôi vẫn còn thích Minh, cậu biết điều đó mà.

Phong lạnh lùng:

-Thì tôi cũng đã nói là tôi có thể chịu đựng được chuyện cậu không thích tôi mà.

-nhưng như vậy chỉ làm khổ cho cả 2!

-Không khổ gì hết, tôi chịu được, chỉ cần cậu đừng bỏ tôi thôi!

Nhi nén thở, nó đã suy nghĩ rất nhiều cho chuyện này:

-Xin lỗi!

-Xin lỗi là sao? – hần tức giận.

-Vì...tôi không thể tiếp tục với cậu được nữa!

Nói đoạn nó tháo dây an toàn và mở cửa xe định bước xuống thì bị hần nắm khuỷu tay lại:

-Nếu tôi không đồng ý thì sao?

-Tùy cậu!

2 chữ đấy càng làm cho Phong điên hơn:

-Cậu quên chuyện Minh và Khanh rồi à?

-Tôi không quan tâm! – nó giật phăng tay mình lại, dù sẽ làm cho hắn thật sự đau lòng nhưng nó chẳng còn cách nào khác, thà để hắn đau bây giờ rồi sau này cũng sẽ nguội dần.

-Vậy giờ cậu sẽ quay lại với thằng đó? – giọng Phong đầy nghiến.

-Có lẽ...- nó thờ ơ và bước xuống khỏi xe hắn.

-Không được, cậu và thằng đó tuyệt đối không được! – hắn chạy theo nó cầm tay nó kéo lại.

-Tại sao lại không chứ? – nó hất tay hắn ra.

-Vì hắn là con trai của kẻ đã giết chết ba mẹ cậu...

74. Chương 74

-Cậu vừa nói gì?

Phong siết mạnh tay nó hơn, cơn giận lần ất toàn thân, chẳng cần biết hồi đó đã hứa gì với cô Vân (tg cũng k nhớ nữa màk) nhưng chỉ cần giữ được nó, hắn sẽ làm tất cả:

-Cậu nghĩ tai nạn của ba mẹ cậu đơn giản chỉ là tai nạn thôi à?

Đôi lông mày nó xô lại vào nhau hiện rõ sự khó hiểu:

-Ý cậu là sao?

-Cô Vân... – hắn lưỡng lự, không biết có nên nói hay không, nếu biết được sự thật này, có lẽ nó sẽ rất shock, nhưng lúc này hắn đã có quyết định rồi, có thể...hắn sẽ không hối hận với chuyện này và cũng chẳng cần biết hậu quả sau này sẽ ra sao – ...là thủ phạm đứng sau cái chết của ba mẹ cậu,

Ầm...

Tai nó lùng bùng, cái gì cơ? Nó vừa nghe cái gì?

Tuy hơi bàng hoàng nhưng nó cũng cố gắng lấy lại bình tĩnh, mạnh bạo rút tay mình khỏi bàn tay của hắn:

-Cậu đừng có mà nói nhảm!

-Đó là sự thật...vì ba Minh yêu mẹ cậu nên cô Vân đã cố tình sai người giết mẹ cậu nhưng lúc đó trên xe có cả ba cậu nên người đó đã giết luôn...

Hắn đang cố diễn giải cái sự thật khó tin đó cho nó nghe, tuy nãy giờ vẫn đứng đay nghe không sót 1 chữ nào nhưng nó chẳng có vẻ gì là tin cả.

Nó đánh mặt lại:

-Cô Vân...đối xử với cậu đâu có tệ đâu, sao cậu lại có thể gán tội cho cô ấy chứ, nếu cô ấy biết được thì sao hả? Cậu...đừng níu giữ tôi bằng cái cách hèn hạ đó.

Phong vẫn cố đi theo cái mục đích của riêng mình:

-Vậy cậu nghĩ khi không mà cô Vân lại cho Minh đính hôn với Khanh mặc dù biết hắn không có tình cảm với con bé à?

1 lần nữa, 2 chữ khó hiểu lại hiện lên trên mặt nó. Hắn cầm tay nó lên, nhẹ nhàng nhưng khuôn mặt hắn vẫn còn ẩn chứa sự gian xảo:

-Đơn giản thôi...vì cô ấy muốn tách cậu khỏi Minh...làm sao cô ấy có thể ngồi yên để cho con trai mình yêu con gái của tình địch mình cơ chứ? Hơn hết cô ấy sợ cậu biết được sự thật này...

Đầu nó có hơi 1 chút bấn loạn, 1 chút nghi ngờ, 1 chút run sợ nhưng não nó vẫn còn 1 chút trấn tĩnh cứu sống nó:

-Tôi sẽ không bao giờ tin những gì cậu nói đâu!

Nó rút tay lại và quay người đi thẳng.

Phong nhìn theo “Rồi cậu sẽ phải tin”

Nó lê bước về nhà, trong đầu nó bây giờ là 1 mớ hỗn độn thập cẩm. Nó cứ nghĩ mãi về mấy cái câu ngắn gọn mà súc tích và khó tin nhưng khiến người khác phải bận tâm.

Nó cứ cúi mũi mà đi không chú ý phía trước.

Bụp...

Nó vừa chạm vào 1 cái gì đó....

Nó ngược mặt lên, tay xoa xoa cái đầu vì vừa cụng phải vật thể lạ.

Nó căng to mắt ra đến mức không còn chỗ ắt nó to hơn được nữa, lấp bắp:

-M...Mi...Minh...?

-Đi đâu giờ này mới về? – giọng nói cùng gương mặt hần trở nên nghiêm túc y chang mấy ông thầy giám thị canh me học sinh đi trễ và hỏi “Đi đâu giờ này mới tới?” và nó đang trong bốn phận là cô học sinh đi trễ.

-Liên quan gì đến cậu? – nó nói cứng.

-Cậu đi với tên Phong đến giờ à? 2 người đi đâu mà lâu thế? – lơ tỉnh rụi câu hỏi của nó, hần đặt ra 2 câu hỏi khác tuy dễ trả lời nhưng khó mở miệng cho nó.

Nó không thể trả lời trả lời theo trình tự rằng ” nó không đi với Phong đến giờ này” và càng không thể trả lời rằng nó cuốc bộ từ chỗ ngã tư xa lắc xa lơ về đây chỉ vì không đem đủ tiền đi taxi, giờ cũng trễ nên xe bus cũng chẳng còn.

Học tập theo hần, nó cũng cho 2 câu hỏi của hần ăn bơ rồi nhảy sang 2 câu khác:

-Mắc mớ gì đến cậu? Đêm hôm khuya khoắt đèn nhà người khác làm gì?

-Xem ra cậu với tên Phong cũng mờ ám nhỉ? Tiệc tan lúc 9 rưỡi mà giờ là 1h46’38s mới về đến nhà.

-Tính sang đây ăn trộm à, nói trước là nhà tôi không có gì giá trị đâu.

Cứ như thế cuộc trò chuyện chẳng ăn khớp đâu vào đâu của 2 đứa khủng, điên nói chung là hết thuốc chữa cứ diễn ra liên miên mà không biết mỗi miệng.

1 hồi sau, cứ như trong đầu bây giờ trống tuếch rồi, không còn gì để mà phăng ra nữa, nó mới gạt phăng hần ra 1 bên:

-Buồn ngủ quá, về đi cho tôi đi ngủ.

-Ai cho ngủ? – hần níu tay nó.

Nó điên tiết đạp chân hần:

-Đồ điên, rốt cuộc cậu qua đây làm gì hả?

Hần ngăn trán ngang ngó dọc:

-Nhỏ thôi cho hàng xóm ta ngủ với mụ.

Nó gạt phăng tay mình ra:

-Nói!

-Nói gì? – hần ngây thơ.

-Lí do cậu tới đây chứ còn gì nữa! – đúng điên cả người mà, nó cứ muốn hét lên cho nguyên chung cư này khỏi ngủ luôn.

Hần đứng yên lặng như con rô bốt hết pin nhìn nó, nó chớp mắt liên tù tì, lấy tay hươ hươ trước mặt hần:

-Ngủ hả?

Thì đột nhiên hắn cầm tay nó lại, hỏi nhỏ:

-Cậu...còn thích tôi không?

Nó chết đứng, sao hắn lại hỏi như thế? Nó ngơ ngác trong vài giây rồi cũng rút tay về, bối rối:

-Hỏi làm gì?

-Còn hay không? – hắn nhấn mạnh cái câu mà cách đây vài tiếng nó vừa hỏi hắn.

Nó lặng người vì chẳng biết trả lời hắn ra sao.

-Trễ rồi, cậu về đi!

Nó buông nhẹ câu nói như làn gió, hắn nói với theo khi nó đang mở khóa cửa:

-Có thật không?

Nó khựng lại, hắn hỏi thật cái gì cơ?

Nó giương con mắt khó hiểu sang hắn.

Hắn mở miệng khó nhọc:

-Có thật là hồi đó...cậu chia tay tôi...vì sợ tôi bị đuổi học không?

Nó giật mình + ngạc nhiên tột cùng, tim nó đập nhanh đột ngột, nó thừa biết thủ phạm chính là Quỳnh rồi nhưng giờ nó chẳng còn tâm trạng để nghĩ xem nên xử con bạn mình theo kiểu nào nữa...

Nó quay phắt sang nhìn hắn, giọng hắn tha thiết:

-Chuyện đó có thật không? Cậu...vẫn còn thích tôi đúng không?

Nó lúng túng mở nhanh cửa và bước vào, đóng cửa lại để mặc xác hắn ở ngoài.

Nó tựa lưng vào cánh cửa.

Minh tiến lại gần cánh cửa, khẽ đặt tay lên đó, nói vào trong, đương nhiên là nó sẽ nghe:

-Bây giờ tôi về, ngày mai tôi sẽ hỏi lại, cậu hãy suy nghĩ cho câu trả lời đi.

Và bên trong, nó nghe không gian im lặng, chắc chắn hắn đã về thật rồi.

Nó ngồi bệt xuống mệt mỏi.

Những điều Phong nói khiến nó đau đầu còn những gì Minh hỏi thì lại khiến nó bận tâm. (Muốn tẩu hỏa nhập ma đến nơi)

Sáng hôm sau...

Nó tới trễ vì không cần Phong đưa tới...

Mừng thật, tên Minh đi ra ngoài rồi, nhưng đó không phải là chuyện ngại vật bây giờ vì ngay trước mặt nó là bà mẹ Minh đang ngồi ở sofa phòng khách.

Cả 3 giật nảy người, nhưng Nhi đỡ bất ngờ hơn, nó chào ngay:

-Chào cô chú ạ!

-Cháu...Sao cháu...? Tới tìm ai hả?

Ông Huy đang uống trà cũng phải đặt tách xuống liền.

-Không phải đâu. – Bảo bước xuống cầu thang, vẫn là cái tình trạng nửa tỉnh nửa mơ – chị ấy làm việc ở đây thay cô Chi mà!

-Cái gì? – bà Vân đứng phắt người dậy.

-Sao mẹ ngạc nhiên thế? – Bảo cũng ngạc nhiên theo.

Trừ ông Huy vẫn điềm tĩnh, trái lại còn cười tươi:

-Vậy à? Hên nhỉ? Cháu vào đây làm chỗ người quen nên cô chú không đầy dọa gì cháu đâu...mà có gì khó khăn cứ nói nhé!

-Cảm ơn chú ạ!

Bà Vân vẫn còn đứng đấy với ánh mắt khó chịu:

-Nhưng cô nghĩ với 1 người không quen làm việc nhà như cháu thì làm không được đâu.

-Được mà cô!

Bà Vân nhỏ giọng lại:

-Thôi...ta thấy làm mấy việc nhà khó nhọc như thế này thì cứ để ta mượn người khác, ta kiếm chỗ làm mới cho cháu nha.

Nhi hơi ngạc nhiên, thái độ này của bà làm cho nó nhớ tới những lời của Phong.

Ông Huy nói:

-Thôi, cứ để nó làm ở đây, chỗ thân quen không mà.

Bà Vân mở miệng định nói gì nữa thì...

-Cô chú mới đi du lịch về ă!

Phong đứng ngoài cửa.

Nhi thoáng sững người, thực ra nó vẫn chưa biết nên đối mặt với hấn ra sao nữa.

-Ồ...Phong tới hả con? – ông Huy tiếp tục nhâm nhi tách trà nóng.

-Phong này, lên gặp cô chút! – cô Vân nghiêm mặt nói rồi lên lầu trước.

-Cháu xin phép! – Phong nói với ông Huy, đi ngang qua nó chỉ khẽ nhìn 1 cái trong vòng 2s rồi tiến lên lầu theo cô Vân.

Trong phòng bà Vân...

-Cháu biết con bé vào đây làm mà vẫn để yên à? – cô Vân khoanh tay bên thành cửa sổ.

-Cháu có ngăn nhưng cô ấy bướng quá!

-Cháu không sợ mất con bé à?

-Cô ấy...mới nói chia tay với cháu hôm qua. – Phong tỉnh rụi.

-Cái gì? – 1 lần nữa bà Vân hoảng hồn. – sao lại thế?

-Cô ấy nói cô ấy vẫn còn thích Minh...

Bà đứng lặng người:

-Còn thằng Minh?

-Có thể là cũng thế...

-Không thể như thế được!

Trong khi đó, Nhi được hỏi thăm tùm lum từ ông Huy và cuối cùng ông bảo nó lên gọi Phong xuống có chuyện muốn nói về ba của hấn.

Nó cũng tí tởn đi lên, nhưng đứng trước phòng bà Vân, nghe có tên nó trong câu chuyện, nó bèn khựng lại, không phải cố ý nghe lén đâu...

-Hay... – Phong tiếp bằng cái giọng mỉa mai chính hiệu – cô sợ Nhi biết chuyện cô đã sai người tông xe tải vào xe của ba mẹ cô ấy?

Tim nó càng lúc càng đập nhanh hơn.

Cuộc trò chuyện vẫn tiếp tục, tiếp sau là tiếng cô Vân nhỏ hơn:

- Đừng có nói lớn như thế!

Bước chân Nhi như muốn khụy xuống, câu nói đó của bà Vân có phải mang ý nghĩa là...đúng rồi không?

-Đúng là cô sợ thật! – Phong tiếp. – chuyện gì sẽ xảy ra nếu Nhi biết người cô ấy yêu lại là con của kẻ đã biến cô ấy thành trẻ mồ côi nhỉ?

Đến bây giờ thì nó mới thật sự tin vào cái câu chuyện mà nó cho là nhắm nhí hôm qua Phong nói.

Nó đẩy cửa tiến vào:

-Là thật sao?

-Nhi? – bà Vân sững người, bàng hoàng, tay chân run lên theo nhịp.

Phong thì chỉ mỉm cười nhẹ đắc ý.

-Là thật hả? – nó hét lên.

-Ồ...Nhi à, nghe cô nói đã... – bà cố nín giữ 1 chút gì đó để giải thích, mà giải thích cái gì bây giờ khi đó là toàn bộ sự thật.

Mắt nó ngấn nước:

-Thì ra là thật nhỉ? Đồ sát nhân!

-Khoan, Nhi à...

-Im đi! – giọt nước mắt đầu tiên rơi nhẹ trên má, không cho bà ta biện minh vì bây giờ nó đã lỡ tin mất rồi, nó không muốn nghe bà nói.

-Cô sai rồi! – thấy chẳng còn hi vọng gì cho chuyện biện minh, bà Vân buông mình nhận lỗi, bà có hối hận không, ít nhất là trong giây phút này, mắt bà hơi đỏ...

-Sai? – nó cười chua chát, giọt nước mặn đắng lăn vào khóe miệng – Đúng, bà đã sai... – giọng nó nhỏ dần, nghẹn ngào – vì bà...mà tôi trở thành đứa mồ côi trong khi đáng lẽ tôi phải nhận được đầy đủ tình yêu thương đó của ba mẹ...vì bà...mà đến mặt ba mẹ tôi còn chẳng nhớ...vì bà...bà có biết hồi nhỏ mỗi lần nhìn thấy tụi bạn cùng tuổi...được ba mẹ dẫn đi chơi tôi đã thèm khát đến mức nào đâu...bà...chính bà là người đã dập tắt đi tất cả...bà xem mạng người là gì chứ? Bà ác lắm...giết người không chút thương tiếc à? Không thấy có lỗi à?

Nó gạt phăng dòng nước mắt:

-Rồi bà....sẽ phải nhận tội dưới pháp luật...chung với cả sự ích kỷ của bà... – và nó quay sang Phong – cà cậu nữa...

Và nó chạy vụt đi, ngang qua ông Huy mà ông cũng chẳng thấy.

Ra đến ngoài cổng, nó đụng Minh, nước mắt nó tèm nhem.

-Nhi à? Cậu sao thế? Khóc hả? Ai làm cho cậu khóc?

Nó nhìn hấn mà đôi má ướt mem toàn nước mắt, nó phải làm sao bây giờ?

-Nói đi! Nhi à...

Nó vẫn im lặng nhìn hấn.

Bỗng chợt hấn như nhớ ra chuyện gì, móc trong túi ra, đặt lên tay nó cái đôi khuyên tai mà mới lấy lại từ Khanh:

-Cậu đừng có tùy tiện cho đồ tôi tặng cậu cho người khác nữa.

Nó nhìn đôi khuyên tai ngậm ngùi.

Hắn gạt nước mắt cho nó:

-Nín đi, đừng khóc nữa...giữ đôi khuyên tai cho kĩ...

Nó ngược lên nhìn hắn, lạnh lùng quăng đôi khuyên tai ra ngoài lòng đường, 1 chiếc xe tải đi ngang qua, cán vào đôi khuyên tai, đã biến đâu mất tăm...

-Cậu làm gì vậy? – Minh giật mình.

-Kính tửm!

75. Chương 75

-Cái gì? – Minh hơi khựng người.

-Tôi nói cậu...mẹ cậu...cả gia đình cậu – nước mắt đã ngưng rơi hẳn, nó cố tỏ ra rằng mình là người cứng cỏi – đều kính tửm!

Minh không thể nào hiểu được câu nói đó là như thế nào, hắn chỉ biết đứng chết trân 1 chỗ, bắt đầu thấy khó chịu nơi lồng ngực.

-Nhi! Nghe cô nói đã... – vừa lúc đó bà Vân chạy xuống, cạnh bên là Phong.

Nó không nhìn bà ta, đôi chân nó cũng không thể tiếp tục di chuyển.

Bà đứng trước mặt nó, ánh nắng xuyên qua kẽ lá rơi xuống khóe mi bà, có cái gì đó long lanh và sự khẩn khoản:

-Cô thật sự sai rồi, hãy tha thứ cho cô....

-Tha thứ? – nó bật cười – bà giết người rồi còn xin tha thứ à?

Minh điếng người “Giết người...?”

Thầy ồn ào ở bên ngoài, ông Huy cũng chạy ra, đôi chân cũng chôn ngay tại chỗ.

-Rốt cuộc – nó thụt lùi – thì bà là thứ gì hả? Là loài cầm thú máu lạnh hả? Lương tâm bà để đâu? Hay là bị chó tha rồi?

Ông Huy tuy không hiểu gì nhưng khi thấy nó xúc phạm vợ mình như thế, bèn tiến tới và nói:

-Sao cháu lại nói nặng như vậy hả?

Nó đưa đôi mắt sang ông.

Mặc kệ cho từng giọt nước lăn dài trên má mình 1 lần nữa, mặc kệ cho trái tim mình đang nén vỡ vụn thành từng mảnh.

Nó cắn môi mình, máu và nước mắt hòa vào nhau, nó nhìn ông 1 lúc thật lâu:

-Nếu ngày xưa...chú không yêu mẹ tôi, thì ba mẹ tôi đâu có bị giết...

-Cháu đang nói cái gì vậy hả? – ông Huy không giữ được bình tĩnh, siết chặt vai nó – cái gì mà bị giết?

Nó lại di chuyển con mắt sang bà Vân, người bà lúc này run lên thấy rõ, khuôn mặt trắng bệch hoảng loạn, nó hờ hững:

-Hỏi vợ chú thì rõ...

Ông Huy cùng những con mắt còn lại đổ dồn sang bà.

Bà quì xuống, 2 tay chống xuống đất, đôi vai vẫn còn run lên bần bật:

-Tôi sai rồi, tôi sai rồi mà....

Lúc này, bà khóc còn nhiều hơn nó...

Tâm trí nó rối tung, người đờ ra, mềm nhũn như cọng bún nhấc chân lên không nổi. 2 hàng nước mắt vẫn cứ vô thức rơi.

-Rất cuộc là có chuyện gì vậy hả? – Minh hét lên.

Phong thì quay mặt sang hướng khác. Bà Vân thì vẫn cứ khóc ở đó. Người đi đường qua lại...nhìn rất nhiều với đôi mắt hiểu kì.

Nó dán con mắt vào bà:

-Giờ bà khóc...thì họ có sống lại không? Giờ bà đang hối hận hả? À mà không... – giọng nó càng lúc càng lớn hơn – người như bà thì biết hối hận là gì chứ? Bà giết họ rồi khóc thì làm được gì?

ẦM...

-Giết? – Minh cùng ông Huy bắt thần hỏi lại, hi vọng những điều mình nghe chỉ là giả dối, hi vọng những gì mình đang chứng kiến chỉ là 1 màn kịch.

Bà Vân đi bằng 2 đầu gối lại phía nó, cầm tay nó:

-Cô sai rồi...Đáng lẽ cô không nên giết ba mẹ cháu...cô sai rồi....

-Gì chứ? – đôi chân ông Huy run run như đứng không vững – Ai giết ai...hự...

-Chú không sao chứ? – Phong vội vàng chạy lại đỡ ông Huy, bệnh tim của ông lại tái phát, ông ôm ngực đau đớn.Sau đó là thêm 1 tiếng “Phịch”.

Quay lại thì thấy bà vẫn đang nằm dưới đất, sức khỏe bà đã không tốt, giờ lại còn khóc nhiều, trời lại nắng chang chang, bà đã ngất.

Cạnh bà, nó vẫn cứ đứng như 1 cái xác không hồn.

Dòng người qua lại...cứ như đang đóng phim.

Bầu trời đêm hôm nay cứ như vực thẳm, đen không 1 ánh sáng, sao không, trăng cũng không, u ám.

Từng ngọn gió vi vu đuổi bắt nhau, từng tán cây xào xạc nhảy múa, chắc lại sắp mưa nữa rồi...

Ánh đèn vàng càng tô thêm nét buồn.

Bin...Bin....

-Này! Muốn chết hả?

Trong dòng xe cộ qua lại tấp nập, đèn xe chói sáng, vậy mà nó còn lê từng bước bằng qua đường không chú ý xung quanh, chẳng biết là mình đang đi đâu, chỉ đi theo tiếng gọi của thể xác, đôi chân buông thõng tùy quyền quyết định muốn đi đâu thì đi. Đôi mắt vô hồn, chẳng còn sức sống, khóe mi cũng chẳng buồn tiết thêm nước, khô.

Nó không thể đi tổ giấc bà Vân vì không có bằng chứng.

Nó đau lòng vì cha mẹ nó bị giết. Thà cứ là tai nạn bình thường thì nó đã không như thế này. Thà thủ phạm là 1 ai đó...chứ không phải là mẹ của người nó yêu thì tim nó đã không đau như thế.

Bà nhẩn tâm xé tan tim nó thành trăm mảnh, chà đạp lên tình yêu vốn dĩ được xem là niềm hạnh phúc duy nhất còn sót lại trong cuộc đời nó. Với nó...phía trước là 1 màu đen giăng kín lối, tìm hoài không được ánh sáng...1 tương lai u tối, không ai nâng đỡ...Niềm hạnh phúc mờ nhạt...khuất xa tầm tay nó...

Gió lạnh lòng lướt ngang, lọn tóc ngắn bay lên.

Gió vô tình cuốn đi tình yêu tuổi 18...

Và mưa....

Mưa tí tách, hơi đất bốc lên, nó vẫn rảo bước trong vô thức...

Mưa...làm cho cây lá thêm tươi tốt, làm cho hoa thêm rộ sắc...

Và mưa...cũng đã cuốn trôi đi khát vọng bình yên...

Nó chớp nhẹ mi mắt, hòa vào dòng mưa....là giọt nước mắt cuối cùng...

Khép lại 1 tình yêu....

Trong căn phòng lạnh lẽo, tối đen, ngoài trời thì vẫn mưa như trút nước. Rèm cửa bay như mớ tóc rối.

Mưa tạt vào trong, lạnh ướt đôi chân....

Minh thu mình ngồi 1 góc, 2 tay khoanh tròn, siết chặt đầu gối, người hắn khẽ run lên, không phải vì lạnh...mà vì càng nghĩ, hắn lại càng ghê sợ người mẹ của hắn.

Người mẹ luôn luôn yêu thương, chăm sóc cho 2 anh em hắn, cứ tưởng như 1 gia đình hạnh phúc. Đối với hắn, bà cứ như 1 người phụ nữ tuyệt vời nhất trên đời.

Và người mẹ mà hắn luôn coi trọng đó...không ngờ lại là kẻ đã hại chết ba mẹ của người con gái hắn luôn nhớ nhưng từng đêm, người con gái đã khắc tên sâu tận trong tim không gì có thể xóa được. Sự thật đó, đến giờ hắn còn tưởng tượng chẳng nổi...

Mẹ hắn là 1 kẻ sát nhân...

Bên trong lớp vỏ bọc tuyệt vời đó là sự độc ác được che giấu suốt mười mấy năm nay...

Mẹ hắn như thế...Nhi như thế....làm sao hắn sống nổi.

Thời gian không có Nhi bên cạnh...hắn đã sống như người chết rồi...

Tưởng đâu sẽ tìm lại được sức sống...?

Tình yêu dần xa...

Cách căn phòng đó thêm 3 phòng nữa, 1 người đàn ông bên dưới ánh đèn hiu hắt.

Bàn tay ông chống lên trán mệt mỏi...

Từng giọt nước mắt lăn qua từng kẽ tay...

Ông nghĩ rằng ba mẹ nó chết là tại ông. Do ông đã quá ích kỷ cứ giữ khư khư lấy mối tình chẳng đến đâu, hại họ phải xa đời mãi mãi. Hại người vợ gắn bó với mình bao năm nay phải ra tay độc ác, mang trên mình tội lỗi. Hại 1 gia đình đáng rất hạnh phúc phải tan vỡ.

Sự thật đến bất ngờ, ông vẫn còn ngỡ ngàng...

Lòng ích kỷ của vợ ông còn hơn ông gấp nghìn lần, chính vì thế, bà đã gieo nên 1 tai họa...sự đau thương cho chính ông và cho con trai mình. Bà làm thế thì được gì chứ? Đến giờ trong ông, hình bóng của người con gái đã khuất kia còn chiếm tỉ lệ cao hơn bà nhiều lần...

Sự nhớ nhung về 1 ai đó...

Sự thất vọng dành cho ai đó...

Mưa chảy dài bên ngoài ô cửa kính.

Bà Vân đưa tay chạm nhẹ vào khung cửa.

Bà đang ngồi trên giường bệnh, tựa lưng vào gối bên trong căn phòng của bệnh viện, không ai cạnh bên.

Bà nghĩ về những lỗi lầm của mình.

Giá như ngày xưa, bà đừng đại dốt thì bây giờ mọi người đâu lâm vào hoàn cảnh trớ trêu như thế này.

Tim bà đau nhói, khuôn mặt nhợt nhạt, tái xanh...

Nếu Nhi và Minh không yêu nhau thì có lẽ sự thật này sẽ được chôn vùi mãi mãi.

Cô Hạnh phủ phàng đẩy hai đứa đẹp sang một bên... và sau đó...

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa! Cái nùi gì đây?

Cô Hạnh cầm cái váy cưới đã te còn hơn chữ tua trên tay, không biết dùng câu gì để tả chiếc váy lúc này, chỉ có hai từ là đúng tuyệt đối: bù nhùi.

- Con xin lỗi! – Nhi rụt rè – Thật ra con chỉ... tại anh ấy! – Bí quá, Nhi khai Rym ra luôn, nó không thể một mình chịu trận trong khi người đề xướng ra vụ này là Rym, anh làm anh tự chịu, cùng lắm nó gánh bớt ột tẹo thôi, chứ đừng hòng nó giấu diếm cho anh!

Nhận lấy sự phản bội từ Nhi, Rym tức tối, trừng mắt nhìn nó “Mi được lắm, đừng hòng hôm nay ta dắt mi đi ăn kem!”. Nhưng dường như Nhi chẳng thèm để tâm đến ánh mắt đậm đặc những chất hăm dọa ấy, nó giả lả ngược mắt lên trần nhà, tay xoắn xoắn lộn tóc.

- Rym, chuyện này là sao? – Cô Hạnh quay phắt sang đứa con trai mà mình đã rút ruột đẻ ra nay lại hại mình làm hỏng chiếc váy cưới suốt mấy ngày mấy đêm thiết kế ra, cô dám thề với cái bóng đèn làm chứng, cô sẽ oánh cho nát cái mông nếu thằng oắt con cô nó dám gạt đầu thừa nhận chuyện này là do nó.

Rym gãi đầu, nhe răng:

- Con không làm gì mà, người cắt là cô ấy.

Nhi vội vàng biện minh:

- Tại anh ấy nói ở đây – Nó chỉ vào phần dưới cái váy – có mấy cái sợi chỉ tùm lum, rồi ở đây không được gọn gàng nên anh ấy bảo con cắt... Con không biết gì thật mà!

- Trời ơi! Rym ơi là Rym, Nhi ơi là Nhi – Cô Hạnh than vãn ngồi thụp xuống – đó là hai phần mà cô kì công nhất đấy, sao lại cắt của cô hả?

- Dạ? – Rym và Nhi trợn tròn mắt – Cái mớ nùi giẻ đó mà là kì công sao?

- Nùi giẻ? – Mắt cô Hạnh rực lửa, Rym và Nhi bắt đầu liếc mắt đưa thông tin cho nhau, nuốt nước miếng cái ực và sắp sửa thực hiện một kế hoạch cực kì hoành tráng, đó là... chạy!

Cô Hạnh là một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng ở Sài Gòn, những sản phẩm của cô tạo nên luôn thu hút mọi người. Vậy mà.... bao nhiêu năm trong nghề cô không ngờ hôm nay lại bị sỉ nhục bởi hai đứa không có mắt thẩm mĩ.

Rym là con trai của cô, ba anh – chồng cô đã mất từ hồi anh còn nhỏ, anh năm nay 22 tuổi, đang học đại học Kinh tế, nhưng anh rất có khiếu vẽ tranh.

Nhi thì tốt đại học, nó may mắn gặp cô trong một tiệm cà phê nhỏ vào hai năm trước, nhìn nó phờ phạc, bất cần đời, cô thương nó như con đẻ và đưa nó về phụ cô ở shop Beauty của mình. Nhiều lần cô khuyên nó đi học lại để thi Đại học nhưng nó thấy nản, nó chẳng muốn học hành gì cả (lười là thế!). Nó bây giờ... đã 20!

Thời gian, phải chăng trôi qua rất nhanh? Nếu chúng ta cứ ngồi một chỗ mà ngắm chiếc đồng hồ, dõi theo chiếc kim nhích từng chút một, hẳn là rất lâu... Nhưng nếu cứ để nó đi qua một cách tự nhiên, có lẽ sẽ rất nhanh.

Đang trong tình cảnh đến hồi gay cấn, khi con mèo sắp bắt được hai con chuột dám làm hỏng kiệt tác nghệ thuật của mình thì...

Cánh cửa của shop được đẩy vào, một cặp nam nữ nhanh chân bước tới.

- Cô Hạnh! – Cô gái với khuôn mặt khá xinh khê lên tiếng gọi, rất mừng vì cô ta chính là người chấm dứt cuộc rượt đuổi trên.

Cô Hạnh dừng lại, nhìn thấy hai người mới vào thì tươi cười, quảng Nhi và Rym qua một bên và lại gần chỗ đôi nam nữ kia.

- Minh và Khanh đến rồi hả?

- Chào cô! – Cô gái tên Khanh cười tươi như hoa, nhưng cứ giống như hoa đang bị dập tắt dần dần bởi cái không khí lạnh lẽo của người con trai đi cạnh bên, không cảm xúc...

- Cô! – Khanh chạy tới nắm tay cô Hạnh – Tuần sau tụi con đính hôn rồi, cô nhớ đi nha!

- Ủ... cô tưởng hai đứa đính hôn từ hai năm trước rồi chứ! – Cô Hạnh thoáng nét buồn – Chuyện của mẹ Minh... Mà thôi – Cô Hạnh đổi đề tài – hai đứa đến tính nhờ cô may đồ cưới giùm chứ gì?

Khanh gật đầu, thoáng nét e thẹn.

Bất chợt, đầu cô Hạnh lại bốc lửa phùng phùng:

- Grừ... càng nhắc càng điên mà! – Cô chìa cái váy cưới lên – Hai đứa coi đi, cô may xong một mẫu rất là mới, rất hợp với tuổi teen mấy con... thế mà thằng Rym... nó nhần tâm.

- Ôi trời!

Khanh tiếc nuối nhìn vào cái váy, rồi như chợt nhớ ra chuyện gì, nó lại cười:

- Mà anh Rym đâu rồi cô, lâu rồi chưa gặp anh ấy?

- Anh đây nè.

Rym miệng toé cười bước ra, anh ra nhưng còn cố tình lờ theo Nhi, nó đã nhìn thấy Khanh và Minh... và đã không muốn ra mặt, vậy mà anh lờ nó xoành xoạch ra, mặt nó lạnh tanh.

-Chị... Nhi? – Giọng Khanh hơi run run, bầu chặt lấy tay của Minh.

Nó vẫn đứng yên như một tảng đá, ra chiều không quen. Hoặc là đang giả câm giả điếc, không biết đối phương đang nói gì.

Minh vẫn không tin vào mắt mình.

Nhi... đang ở trước mặt hần sao?

Hai năm trước...

Vào đêm đó...

Khi trái tim con người vẫn đang buốt giá trong đêm mưa lạnh lẽo...

Nhi vô thức đặt đôi chân xuống dòng đường xe cộ qua lại tấp nập một lần nữa.

Một chiếc xe loạng choạng lao tới.

Một bàn tay giật mạnh nó lại đằng sau:

- Cậu định tự tử hả? – Phong quát lớn.

Nó giương con mắt vô hồn nhìn lên hần, một cách từ từ.

- Đừng như thế nữa, xin cậu đấy!

Phong ôm ghì lấy nó, lòng hần đau như cắt.

- Tại sao...? – Miệng nó mấp máy từ những chữ thật nhỏ, tưởng như không còn sức lực để thốt ra cho đến những chữ cảm hờn càng lúc càng lớn dần – Tại sao cậu không giấu tôi luôn đi, nói ra để làm gì hả? – Và nó như chìm hần vào từng hàng nước mắt – Tôi ghét cậu, ghét lắm cậu biết không?

- Xin lỗi... xin lỗi cậu!

Phong chẳng biết làm gì bây giờ ngoài việc ôm lấy nó và an ủi, hần có thật sự đã sai khi cho nó biết chuyện này?

Người nó lạnh ngắt...

Hắn đưa nó về nhà mình, rửa trôi dòng nước lạnh trên thân thể và khoác lên mình chiếc áo sơ mi rộng thùng thình của hắn.

Nó buông mình theo gió ngoài ban công của phòng hắn, chẳng còn buồn nhiều, nó đang suy nghĩ về một cái gì đó, rất chăm chú.

Phong mở cửa phòng, đem vào một tô cháo:

- Vào đi, ngoài đó lạnh lắm!

Rồi cũng lấy một cái áo khoác đem ra, khoác lên vai nó.

Nó mỉm cười nhẹ, mắt vẫn mơ hồ xa xăm:

- Cảm ơn cậu...

- Sao lại cảm ơn? – Hắn chau mày khó hiểu.

- Vì cậu đã nói cho tôi biết sự thật! – Nó lơ đãng, những lời nói ra đều được gió cuốn đi một cách nhẹ nhàng.

Phong lại càng khó hiểu hơn:

- Chẳng phải hồi nãy cậu còn trách tôi sao?

- Ủ... – Nó chống tay vào lan can – Tôi cũng chẳng hiểu nổi mình nữa.

- Cậu không sao chứ?

Nó gật nhẹ, khẽ mỉm cười trấn an lòng hắn, chứ thật ra trong nó đang rất rối bời. Nó không biết sau này sẽ phải sống làm sao? Đối diện với sự thật này như thế nào? Nó phải làm sao...?

- Đừng buồn nữa, tôi luôn ở cạnh cậu! – Một lần nữa, Phong lại siết chặt nó trong vòng tay của mình.

Nó chỉ biết đứng im cho hắn ôm mình như thế, bây giờ... nó chẳng còn lấy một chút sức lực.

- Tôi – hắn hôn nhẹ lên tóc nó – sẽ làm cho cậu quên Minh mà!

Hắn nhìn nó, ánh mắt nó buồn, xa xôi...

Hắn nhẹ cúi người xuống, muốn đặt lên đôi môi bé nhỏ của nó một nụ hôn thì nhạc chuông điện thoại của hắn reo lên, hắn hơi lưỡng lự... và cũng nhấc máy.

Sắc mặt hắn từ bình thường, chuyển sang ngạc nhiên, rồi hoảng hốt, hắn cúp máy trong tình trạng bất thần, quay xuống Nhi:

- Cô Vân... mất rồi!

Nhi lặng thinh, không cười, cũng chẳng buồn mà khóc... Có gì phải khóc cho người đàn bà đã giết ba mẹ mình chứ? Hừm, ông trời cũng có mắt mà.

“Chết... bà chết thì có thể nghĩ là mình đã rửa hết tội lỗi rồi sao?” Mặt nó chứa đựng sự lạnh lẽo tựa như những cơn gió đầu mùa đông nhưng cũng có một phần, nó tự cảm thấy là... thật khó chịu... Thật hụt hẫng!!!

Nó ngược lên nhìn Phong, có thể thấy bờ môi nó đang run lên từng nhịp, nhưng vẫn có làm bộ mặt tỉnh, vô tâm:

- Chết rồi sao? Khi nào thế?

Phong mặc dù biết là nó rất hận bà nhưng... có cần phải lạnh lùng đến thế không? Nó... không có một chút thương cảm sao?

Phong thở hắt ra, hơi mệt nhọc:

- Mới vừa thôi, trước ngã tư gần bệnh viện!

Nói rồi Phong đẩy cửa bước ra, hắn cần phải tới đó gấp, ba mẹ hắn đang gọi:

-Cậu nghỉ đi!

“Cạch”

Khi cánh cửa vừa khép lại, nó đã khóc, từng giọt nước mắt lại lăn dài trên khóe mi, ai nói giọt nước mắt trong mưa khi nãy là giọt cuối cùng chứ? Sẽ phải khóc rất nhiều nữa, sẽ phải chịu đựng thật nhiều nữa, sẽ phải kìm nén thật nhiều... và sẽ phải ghim nỗi nhớ ai đó thật sâu nữa. Làm ơn... làm ơn đừng có ai cố muốn gỡ nó ra. Làm ơn đừng có ai cố gieo rắc lại mối tình tội lỗi đáng lẽ không nên có. Và làm ơn... đừng có ai cố moi móc chuyện này một lần nữa. Yếu đuối thật nhiều, rồi cũng sẽ đến lúc quên được, chỉ cần... những hình ảnh ấy đừng xuất hiện và lờn vờn xung quanh nữa thôi.

Nó ngồi thu mình vào 1 góc, đôi tay lạnh buốt khoanh tròn cái đầu gối, mái tóc của nó rũ xuống càng tôn lên vẻ tiêu tụy và mệt mỏi của nó.

Càng lúc tiếng nấc càng lớn hơn, rèm cửa vẫn bay, những cơn gió xuyên sâu làn da mỏng manh khiến nó phải rùng mình.

“Tại bà... tại bà thôi... tại ... bà ở ác... Đáng lắm!” nó bấu chặt lấy cái gối trắng tinh, những giọt nước tinh khiết vẫn theo hàng rơi ướt đầm chiếc gối. Có một chút gì đó... hơi ray rứt trong nó, nhưng nó không nhận ra.

Nó nằm phịch xuống giường, muốn chợp mắt 1 chút...

Muốn quên đi những điều thật tồi tệ đã xảy ra hôm nay...

Muốn quên hết...

Nếu trong đầu nó chỉ là một cái túi rỗng tuếch không biết ghi nhớ bất cứ cái gì thì tốt biết mấy....

Nó nghĩ về Minh... mắt mẹ... hẳn sẽ sống ra sao?

Nó cũng làm gì có tình thương của mẹ chứ, thậm chí là cả ba. Tại sao nó lại lo cho hẳn chứ?

Từ giờ...nó sẽ xóa hết tất cả những gì thuộc về hẳn...

Từ nụ cười mê hoặc lòng nó, từ ánh mắt mỗi lúc giận dữ bởi cơn ghen nổi lên, về những cái hôn, vị ngọt còn thấm nơi đầu môi...

Sẽ xóa hết...

Nó không cho phép mình giữ lại tất cả những gì của hẳn....

Coi như coi chuyện đã giải quyết xong... Nó và hẳn... chẳng liên quan!

Nhưng, nếu như thế thì nợ... đã được trả hết chưa?

~Đã cố gắng quên trong suốt hai năm nay, hằng đêm cố níu tay với lấy từng trang kí ức...

Nó không thể quên!

Và giờ đây... nỗi nhớ ủa về càng nhiều hơn khi người con trai đó lại xuất hiện trước mặt nó.

Người con trai của kẻ đã giết ba mẹ mình.

Và người đó... đang đi cùng người con gái khác...

Nỗi đau tràn vào song song nỗi nhớ.

Gần lắm...

Nó muốn bước tới... chạm vào con người bằng da bằng thịt kia để lấp đầy nỗi nhớ đang dần ăn mòn nó bao tháng ngày qua...

Nhưng ngoài mặt... nó chẳng khác gì... một tảng băng!

- Chị... Nhi? – Giọng Khanh hơi run run, bấu chặt lấy tay của Minh.

Nó lặng người.

Cô Hạnh khẽ nhăn trán:

- Con quen Nhi?

- Không phải đâu cô! – Nhi mở miệng phủ nhận, sẵn quay mặt vào trong -Họ nhận nhầm người thôi!

- Anh Rym... Minh... – nó đang định rủ Rym đi ra ngoài tránh mặt hai người này thì Khanh cũng lên tiếng.

- Ủ... Con nhận nhầm người! – Vì con bé thấy Nhi lơ mình... và Minh cũng chẳng quan tâm nên đã nói như thế.

Không phải vì Minh không quan tâm mà là vì... hắn không thể tin là Nhi có thể gạt bỏ hết tất cả... mọi chuyện trong quá khứ. Nhưng nếu có là không phải thì hắn cũng mong đợi được gì chứ... Sự tha thứ sao?

Hắn... không còn xứng với nó nữa! Sự hụt hẫng lại xâm lấn mọi lí trí

Vì bị ngắt lời hồi nãy, Nhi đành phải nói lại:

- Anh Rym...

Nhưng lần này người ngắt lời lại là cô Hạnh, chẳng để cho nó thỏa mãn ham muốn nói hết câu:

- Thế à? Ừm... hai đứa định rủ nhau ra ngoài trốn việc hả?

- Chắc thế, cô ấy gian xảo lắm! – Rym vuốt cằm.

- Không được! – Hai từ dập tắt tia hi vọng của nó, cô Hạnh tiếp – Hai đứa phải ở đây phụ cô chứ!

Mắt Nhi tròn xoe.

Cô thấy cho nó cái thước dây quen thuộc:

- Giúp cô lấy vòng đo của hai đứa này đi, tụi này chắc cần gấp!

- Ủ! – Khanh tí tởn – Tuần sau làm lễ rồi mà.

Mắt Nhi bỗng chợt trầm xuống, nghe trong tim có cái gì đó vừa cửa ngang, khiến con tim nó rỉ máu... từng giọt.

- Nhi này! – Cô gọi nó, nó ngược mặt lên, cô tiếp- Giúp cô lấy số đo của Minh nhé, cô sẽ lấy của Khanh.

Và cô đẩy Minh qua bên nó.

Bốn mắt chạm nhau...

Không nói một lời...

Nhưng sâu trong ánh mắt là hàng vạn... hàng triệu câu muốn nói...

Bây giờ thì nó chỉ rút gọn lại một câu ngắn gọn:

-Cậu đứng yên đi!

Vòng sợi dây qua cổ hắn, nó phải nhón người lên vì chiều cao giữa nó và hắn khá chênh lệch Cô Hạnh thật là... sao biết lựa người thế? Rym kia sao cô không nhờ?!

Tim cả hai đập rộn ràng...

Nó thì cứ cầm cúi đọc hoài không được cái số quái quỷ kia...

Còn đôi mắt hắn vẫn chẳng thể nào rời khỏi nó... từ nãy đến giờ.

Nó chợt ngồi phịch xuống, ôm bụng ra vẻ đau đớn:

- Chết rồi cô ơi, con đau bụng quá!

- Đau lắm hả? Có sao không? – Cô Hạnh chạy lại đỡ nó, thoáng nét lo lắng.

- Chắc con phải đi vệ sinh một lát, anh Rym đo giùm em đi! – Nói rồi nó chạy đi thật nhanh về phía nhà vệ sinh, có những con mắt khó hiểu...

Nó đứng trước gương, vùi mình trong nước, mặt nó nhem nhuốc nước, từng giọt rơi tí tách.

- Lê Thanh Nhi! Mày điên rồi! – Nó tự tát vào mặt mình mấy cái hòng lấy lại sự tỉnh táo vừa bị chôn vùi. Nó viện cớ đau bụng thực chất là để tránh mặt thôi, chứ cứ đứng đó một lát nữa, chắc nó điên lên vì con tim nó không nghe lời chủ mắt.

Nó mệt mỏi nhìn vào khuôn mặt mình trong gương. Chẳng còn mái tóc tém, thay vào đó là mái tóc dài ngang lưng, thêm cái mái ngố mà Rym cắt cho vào hôm nọ rất chi là... ngố!

Nhiều lần, nó cũng muốn đi cắt tóc, muốn trở về hình dạng ngày xưa, nhưng nó lại sợ... nó sợ những kí ức ấy lại như dòng nước ủa về!

Nó cũng chẳng còn đeo khuyên tai, chẳng còn sở thích xem WWE, chẳng còn hứng hò hét mỗi khi xem thần tượng của nó là John Cena hay Randy Orton lên sàn. Nó bỏ hẳn cái ti vi, tối ngày vẽ vờ lung tung, nó bị nghiện vẽ bởi Rym, anh dạy cho nó vẽ cũng được hai năm rồi, ngày trước khi nó vẽ con cá nhìn ra trái chuối thì giờ đây con cá mà nó vẽ mọi người đã nhìn ra con thần lằn rồi!

Nhìn nó bây giờ, khác hoàn toàn về phương diện bên ngoài.

Nó mở cửa bước ra, Minh và Khanh cũng đã về, nghỉ lại thì nó cũng đã nướng trong đó gần mười lăm phút rồi. hai người đó về thì đúng là ý nó nhưng có chút gì đó gọi là tiếc nuối!

77. Chương 77

Nhìn thấy nó, Rym vội đi tới, hỏi:

- Táo bón hay sao mà lâu thế?

- Ủ! – Nó đáp cho qua chuyện chứ thật ra nãy giờ nó ngồi lì trong đó chả làm gì cả.

- Trễ rồi, anh đưa em về nha!

- Sao cũng được!

Trên đường...

Hai đứa đang lết bộ.

Nó im lặng nãy giờ. Rym thấy hơi lạ, thường ngày nó tíu ta tíu tít như con câm mới được nói lại cơ mà, sao hôm nay im thế. Anh lạ, bèn hỏi:

- Ăn kem không?

Nó lắc đầu. Đúng là chuyện lạ Việt Nam, chưa bao giờ anh hỏi nó ăn kem không mà nó từ chối cả.

- Hôm nay em có chuyện gì buồn à?

Nó lại lắc đầu. Anh bó tay đứng lại.

Nó cũng dừng lại theo:

- Anh sao vậy?

- Cuối cùng cũng chịu mở miệng rồi. – Anh nhanh tay kẹp đầu nó.

- Này, đau quá, buông ra!

- Giỡn tí thôi! Ăn kem nhé!

- Tất nhiên là phải ăn rồi!

- Vậy sao hỏi nãy...?

- Em thất thường vậy đấy, được chưa?

Và cả hai cùng phì cười.

- Sao em không đi học lại?

- Nản lắm!

- Chưa thấy ai làm biếng như em!

- Kệ em.

- Mà hình như... – Anh vén lại cái mớ tóc đang bay lỏa xỏa sắp chạm xuống cây kem của nó – con bé Hy sắp đi du học?

Nó nhẹ gật đầu.

- Con bé học giỏi đến mức được đi du học luôn, còn em thì...

- Không đề cập đến mấy chuyện học hành nữa! – Nó nổi sùng lên, ngoạm một miếng kem thật to.

Một lát lại thấy nó ỉu xiu:

- Một tuần nữa nó đi rồi, em phải ở một mình, chán thật!

- Dọn qua nhà anh đi! – Rym trêu.

- Bớt điên giùm em đi!

Đoạn đường càng lúc càng được rút ngắn lại. Hai cây kem cũng sạch banh.

Rym lại hỏi:

- Sau này em muốn làm gì?

- Làm gì là sao? – nó ngây ngô.

- Ước mơ của em?

Nó đang định mở miệng trả lời thì từ đâu có một đám con trai nhìn rất ư là mất cảm tình, cứ như bọn đầu đường cuối chợ, đứng chắn đường nó và anh.

- Ai đây nhỉ? – Tên đầu sỏ nhếch mép.

- Anh quen không? – Nhi hỏi Rym, nhỏ.

- Không biết nữa! – Rym trả lời tỉnh rụi.

- Nguyễn Minh Khoa! À không, nên gọi là Rym chứ nhỉ?

- Mấy người là ai vậy? – Nguyễn Minh Khoa chính là tên thật của Rym, thấy chúng gọi đúng tên mình mà chả biết là ai nên hơi tò mò.

- Giả vờ hay nhỉ? – bỗng chợt thẳng đó nhìn sang Nhi – bồ mới à?

- Hử? – Nhi tròn tròn mắt “bồ?”

- Không liên quan đến tụi mày, tao hỏi bọn mày là ai? – Rym tiếp tục.

- Là người mà mày đã giật bạn gái! – thẳng đấy nhìn anh đầy thách thức.

- Có không? – Rym giả vờ ngây thơ, đột nhanh cái lột nai tơ.

Tên đấy dường như đang bắt đầu điên rồi thì phải, thấy trên đầu bốc lửa phừng phừng:

- Khốn kiếp! Hà là bạn gái tao, mày ngang nhiên cướp rồi giờ còn gả vờ nữa à?

- Hà nào nhỉ? – Rym vẫn tiếp tục giả ngơ.

- Mày... – tên kia xông tới nắm lấy cổ áo Rym – tao với cô ấy đang hạnh phúc, chỉ cần không có mày xuất hiện...Mày...

Chưa để cho hắn nói xong thì đã bị Rym thô lỗ đẩy ra, chỉnh lại cái cổ áo:

-Thế à? Nếu cô ta thật sự yêu mày thì dù có ai xuất hiện đi nữa thì cũng chẳng thay đổi. Loại con gái đó... mày nên quên đi! Còn cô ta, tao đá từ lâu rồi!

- Khốn kiếp! Mày dám đem cô ấy ra đùa giỡn hả? – tên này vẫn còn mạnh mẽ – tụi bay, xử nó.

Và tụi đàn em của hắn xông lên. Rym đẩy nó sang 1 bên:

- Em đợi 1 lát thôi!

- Nhanh đấy! – nó thờ ơ rồi cũng né sang 1 bên.

Khi Rym sắp thắng rồi thì đột nhiên tên kia chạy tới kẹp cổ Nhi lại:

- Dừng lại nếu mày không muốn tao làm con nhỏ này đau!

Rym dừng ngay lại. Nhi thấy hơi khó thở vì bị hắn kẹp hơi mạnh, nó điên lên, máu bạo lực trong nó trỗi dậy sau hai năm im lìm, nó bẻ ngược tay hắn lại và quật ngã hắn trong vòng 2s.

Nó bẻ tay cứng cẳng tiến về phía hắn vừa bị ngã xuống đang rên rỉ vì đau, trước sự ngỡ ngàng của đám còn lại.

- Dám chạm cái tay dơ bẩn đó vào bồn cô nương hả? Đang hù ai vậy?

Sau 5 xử lý, chúng chạy hết trơn không còn đứa nào ở lại, trừ Rym, miệng anh lúc này chạm được tới đất.

- Em...em...

-Em sao? – Nhi cau mày với cái thái độ áp úng của anh.

- Đi thôi! – nó huých nhẹ vào sườn anh và đi trước.

Rym chạy theo đi cạnh bên nó, thỉnh thoảng lại liếc nó.

Tới chân cầu thang, nó chợt sức nhớ ra chuyện gì, bèn quay sang anh:

- Hồi nãy anh có hỏi ước mơ của em là gì đúng không?

Rym mơ màng gật đầu.

Nó cười tươi:

- Ước mơ của em là sau này... mở 1 lớp dạy karatedo.

- Hả? – Rym như bị lôi về từ nơi mơ mộng.

- Có gì đâu mà anh ngạc nhiên thế?

- Thì ra là em biết võ! – giờ Rym mới nhận ra vấn đề.

Nó cười tinh nghịch:

- Buồn anh thật đấy, biết em 2 năm rồi mà không biết là em có võ.

- Một quá – Rym xoa tay – anh khát nước, đi lên nhanh đi cho anh cốc nước.

Và anh đi lên trước, nó theo sau.

Từ xa, 1 ánh mắt dần cup xuống, sự lạnh lẽo lan tỏa khắp cái xe BMW màu lam...

Lên tới nhà nó, chợt phát hiện là cô Hạnh đang đứng trước cửa.

- Ủa, cô. Sao cô lại đứng đây?

- Cô tới lấy đồ, hôm trước con đem cái váy của nhỏ kia về sửa giùm cô đúng không? Đâu rồi? Đưa cô nhanh đi, nó đang đòi gấp.

- Dạ! – nó nhanh chóng mở cửa, vì Hy đi học chưa về nên cô Hạnh bấm chuông không ai ra mở cửa, và đây là lần đầu tiên cô Hạnh đến nhà nó.

Trong khi đợi nó vào phòng lấy, cô Hạnh đi khắp nhà nó xem thử, và cô dừng ngay tại cái bàn thờ. Ở trên đó, có 3 tấm hình. Cô khẽ nhăn trán, 1 hồi mắt căng to, tim đập nhanh... Nhìn thật kĩ...

Rym đưa cho cô 1 cốc nước mát mới lục trong tủ lạnh:

- Uống nước nè mẹ!

- Ủ. – cô với đại lấy cốc nước, mắt vẫn dán vào tấm hình kia, tay run run.

Lúc đó, Nhi đi ra, đưa cho cô cái váy màu cam nhạt:

- Cô, đây nè

Nhưng dường như cô Hạnh không để ý đến cái váy nữa, đôi môi cô lúc này mấp máy, quay qua nhìn nó:

- Bà ngoại con....có phải tên là Phan Hồng Như? Và mẹ con là... Hoàng Như Phương?

Nhi sững người, làm sao cô Hạnh biết? Nó có bao giờ nói cho ai tên của mẹ nó và bà ngoại nó đâu. Nó cũng nhẹ gật đầu, ánh mắt khó hiểu.

Và...

Xoảng.

Cốc nước trên tay cô Hạnh đã trở thành 1 vũng nước tinh khiết bao quanh từng miếng thủy tinh nhỏ li ti...

Minh đi dọc nơi công viên mà ngày đó 2 đứa thường lui tới, ánh mắt buồn tênh sâu thẳm. Hấn đã rất nhớ nó...

2 năm nay, hấn đã cố kiềm chế không đứng từ xa nhìn nó nữa.

Ráng quên nó.

Nhưng không thể, càng cố quên hấn lại càng nhớ nó thêm.

Hấn thật sự bất lực!

Hấn nhớ nó đến phát điên, hấn thèm được ôm nó, khao khát được hôn nó như ngày nào.

Chỉ vì tội lỗi của mẹ hấn quá lớn đến mức hấn không dám xin nó tha thứ.

Hấn đã chôn vùi tình yêu đó thật là sâu, nơi không thể lục lại được.

Vậy mà hôm nay, gặp lại nó, bất ngờ tình yêu ấy lại vụt lên, không thể dìm xuống nữa.

Hấn đã cố gắng lắm mới không xải tay ôm nó khi nó và hấn ở cự li rất gần như thế.

Lời nó nói không quen hấn, làm tim hấn đau nhói.

Sắp tới, hấn sẽ phải đính hôn với Khanh. Cuộc sống sau này của hấn... sẽ ra sao?

2 tiếng sau...

Cô Hạnh và Rym đã về được một lúc, đến giờ nó còn thấy khó hiểu về hành động của cô Hạnh lúc nãy, nhưng cô lại chối là không có gì.

Hy vừa đi học ở trung tâm về, chạy sang phòng nó ngay, con bé biết mình cần phải tranh thủ ở cạnh chị nó.

- Không học bài đi, qua đây làm gì? – nó hỏi.

- Bộ một tuần nữa em đi, chị không nhớ em hả? – mặt con bé xịu xuống.

- Không! – nó phũ phàng.

- Chị này...

Nhi bỗng bặm môi:

- Mà y nên gặp Tài nhiều hơn, để qua đó khỏi nhớ!

- Sao chị lại nói chuyện đó?

- Ngày mai chị gọi Tài đi chơi với mà y nha!

- Đẹp đi!

Con bé tự nhiên giật dỗi bước ra khỏi phòng nó, đóng cửa cái rầm.

Hy và Tài thật ra vẫn chưa là gì cả, nó biết Hy thích Tài nhưng con người vốn dĩ nhạy cảm như Tài lại không biết được điều đó.

Tình trạng này kéo dài suốt 2 năm nay.

Đang diên người vì hôm nay gặp toàn chuyện khó hiểu thì đột nhiên...

Singing radiohead at the top of our lungs

With the boom box blaring as we're falling in love

I got a bottle of whatever, but it's getting us truck

Singing here's to never growing up

Call up all our friends

Go hard this weekend

For no damn reason, I don't think we'll ever change...

[Here's to never growing up - Avril Lavigne]

Số vừa thấy lạ vừa thấy quen, nó có cảm giác như đây là một số mà nó đã xóa ra khỏi danh bạ từ lâu.

- Alô? – nó nhấn nút nghe và áp máy lên tai.

Bên kia đầu dây là giọng của 1 người con trai:

- Cô có phải là người quen của người có tên là Trần Huy Minh không ạ?

- Hả? – Mắt nó tròn xoe.

Màn đêm lạnh lẽo dần buông xuống, nó chạy như điên trên con phố rực rỡ ánh đèn, tìm kiếm 1 thứ gì đó.

- Điên thật, rốt cuộc thì cái quán s.h.i.t đó nó nằm ở đâu chứ?

Đang trong cơn điên sắp bùng nổ, nó chợt nhìn thấy phía bên kia đường sáng nhấp nháy chữ gì đó, nhìn kĩ hơn... là XX, cái quán bar mà người con trai hồi nãy đã gọi cho nó.

Nó chậm chân bước vào cái nơi đèn sáng lấp lóa đầy màu sắc cùng với tiếng nhạc inh ỏi nhức óc đó, dáo dác.

Và nó cũng đã thấy, nó thấy Minh rồi!

Hắn gục đầu xuống bàn, chắc uống nhiều rượu lắm.

Nó khẽ trút ra hơi thở dài, tiến lại gần hắn, lay nhẹ:

- Minh à...!

Chẳng có động tĩnh gì cả, hắn vẫn nằm ở đấy 1 đống.

1 tên nhân viên đi lại gần nó:

- Chị có phải là Nhi?

Nó gật đầu.

Tên nhân viên ấy tiếp:

- Hình như anh ấy có chuyện buồn, anh ấy uống nhiều lắm, chị đưa anh về giùm em!

- Được rồi!

Ra đến cửa quán bar, nó dừng lại, lục tìm cái điện thoại của hắn, vừa mở lên đã thấy 2 chữ “pin yếu” và sau đó là “hết pin”.

Cha mẹ ơi, nó đang định gọi cho Khanh tới đem hần về nhưng tình hình như thế này thì... không ổn tẹo nào!

Ngậm ngùi lấy điện thoại của mình gọi cho Phong nhắn con Khanh đến vậy.

Lục túi, mừng rơn vì có đem, cứ tưởng là hồi này vợ quá quăng luôn ở nhà rồi.

Mở lên, mừng quá, còn pin.

Bấm số của Phong, áp lên tai, hựt hẫng khi nghe thấy giọng 1 bà chị dễ thương “Tài khoản của quý khách không đủ để thực hiện cuộc gọi này...”

Mất nó tròn xoe, cái mặt ngu ngu.

Đành cắn răng chịu đựng đưa hần về vậy, có tốn bao nhiêu thời gian đâu chứ. Coi như là làm việc thiện, tích đức cho con cháu mai sau vậy, dù gì nó cũng đã tự nhận hàng trăm lần rằng nó là người tốt mà.

Chất hần lên 1 cái xe taxi, cũng may là nó nhớ địa chỉ nhà riêng của hần.

Nó diu hần đã say khướt chẳng biết trời trăng đất cỏ gì về tới tận nhà, sau khi tìm được cái chìa khoá từ trong người hần, nó nhanh chóng mở cửa.

Hần nặng quá, bước chân nó càng lúc càng choạng vạng.

Quăng hần 1 cách phũ phàng xuống cái nệm êm, phủi tay nhẹ nhõm.

Miệng cười toe toét vì trút được gánh nặng ngàn cân, quay lưng đi thì...

- Nhi à..... – tiếng gọi như rên rỉ của 1 người say.

Đôi chân nó dừng bước, nụ cười tắt dần...

~Ở ban công rực rỡ những giàn hoa tím, 1 người phụ nữ phong phanh với chiếc váy, khoác bên ngoài mỏng manh chiếc áo len, cầm ly rượu vang đỏ, ánh mắt buồn như 1 bản ballad nhẹ nhàng ngược lên bầu trời, nơi hàng ngàn ánh sao lấp lánh đang hiện diện, mái tóc xoăn bồng bênh theo gió.

Từng mảng kí ức hiện về.

- Mẹ ơi! – tiếng nói của 1 người con gái tuổi 24 rụt rè ngồi cạnh mẹ – con...con...

- Có chuyện gì à? – người mẹ gỡ cái mắt kiếng đang dùng để xem phim xuống, quay sang nhìn đứa con gái của mình.

- Con... – nói đoạn, nước mắt người con ứa ra.

- Sao thế con? – người mẹ lo lắng.

- Con...có thai rồi!

Ầm...

Như 1 tiếng sấm vang động trời bên tai người mẹ ấy.

- Con nói cái gì?

- Con có thai rồi!

- Với ai hả? – người mẹ dường như không thể giấu nổi cơn bình tĩnh.

- Anh... anh... Phúc!

- Gì chứ? Con... vẫn còn qua lại với thằng đó à?

- Con với anh ấy thật sự yêu nhau mà, con xin mẹ....

- Không yêu đương xin xỏ gì hết! – người mẹ hét lên.

- Nhưng....

- Mày yêu thằng đó chứ gì? Mày xem lời mẹ m.à.y nói như cỏ rác à? Đã bao nhiêu lần tao nói thằng đó là con trai của kẻ đã khiến gia đình ta phá sản rồi. Chúng ta phải bán nhà bán cả công ti để trả nợ, ba mày thì tay trắng tự tử mà chết...mày quên rồi hả con? – nước mắt người mẹ tuôn rơi những giọt đầu tiên, thấm ướt gò má.

- Con xin lỗi...nhưng con và anh ấy thật sự yêu nhau mà mẹ, ba anh ấy có tội nhưng anh ấy đâu có lỗi đâu chứ...Mẹ à....

- Im miệng! Cha con gì rồi cũng giống nhau thôi....Mày yêu thằng đó lắm à, vậy thì cút đi, đi theo cái thằng đó đi! Tao không có đứa con m.ấ.t d.ạ.y như mày.... – người mẹ tức giận hất đổ ly nước.

- Mẹ...

- Biến đi! – lời cuối cùng người mẹ dành cho con, lạnh lùng quay bước, nén đau.

Người con vẫn ngồi đấy, khóc lóc thảm thương.

Chập tối...

1 người con gái khác về, tầm 22, là em ruột của người con hồi nãy, mở cửa nhà ra...

Trời tối thui, chẳng ai chịu mở đèn.

“Tách”

Cô gái mở đèn lên, cảnh đầu tiên cô thấy là cảnh chị mình đang kéo vali từ trong phòng đi ra, mắt đỏ, ướt vì nước.

- Chị? – cô khẽ khàng thốt lên.

- Phương đấy à? – người chị quệt dòng nước mắt lăn vội, cười khi thấy em mình về.

- Sao chị...? – thấy khó hiểu với cái vali trên tay chị mình, cô em lắp bắp.

Người chị vội chạy đến, ôm chầm lấy người em, khóc nức nở:

- Chị có lỗi với em... có lỗi với mẹ... có lỗi với ba... rất nhiều.... Phương à...

- Chị... – cô em thấy chị mình nói như thế lại càng khó hiểu hơn.

Người chị buông em mình ra:

- Chăm sóc ẹ giùm chị, cảm ơn em nhiều lắm!

Và người chị đó nhanh chóng kéo vali chạy ra khỏi nhà, để lại người em chẳng kịp nói gì, chẳng kịp hỏi lí do, chẳng kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra... chỉ thấy khóe mi ướt ướt.

“Cạch”

Người mẹ bước ra, khuôn mặt phờ phạc:

- Nó đi rồi à?

- Có chuyện gì xảy ra vậy hả mẹ? – người em quay sang mẹ, hỏi bằng giọng run run

- Không có gì! – lời nói thì cứng, bên trong thì đau.

- Chị ấy... tại sao...?

- Đừng có hỏi! – người mẹ lạnh nhạt cắt lời con mình – từ giờ nó không phải là chị mày, không phải là con của ta... Ta đã làm gì sai... để sinh ra đứa con gái bất hiếu như thế chứ!

Và giờ này, người con gái bất hiếu năm xưa đang đứng tại đây, người con mang thật nhiều tội lỗi khi bỏ lại gia đình, người mẹ cùng người em gái để theo người mình yêu.

Người con bất hiếu đó chính là... Hoàng Như Hạnh!

78. Chương 78

- Nhi à..... – tiếng gọi như rên rỉ của 1 người say.

Đôi chân nó dừng bước, nụ cười tắt dần...

-Đừng... bỏ tôi... – tiếng nấc khê vang lên, Minh vẫn nằm đấy, đôi mắt vẫn nhắm ghiền.

Nó chậm rãi quay lại nhìn hần, lúc này, sao thấy hần tàn tạ đến thương.

Nhưng... nó không cho phép mình ở lại đây!

Nó quay lưng tiếp tục bước.

- Nhi à... Tôi... yêu cậu... – vẫn như thế, có vẻ như trong thời gian qua hần đã rất nhớ nó, để lúc này khi ngủ, vẫn luôn mơ về nó.

Bước chân lại phải dừng lại lần nữa.

Siết chặt lấy tay mình, nhủ lòng không được dao động.

Lạnh lùng bước tiếp.

Cứ xem như mình vừa hoàn thành 1 công việc tốt đi.

Không có ý nghĩa gì cả...

..Hình ảnh về cậu... đã phai theo cát...

...nụ cười của cậu... đã tan theo mây...

...với tôi, tình yêu ngày đó... đã chết rồi...

Chẳng còn gì để phải luyến tiếc.

Đôi chân đặt nhẹ từng bước để tránh làm ai đó thức giấc nồng.

Chỉ còn vài bước chân nữa thôi là nó sẽ đụng mép cánh cửa, bỗng nhiên vang lên tiếng chuông làm nó giật bắn người.

Tiếng chuông vẫn tiếp tục được bấm... nghe cứ King Koong King Koong.

Chả biết làm gì bây giờ, nó lúng túng chạy sang bên này chạy qua bên nọ.

Không biết là ai tới nhưng nó tuyệt đối không thể để cho người đó biết là nó đang ở trong này! Tuyệt đối không!

- Anh Minh à? Anh có trong đó không?

Nó thoáng khựng người, giọng này quen quen.

Lâm Diễm Khanh! Chính xác là con bé!

Điều này càng làm nó thêm phát hoảng, chẳng biết chui vào đâu bây giờ.

Cái đầu nó chột hoạt động “Ồ, nhưng không mở cửa thì nó cũng đâu vào được đâu nhỉ?”

Ồ nhỉ? Sao giờ nó mới biết, lòng nó thấy nhẹ nhõm hơn, ngồi phịch nơi ghế sofa cho tìm trùng xuống, giờ nó mới thấy rằng nếu cứ để con bé đợi ở ngoài thì con bé sẽ nghĩ là không có ai ở nhà và về thôi. Và nó ngồi đợi, hèn sao hồi nãy đi vào nó có bấm khóa cửa.

Nhưng không may cho nó 1 điều là Khanh thừa có chìa khóa nhà của Minh, gọi cửa không thấy ai, con bé bèn gọi điện thoại cho Minh, 3 lần liên tục đều không bắt máy.

Vì 1 đứa suy nghĩ giản đơn như Diễm Khanh thì chỉ được như thế này “Chắc giờ anh ấy đang ngủ, mình vào thử xem sao...”

Trong lúc con bé lục tìm chìa khóa trong túi xách thì Nhi 1 lần nữa lại nhón chân đi vào phòng Minh, chẳng hiểu lúc này nó nghĩ gì nhưng nó... muốn nhìn hân 1 lúc trong khi đợi con bé Khanh về.

Khuôn mặt hân... đẹp trai hơn!

Đó là dòng đầu tiên khi nó nhìn vào hân.

Đôi tay khê rời khỏi vị trí ban đầu, di chuyển nhẹ nhàng, chậm rãi tới khuôn mặt đang ngủ ngon lành kia... nó muốn chạm vào hân...

“Cạch”

Là tiếng cửa mở, 1 lần nữa nó lại phải đi thu hồi hồn vĩa mới vừa bay ra khỏi thân xác “Tiêu rồi!”

- Anh ơi!

Vẫn còn hên là con bé Khanh mới mở cửa bên ngoài, chưa mở cửa phòng.

- Anh!

Kèm theo tiếng “Anh!” là thêm 1 tiếng “cạch” nữa.

Oh My Chúa!!!

Con bé vừa đặt chân vào nơi Minh đang ngủ...

Tại căn biệt thự cuối dãy SS...

Rym chăm chú vẽ 1 bức tranh không rõ nội dung. Anh mãi mê tới nỗi có người vào phòng anh cũng không hay.

- Con đang vẽ ai đấy? – là cô Hạnh, hôm nay thấy Rym khá “tĩnh” nên cô vào xem thử.

- Mẹ? – Rym vội vã đưa tay che bức tranh lại, khổ nỗi bức tranh thì bự tổ chẳng, tay anh thì lại chiếm 1 khoảng nhỏ nên cô Hạnh vẫn còn thấy.

Quan sát thêm khoảng 5s thì cô mới sực nhận ra đó là Nhi!

- Con vẽ Nhi? – đôi lông mày cô xô vào nhau.

Rym hơi bối rối khi thấy mẹ mình đã nhận ra, chẳng còn gì để phải che cả, anh lấy tay ra.

- Đúng không? – cô nhấn mạnh lần nữa

Rym gãi đầu, gật gật.

Vàng trán cô Hạnh nhăn tít lại, dựa lưng vào thành lan can, tay khoanh trước bụng:

- Con...quan tâm tới con bé?

- Thì anh em phải quan tâm lẫn nhau chứ!

- Ý mẹ không phải quan tâm kiểu đó! Con hiểu mà, đúng không?

Rym thoáng giật mình, cười gượng:

- Sao mẹ lại hỏi thế?

- Có hay không? – giọng cô nghiêm túc.

- Không! – Rym cương quyết, để ý kĩ sẽ thấy mặt anh hơi đỏ lên.

Cơ mặt cô Hạnh giãn ra:

- Không thì tốt!

Rym khó hiểu:

-Sao lại...tốt?

- Nếu con thật sự “quan tâm” nó thì tốt nhất là nên dẹp bỏ ý định đó đi! Mẹ sẽ là người đầu tiên phản đối đấy!

- Sao ạ?

Thấy có đôi chút thất vọng trên mặt đứa con trai của mình, cô cũng không buồn nói gì thêm, chỉ nhìn 1 cái rồi bước chân ra khỏi căn phòng.

Đúng! Rym thật sự đang rất thất vọng! Có đôi chút khó hiểu về người mẹ ngày hôm nay.

Anh buông cọ vẽ xuống, màu tóc đen vẫn còn chưa khô...

~

-Hy! Chị em đâu? – Tài ló mặt hỏi ngay lập tức khi Hy mới vừa mở cửa.

Mặt con bé khó chịu:

- Anh tìm chị ấy à? Có gì không?

- Có một vài chuyện cần bàn thôi!

- Mai đi! – con bé cộc lốc.

-Sao thế? – mặt Tài ngơ ngơ như con bò đeo nơ.

- Chị ấy vừa mới ra ngoài rồi!

- Lâu chưa?

- Không biết!

Tất nhiên là con bé biết nhưng mà nó đang “ghét” Tài cho nên ăn nói mới sỗ sàng như thế.

Lần nào qua cũng Nhi rồi Nhi và chỉ Nhi, hiếm hoi lắm thì mới có được chữ Hy nhỏ nhoi bé tí tẹo trong đó.

Và điều này cũng chính là điều khiến con bé bực mình.

- Sao lại không biết? – mắt Tài tròn xoe, ngây thơ.

- Em có phải bảo mẫu của chị ấy đâu! – con bé khoanh tay dựa lưng vào tường.

- Hôm nay em có chuyện gì xui xẻo à? – thấy hôm nay con bé có những lời nói kì lạ, khác với ngày thường, Tài đâm khó hiểu.

- Xui xẻo? Sao anh nói thế? – Hy cau mày.

- Hôm nay em lạ thật đấy!

- Vậy à? Em chả biết!

- Em...

Không cho Tài nói, Hy kênh mặt lên.

Sức chịu đựng của Tài cũng có giới hạn mà, tức lắm nhưng không nói được gì, tự dưng hôm nay lại nổi hứng nói trống, chẳng còn là bé Hy của thường ngày.

Tài cười khẩy:

- Đạo này em “cũng được” quá nhỉ?

- Cảm ơn, quá khen! – nặn ra một nụ cười thật tươi, Hy mĩa mai.

- Rốt cuộc là hôm nay em ăn nhầm cái gì thế? – Tái nổi sùng lên, thật chịu hết nổi mà.

- Em không ăn gì, em ăn mì.

- Đừng chọc điên anh!

- Em có làm gì anh đâu. – Hy nhún vai.
- Không nói chuyện với em nữa, anh đi về đây!
- Không tiễn!

Và con bé đóng rầm cửa lại.

Tài nén thở ra cơn giận nghẹn tới tận óc, quay người và đi về phía cuối dãy hành lang.

Tựa lưng vào cánh cửa, con bé chợt nghĩ “Mình có hơi quá đáng không nhỉ?”

Con bé chợt quay đầu lại, xui sao cụng đầu vào cánh cửa, con bé rửa:

- Cái cửa khốn kiếp!

“Khốn kiếp” là hai từ chưa bao giờ xuất hiện trong từ điển của Hy. Con bé cũng vừa nhận ra điều này, chắc ở gần cô chị cộc tính của mình nhiều quá nên bị nhiễm.

Dở khóc dở cười, con bé tự đập đầu mình vào cánh cửa mấy cái.

“Cốp... cốp... cốp”

Cứ như thế cho đến khi con bé nhớ đến chị mình.

- Sao giờ này chị ấy chưa về nhỉ?

Và con bé lấy điện thoại ra, nhấn số chị mình.

~*

~Khi Khanh vừa kéo cửa bước vào phòng Minh thì nó cũng kịp lúc chui ngay vào cái tủ quần áo của hần.

Tim đập thình thịch cứ như đang đi ăn trộm vậy.

Nó ngồi yên trong đó lắng nghe nhịp tim.

- Thì ra là anh đang ngủ. – Khanh đi lại gần Minh.

Khanh với tay lấy cái chăn kéo lên cho hần.

Singing radiohead at the top of our lungs

With the boom box blaring as we're falling in love

I got a bottle of whatever, but it's getting us drunk

Singing here's to never growing up

Call up all our friends

Go hard this weekend

For no damn reason, I don't think we'll ever change...

[Here's to never growing up - Avril Lavigne]

Khanh chợt nhúu mày, quay lại phía cái tủ phía sau.

Không lẽ có ma?

Không thể nào mà tự nhiên phía bên trong cánh cửa tủ kia lại phát ra tiếng nhạc được.

Nhi giật bắn người khi nghe tiếng nhạc chuông điện thoại của mình, vội vàng tắt đi, thăm nguyên rửa sao con bé Hy lại gọi ngay vào lúc này.

Mồ hôi rơi lã chã.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần hơn.

79. Chương 79

Khanh chợt nhíu mày, quay lại phía cái tủ ở sau.

Không lẽ có ma?

Không thể nào mà tự nhiên phía bên trong cánh cửa tủ kia lại phát ra tiếng nhạc được.

Nhi giật bắn người khi nghe tiếng nhạc chuông điện thoại của mình, vội vàng tắt đi, thầm nguyện rửa sao con bé Hy lại gọi ngay vào lúc này.

Mồ hôi rơi lã chã.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần hơn.

- Ừm...

Minh cự người nhăn nhó, đôi mắt nhắm tịt có vẻ hơi khó chịu.

Khanh quay lại nhìn, thấy hấn như thế thì nhanh chân lại gần, quên bém đi cái vụ có ma trong tủ.

Con bé ngồi cạnh giường hấn, siết nhẹ tay hấn:

- Anh khó chịu ở đâu hả?

Đôi mắt hấn từ từ mở ra, cái đầu đau như búa bổ, hình ảnh trước mắt hấn trở nên mờ nhạt...

- Nhi à... – hấn đưa tay chạm nhẹ vào mặt con bé và gọi tên “Nhi”.

- Nhi? – đầu óc con bé rối loạn, lại là Nhi sao? Thì ra bao lâu nay hấn vẫn chưa quên được Nhi sao?

Tim con bé đau thắt.

Khóe mắt có cái gì đó long lanh.

Hấn cố gượng dậy, bất chợt kéo con bé vào lòng mình, ôm chặt.

Ngỡ ngàng...

- Đừng rời xa... tôi... Xin cậu... mà... Nhi...

Đôi tay Khanh run run đặt lên bờ lưng phẳng của hấn, vỗ nhẹ, gò má bắt đầu thấm nước.

Mùi rượu nồng nặc xông vào mũi con bé. Khó chịu!

Nhưng chẳng biết làm gì, con bé cũng chỉ có thể ở cạnh an ủi hấn những lúc như thế này thôi.

Và hấn... ngủ gục trên vai con bé.

Thu mình nép sát vào góc tủ tối om, cắn chặt đôi môi mỏng manh sắp rỉ máu, trái tim yếu đuối không cho phép mình bật khóc, chỉ biết chịu đựng, cố gắng kìm nén lòng mình. Quặn đau!

Và nó... ngủ quên lúc nào chẳng hay.

Những tia nắng đầu tiên xuyên qua từng kẽ lá, rọi vào cửa sổ làm chói mắt ai.

Từng cọng lông mi chuyển động nhẹ nhàng, xếp gọn trên mí mắt.

Hấn cố bật người ngồi dậy, thấy hơi choáng, chẳng nhớ gì về ngày hôm qua, chỉ biết là mình đã uống rất nhiều.

Dùng tay đập nhẹ vào đầu mình mấy cái cho tỉnh táo.

Hấn xỏ đôi dép lê vào và bắt đầu một ngày mới.

Khi cái mặt vẫn còn ngái ngủ lết ra được phòng khách thì cũng chợt tỉnh hấn vì đập ngay vào mắt hấn là cái bản mặt của Khanh.

- Em...?

Không nói được thành câu vì quá bất ngờ, trái với hần, Khanh cười thật tươi như một bông hoa đón chào ngày mới.

-A nh dậy rồi à? Lại đây ăn sáng đi!

Con bé vừa nói vừa bưng ra những món điểm tâm buổi sáng thơm phức.

Minh kéo ghế ngồi xuống:

- Sao em lại ở đây? Mới tới hồi sáng hả?

- Không, em tới từ tối hôm qua.

“Phụt”

Đang uống dở miếng nước, bỗng chợt hần phun ra hết:

- Em nói cái gì? Tối hôm qua?

Khanh gật đầu:

- Hôm qua anh xin dữ quá, em đưa anh về, thấy anh có vẻ mệt nên em ở lại chăm sóc anh thôi.

- Vậy à? – hần nghi ngờ – Ba mẹ em biết không?

- Ủm...tối qua em có gọi điện nói với ba mẹ rồi.

- Ba mẹ em cho à?

- đương nhiên, dù sao sau này chúng ta cũng là vợ chồng, có gì đâu mà không cho chứ!

Ừ, sau này kiểu gì cũng là vợ chồng, đối với Khanh đây có lẽ là một chuyện vui nhưng với Minh... đây là cả một vấn đề.

- Lát nữa anh có đi học không? – con bé vừa nhai nhồm nhoàm cái bánh sandwich, vừa hỏi.

-Có!

-Vậy thì anh ăn lẹ đi, xú cho em quá giang về nhà với.

Trong lúc Khanh dọn dẹp bên ngoài, Minh vào lại phòng để thay đồ.

“Két”

Kéo nhẹ cái tủ đồ ra và...

~~Hy đi lòng vòng quanh nhà, cái dép lê như muốn mơn cả đế, cái mặt lo lắng, cứ chốc chốc lại nhìn lên cái đồng hồ trên tường, rồi lại nhìn xuống cái điện thoại đặt trên bàn.

- Chị ấy đi từ tối hôm qua đến giờ, có chuyện gì không nhỉ?

Con bé ngồi xuống ghế, rồi lại đứng lên, và ngồi xuống, rồi đứng lên, đi thêm mấy vòng.

Bực mình đá mạnh vào cánh cửa:

- Cái bà này sao lúc nào cũng thích làm người ta lo như thế này không biết, bà mà về đây...

Chưa kịp để con bé dứt lời thì cánh cửa bật tung ra (tại cửa không khóa) và cái bàn chân thân yêu của con bé an tọa ngay vào cái chân của ai đó.

OMG

~Là Tài.

- A... An... Anh...? – con bé lắp bắp.

- Em làm cái trò khỉ gì thế hả? – gương mặt Tài hiện lên 2 chữ “đau đớn” quát con bé.

- E...Em không có ý, em không ngờ là em chưa... khóa cửa... Em xin lỗi.

- Mà em làm gì mà trút giận lên cái cửa vô tội đã man vậy hả? Con bé Hy hiền lành đâu rồi, sao giờ bạo lực thế hả? – Tài nhăn nhó.

- Thông cảm đi! – mặt con bé vô tội nhìn ngây thơ hết mức – em bị...nhiễm.

- Nhiễm? – Tài khó hiểu.

- Nhiễm từ chị Nhi!

Tài thở dài, hạ giọng:

- Chị em đâu rồi!

Nhắc đến làm máu điên trong người con bé lại nổi lên nữa:

- Em chẳng biết nữa, chẳng biết chị ấy đi đâu từ tối qua đến giờ chưa chịu về, em đang điên lắm đây nè!

- Cái gì? Từ...tối qua đến giờ?

Con bé gật đầu.

- Chị em đi đâu thế?

- Không biết nữa.

- Có bên nhà Linh không? Hay nhà Hoa?

Con bé lắc đầu:

- Em gọi thử rồi, không có!

- Vậy em gọi cho chị em chưa?

- Tối qua gọi được 1 cuộc, nhưng rồi lại nghe ò e í e, không liên lạc được.

- Có ở nhà anh Phong không nhỉ? – Hy nói vu vơ nhưng Tài lại chợt nghĩ đến điều này.

Và hắn gọi cho Phong.

~Trong lúc Khanh dọn dẹp bên ngoài, Minh vào lại phòng để thay đồ.

Két...

Kéo nhẹ cái tủ đồ ra và...

Mặt thì đỏ, mắt thì căng hết cỡ.

Hắn đang thấy cái gì thế này?

Chắc là do hoa mắt thôi.

Và hắn đóng rầm cái cánh cửa tủ lại.

Hy vọng cái ảo giác không còn.

Mở ra, rồi đóng lại.

Cứ thế đến lần thứ năm thì hắn dừng lại, dụi dụi con mắt.

Không phải là ảo giác. Chính xác thì Nhi đang ngồi ngủ ngon lành trong đó, không hề hay biết cái gì cả.

"Tại sao cô ấy lại ở đây?" Không ai lí giải được cho hắn câu hỏi này, bản thân hắn càng lúc càng thấy lạ.

Hết Khanh, rồi bây giờ lại còn Nhi ngủ trong tủ.

Ôi chúa ơi! Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này?

- Anh? – Khanh bỗng chợt mở cửa lộ đầu vào, Minh giật mình đóng cánh cửa tủ lại:

- Gì...gì thế?

- Xong chưa?

- Chưa, chờ anh 1 tí, mà anh đang thay đồ mà, ai cho em vào?

- Thì anh đã thay đâu! – con bé tỉnh nghịch nói rồi đóng cửa lại.

- Mà Khanh này..anh...

- Sao thế? – con bé khựng lại.

- Anh có việc bận, em tự về được không?

Con bé hơi thất vọng, nhưng không nói ra, cười:

- Ừm... Vậy em về đây, chiều em ghé.

Khi con bé đã ra khỏi hẳn, lòng hẳn dịu lại, ngồi xuống cạnh nó.

Đưa tay muốn chạm vào khuôn mặt bằng da bằng thịt bấy lâu nay hẳn thương nhớ kia.

Khi đôi tay chỉ còn cách gương mặt nó khoảng 5 cm thì hẳn chợt khựng lại, những trang kí ức lần lượt được lật lại trong đầu hẳn.

Đôi tay hẳn siết chặt và buông thõng xuống.

Những chuyện mà mẹ hẳn đã gây ra cho nó... thật đúng không thể nào tha thứ được.

Hẳn không xứng với nó.

Bé thốc nó lên tay và đặt xuống giường.

Hôn nhẹ lên trán nó, hẳn bước ra ngoài, chờ nó tỉnh.

Chắc hôm nay hẳn nghỉ học.

Đôi mi nó rung nhẹ, hé 1/3 con mắt ra nhìn thế giới bên ngoài rồi ngang nhiên trở mình, nhắm nghiền con mắt và ngủ tiếp. Nhưng chưa đầy 2s sau, phũ phàng dứt nó ra khỏi cơn mộng mị, nó căng to đôi mắt ra, đảo mắt xung quanh căn phòng lạ hoắc. Nó bật người ngồi dậy như cái lò xo. Tua lại đoạn phim từ tối hôm qua đến giờ. Chuyện gì đã xảy ra?

Mất 10s để lấp đầy khoảng “kí ức” đó. Cái mặt nó lúc này đơ hơn cả trái bơ.

- Chết rồi... Làm sao bây giờ? – mặt nó méo xệch như con nít mới bị giật kẹo, vò cái đầu vốn dĩ không được chải chuốt đã bù xù nay lại càng rối mù thêm.

Cái đồng hồ kế bên nó cứ tích tắc tích tắc ngứa cả tai. Lia con mắt sang cái đồng hồ vô tội, đã điểm 9h01. Bộ não nó hoạt động “Giờ này chắc hẳn cũng đi học rồi nhỉ?”

Và nó phóng nhanh xuống khỏi cái giường êm ái, bỏ lại sau lưng 1 cách không luyến tiếc mặc dù cơn buồn ngủ còn đeo bám dai dẳng.

Nó khê mở cánh cửa phòng ngủ 1 chút, lộ cái mặt mèo chưa rửa ra ngoài, thấy không có ai, nó khê cong lên 1 nụ cười hài lòng và bước hẳn ra ngoài. Rón ra rón rén tiến về phía cửa ra vào, cầu trời cầu phật cho thoát nạn.

- Cậu dậy rồi à? – cái giọng nói quen thuộc mới được nghe lại vào tối hôm qua vắng vắng từ đằng sau làm nó giật bắn cả mình, đơ toàn tập!

5s sau, cố nặn cho khuôn mặt mình thật tự nhiên, nó quay sang hẳn cười tươi còn hơn cả chữ tươi:

- Chào buổi sáng!

Hẳn cầm trên tay tách cà phê nóng, hương thơm ngây ngất quyện vào làn khói nhả thẳng mũi nó mà xông vào làm nó thấy... đói bụng!

Ngón tay nó chỉ ra phía cửa, miệng mấp máy gượng gạo:

- Không có gì... thì tôi về nhé!

Và nó nhanh chóng xoay lưng, nhưng chưa tiến được bước nào đã bị câu hỏi của hắn làm đứng hình như pho tượng phật.

- Sao cậu lại ở đây?

~*

~Phong phóng hết tốc lực trên chiếc mũ trần của mình sau khi nghe cú điện thoại của Tài thông báo Nhi “mất tích”. Hắn bỏ ngang giảng đường, ngang nhiên chạy ra khỏi lớp trước ánh mắt thèm thuồng của biết bao sinh viên khác.

- Đi từ tối hôm qua đến giờ? Gọi điện không bắt máy? – Phong đi tới đi lui trong nhà của Nhi khiến Hy chóng hết cả mặt không dám ngồi yên 1 chỗ nhìn nữa mà phải đứng lên tò tò sau lưng Phong.

- Chị ấy nghe điện thoại của ai đó rồi chạy đi luôn.

- 2 người làm ơn dừng đi nữa được không? Không thương chân mình cũng phải thương mắt của người khác với chứ? – Tài dậm cẩu, tư thế vẫn không đổi, 1 bên vai dựa vào tường, khoanh tay nhìn 2 con người rảnh đời cứ lượn tới lượn lui.

Đang bực mình, điện thoại lại còn reng nhưc cả óc, Phong bắt máy gắt gỏng:

- Có gì không?

- Anh Phong! – người ở đầu dây bên kia đích thị là Khanh – Em để quên túi xách ở nhà anh Minh rồi, anh tới lấy giùm em được không?

- Sao mà không qua mà lấy?

- Em đang đi chăm sóc da với mẹ, giúp giùm em đi... anh trai đẹp trai của em!

- Phiền phức.

Hắn cúp máy cái rụp, không để cho con bé ú ớ gì thêm, hắn quay sang Tài và Hy:

- Cô ấy chắc không có chuyện gì đâu. Khi nào cô ấy về thì gọi cho tôi.

Hy e dè gật nhẹ cái đầu.

Và Phong lại lao đi với tốc độ chết người. Lòng hắn cồn cào không yên “Cái con nhỏ này, rốt cuộc là đi đâu chứ? Cứ thích làm người khác phải lo lắng.”

Lòng hắn càng điên thì hắn lại càng tăng tốc, hàng cây lướt qua vèo vèo bên đường, nhìn không rõ.

~*

~Minh đang đợi 1 câu trả lời thật hợp lí từ nó thì...

“KING KOONG KING KOONG”

Cắt ngang tâm trạng làm Minh bực cả mình, lòng nguyên rửa thẳng nào con nào mới sáng sớm đã tới làm phiền. Nhi thì cười thầm, đúng là ăn ở tốt đức quá nên được trời thương mà (= =)

80. Chương 80

Nhưng khi cánh cửa vừa được mở ra, 1 người con trai dần hiện ra rõ rệt sau cánh cửa. Nhi há hốc miệng, thiếu điều chưa rớt xuống sàn. Lần này thì dù trời có muốn thương cũng chẳng thương nổi. Về phần Phong, hắn cũng ngạc nhiên không kém. Lo lắng cho nó, để rồi giờ đây phát hiện nó đang ở nhà “người yêu cũ”. Lửa trong người hắn đang bốc cháy hừng hực, dù bây giờ có chai Dr.Thanh ở đây cũng chẳng thể nào hạ được cơn nóng này.

- Cậu làm gì ở đây?

Lướt qua chủ nhà không 1 tiếng hỏi han, Phong đứng trước mặt nó, gằn giọng.

- Tôi... tôi... tôi chỉ... – nó lúng túng, bối rối, lắp bắp, nói chung là đang rất khó xử.

- Chỉ gì? – hấn gắt lên, đôi mắt u ám, đen sâu tựa vực thẳm, giận dữ siết chặt tay nó.

Cổ tay nó đau, hấn nắm chặt đến mức xương muốn rạn ra hết.

- Bỏ ra! Đau! – nó la lên, cố rút tay về nhưng không được.

Minh đứng ngoài này giờ, nhận thấy lúc này mình nên can thiệp, hấn tiến về phía trước, gỡ tay nó ra khỏi Phong chỉ trong vòng 2s, nhìn Phong lãnh đạm:

- Không nghe cô ấy bảo đau à?

- 2 người... – ánh mắt Phong như thú dữ trong rừng thẳm xoáy sâu vào Nhi và Minh – ở với nhau từ tối qua đến giờ à?

Nhi chột dạ, trong tình huống như thế này thì nó phải xoay sở sao đây? Phát điên với những rắc rối! Biết thế hôm qua kệ thầy thẳng cha Minh ở đó cho chết mất xác đi. Grừ!

Ồ... Mà hình như nó đang sợ thì phải? Có gì mà phải sợ chứ? Nó có làm gì nên tội đâu chứ! Chỉ là... trong 1 phút lơ dại, nó đem 1 “sinh linh bé bỏng” về nhà và... ngủ quên thôi mà. Có gì mà căng dữ thế?

Nhưng thật đáng tiếc đó lại không phải là suy nghĩ của nó. Cái lối suy nghĩ giản đơn đã bị tẩy chay khỏi đầu nó từ lúc nào. Hay nói cách khác là cái đầu óc đơn giản của nó hôm nay đã tung tăng dắt nhau dung dăng dung dẻ đi chơi ở 1 nơi xa lắm. Để lại bơ vơ cái hộp não chỉ biết phức tạp hoá vấn đề. Cũng chính vì đang nghĩ là mọi chuyện sẽ rất phức tạp nên bây giờ nó đang rất rối. Ước gì có cây lược ở đây chải bớt cái rối của nó nhỉ?

Cuối cùng cây lược đó cũng đã xuất hiện, mớ rối đó nhanh chóng được gỡ ra bởi 1 chữ trả lời ngắn gọn mà súc tích của Minh:

- Ủ!

Đương nhiên là mớ rối đó được gỡ ra và thay thế vào đó là 1 cục rối to hơn gấp bội. Hấn dấm “ừ” cơ đấy! Hên i 1 điều Lê Thanh Nhi này là 1 bốn cô nương xinh đẹp dễ thương, hiền lành nhân hậu và lòng bao dung cao cả nếu không thì đã i 1 đập lên thiên đàng à không, xuống địa ngục thẳm thẳm xuống con gà khoả thân trên bàn thờ 1 nước rồi. Tốt bụng lắm thì cúng thêm nải chuối!

- Gì hả? – đôi mắt Phong đen sâu, sự lạnh lùng ẩn chứa bao lâu nay bỗng hiện lên rõ rệt trong phút chốc.

1 phút mặc niệm trôi qua, mây đen không những không tan mà còn ùn ùn kéo tới đen kịt cả bầu trời, đúng hơn là... trần nhà. Sấm chớp nổ banh cả khu cao ốc, tia lửa điện chạy thẳng giữa khoảng không của 4 con mắt 2 người con trai.

Nó này giờ đứng... cắn móng tay không quản mất vệ sinh quan sát, thấy tình hình như thế này thì không ổn, bèn giật tay áo Phong, chờ cho hấn thôi không đấu mắt với Minh nữa mà cúi xuống nhìn mình thì vội biện minh, giọng lí nhí:

- Tối... tối hôm qua... thật ra... hấn say quá nên tôi mới đưa về... rồi... ngủ quên lúc nào không biết.

- Gì? – nổi nghi ngờ trong Phong vẫn chưa nguôi ngoai, đang chọc điên hấn hay sao mà cứ ấp a ấp úng – Sao cậu ta lại say? Sao cậu phải đưa hấn về? Sao cậu lại ngủ quên? – cho 1 tràng không sợ hao tổn nước miếng, Phong siết chặt vai nó.

Nó tường tận trả lời nhiệt tình:

- Vì sao say thì đi mà hỏi cậu ta. Tự nhiên có người gọi cho tôi bảo tới đem hấn về. Đưa hấn về xong tự nhiên Khanh tới... hoảng quá nên tôi chui vào trong tủ trốn rồi... ngủ trong đó luôn. – giọng nó càng lúc càng nhỏ dần.

Liếc mắt qua Minh 1 cách khó chịu, Phong nắm tay nó kéo đi không quên vớ lấy cái túi xách của Khanh trên ghế:

- Ra ngoài rồi nói!

Minh lặng người chỉ biết chôn chân mình xuống nền nhà mà nhìn người con gái hần yêu bị kéo ra xa hần. Khoảng cách xa dần... xa dần và không còn thấy đâu. Con tim hần rít lên cơn đau theo từng nhịp đập.

Đặt tách café xuống bàn, uể oải ngồi phịch xuống ghế sofa, đôi mắt nhắm ghiền, vẻ mệt mỏi toát đầy khuôn mặt.

Phong và Nhi, chính xác thì 2 người này vẫn duy trì mối quan hệ bạn trai – bạn gái. Những tưởng đã kết thúc vào 2 năm trước nhưng không, nó cũng cần phải có 1 chỗ để dựa dẫm, cần 1 người bên cạnh thật sự hiểu nó. Và Phong – người con trai duy nhất hiểu rõ nó lúc này.

Để hần ở cạnh mình mặc dù không có lấy 1 chút tình cảm, chẳng phải nó đang lợi dụng hần sao? Lợi dụng tình cảm của hần dành ỉn, nó có quá tệ? Nhưng chẳng phải hần cũng im lặng, chấp nhận để cho nó lợi dụng sao?

Ngồi trên xe, gió thổi vù vù, tóc bay phấp phới y như trong quảng cáo dầu gội đầu sunsilk. Có điều tóc người ta càng bay càng đẹp còn tóc Nhi càng bay càng giống... tổ quạ.

Đôi lúc, ánh mắt dè chừng của nó lại liếc sang hần, khuôn mặt lạnh tanh không chút cảm xúc.

Bầu không khí im lặng đến đáng sợ. Cứ như đang đi ngoại tình mà bị bắt gặp vậy. Nó thở dài náo nề, chẳng dám kêu than.

Tấp vào 1 bóng mát bên đường. Đôi mắt hần xa xăm nhìn thẳng, không hề nhìn nó:

- Sao người đó lại gọi cho cậu mà không phải ai khác?
- Không biết! – nó cúi gầm mặt xuống, không dám ngước lên, lắc đầu phụ họa.
- Sao lúc đó cậu không gọi cho tôi? – hần tiếp.
- Điện thoại hết tiền! – thành thật khai báo.
- Vậy...thấy con Khanh, sao lại trốn? – tiếp tục tra tấn.

Nó ngẩng mặt lên:

- Tôi không muốn bị ai nhìn thấy tôi trong nhà cậu ta...nhất là Khanh!
- Tại sao?
- Chẳng phải Khanh là người sẽ đính hôn với Minh sao...nếu thấy tôi trong nhà cậu ta thì sẽ ra sao?
- Vậy là không có chuyện gì xảy ra đúng không? – hần quay sang nhìn nó, giọng đều đều, nhẹ nhàng.

Nó khẽ lắc đầu, ý bảo không.

Hần đưa tay xoa xoa đầu nó:

- Vậy là được rồi. Nhưng lần sau không được để người khác lo lắng như vậy nữa. Nghe chưa ngốc?
- Nó ngoan ngoãn gật gật cái đầu, trong não in hần từ “ngốc”. Đang là người có lỗi, tạm thời tha cho hần, lần này ghi vào “sổ”, lần sau moi ra thanh toán 1 lần luôn cho tiện.
- Mà... – đôi mắt nó nheo lại nhìn hần, nụ cười méo mó – ...tôi để quên điện thoại trong tủ rồi...cậu có thể...?
- Hả? – mắt hần tròn xoe như con mèo, nhìn dễ thương cực.

“KING KOONG KING KOONG”

Phong bực mình nhấn chuông nhà Minh lần 2.

- Gì nữa đây? – đôi lông mày Minh nhíu lại.
- Nhi...làm rút điện thoại trong tủ, phiền cậu lấy giùm tôi!

Minh nhìn Phong khoảng 3s rồi cũng mở cửa phòng đi vào, 1 phút sau, Minh đi ra và đưa cho Phong chiếc điện thoại nhưng có 1 chút gì đó nứ giữ tay hần khiến hần chưa thể trao cho Phong toàn bộ chiếc điện thoại đó.

Phong giật nhanh về phía mình, cho vào túi, nhìn Minh nhếch lên nụ cười nửa miệng:

- Tốt nhất cậu nên tránh xa cô ấy ra!
- Nếu tôi nói không? – không tiếc nụ cười nửa miệng ngự trị trên môi mình, Minh tặng lại cho Phong.
- Tôi nghĩ cậu không phải là người dễ dàng vứt bỏ quá khứ!
- Đúng! Nhưng đó là quá khứ... và bây giờ là hiện tại.

Phong chau mày, hẳn không hiểu lắm với câu nói này của Minh, 1 câu nói bao hàm rất nhiều ý nghĩa, Phong không biết mình phải hiểu theo nghĩa nào mới đúng.

Sau khi nghe 1 bài hát còn hay hơn cả siêu sao âm nhạc của Hy, nó lững thững vào phòng và buông cái thân 42 kg lên mặt nệm, khẽ thở dài, làm chị kiểu gì mà cứ để em bắt nạt thôi ==”.

Thấm thoát, ngày lễ đính hôn của Khanh và Minh cũng đã tới.

Khanh khoác trên mình 1 bộ đầm trắng dài ngang đầu gối, tóc búi cao, trang điểm nhẹ nhàng. Nhìn con bé chẳng khác gì 1 thiên thần. Khuôn mặt rạng rỡ, đây có lẽ là ngày con bé mong đợi từ lâu.

Sắp tới giờ hành lễ, Minh vẫn bình thản ngồi ở nhà, chính xác là ngồi trên chiếc giường của mình. Đôi mắt mơ hồ. Đính hôn với Khanh, rồi 1 thời gian nữa sẽ kết hôn? Rồi xa Nhi mãi mãi? Mà không... dù gì thì khoảng cách giữa cả 2 cũng đã quá xa rồi, muốn xích lại gần e rất khó.

Mở ngăn kéo của chiếc bàn nhỏ gần giường, hẳn lôi ra 1 tấm hình của... Nhi. Nó cười hạnh phúc, nụ cười nó dành cho hắn vào 2 năm trước. Bây giờ hắn thêm khát được nhìn thấy, nhiều lúc nhớ đến phát điên mà chẳng thể làm gì. Liệu nó có được cười tự nhiên như thế này khi ở cạnh Phong?

Nhói lòng!

Buổi lễ có mặt đầy đủ khách làm ăn của 2 gia đình, bạn bè chẳng thiếu.

Có mặt Phong, Rym, Tài, Hải, Quân, Linh và cả Hoa nữa, tiếc rằng Quỳnh vẫn ở Hà Nội. Cũng không có mặt Nhi!

Phong hơi vô tâm khi rủ Nhi tới, hẳn muốn cho nó thấy cặp đôi Minh và Khanh hạnh phúc tới cỡ nào. Hắn muốn nó phải rũ bỏ mọi thứ về người con trai đó. Nhưng nó chỉ mỉm cười nhẹ và khẽ lắc đầu. Nó không muốn chứng kiến bất cứ 1 cái gì hết. Nó không muốn liên quan và... càng không muốn đau lòng.

Suy nghĩ 1 hồi lâu, Minh cũng thay bộ đồ vest đã được ủi phẳng tươm tất trong tủ.

Leo lên con mui trần màu xanh lam quen thuộc của mình, hắn bắt đầu con đường đến khách sạn nhà hắn – nơi tổ chức buổi lễ.

Khuỷu tay yên vị trên thành cửa xe làm điểm tựa cho cái thái dương đang chống vào, 1 tay hồ hững siết vô lăng, ánh mắt nhìn thẳng.

Chợt hắn nhìn thấy như có cái gì đó rất quen thuộc vừa lướt ngang. Hình dáng nhỏ bé đó.

Hắn tắt ngay vào lề đường, ngoái đầu lại nhìn. Chính xác, đó chính là Nhi!

Bóng nó cô độc phản chiếu dưới ánh đèn in trên vỉa hè. Từng bước lặng lẽ, đi ngang qua chiếc xe của hắn mà không hề để ý bất cứ điều gì.

Không chần chừ, hắn tắt máy xe, rút chìa khóa ra và... bước chậm theo nó.

Chưa bao giờ thấy nó cô đơn như thế này. Chẳng còn ai bên cạnh. Người con trai đó... nhiều lần tự nhủ rằng sẽ quên, vậy mà lúc nào cũng nhớ, không dứt ra được. Càng đau hơn khi người đó sắp sánh bước cùng ai đó không phải mình.

Hận?

Không đúng... Nó đã thôi không hận hắn hay chính xác hơn là mẹ hắn – người gây ra cái chết cho ba mẹ nó từ lâu rồi. Nhưng nó không biết phải đối mặt ra sao. Nếu gạt bỏ 1 cách dễ dàng được thì hay biết mấy.

Nhưng... nó sợ... nó sợ ba mẹ nó trên trời cao sẽ phiền lòng, sẽ cho nó là đứa con bất hiếu. Nó không dám làm theo con tim.

Không hề nhỏ 1 giọt lệ nào. Bàn chân nó vẫn lướt nhẹ trên nền đất. Earphone đen lãnh đạm vẫn nằm yên trên tai nó. Từng giai điệu buồn xuyên sâu vào não nó. Chỉ những khi nó buồn, nó mới nghe những bản ballad như thế này. Khẽ thở dài khi xung quanh mình, dòng người nườm nượp qua lại ai cũng có cặp có đôi mà riêng nó thì lẻ loi.

Mà cũng chẳng hay, bước chân ai kia cũng đang dõi theo mình với 1 khoảng cách nhất định.

Những người tham gia buổi lễ bắt đầu nhao nhao lên khi đã trễ giờ mà nhân vật nam chính vẫn chưa xuất hiện.

Ba Minh nóng lòng, vội tìm số con trai mình trong danh bạ, nét mặt ông co lại, vầng trán đã nhăn tít tỏ vẻ bức dọc.

~*

~Đang thông dong từng bước phía sau Nhi, bỗng chợt điện thoại Minh rung liên hồi trong túi quần. Sẵn bàn tay đang nằm im trong đấy, hấn lôi điện thoại ra và chợt nhướn mày khi thấy màn hình hiện lên một từ ngắn gọn: Ba.

Thở dài, hấn tắt máy và cho đế “iêu” về chỗ cũ.

Nhưng chiếc điện thoại vẫn không có ý định buông tha, đúng hơn là người gọi không có ý định dừng lại cho đến khi chủ nhân của nó tắt máy. Lần lượt các dãy số cứ hiện lên trên màn hình, nào là Khanh, Phong, Tài, vân vân và vân vân...

Đến cuộc thứ mười sáu, lúc này người trước người sau cũng đã lết được cả đoạn không dài lắm. Minh vẫn không hề có ý sẽ nghe các cuộc điện thoại dai dẳng này. Tức mình, hấn tháo pin ra, sẵn có cái thùng rác cạnh đấy, hấn ném cả pin lẫn cả điện thoại và cả vỏ vào trong đấy mà không hề tiếc của. Chắc, hấn có biết là bao nhiêu người đang mơ ước có được cái điện thoại xịn như hấn không? Sao lại phung phí như thế chứ? Tháo pin ra là được rồi, có cần phải sĩ diện như thế? Ôi cái thứ không biết tiết kiệm, cái thứ ba chấm ba chấm...

Cơ mà hình như hấn cũng đang bắt đầu thấy hối hận với hành động vừa rồi của mình thì phải. Nhưng hấn không tiếc cái điện thoại hàng xịn gần ba chục triệu kia, mà hấn tiếc... cái sim, bao nhiêu số của bạn bè hấn lưu trong đấy hết, nhất là số của nó.

Nhi đi trước, vẫn chẳng hay biết có người đang đi sau, lòng nó rối như tơ vò, rồi chợt thắt lại khi tưởng tượng đến viễn cảnh Minh và Khanh cùng khoác tay nhau bước lên lễ đường. Chỉ nghĩ đến đó, khó chịu lại trỗi dậy, nó vung chân đá một lon bia nằm long lóc dưới đất làm chiếc lon tội nghiệp bay thẳng lên cành cây bên vệ đường và... nằm im trên đó.

Nuốt khan nhìn lon bia nằm chễm chệ trên đấy, nó thầm trách thẳng lão con lão uống xong vứt rác bừa bãi kích thích cái chân ngứa ngáy của nó. Nó đưa mắt dòm xung quanh xem có ai “ngắm” được cú sút ngoạn mục khi này không, nhưng dường như chẳng ai để tâm lắm, họ vẫn cứ thế sải những bước dài trên hè phố. Thở phào, nó ngược lên nhìn lon bia lần cuối, coi như là nó làm ơn làm phúc cho lon bia tội nghiệp vô gia cư ấy đi, thay vì sẽ bị tống khứ vào sọt rác làm hàng tái chế thì ở trên đấy chắc sướng hơn = =”.

Và nó lại cúi gầm và bước tiếp.

Người ở sau khẽ thở hắt ra, vừa nãy nó có quay ra sau khám thính, may mà hấn kịp núp vào bóng cây khác.

Bóng nó và hấn in dài, lả lướt chuyển động, ánh đèn đường hiu hắt phản chiếu, từng ngọn gió khẽ khàng thổi những lọn tóc, không ngừng thôi lay động nhánh cây hai bên đường.

Bỗng chợt nó dừng chân lại, hấn dừng theo. Cả hai đang ở một con phố lạ hoắc, vắng vẻ, chỉ có cả hai trên con đường dài.

Nó bất ngờ quay đầu lại.

Không kịp phản ứng, hấn vẫn chôn chân tại chỗ.

81. Chương 81

- Sao đi theo tôi? – Nó không hề ngạc nhiên khi thấy Minh đứng đấy và cũng đang nhìn nó, bây giờ, cả hai chỉ còn cách nhau một đoạn giữa khoảng chừng năm mét.

- O... tôi... – Hấn áp ứng, hấn chẳng biết phải trả lời như thế nào trong lúc này nữa, và sau những giây phút cố rặn não, cuối cùng hấn cũng đưa ra được một lí do hết sức... vô lí – À, tôi thấy cậu đi một mình sợ cậu sẽ có chuyện không may nên tôi mới đi theo.

Nó nghiêng đầu nhìn hấn, hồi nãy, khi mà hấn chưa kịp cho cả thân hoàn thiện ra sau cây, thật không may đã để nó nhìn thấy, nhưng nó vẫn giả bộ như không có gì, cố tình đi vào con đường vắng.

- Lo cho tôi?!

Hấn im lặng, thoáng bối rối.

Hàng cây vẫn cứ xạc xào, gió vẫn vô tư nhảy múa. Vầng trăng khuyết lấp ló sau những tán cây dày đặc, đêm không sao...

Thực ra lí do hấn đưa ra đâu hấn là vô lí. Vì, Nhi vốn cũng là con gái, biết đâu được có người mạnh hơn, chặn đường nó rồi đánh nó, rồi XYZ blab blab thì sao?

Minh khẽ nhắc chân nhích từng bước chậm rãi, thoáng nét lưỡng lự lại gần nó, khoảng cách đã được rút ngắn khiến con tim cả hai như cùng chung nhịp đập, khoác tay nhau nhảy múa dưới đêm trăng khuyết.

- Tôi nghĩ, cậu nên lo cho bản thân mình thì hơn. – Nó bặm môi cúi xuống, chú mục vào chiếc mũi giày đang di di dưới đất.

- Tôi?

- Cậu bỏ dở lễ đính hôn để đi theo tôi, không thấy lo lắng gì à? – Nó khẽ mỉm cười, nhưng đôi mắt buồn tênh. Yêu cho lắm, đau cũng lắm, muốn trở về cũng chẳng dám...

Im lặng.

Không gian nào nề, tâm hồn ngột thở. Đã trải qua bao tin yêu, bao đau thương, bao nhớ nhung, hận thù rồi lại nhung nhớ... để giờ đây đối mặt lại không dám ngẩng đầu, không dám chạm mắt.

- Cậu muốn tôi đính hôn? – Khó khăn lắm, hấn mới nặn ra được nụ cười chua chát, mắt không rời khỏi làn tóc bị gió thổi rối bời.

Dù biết nó sẽ chẳng bao giờ chấp nhận hấn, có sao lòng cứ thấy đau, tia hi vọng cứ cố gắng thấp lên rồi vụt tắt nhanh chóng như ngọn đèn không màn che trước gió.

Hấn đang mong chờ điều gì ở nó kia chứ? Sự tha thứ? Sự trở lại?

Tất cả đều chỉ là hư vô, mong chờ làm gì khi biết những thứ ấy sẽ chẳng bao giờ thành sự thật. Nếu hấn là nó, e rằng còn chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện tha thứ cho đứa con của hung thủ giết chết ba mẹ mình, cướp đi hạnh phúc đáng lẽ phải có trong đời. Dẫu cho tình yêu cả hai dành cho nhau có mặn nồng và mãnh liệt như thế nào, thì... cũng chỉ có một kết quả, đó là rời xa.

- Sao lại hỏi người không liên quan như tôi?

Ngày hôm nay là gió, không phải mưa...

Là gió dịu êm thổi bay những tâm tư, chứ không phải mưa tầm tã trút những nặng nề lên đôi vai ai.

“Người không liên quan”? Bỗng từ từ miệng nó thốt lên sao đau đớn đến vậy? Là không liên quan sao?!

Không liên quan... không liên quan... không liên quan...

Ừ, những ngày êm ả có còn đâu. Ai rồi cũng phải tìm ình một hạnh phúc, hai con đường thẳng tắp dành cho cả hai, không ai có quyền chen lấn. Nó và hấn, là hai người bước đi trên hai con đường song song, có thể nhìn thấy nhau nhưng không chung một bước chân, không chung một lối về, rồi cũng sẽ đến những ngã rẽ, khuất khỏi tầm mắt nhau, luyến tiếc... cũng đâu được gì. Cố gắng, liệu có thể đi chung một con đường?

Tình yêu mạnh mẽ có thể xóa bỏ hết tất cả, những mảnh ghép đau thương trong quá khứ, những giọt nước mắt mặn đắng rơi trên hàng mi, những thương nhớ chỉ biết giấu thật sâu trong con tim?! Ai... hay cả hai có đủ can đảm để sẵn chân thật dài nhảy sang con đường chung trước khi điểm ngoặt xuất hiện?!

- Nếu cậu muốn... thì tôi sẽ đính hôn!

82. Chương 82

Hai tháng sau.

- Anh chị về đi, mình em ở đây được rồi! – Hy quay sang Phong, Hoa và Hải cười nhẹ đầy mỗi mặt, sau khi đặt chân xuống đất khách du học, con bé có gọi về cho chị mình nhưng không liên lạc được, gắng hỏi Linh mới biết được rằng chị mình bị tai nạn, hôn mê sâu. Quá sốt sắng con bé đã bay nhanh về Việt Nam, khóc lóc y như chị mình chết đến nơi.

Lúc đầu, những người bạn của Nhi cốt để con bé chuyển tâm vào du học nên đã không nói cho con bé biết tình hình của Nhi, nhưng sao một lúc lời ra hết. Suốt học đây, con bé bỏ đúng là rất uống.

- Không. – Phong uể oải dựa lưng vào ghế, từ khi nó được đưa vào bệnh viện với tình trạng máu me bê bết không biết sống chết ra sao, hần cứ tưởng như sự sống của mình cũng đang dần bị rút kiệt, lo lắng và sợ hãi sẽ mất đi nó. Hầu như thời gian của hần chiếm đa số là ở cạnh nó. – Em về đi, anh ở lại.

- Nhưng... anh mệt rồi kìa.

- Anh ổn!

- Thôi, – Hoa đứng dậy và đẩy vai Hy ra phía cửa – em ở đây cũng cả đêm còn gì, về nghỉ ngơi, để Phong ở đây đi.

- ... vâng!

Cửa phòng khép lại, bên trong rơi vào yên tĩnh.

Phong nắm lấy tay nó và áp lên má mình – một hành động ngày nào cũng lặp đi lặp lại, cứ như thế, hần nhìn nó chìm sâu vào giấc ngủ không biết đến bao giờ mới dậy, sắc mặt nó yếu ớt, ống thở oxy duy trì sự sống.

Từng tia nắng rơi qua khung cửa, đọng lại trên vai hần, có vẻ hần đang rất bất lực. Hần nhớ nó, mặc dù nó luôn hiện diện trước mặt nhưng hần cần nhiều hơn thế, hần muốn nó tỉnh lại, vui cười như trước, dù thế nào hần cũng sẽ chấp nhận.

Nhưng nó buồn quá, thứ con heo ham ngủ không chịu tỉnh dậy, làm biết bao nhiêu người lo lắng. Nó cứ như bà Hoàng, ngày nào cũng có người đến canh cho ngủ...

Hôm ấy, trời nắng trong, người đưa nó vào bệnh viện là Minh. Một sự trùng hợp khi Minh đang trên đường ngang qua con phố nhà nó, thấy mọi người xúm đông, hần chỉ liếc mắt một cái. Vốn hồ hững, trong tình huống đó hần sẽ phóng vụt xe đi, nhưng... cái liếc mắt ấy lại đụng ngay vào thân hình bé nhỏ đang nằm trên vũng máu, không khó để nhận ra đó chính là nó.

Cũng như Phong, Minh bế nó trên tay, máu lan dính vào áo sơ mi trắng... hần đã rất sợ, tim hần đập phồng như không tìm được chút không khí để hô hấp. Khoảnh khắc đó, cứ như có một bóng đen lạnh lẽo dần bóp nghẹt lấy con tim, sợ sẽ mất đi một thứ rất rất quan trọng, cũng như sinh mạng của chính mình. Sự hốt hoảng cũng dẫn đến quỳnh quáng, ngày hôm đó, trước cửa phòng phẫu thuật Phong và Minh đã xém đánh nhau.

Ca phẫu thuật thành công nhưng bác sĩ không chắc nó sẽ tỉnh lại, đó mới là vấn đề.

Và lúc này, ở bên ngoài cánh cửa, có một bóng dáng cao ngạo lặng lẽ rời đi...

...

Ráng chiều đỏ rực, một gam màu ảm đạm mà tinh tế.

Bên trong căn phòng bệnh chỉ còn cô gái với sắc mặt yếu ớt, hơi thở đều đặn qua ống thở oxy, tất cả đã ra ngoài.

“Cạch”

Cánh cửa phòng bật mở khá nhẹ nhưng cũng không thể không gây ra tiếng động.

Bóng người phụ nữ bước vào trong, thật khẽ.

Bà ta nhìn nó thật lâu, thật kĩ bằng đôi mắt nâu sâu thẳm hơi đục. Nhưng thật kì lạ, ánh mắt ấy như chất chứa hàng tá thù hận, khinh bỉ và rẻ rúng.

Bà ta nhướn mày, cô gái ngủ rất say làm sao nghe được những lời bà ta nói, vì thế, bà ta mở miệng với chất giọng khá nhỏ thêm phần day nghiến:

- Nếu mày chết, con trai tao sẽ không đau khổ và tao cũng thế, đúng chứ?! Vậy... tao sẽ có lòng tốt tiễn mày đi luôn, chứ... tao thấy mày cứ nằm đây một đống như thế này cực lắm đấy. Rồi mày sẽ được đoàn tụ với ba mày, với con ả mà mày kêu là mẹ ấy... Xuống đó, không cần cảm ơn tao đâu.

Dứt lời, bà ta nở một nụ cười mãn nguyện đầy gian ác, dùng tay rút ống thở ra, rất từ từ và nhẹ nhàng...

,

Trước khi ra khỏi phòng, bà ta không khiếm tốn mà tặng cho nó một nụ cười khẩy dù biết nó sẽ chẳng nhìn thấy.

Cánh cửa phòng đóng lại, căn phòng vẫn tiếp tục im lặng.

Phía trên giường bệnh, im lìm.

Nhưng... mi mắt của cô gái đã mở ra, rất chậm rãi, tia nhìn chỉ chú mục vào cánh cửa gỗ đã đóng, nhếch lên nụ cười nửa miệng đầy giễu cợt.

Hơi thở lạnh lẽo, bờ môi khô khốc mấp máy:

- Trò chơi bắt đầu, là do bà khơi mào!

0o0

- Tôi muốn xuất viện!!!

Lê Thanh Nhi to miệng hét ầm lên, đây là ngày thứ bảy kể từ sau khi nó tỉnh lại. Gì chứ nó chán ngấy cái cảnh ra ra vào vào hít không khí toàn mùi ete, lúc nào cũng có bác sĩ tới kiểm với chả tra, nó thấy nó rất ư là ổn và không cần bất cứ sự chăm sóc nào nữa.

- Nói nữa là tôi hôn đấy! – Phong ghé mặt mình sát mặt nó, gần giọng đầy đe dọa.

Nhi tỉnh lại, mặc dù hẳn rất là mừng, những tưởng còn lâu nó mới tỉnh, nhưng bên ngoài lại tỏ ra khó chịu, chỉ chiết nó, nào là đi đứng bất cẩn, không biết ngó trước ngó sau bla bla...

- Nếu cậu muốn ăn đập. – Nó cũng chẳng chịu kém cạnh, cương mình dọa lại.

- Với tình trạng của cậu bây giờ? – Hẳn nhướn mày coi thường kiểu “ta thách mi làm được gì ta với cái đầu quần băng ấy”.

Nó bặm môi liếc hẳn muốn thủng toàn thân, Phong ung dung ngồi xuống chơi game trên điện thoại, không thèm đếm xỉa.

- Phong à, năn nỉ!

- Hử?

- Phong!

- Đi chỗ khác chơi!

- Chia tay!

- Ngồi yên đấy!

Và thế là cuộc trò chuyện chẳng đâu ra đâu cứ tiếp diễn. Nó không biết từ khi nào mình lại cứ phụ thuộc vào Phong, làm gì cũng hỏi hần, cứ như hần là một bảo mẫu chân chính. Nó quên mất hình tượng một đứa con gái chẳng lệ thuộc vào ai, một đứa mạnh mẽ vốn có thể tự đứng vững trên đôi chân.

Liệu, nó đã thật sự thay đổi, hay chỉ cố tạo ình vỏ bọc yếu đuối sau bao chuyện?!

Cầm rằm cầm rằm mãi, cuối cùng nó cũng đã được ra khỏi bệnh viện hít thở bầu không khí không máy trong lành.

Nhi đã từng thấy có lỗi khi khiến Hy phải từ bỏ chuyện du học, chỉ là từng thôi nhé, vì lúc này đây nó rất cần con bé ở cạnh. Không phải là nó cần con bé chăm sóc, mà chính bởi nó luôn có cảm giác bất an từ phía con bé, chỉ có thể ở cạnh nó mới có thể yên tâm, chứ trong căn nhà này, ai cũng bỏ nó đi thì nó phải làm sao?!

Cô Hạnh tới nhà và đem cả đồng thức ăn do chính tay cô làm, bỏ ra đĩa và bưng tới tận miệng cho nó ăn. Phải nói lúc này nó rất yêu đời, cuộc sống thật tuyệt khi có bao người vây quanh quan tâm và lo lắng ình.

Còn cô Hạnh nhìn nó với đôi mắt khá buồn, nhưng chẳng ai để ý vì vốn dĩ từ trước đến nay mắt cô luôn buồn như thế. Từ khi phát hiện Nhi chính là đứa cháu ruột của mình, cô thường xuyên sang nhà và đưa thức ăn cho hai chị em. Lần tai nạn gần đây, dù bận bịu nhưng cô vẫn bớt khá nhiều thời gian vào chăm sóc nó, để bù đắp những tình thương thiếu thốn từ nhỏ nó đã không được nhận.

Cô biết Rym có tình cảm đặc biệt với nó, khi nhìn vào ánh mắt anh mỗi lúc nhìn nó là cô biết tổng, cô sẽ cấm dù cho con cô có như thế nào đi nữa. Theo cô nghĩ, bây giờ tình cảm của anh chắc chưa đến nỗi sâu sắc, tức là mới trên mức anh em một chút thôi nên ngăn cản từ bây giờ có lẽ là tốt nhất. Nếu để sau này, thứ tình cảm ấy dần dà lấn át lí trí, nói ra sự thật mà cô muốn giấu đến cùng, chỉ muốn âm thầm theo dõi đứa cháu gái này sợ Rym sẽ rất shock.

83. Chương 83

“Chát”

Ông Huy cau tiết tât cho cậu con trai một phát khá kêu. Ông dường như đã dồn hết những bực tức mà trút vào bàn tay, xem kìa, năm ngón tay của ông in hằn trên má Minh, đỏ chót.

- Nói! Tại sao không đến buổi lễ?! – Siết chặt hai tay thành nắm đấm, ông đang cố kiềm chế để không bạt cho hần thêm mấy phát nữa rồi mới nắm tóc ra tra hỏi.

Hần không đáp, đã chuẩn bị trước tinh thần nên cũng không thấy đau lắm.

Hần đã khiến ông mất mặt trước bao nhiêu là khách khứa, trước hai vị “thông gia hờ” và với cô “con dâu xém hụt”. Không thể tả được nỗi nhục nhã, sự thất vọng ê chề của ông lúc đó. Buổi tiệc đã kết thúc mà không có sự hiện diện của nam nhân vật chính, dù ông có tức nóng máu, sôi gan cũng không thể làm gì khi mà gọi hoài hần cũng không liên lạc được, cũng chẳng thể đi tìm vì chẳng biết hần ở đâu.

- Mà cầm à? – Ông dần lòng không để nóng quá mất bình tĩnh, thú thực là lúc này ông rất muốn đánh cho hần một trận tới bờ lên bờ xuống ruộng ra đường không ai nhận ra.

- Ba định để con sống như ba sao? – Hàng mi chủ ý cụp xuống, hần hạ giọng ở mức thấp nhất, sự mệt mỏi ẩn chứa trong đó bây giờ chẳng muốn nấp mình nữa, chúng bay tọt ra ngoài, ngồi chễm chệ trên người vị chủ nhân.

- Gì... Gì hả? – Mặt ông Huy cắt không còn giọt máu, ông tưởng chừng như mình đang nghe lầm.

- Không phải sao? – Minh chính lại tư thế, đối mặt với ông, chạm đôi mắt lạnh lùng vào mắt ông, giọng vẫn điềm tĩnh – Ba đâu có yêu mẹ, những lần lấy, hậu quả hai năm trước không phải do ba gián tiếp gây ra sao? – Dường như sự nhẫn nhịn càng lúc càng bị giảm, hần mỗi lúc một nâng giọng cao hơn – Nếu ba để mình trấn tĩnh lại, quên hần đi mẹ của Nhi rồi mới cưới mẹ, chứ không phải là vội vàng như thế... Chỉ vì

lòng ghen tức với cô ấy, mẹ mới trở thành người độc ác như thế, nếu ba không ngày đêm thương nhớ cô ấy thì sự việc có như vậy không chứ?

- Im miệng!

- Ba thôi đi, con sẽ không để ba quyết định cuộc đời con đâu, con sẽ chỉ lấy người con yêu, con không muốn làm tổn thương người khác như ba.

Đã tuôn ra được hết tất cả những gì cần nói, hấn toan quay lưng bỏ đi vì đã hết phận sự thì đột nhiên hấn đứng khựng lại, cảm giác như chân mình bị lún sâu xuống nền nhà chắc chắn, không tài nào có thể bước tiếp con đường phía trước được, chỉ bởi một câu nói của ông Huy:

- Vì con bé ấy à? Con bé Nhi đó?

Hấn bặm môi, không muốn phủ nhận cũng chẳng muốn khẳng định. Là vì Nhi thật thì sao chứ? Ông sẽ ngăn cản đến cùng à?

- Con biết là không thể mà Minh! – Giọng ông nhỏ đến mức chỉ đứng xa một chút nữa là không nghe được gì, Minh nhắm mắt mỗi mết. Không thể... hấn biết là không thể, nhưng không có nó, hấn sẽ chết cũng không chừng.

Bao nhiêu năm qua, cuộc sống như địa ngục. Sống như để có lệ, chút niềm vui chẳng có, hạnh phúc chẳng thêm kết bạn cùng. Hấn đã nhớ nó phát điên cuồng, những đêm cố kìm nén không chạy xộc đi kiếm tìm hình bóng quen thuộc in tận sâu vào từng góc cạnh con tim. Nhưng, ý chí hấn đâu đủ sắc bén... có lúc hấn đã đứng dưới khu chung cư nhà nó đến mấy tiếng đồng hồ. Đợi đến khi đèn phòng nó tắt, xung quanh chìm vào giấc ngủ im lìm, hàng cây rung rinh, sao cùng trăng kéo lên cao thủ thủ... hấn cũng chưa về.

- Không cần ba quan tâm đâu.

Nói rồi hấn ra khỏi phòng làm việc của ông, không quên đóng cửa lại.

Lao với tốc độ kinh hoàng trên đường vắng, hấn không sao thoát khỏi những hình ảnh xâu chuỗi về nó. Tháng ngày vui tươi, nụ cười đó thật khiến hấn không tài nào dứt ra được, và điều này càng khiến hấn khao khát được quay lại những ngày ấy một lần nữa, để cố giữ chân nó, yêu thương nó nhiều hơn và cảm nhận những gì hạnh phúc nhất mà nó đem lại. Hấn không hối hận vì đã yêu nó nhiều đến thế, cũng không ghét mẹ mình đến tận xương tủy. Hấn cũng đã và đang nắm rõ tâm trạng mà mẹ từng trải. Cũng đúng, mẹ hấn yêu ba hấn đến mù quáng, ba hấn yêu mẹ nó đến điên cuồng, mẹ nó yêu ba nó đến si mê, nửa vòng luẩn quẩn. Và bây giờ, hấn cũng đang yêu nó đến tê dại đấy. Yêu một người như nó là sai sao?!

Sau một màn sốt mướt đến sồn da gà từ cuộc chia tay ở sân bay của Hy, Nhi rảo bước đều trên con phố quen thuộc.

Con bé đi, ai cũng khóc, nó cũng buồn lắm chứ, nhưng không nói ra. Lúc này tâm trạng của nó phải nói là rất... tồi tệ.

Về nhà, sẽ chẳng ai còn đợi cơm nó, chẳng ai trách mắng nó, chẳng ai tỉ tê những đêm khó ngủ... Chẳng còn ai cả, ở đâu cũng chỉ có hình ảnh con bé, làm sao nó có thể tránh khỏi nhớ nhung? Đã bao năm nay quen với dáng dấp ấy, giờ nó phải làm sao? Không phải nó yếu đuối đến mức không tự lập được, nhưng mà... nó tủi thân lắm, sẽ rất rất rất chán nếu chỉ mình nó cô độc, làm gì cũng thui thủi có một mình đi ra đi vào...

Ừ thì đi du học con bé sẽ có tương lai rạng sáng, mà nó vẫn muốn níu giữ chân con bé, biết là mình ích kỷ nhưng nó chẳng thể ngăn cái tính ích kỷ ấy. Nó đã cố gắng kiềm chế lắm mới không túm tay con bé lại khi con bé sắp rời xa nó thật sự. Tận mấy năm, đâu phải ít.

Chưa gì mà đã thấy nhớ con bé rồi, có lẽ sự gắn bó khăng khít ấy nó sẽ chẳng tài nào tách ra được.

Cứ nghĩ mãi nghĩ mãi, mắt thì cứ dán xuống mũi giày như một thói quen mỗi lúc buồn bực sẽ cầm đầu không nhìn đường mà đi, nó chẳng hay mình đã bước xuống lòng đường đông đúc tự lúc nào.

“Bin... Bin...”

Một vệt sáng hòa trộn với ánh mặt trời gay gắt hắt vào mắt nó.

Nhưng quá muộn, trước khi nó phát giác được chuyện gì đang diễn ra... thì vết máu đỏ tanh đã lăn dài, cánh tay buông thõng, mi mắt khép lại từ chối mọi ánh sáng lọt vào trong...

84. Chương 84

Lặng người dưới gốc mạn bên bờ sông, một địa điểm khá yên tĩnh, Nhi thần thờ tựa đầu lên vai Phong, tìm một nơi vững chắc. Đúng hơn, nó sợ bị bỏ rơi thêm lần nữa, nó rất cần Phong... Cần lắm! Nó cứ sợ, mỗi khi nghiêng đầu qua, mái đầu tìm hoài không thấy được địa điểm dừng lại, lạc lõng giữa khoảng không nhẹ bẫng mà nặng trĩu...

Nhưng, nó đang suy nghĩ một điều gì đấy, nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người trong cuộc.

Mi mắt nó khép hờ, khi trông thấy ai kia đã khuất bước ở góc xa, sau lùm cỏ... “Ai kia” đó, đã khắc tận sâu bóng hình trong tim nó, nhưng vết khắc đau đớn vẫn còn hoen rỉ máu. Phải chăng, “ai kia” cũng thế? Khi mà luôn tự nguyện làm cái bóng phía sau nó, theo chân nó mọi lúc nó khổ sở nhất... Nhưng, như đã nói, chỉ là một cái bóng, không sao chạm tới chủ nhân mà an ủi, không sao dám mở miệng cất lên những lời tận đáy lòng.

Vết cắt sâu còn chưa lành hẳn, nay lại nhận thêm một vết rạch khác, sâu hơn và đau hơn bao giờ hết.

Nó hận người đàn bà đó, nó sẽ khiến cho bà ta phải cảm nhận nỗi đau y chang nó, dù có hy sinh bất cứ ai đi nữa, ngay cả người nó yêu nhất trên đời còn tồn tại!!!

Tâm hồn nó, giờ đây ó nhòe những vết thương rồi... Nó chẳng cần gì nữa hết!

- Phong à... – Nó kéo dài chữ trong mỗi mệ, hàng mi cũng mỗi không muốn hoạt động, chớp mắt trong khó nhọc.

- Ủ. – Hắn vẫn ngồi im, mắt xa xăm chỉ đổi góc nhìn sang nó, một chút.

- Chia tay nhé...

Hắn quay phắt sang nó trong tức khắc, làm mái đầu của nó cũng phải trở về nguyên trạng bình thường.

- Cậu nói gì? – Mắt hắn nhìn hoang mang rõ rệt, như đang sợ một điều gì đó khủng khiếp sẽ ập đến, và chính bản thân mình thì không thể chống đỡ.

- Tôi mệt, và chẳng cần ai cả... Nên với tôi, cậu cũng chỉ là thừa thãi, ở bên cạnh, cậu sẽ chẳng nhận được gì đâu. – Kèm theo nụ cười nhạt thếch đến xót xa, bây giờ, nó sẽ chấm dứt tất cả mối rối rắm, để bắt đầu một cuộc sống mới, một con đường nếu nói ra... ắt hẳn sẽ bị phản đối đến cùng.

- Tôi có thể chịu được. – Mệt mỏi từ nó đã lây qua hắn từ lúc nào, hay chính xác, khi tâm trạng nó không ổn định... thì hắn cũng sẽ như thế, hắn muốn gánh hết mọi ưu phiền từ nó, hay chỉ ít cũng là chia sẻ một chút.

Tự biết, nó lợi dụng tình cảm của mình để bóng dáng nhỏ bé ấy không cô đơn, hắn chấp nhận. Đơn giản vì hắn chỉ cần có thể, hắn có thể tự nguyện làm tất cả cho nó...

Bây giờ, lúc mà hắn cứ tưởng nó sẽ nương tựa vào vai hắn mãi đến hết cuộc đời, vì chẳng còn ai cạnh bên. Đơn độc quần quanh thân thể đã không còn đủ quật cường mà mạnh mẽ nữa, bạn bè còn có cuộc sống riêng, dù vẫn quan tâm lẫn nhau nhưng không nhiều. Điều đó đã phai nhạt theo thời gian ảm mốc. Vậy mà, nó lại quyết định đẩy hắn ra rìa, một mình một bóng tự sai bước trên con đường dài lắm ngoằn ngoèo.

Nghe trong tim, có nỗi đau nguội lạnh dần thức tỉnh...

- Không, – nó lắc đầu, bờ môi khô, mặt xanh xao, làn tóc vương lại trên gò má khi ngọn gió vừa vô tình quét ngang – tôi không muốn ràng buộc cậu, cậu tự hiểu tôi yêu ai, tôi lợi dụng cậu. Cậu biết rõ nữa là đằng khác! – Bỗng nó cười chua chát, cơn đau âm ỉ lan trong từng mạch máu – Nhưng, tôi cũng chợt nhận ra, bên cạnh cậu tôi vẫn chẳng có cảm giác gì, vẫn cô đơn và trống trải. Cậu như thứ rác rưởi tái chế mà tôi cần, bây giờ không cần nữa, nên tôi sẽ trả cậu về... Cảm nhận của cậu ra sao, tôi không quan tâm đâu. Cạnh cậu có khá nhiều cô đẹp ấy, đừng đắm sẫm vào tôi nữa, nếu không muốn lại bị tôi xem là rác...

- Cậu... – Nét mặt Phong tái nhợt, con tim đánh những hồi đau đớn, cảm giác bất lực là đây sao? Cảm giác bị người yêu ruồng bỏ là đây sao? Mà... sao có thể gọi là người yêu được, bao lâu nay, thứ tình cảm ấy chỉ xuất phát từ một phía. Làm gì đây, khi không còn gì để níu kéo. Tình yêu trong hắn nào ruồng rẫy theo thời gian, mà ngày càng mãnh liệt hơn. Làm gì... khi hắn lỡ yêu nó còn hơn tất cả mọi thứ trên thế gian. Từng câu chữ của nó, như đâm từ từ những mũi dao sắc bén vào tim hắn. Đau khủng khiếp!!!

- Giờ... cậu có thể biến khỏi mắt tôi được rồi! – Nó nhìn thật sâu vào mắt hắn, không lảng tránh để chứng tỏ mình nói thật.

- Nhi à...

- À... cậu lại định dâng mình cho tôi nữa đấy à. Xin lỗi nhưng tôi chán ngấy nhìn cậu lắm rồi.

Khẽ cup mi mắt, đôi tay buông thõng, chạm vào mặt cổ, hắn từ từ đứng dậy. Nén cơn đau sắp bùng ra khỏi lồng ngực, bàn chân chập chững từng bước, hắn không hề quay lại nhìn nó dù chỉ một lần. Khuất dần trong tầm mắt nó với tuyệt vọng lên đến đỉnh điểm.

Không cần hắn nữa sao? Được thôi, hắn cũng không cần đâu, thậm chí hắn cũng có thể sống tốt. Nhất định là như thế!!!

Nhưng... sao thế này, có cái gì đó ươn ướt lẩn từ khóe mi, xuống gò má... qua bờ môi mím chặt. Tưởng chừng như hắn có thể khuyu ngã ngay tại lúc này. Đau lắm!!! Chưa bao giờ hắn tưởng tượng nó sẽ dành cho hắn những điều như thế, hắn rất sợ mất nó... nhưng lúc này đây, hắn mất nó thật rồi. Làm được gì, khi ngay từ đầu... người quấn sợi dây ràng buộc quanh nó chính là hắn. Cho dù, thời gian có quay lại, hắn vẫn sẽ làm thế, chỉ cần được bên cạnh nó, một ngày thôi thì điều gì hắn cũng sẽ làm. Còn bây giờ, thật sự không thể làm gì nữa rồi. Hắn muốn tự trấn an mình, rằng nó đang bất ổn khi em gái bắt chợt ra đi, sau này sẽ ổn lại mà. Nhưng mà, giọng điệu của nó chứng tỏ rằng không phải như thế. Nhìn nó kiên quyết đến mức hắn chẳng phản kháng được gì...

Thà hắn là người đi trước, còn hơn nhìn nó quay lưng. Như thế, sẽ đau hơn nhiều.

Nó lặng thinh nhìn dáng hắn dần xa, xa khỏi tầm tay với.

Nó không hối hận đâu, dù thật tâm trong tim nó đang dần thừa nhận... rằng nó thích Phong. Nó không muốn như thế này, có thích... rồi cũng sẽ hết. Bây giờ, nó sống chỉ với mục đích duy nhất...

Đã dần trở nên ích kỷ, lòng rần rỏ được rèn giữa bấy lâu lấy lại được tinh thần.

Nếu, ở cạnh Phong thêm một thời gian nữa, chắc chắn Minh sẽ tự động rút ra khỏi con tim vốn chia làm hai ngăn lớn cho cả hai người con trai xuất hiện bên đời nó.

Nhưng, nó không cho phép, tình yêu với nó bây giờ như thứ xa xỉ, không ham thích chạm tới nữa.

Cứ chạm, rồi gai góc đâm vào tay...

85. Chương 85

Tác giả có 1 vài điều muốn nói với mn ạ, mong mn đọc được.

Ừm... tớ không thể theo truyện này được nữa, vì tớ không còn hứng thú và chẳng còn khả năng. Nhưng vì mn muốn đọc tiếp nên tớ đã cho ra phần 2, thực sự mà nói thì... tớ không phải là một tác giả có trách nhiệm, mấy ngày trước tớ có nói sẽ edit lại tất cả phần 1, nhưng mà... cảm nhận của tớ về truyện của mình là hết sức tệ. Vì vậy, cho dù tớ có cố gắng chữa lại thì tốn khá nhiều thời gian, tớ cũng biết mình viết rất dở, nhưng mà... nó dở còn hơn sức tưởng tượng của tớ. Cảm ơn mn đã cố gắng theo đến giờ này, và tớ nghĩ nên kết thúc. Hừm, tớ nghĩ rằng mn sẽ ghét tớ rất nhiều, vì tớ là một tác giả chẳng ra gì, không xứng đáng được làm một tác giả. Dù mn có ý kiến như thế nào thì tớ cũng không thể tiếp tục. Nhưng tớ sẽ tóm tắt diễn biến của phần 2, ở dưới đây.

Tóm tắt phần còn lại.

Sau khi chia tay Phong, Nhi đã quay lại với Minh. Nhưng không hạnh phúc như Minh tưởng, Nhi quay lại là có mục đích. Hắn cứ như một quân bài được điều khiển trong hai bàn tay, một công khai và một âm thầm.

Bà Vân, thực ra bà ta chưa chết. Nhưng trong mắt mọi người còn sống trên đời đều nghĩ rằng bà đã nhắm mắt mà xuôi nghỉ, trừ ông Huy. Ông biết vợ mình còn có cơ hội sống sót và đã một mình đưa bà đi cấp cứu, và đúng là bà ta đã sống lại. Lúc ở nhà cử hành tang lễ thì nơi bệnh viện, các bác sĩ đang làm phẫu thuật cho bà ta. Vì ông Huy nghĩ, bao nhiêu năm vợ chồng chung sống cũng nên có một chút nghĩa tình, chưa kể chuyện ác mà bà gây ra gián tiếp là do ông, vì thế ông đã cứu sống người vợ mình và không cho ai biết. Ngay cả hai cậu con trai.

Nhi cũng biết bà ta còn sống khi còn trong bệnh viện bà ta đã xem giết mình. Về cái chết của Hy, tuy không nhìn thấy rõ mặt người phụ nữ trong xe, nhưng nó chắc chắn rằng đó chính là bà Vân, không giết được nó nên đã quay sang người thân với nó nhất. Bắt nó phải ném trải cảm giác đau đớn khi mất đi người thân duy nhất.

Vào một hôm nó đòi sang biệt thự nhà Minh chơi, nhưng không đơn giản chỉ là chơi, mà nó muốn khám thính. Và một lần tình cờ, nó phát hiện ra người giúp việc trong nhà Minh khi ấy chính là mẹ Minh. Sau khi thoát khỏi cái chết, một năm sau bà ta đã phẫu thuật chỉnh hình vào nhà Minh làm việc, cốt là muốn theo dõi tình hình của mọi người trong gia đình. Đương nhiên sự thật này chỉ có một mình ông Huy biết.

Nhưng, tình yêu của nó khi này với hắn cũng đã khá sâu đậm, nó không biết phải làm thế nào, bao kế hoạch được vẽ ra bỗng chốc tan biến tất cả. Nó chỉ muốn trút hết mọi hận thù mà chạy trốn với hắn đến một nơi thật xa, cả hai sẽ sống hạnh phúc với nhau hết quãng đời còn lại như trong bao câu chuyện cổ tích. Thế nhưng, bốn di ảnh trên bàn thờ nghi ngút khói nhang lại khiến tim nó đau thắt và không thể không trả thù.

Ngay từ đầu, nó sẽ định làm cho Minh sống không bằng chết, rồi ném trải cơn đau đớn từ từ mà trút hơi thở cuối cùng. Mà nó không nỡ, nó không dám làm đau hắn.

Và, trong lúc nó đang hoang mang không biết phải làm thế nào để trả thù bà Vân thì bà ta đã vung dao định đâm nó từ phía sau. Nhưng bất chợt Minh bật cửa phòng xông vào. Bà ta hốt hoảng, nhưng không từ bỏ ý định. Bà ta đã bị dồn tới chân đường cùng khi bị nó phát hiện, dù sống hay chết gì cũng như nhau... nếu nó nói ra điều này. Vội vã quay lại và bà cố đâm nó, không ngại con trai bà sẽ chứng kiến.

Minh đã đỡ nhát dao giùm nó, ngay tim. Máu rất nhiều, nhiều lắm... khiến nó bật khóc trong hoảng loạn. Đã thêm một người nữa hi sinh chỉ vì nó.

Bà Vân kinh hoàng, thả con dao nhuộm đầy máu xuống dưới nền. Mắt bà ta vẫn từng tia máu đỏ, đi lùi trong vô thức.

Minh ngã xuống, mắt cố gượng để không nhắm lại, duy nhất một hình ảnh trong đôi mắt ngập tràn đau đớn, là nó. Mối hận nhiều lần mấp máy, nhưng không nghe được gì cả. Nó đứng cạnh hắn, nước mắt thì nhau rơi xuống, nhưng nó không thể nhận thức được nữa rồi. Nó đang rất hoảng sợ!

Cho đến khi hắn buông hơi thở cuối cùng, nó đã suy sụp và chẳng hề suy nghĩ được gì cả. Cứ như người điên hét lên từng cơn đau đớn. Bên kia, bà Vân vẫn còn chưa hết bàng hoàng. Bàn tay bà đã nhuộm máu thêm lần nữa, là máu của con trai bà...

Trong vô thức, bà ta quay lưng, cố trốn thoát khỏi hình ảnh người con trai. Nhưng, khi bà ta quay lại với dòng nước mắt chực trào thì chỉ thấy khuôn mặt giàn giụa nước của nó. Về đau đớn theo thân ảnh bà quỳ sụp xuống. Mắt nhắm ghiền, máu đỏ lan nhanh. Là nó, nó đã giết bà ta, bằng lòng thù hận lên đến đỉnh điểm.

Quay lại nhìn người con trai nó yêu thương nằm bên vũng máu ấy, nó bất giác quỳ xuống cạnh bên, nắm chặt bàn tay thấm máu áp lên má, nước mắt nó xuyên từng giọt qua kẽ tay hắn, như muốn rửa trôi hết màu đỏ đáng sợ.

Nó còn nợ hắn một lời xin lỗi. Nhưng bây giờ nói, liệu hắn có nghe?! Còn đáng sống không? Khi mà những người nó yêu nhất lần lượt bỏ nó mà đi?!

Trong đau đớn tột cùng, nó mở cửa ban công lầu 5, rèm cửa theo gió bay rồi mù, quệt vài vệt máu.

Nó đã gieo mình, từ tầng 5 xuống mặt đất...

Là nó muốn đi tìm hân, muốn nói lời xin lỗi, và muốn nói nó rất yêu hân, những lời nó chưa có cơ hội nói cùng hân. Là nó muốn đi tìm lại gia đình, ba mẹ, bà ngoại và cả Thiên Hy, muốn được hưởng những niềm vui mà cuộc sống vốn dĩ không cho nó...

Người sống hạnh phúc, người chết cũng có quyền đi tìm hạnh phúc...

***** THE END *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-ay-la-cua-toi>